

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"AN ABSOLUTE PLEASURE TO READ."

Lisa Kleypas

SABRINA JEFFRIES

*USA Today Bestselling
Author of *After the Abduction**

Dance of Seduction

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

 HarperCollins e-books

Dans Baştan Çıkarma

Sabrina Jeffries

SABRINA JEFFRIES
Baştan Çıkarma Dansı

HarperCollins e-books

*Annem, babam, erkek kardeşlerim ve kız
kardeşıme, hepiniz kendi yöntemlerinizle
hayatlarınızı
dünyayı daha iyi bir yer haline
getirdiniz. Clara ve ben sizi
selamlıyoruz.*

İçindekiler

Bölüm 1

Leydi Clara Stanbourne uzun bir soydan geliyordu.

Bölüm 2

Boş yere sıkıntısını bastırmaya çalışan Clara, geri kalanını atladı...

Bölüm C

Kaptan Morgan Pryce, diğer çevrelerde Saygıdeğer...

Bölüm 4

Clara pusulaları, barometreleri, boruları ve diğer çeşitli eşyaları karıştırdı.

Bölüm 5

Morgan durmak istedi ama yapamadı. Bon Dieu, o...

Bölüm 6

Çocuklar da benim kadar huzursuz, diye düşündü Clara.

Bölüm 7

Morgan'ın rüyasındaki çekicinin tıktığı kreşendo ...

Bölüm 8

Verity Teyze'nin köpekleri tam da Clara'nın istediği gibi davranıyordu.

Keman.

Bölüm 9

Clara aceleyle karşıya geçerken Morgan nefesinin altından küfretti...

Bölüm 10

Clara, Lambeth Caddesi'ndeki yoğun ofise daha önce de gelmişti.

Bölüm 11

Clara bunun bir hata olabileceğine karar verdi.

Bölüm 12

Morgan onu öptükçe Clara daha da teslim oluyordu. Nasıl...

Bölüm 1C

Morgan, Clara'dan birkaç dakika sonra kütüphanede bekledi.

Bölüm 14

Morgan buna inanamıyordu - Ravenswood ve Clara'nın birlikte...

Bölüm 15

Morgan, kızın göz kırpmışlarından onun...

Bölüm 16

Clara, Morgan'ın başından itibaren tüm hikayeyi dinledi...

Bölüm 17

Doymuş ve rahatlamış olan Morgan, bir koluyla Clara'nın yanına uzandı.

Bölüm 18

Clara arka odaya geçti ve iç kapıyı açtı.

Bölüm 19

Morgan onun gidişini mide bulandırıcı bir şekilde izledi.

Bölüm 20

Üç gün. Morgan, Clara'yla bu kadar zaman inanamıyordu.

Bölüm 21

Morgan bir anda Clara'yı bu hale getiren şeyin ne olduğunu anladı.

Bölüm 22

O günün ilerleyen , gece çöktükten çok sonra...

Bölüm 2C

"Clara burada değil de ne demek?" Morgan .

Bölüm 24

Morgan, Fitch'in evine girene kadar gerçek dehşetin ne olduğunu bilmiyordu.

Sonsöz

Clara daha mükemmel bir gün isteyemezdi... [Yazarın Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sabrina Jeffries'in Diğer Romantik Hazineleleri Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Bölüm 1

Londra
Mayıs 1819

Kitaplarda, işlerde ya da sağlıklı
oyunlarda ilk yıllarım geçmiş olsun,
Sonunda her gün için iyi bir hesap
vereyim diye.

"Against Idleness and Mischief," Isaac Watts,
Çocukların Kullanımı için Kolay Dilde
Denenmiş İlahi Şarkılar

Leydi Clara Stanbourne uzun bir reformcu ve haydut soyundan geliyordu. Rahmetli babasının tarafı, değişim yaratma tutkuları ancak saygın konumlarıyla aşılabilen Quaker'lar ve Whig'ler yetiştirmişti. Rahmetli annesinin tarafı, Doggett'lar, kumarda yücelen, sefahatten zevk alan ve vahşi yaşamda yuvarlanan çok çeşitli beceriksiz alçaklarla övünüyordu. Doggett'lar, Stanbourn'larla evlilik yoluyla kurdukları zayıf bağ dışında hiçbir saygınlığa sahip değildi.

Neyse ki İngiltere'de Doggett'ların soyu neredeyse tükenmişti. Sadece Clara'nın kart hilecisi amcası Cecil, ailenin masum ve erdemli insanlara zarar verme geleneğini sürdürüyordu. Ama bunu şimdi Amerika'da yapıyordu, sekiz yıl önce İngiltere'den kaçmıştı, hilesi onu çok büyük bir tabancanın yanlış ucuna getirmişti.

Bu yüzden Leydi Clara parlak bir ilkbahar pazartesi günü aşağı indiğinde amcasının Amerikalı avukatı Bay Gaither'in Virginia'dan Stanbourne Hall'a yeni geldiğini öğrenince çok şaşırdı. Amcasının avukat gibi yüce bir makama sahip olduğunu bile bilmiyordu. Yine de yeni uşağı Samuel, böyle bir yaratığın onu ön salonda beklediği konusunda ısrar etti.

İç çekerek saate baktı. "Beni her an Ev'de bekliyorlar. İki hafta taşrada kaldıktan sonra geç kalırsam endişelenirler. Sanırım bir notla birlikte bir çocuk göndermeniz gerekecek."

"Evet leydim," dedi Samuel endişeyle, yeni uşak üniforması içinde çok şık görünüyordu. Samuel, Stanbourne Yankesicileri Islah Evi'ndeki en son başarısıydı. Her ne kadar biraz

Düzgün bir uşak için kısa sayılsa da görevlerini yeterince iyi yapıyordu, önemli olan da buydu.

Ön salondan gelen bir havlama sesi, teyzesi Verity Stanbourne'un salona daha önce ulaştığını haber veriyordu. Clara aceleyle kapıya yöneldi ve teyzesinin üç tüylü minyatür kanişinin Amerikalı'nın etrafında dans ettiğini görünce inledi. Zavallı Bay Gaither bir taburenin üzerinde cılız bacakları üzerinde sallanıyor, "Kışt! Hadi, sizi hayvanlar! Uzaklaşın!"

Verity Teyze ellerini boş yere havlayan köpeklerle doğru çırpı. "Şimdi, Fiddle, yapmamalısın - Ah, uzaklaş, Faddle! Ve Foodle, eğer buna bir son vermezsen-" Bay Gaither'a çaresiz bir bakış fırlattı. "Kızlarımı nasıl üzdüğünü görüyor musun? Hepsi çok sinirli, sana söylüyorum." Yaşlı bir dişi köpeğin girişinden önce keskin bir havlama duyuldu. "Tanrı merhamet etsin, işte İmparatoriçe geliyor - olduğunuz yerde kalın Bay Gaither! Eğer sizi , sizi ısırabilir!"

Clara odayı geçti ve kendini köpeklerin ortasına attı. "Hepiniz yere yatın, hemen! Kimse kimseyi ısırıyor." Havlamalar iniltiye dönüşene ve üç kıvırcık kafa utanmazca boyun eğene kadar kanişlere dik dik baktı.

İmparatoriçe zavallı Bay Gaither'in ayaklarına doğru havlamaya devam edince, Clara sertçe, "Bu kadar yeter İmparatoriçe," diye ekledi ve yaşlı spaniel Verity Teyze'nin yanına çekildi.

Ne yazık ki Clara köpeğin alçak sesle hırlamaya devam etmesi karşısında hiçbir şey yapamadı. İmparatoriçe misafirlerinden hiç hoşlanmamıştı ve bu Bay Gaither için kötü bir haberdi. Köpeğin insanları doğru değerlendirmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Kime hırlasa ya da havlasa, sonunda ciddi karakter kusurlarına sahip olduğu ortaya çıkıyordu. İmparatoriçe o kadar becerikliyd ki Verity Teyze onu yeni hizmetçilerle mülakat yaparken iyi adayları kötülerden ayırmak için kullanıyordu. Sonuç olarak, Stanbourne Hall'un personeli Verity Teyze'nin tüm arkadaşlarını kışkırtıyordu.

Bay Gaither'in kaşlarını çatmasına bakılırsa, karakterindeki kusur köpeklerden nefret etmesiydi.

Clara tabureden inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Çok özür dilerim, efendim. Ben Leydi Clara Stanbourne ve görüyorum ki teyzemle zaten tanışmışsınız. Karmaşık davranışlarımız için lütfen bizi bağışlayın. Korkarım ziyaretçilere pek alışık değiliz."

"Nedenini görebiliyorum," diye homurdandı aşağı inerken. Etrafına bakışlar fırlatarak, üzerinde kalan her türlü esansı yok etmek için frakını fırçaladı.

Köpek.

"Bu sizin hatanız, efendim." Verity Teyze kanepeye oturdu ve eteklerini bir koket kadar özenle düzeltti. "Sizi koklamalarına izin vermediniz ve bundan hoşlanmadılar." Kanişlerden biri kucağına atladı ve onu sıkıca kavradı. "Faddle'ı tekmelemeye çalıştın ve o bu konularda çok hassastır."

"Hassas! O lanet olası bir köpek! Ve dahası, hiç sanmıyorum-" "Oturmaz mısınız, Bay Gaither?" Clara araya girdi. "Belki de Biraz çay?"

Bu onu kısa düşürdü. Kadına ters ters baktı. "Hayır, madam. Bir an önce işime bakıp bu işi bitirmek istiyorum." Bakışlarını Verity Teyze'nin ayaklarının dibine çökmüş olan ve hâlâ hırlayan İmparatoriçe'ye diken avukat, köpeklerden olabildiğince uzakta bir yere oturdu. "Hayvanların başıboş dolaşmasına izin vermek... onları yabancıların üzerine salmak... Yemin ederim, bütün ülke çıldırmış."

Clara'nın şikâyetlerini duymazdan gelen Verity Teyze kanepeyi okşadı ve Fiddle ile Foodle sıçrayarak küçük bedenlerini Clara'nın yanındaki boşluğa sıkıştırdılar. Clara iç çekerek teyzesinin diğer tarafına oturdu. Tanrım, ne gündü ama. Ve daha öğlen bile olmamıştı.

Gözlerini köpeklerden ayırmayan Bay Gaither çantasını açarak bazı kâğıtları karıştırmaya başladı. "Size Cecil Doggett'ın vefat ettiğini bildirmek için buradayım leydim."

Clara'nın yanlış duyduğundan emin olduğu bir ifadeyle konuştu. "Ne? Cecil Amca mı? Cecil Amca? Emin misin?"

"Öyle olmasaydım bunca yolu gelir ve bu yaratıklara katlanır mıydım sanıyorsun?" Resmi görünümlü bir belge çıkardı ve ona uzattı. "İşte ölüm belgesi."

"Ah." Kâğıdı ondan aldı, kâğıdı tararken kalbi sıkıştı. Gerçekler yeterince açık bir şekilde ifade edilmiştir.

Boğazına bir yumru oturdu. Cecil Amca alçağın teki olabilirdi ama ona karşı her zaman belli bir sevgi beslemişti. Onun çocuklar için kitap toplama hobisini anlayışla karşılamıştı. Onun bu ilgisini hiçbir zaman babasının yaptığı gibi "anlamsız" ya da annesinin yaptığı gibi "saçma" olarak nitelendirmemişti. Ona sadece özlemini duyduğu şeyi vermişti; peri masalları, fabllar ve kahramanlık hikâyelerinden oluşan küçük, tatlı kitaplar.

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde belgeyi okudu. "Burada kalp yetmezliğinden öldüğü yazıyor."

Kendini toparlayan Bay Gaither ciddi bir ciddiyetle başını salladı.

"Buna inanmıyorum." Verity Teyze kâğıdı ondan aldı ve inceledi. "Cecil'in karakterine hiç uymuyor." Avukata baktı. "Zehir olmadığından emin misiniz? Ya da aynı derecede kötü bir şey?"

Tanrım, Verity Teyze her zamanki gibi adının hakkını veriyordu.

Bay Gaither şaşkın şaşkın bakınca Clara açıklama yapması gerektiğini düşündü. "Doggett erkekleri... maceraperest tiplerdi ve hepsi de kötü bir şekilde öldü. En büyük amcam bir düelloda vuruldu, en küçükleri ise Madrid'de sahtecilikten asıldı."

Verity Teyze, "Yani kalp yetmezliğinden ölmek bir Doggett'tan beklenecek bir şey değil," diye ekledi.

"Sizi temin ederim ki, onun ölüm koşullarından emin olmasaydım, Amerika'yı terk edip buraya gelmezdim," dedi avukat kibirle. "Ve kesinlikle onun vasiyetini hanımefendiye aktarmazdım."

Clara ona boş boş baktı ama Verity Teyze onun yorumuna atladı. "Ne vasiyeti? Adamın hiçbir zaman iki şilinden fazla parası olmadı."

"Bay Doggett öldüğünde on beş bin sterline sahipti. Bu servetin on bin poundunu Leydi Clara'ya bıraktı. Eğer kabul ederse."

Clara'nın ağzı açık kaldı. "On bin pound!" Bu şaşırtıcı haberi özümsemeye çalıştı. Bu, Charles Perrault'nun bir peri masalından fırlamış gibiydi. Ve tüm peri masalları gibi, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Amcam böyle bir serveti nasıl elde ettiğini söyledi mi? Londra'dan ayrıldığında neredeyse beş parasızdı."

"Bana bir kart oyununda bir çiftlik kazandığı söylendi. Zengin bir adam olan sahibinin kardeşi ona mülk yerine para teklif etmiş, Bay Doggett da kabul etmiş. Bir ekicinin hayatını pek sevmeyeceğini söylemiş. Ama ne yazık ki, yeni servetinin tadını çıkaracak kadar uzun yaşamadı."

Cecil Amca'nın yabancı bir ülkede yapayalnız öleceğini düşününce göğsüne bir ağırlık çöktü.

"Ve... umm... Cecil oyunu dürüstçe kazandı mı?" diye sordu teyzesi. Clara inledi. Bunu hiç düşünmemişti bile.

"Elbette!" diye haykırdı avukat. "Sizi temin ederim ki hiçbir zaman yasadışı bir girişimde yer almam."

Clara ona zayıf bir gülümseme fırlattı. Cecil Amca'nın arkadaşları o onu hile yaparken yakalamamışlarsa, bunu açıklamanın bir anlamı yoktu.

Şimdi eğilimleri. Ve tüm bildiği, onun aldatmamış olduğuydu.

Ve domuzlar da uçtu.

"Bu çok ani oldu," dedi Clara. "Cecil Amca'nın paranın *bana* bırakılmasını istediğinden emin misiniz? Ben sadece onun yeğeniyim. Belki de beni onun... şey... metreslerinden ya da eşlerinden biriyle karıştırdınız. Her ikisinden de birkaç tane olduğunu duymuştum."

"Clara!" Verity Teyze ellerini İmparatoriçe'nin sarkık kulaklarının üzerinde çırpı. "İmparatoriçe'nin önünde böyle şeyler konuşmamalısın. O iffetlidir!"

Köpek Verity Teyze'nin ellerinden kaçmak için kıvrandı, açıkça her skandal sözcüğü içmeye hevesliydi.

Clara omuz silkti. "Cecil Amca kötü alışkanlıkları konusunda her zaman son derece açık sözlü olmuştur, bu yüzden neden yokmuş gibi davranmam gerektiğini anlamıyorum."

"Aferin sana yeğenim, böyle konuşarak bütün kızlarımı şok edeceksin. Onlar görgü kuralları konusunda çok hassastırlar." Taş suratlı avukat homurdandığında, Verity Teyze ona ters ters baktı. "Evet, *öyleler*. Stanbourne'ların evinde yaşadıkları için öyle olmak zorundalar. Kardeşim, Clara'nın babası, bir din adamıydı, biliyorsunuz. Çok iyi bir adamdı."

"Özür dilerim," diye karşılık verdi Bay Gaither, "ama bana onun Pemberton Markisi olduğu söylendi."

Clara ona acı dolu bir bakış attı. "Öyleydi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, beklenmedik bir şekilde unvanı miras aldığında. O zamana kadar bir din adamıydı. Şimdi, amcamın mirası hakkında..."

"Evet, tabii ki. Sorunuza cevap vermek gerekirse, servetinin diğer beş bini 'metreslerine ve eşlerine' gidiyor. Yani on bin kesinlikle sizin için. Reddetmek istemiyorsanız tabii? Bay Doggett eğer reddederseniz, bunu hiç mırıldanmadan kabul edeceğimi söylemişti."

"Sanırım gerçekten de reddetmelisin," diye araya girdi Verity Hala. "Baban, annenin amcalarının haksız kazançlarından elde edilen gelirleri kabul etmemesi konusunda her zaman kararlıydı."

"*Kötü gebe kalmış* demek istiyor," diye araya girdi Clara. "Amcalarımın *hastalıklı* şemaları."

"Hayır, canım, demek istediğim bu değil-" diye başladı teyzesi.

"Evet, *öyleydi*," dedi Clara kararlılıkla. Belki de Cecil Amca hile yapmıştı. Bundan asla emin olamayacaktı ve bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ama on bin "haram" sterlini çok iyi bir şekilde kullanabilirdi. Kendisi için değil elbette. Babası ona yıllık bin poundluk güzel bir harçlık bırakmıştı. Bu ve Verity Teyze'nin payı arasında

İkisinin de Stanbourne Malikânesi'nde rahatça yaşayabilmeleri için. Ama on bin sterlinle Ev'de yapabilecekleri iyileştirmeleri bir düşünün!

Avukat sabırsızlıkla, "Demek parayı istiyorsunuz, Leydi Clara?" diye sordu.

Clara'nın beyninden fikirler geçmeye başlamıştı bile. "Gerçekten de öyle."

"Çok iyi, madam." Bay Gaither fonların kendisine aktarılması sürecini anlatmaya başladı.

"Madem parayı alacaksın, Clara," diye araya girdi teyzesi, "onu iyi bir şekilde kullanabilirsin."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum Verity Teyze," dedi sabırla. "Sonunda evlenebilirsin!"

Clara şaşkınlıkla ona baktı. "Paranın *bununla* ne ilgisi var?" "Neden, her şey, canım. Şu anki çeyizine sekiz bin sterlin eklenirse, saygın ve uygun beyefendiler arasından seçim yapabilirsin. Özellikle de diğer iki bin poundu seni için kullandıktan sonra." Clara'nın dizini okşamak için durakladı. "Zaten iyi bir şekilde düzeltilmediğinden değil, anlıyorsun. Kendi adıma, senin giyim tarzını tercih ederim. Ama fark ettim ki saygıdeğer erkekler bile kadınlardan hoşlanır...

umm..." "Pahalı kıyafetler mi?" Clara küstahça konuştu.

"Hayır, canım. Şıklık. Yün elbiselerin reform için çok iyi, ama bir erkeği cezbetmek için zarafete ihtiyacın var. Şıklığın ve güzel çeyizinle bir koca bulduktan sonra, istediğin gibi giyinmeye devam edebilirsin. Ama önce onu yakalamalısın. Öyle değil mi, Faddle?"

Faddle coşkuyla havladı. Clara gözlerini devirdi.

"Yeni dul kalmış Lord Winthrop'un bir eş aradığını duydum," diye devam etti teyzesi sinsice.

"Yüce Tanrım, yine mi Winthrop?" dedi Clara.

Bu kesinlikle bir çaydanlıkta fırtına koparmak gibi olmuştu; huysuz kont, Clara'nın ortaya çıkışı sırasında ona biraz ilgi göstermiş ama annesi Clara'nın "kirli" bağlantılarını protesto edince geri çekilmişti. Kont sekiz yıl önce başka bir kadınla evlenip Verity Teyze'nin umutlarını suya düşürdüğünde Clara onunla işinin sonsuza dek bittiğini ummuştu.

Sonra kontun zavallı karısı onu beş çocukla bırakıp gitmiş ve ölmüştü. Belli ki Verity Teyze tekrar evlilik planları yapmaya başlamıştı. "Seni bir güzel giydirelim," dedi teyzesi, "yeni zenginliğini duyunca yine sana bakacaktır."

"Bir daha bana bakmasını istemiyorum. O zamanlar da kendini beğenmiş bir budalaydı, şimdi de kendini beğenmiş bir budala."

"Saygın, Tanrı'dan korkan erkekler bazen öyledir canım. Ama senin sorumlulukların düşünüldüğünde böyle bir kocaya ihtiyacın var, sence de öyle değil mi?"

Clara kaşlarını çattı ama teyzesi muhtemelen haklıydı. Clara evlendiğinde, reform faaliyetlerini onaylayacak sağlam bir vatandaşla evlenmeliydi. Sorun şu ki, Clara böyle erkeklere ısınamıyor gibiydi. Belki de talihsiz Doggett kanından kaynaklanıyordu ama onları çok... sıkıcı buluyordu. Bir gün ilacını alıp böyle bir kocayla birlikte olmak zorunda kalacaktı ama henüz bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

Verity Teyze eğilip İmparatoriçe'nin kulağına mırıldandı. "Ne düşünüyorsun, kızım? Clara zarif bir Fransız elbisesi içinde, saçlarında incilerle çok güzel görünmez miydi? Winthrop gibi bir titiz bile annesinin skandal bağlantılarını görmezden gelir ve-"

"Parayı çeyiz için kullanmayacağım," diye araya girdi Clara, teyzesi retiküllerden, pembe bonelerden falan bahsetmeye başlamadan önce Bay Gaither'a mahcup bir bakış atarak. "Onu Ev için kullanmak niyetindeyim."

Teyzesi aniden doğruldu. "Ev mi?"

"On bin pound ile bunu muazzam bir şekilde genişletebilirim." Clara'nın göğsünde bir heyecan belirdi. "Çocukların gerçek bir okul odası olabilir ve esnafın onları çırak olarak alması için mali teşvik sağlayabiliriz. Hatta büyük çocukların işletebileceği kendi küçük işimizi bile kurabiliriz."

"Ama Clara, hepsini Yuva için kullanmak zorunda mısın? Yarısını Yuvaya verip yarısını da çeyizini zenginleştirmek için bırakabilirsin." Solgun kaşları çatıldı. "Ama o zaman seni düzeltmek için hiçbir şey olmazdı. Hmm, belki bir İngiliz modacıyla anlaşırsak-"

"Çeyizim için bir kuruş bile kullanmayacağım," diye tersledi Clara, sabrı tükenmişti. "Tanrı biliyor ya, zaten yeterince var."

Teyzesinin elleri güvercin göğüslerinde çırpınıyordu. "Sevgili kızım, ne dediğini bir düşün. Yaşın ilerliyor, biliyorsun."

"Bunu belirttiğin için teşekkür ederim," dedi Clara, bir yabancının önünde bu konuşmayı yapıyor olmaktan utanarak. "Daha yirmi sekiz yaşındayım, kendime bir koca satın alacak kadar yaşlı sayılmam. Evlilik için daha çok zaman var."

"Aferin Clara-" "Yeter! Ben kararımı verdim."

Verity Teyze, konuşmaları kendini beğenmiş bir ilgiyle dinleyen Bay Gaither'e seslendi. "Ona tüm mirası reform için kullanamayacağını söyle."

O sabah ilk kez Bay Gaither'ın ince, kitap gibi yüz hatlarını bir gülümseme aydınlattı. "Bay Doggett paranın nasıl kullanılacağı konusunda hiçbir şart koşmadı, hanımefendi. Bunu tamamen yeğenine bıraktı."

"Akıllı adam, amcam," diye mırıldandı Clara nefesinin altında.

Bay Gaither neredeyse kötü niyetle devam etti: "Eğer bu parayla küçük hayvanlarınız için altın kafesler yapmak istiyorsa, bunu yapmakta tamamen özgürdür."

Teyzesinin yüzü dehşetle doldu. "Kafesler! Clara, sen asla-"

"Tabii ki hayır, teyze. Bunu düşünmezdim bile." Clara alaycı bir tavırla ekledi: "Tabii çeyizim için kullanma fikrinde ısrar etmezsen..."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye homurdandı Verity Teyze. Aptal değildi; ne zaman geri çekileceğini biliyordu ama bu pes ettiği anlamına gelmiyordu. "Olasılıkları görmezden gelmekte ısrar ediyorsanız, bu konuda pek bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum, değil mi kızlar?"

Kanışlerin havlaması Bay Gaither'in yüzündeki gülümsemeyi sildi. Ayağa fırladı. "Gitsem iyi olacak. Diğer vasiyetleri de yerine getirmeliyim, biliyorsunuz."

Clara da ayağa kalkarken Amerikalı'ya gülümsedi. "Evet, Cecil Amca'nın eşleri ve metreslerine. Bana kim olduğunu söyleyebileceğinizi sanmıyorum-"

"Bunu aklından bile geçirme, Clara Stanbourne," diye karşı çıktı teyzesi. "Yankesicileri ıslah etmek bir şeydir, ama *bu* tür kadınlarla ilişki kurmaya başlarsan-"

"Aslında, madam," diye araya girdi avukat, "Bay Doggett yeğeninin böyle bir şey isteyebileceğini düşündü ve bana herkesin kimliğini gizli tutmamı emretti. Sanırım... şey... yandaşları onun yüce bağlantılarını öğrenirlerse, bu birliktelikten faydalanabileceklerinden korkuyordu."

Clara'nın gözleri yeniden yaşardı. Cecil Amca'nın onu korumaya çalışması çok hoşuna gitmişti. "Onun isteklerini bu kadar sadakatle yerine getirdiğiniz için teşekkür ederim Bay Gaither."

Adam şaşkınlıkla göz kırptı. "Tüm evraklar hazırlandığında sizi bilgilendireceğim leydim ve paraları toplayabilirsiniz. Şimdi izin verirsiniz _."

"Evet, elbette, ben sizi geçireyim." Clara teyzesine hoşgörülü bir gülümseme attı. "Verity Teyze, ben Yuvaya gidiyorum ama akşam yemeği için döneceğim."

"Dikkatli ol Clara," diye seslendi teyzesi arkasından. "Uşaklardan birini al!"

Clara, Bay Gaither'ı fuayeye götürürken sinirli bir şekilde, "Her zaman öyle yaparım," dedi.

Samuel ayağa fırladı ve Bay Gaither'in paltosunu getirmek için acele etti. Ama genç adam avukatın paltosunu giymesine yardım ederken, sağ elinin parladığını gördü.

Bir iniltiyle, Bay Gaither arkasını dönmeden önce Samuel'in bileğini kelepçelemek için öne çıktı. "Ah, canım, Bay Gaither," dedi yumuşak bir sesle, "sanırım çantanızı düşürdünüz. Samuel onu bulmuş gibi görünüyor."

Samuel renk değiştirdi ama çantayı öyle bir yıldırım hızıyla uzattı ki, Clara'dan başka kimse beş saniye boyunca cebinde durduğunu anlayamazdı. "Yerdeydi efendim. Sizin mi?"

Bay Gaither tam bir şaşkınlık ifadesiyle cebini yokladı ve sonra, "Gözlerime şükürler olsun, gerçekten de öyle," dedi.

"giyerken düşmüş olmalı," dedi Samuel yardımsever bir tavırla.

"Sanırım." Bay Gaither, Samuel'e şüpheyile baktı.

cüzdanı. Sonra Clara'ya dönerek yarım yamalak bir selam verdi. "İyi günler hanımefendi. Her şey bir not göndereceğim. Belki bir dahaki sefere başka bir yerde buluşsak daha iyi olur."

"Elbette," diye hemen kabul etti. "İyi günler Bay Gaither."

Kapı arkasından kapanmadan önce Samuel'e doğru döndü. "Sana inanamıyorum-"

Samuel aceleyle, "Düşündüğünüz gibi değil leydim," dedi. "Araba gitmeden önce çantayı geri verirdim, gerçekten verirdim. Sadece alıştırma yapıyordum."

"Ne için? Artık o hayatın dışındasın."

"Becerilerimi yüksek tutmalıyım, çünkü asla bilemezsiniz..." Çok fazla şey söylememek istercesine sözünü kesti.

Ama zaten yeterince konuşmuştu. Onun ne düşündüğünü biliyordu. *Çünkü bir pozisyonu ne zaman kaybedeceğinizi asla bilemezsiniz. Çünkü bir gün bu rüya da diğerleri gibi yok olacak ve açlıkla aranızda yeteneklerinizden başka hiçbir şey kalmayacak.*

Onun endişeli yüzüne bir kez baktı ve içini çekti. "Şu andan itibaren lütfen sadece benim ve hizmetçilerin üzerinde pratik yap, tamam mı?"

Ona göz kırptı. "Yani beni kovmuyor musun?"

Yüzündeki umut dolu özlem kalbini acıttı. "Hayır. Yine de bir daha böyle bir şey yaparsan-"

"Oh, evet leydim... Yani hayır leydim... Yani bir daha asla yapmayacağım, yemin ederim!" Kadının elini tutarak, çaresizliğe varan bir yumuşaklıkla öptü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla cep karıştırmayacağım ve Stanbourne Malikanesi'nde çalışmış en iyi uşak olacağım!"

"Kesinlikle en çevik sen olacaksın." Adam üzgün görüldüğünde, kadın güven verici bir şekilde gülümsedi. "İşte, işte, sen iyi ve çalışkan bir işçisin ve hızlı parmaklarını geçmişte olduğundan daha iyi kullanacağına inancım tam." Yavaşça elini çekti. "Şimdi git ve arabamı çağır."

Samuel hızlıca başını sallayarak koşar adımlarla uzaklaştı. Onun gidişini izlerken başını salladı. Samuel onun başarılarından biriydi ama onun da bazı anları olmuştu. Böylesine gelecek vaat eden bir genci, hırsızlığın ötesinde bir gelecek umudu olmadığına inandırmak için ne kadar zorluk çekmesi gerekirdi? Hayatın ona her zaman limon uzatmasını beklemesi için?

Omuzlarını dikleştirdi. Tüm bu sopalamalara karşı koymak için buradaydı ve bu yeni fon kaynağıyla bunu büyük ölçekte yapabiliirdi.

Araba hemen gümbürdeyerek kalktı. Samuel arkadaki yerini alırken o da arabaya bindi ve yeni mirası için planlar yapmaya başladı. Elbette pratik iyileştirmeler vardı, çocukların yatakhanelerinin ve mutfak için yeni bir soba, en az iki öğretmen ve bir sürü kitaptan bahsetmeye gerek yok. Annem hep daha iyi bir ısıtma sistemi istemişti. Gerçekten de 1812'nin acımasız ve sert kışında yeterli ısıtmaya sahip olsalardı

Karanlık anıyı hatırlayınca iç çekti. Annesi o kış zatürreden ölmüştü. Clara'nın kendisi de hastalanmıştı, çünkü çocukları sıcak tutmaya çalışmak için saatlerini Yuva'da geçirmişlerdi. Ama annesi ve soğuk havaya sık sık maruz kalmaya dayanacak kadar genç bir bünyeye sahip değildi.

Clara'nın gözleri yaşardı ve onları sabırsızca fırçaladı. Değiştirilemeyecek şeyler üzerinde durmak ne kadar aptalcaydı. Cecil Amca'nın ölüm haberi onu hastalık hastası yapmıştı.

Ev'de her zaman giydiği türden, pratik kamgarn elbisesinin eteklerini düzeltti ve omurgasını dikleştirdi. Ölüyü onurlandırmanın en iyi yolu, onun ölümünü yaşayanlar için yararlı kılmaktı. Anne

Ev'in bugünkü zenginliğine dolaylı olarak katkıda bulunduğunu bilmekten memnun olacaktı. Gerçekten de, annesinin Clara'nın Stanbourn'lar kadar Doggett'larla da ilişki kurması konusundaki ısrarlı tutumu olmasaydı, Cecil Amca yeğenini ona böyle bir miras bırakmayı gerektirecek kadar iyi tanıyamazdı.

Clara gülümsedi. Annesinin de cennetten onu izlediğini ve gülümsediğini umuyordu.

Artık Spitalfields'ın kirli, umutsuzluk dolu çevresine girmişlerdi. Arabasının geçişi pek fark edilmemişti; sokakların gözü yaşlı sakinleri neredeyse her sabah siyah ve altın rengi Stanbourne at arabasının geçip gittiğini görmeye alışkındı. Clara, annesinin ölümünden bu yana geçen yedi yıl boyunca ve ondan önceki üç yıl boyunca bu yoldan tek başına geçmişti.

Genellikle rehinci dükkânlarında çalışan çalıntı mal alıcılarıyla ünlü bir sokak olan Petticoat Lane'e doğru ilerlediler. Evin görüş alanına girdiklerinde deri retikülünü ve çizgili yün şalını topladı.

Sonra gideceği yerin çok yakınındaki ara sokakta bir şey gözüne çarptı. Normalde ağız dalaşına giren iki kişiye ikinci kez bakmazdı ama kırmızı bir ışık dikkatini çekti.

Johnny Perkins en sevdiği kırmızı paltosunu giymişti. Huzurevinde kalan on iki yaşındaki çocuk, uzun boylu, geniş omuzlu bir yabancıyla hararetli bir tartışma yaşıyordu ve bu yabancı, çocuğun engelliyor gibiydi.

Bu sabah Samuel'le yaşadığı olayı hatırlayarak, "Arabayı durdurun!" diye bağırdı. Araba titreyerek durduğunda kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Arabacıya devam etmesini, Samuel'e de sokağın başında beklemesini söyleyerek, yırtık pırtık bir frak ve hırpalanmış kunduz şapkası giymiş heybetli beyefendiye doğru yöneldi.

Sokak kızarmış ringa balığı, lahana ve Spitalfields'ı saran sessiz korku kokuyordu. Ancak onu Johnny'nin omzunu sıkıca kavrayan adama doğru iten korku değil, telaştı. Çünkü sabah güneşi Johnny'nin elinden sarkan altın saati parlatıyordu ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Yankesicilerinden biri daha bu sabah belaya doğru gidiyordu.

Bölüm 2

...iyi, ayık ve erdemli olanlardan başkasıyla
sohbet etmeyin. Kötü iletişim iyi davranışları
bozar.

Küçük sevimli bir cep kitabı: küçüklerin
eğitimi ve eğlenmesi için tasarlanmıştır
Efendi Tommy ve Güzel Bayan Polly, *John Newbery*

Boş yere sıkıntısını bastırmaya çalışan Clara, yolun geri kalanını ara sokaktan aşağı atladı. Johnny'nin gıcırtılı sesinin, "Bak şimdi-" dediğini duymak için tam zamanında gelmişti.

"Johnny!" dedi sertçe.

Çocuğun başı döndü ve kırmızı yanakları süt rengine döndü. "Lanet olsun," diye mırıldandı kız yaklaşırken.

Genellikle çocuklarını uslu durmaya sevk eden meşhur Stanbourne bakışını ona yöneltti. "Beyefendiye saatini hemen geri ver!"

Johnny tereddüt etti, sonra saati uzattı. Yabancı saati alır almaz soğuk siyah gözlerini ona dikti. Korku, Johnny'ye duyduğu kızgınlığı bastırdı. Spitalfields'da bu kadar doğrudan bakabilen tek adam bekçilerdi. Ya da daha kötüsü, kanun adamlarıydı.

Endişeden hasta olmuş bir halde bir adım atarak sahiplenici elini talihsiz görevlisinin diğer omzuna koydu. "Lütfen efendim, eminim Johnny saatinizi almak istememiştir-"

"Yapıp yapmaması sizi neden ilgilendiriyor, madam? Siz çocuğun annesi misiniz?" Adamın eli hâlâ Johnny'nin omzunu kavıyor ve ikisi de çocuğu tutarak orada dururken sıkışıyor gibiydi.

Paniği daha da arttı. Yabancı'nın hafif aksanlı İngilizcesi tam olarak bir yabancıya ait değildi ama bir İngiliz'e de ait değildi. Bu da onun bir subay olduğu ihtimalini ortadan kaldırmıyordu.

Dudaklarına zorla uzlaştırıcı bir gülümseme yerleştirdi. "Ben onun bir nevi koruyucusuyum."

"Annem öldü," diye araya girdi Johnny yardımsever bir şekilde. "Bu da Leydi Clara."

"*Leydi Clara?*" Şapkasını eğmek ya da ondan özür dilemek yerine nefesinin altında Fransızca bir küfür mırıldandı. Sonra onun saçlarını, elbisesini ve hatta çizmelerini bile kaba, kişisel olmayan bir incelemeyle gözden geçirdi. "Rütbeli bir hanımefendinin Spitalfields'da ne işi var?"

"Stanbourne Yankesicileri Islah Evi'ni işletiyorum. Bir sonraki köşedeki tuğla bina. Johnny benim sakinlerimden biri."

Adamın sert ağzına ince, alaycı bir gülümseme dokundu. "Görüyorum ki iyileşme süreci güzel ilerliyor."

Renklendi. "Arada sırada hatalar olur efendim, ama bunlar olağandıdır. Sadece buna şahit olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Şimdi Johnny'yi serbest bırakma nezaketini gösterirseniz, belki de... şey... durumu daha iyi tartışabiliriz."

Johnny sessiz kaldı, bakışları endişeli bir şekilde onunla yabancı arasında gidip geliyordu.

Adam ona öyle uzun süre baktı ki, kız onun anlamsız gözlerinde ve temkinli ifadesinde yerli bir zekâ sezdi. Sonra omuz silkti ve elini Johnny'nin omzundan çekti. Saate üstünkörü bir bakış attıktan sonra onu ceketinin cebine soktu.

Daha rahat nefes aldı. "Teşekkür ederim Bay.... Bay...."

"Pryce." Sonra neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Kaptan Morgan Pryce."

Oh, canım, bir kaptan. Ama ne tür? Adam daha fazla bilgi vermeyince, kadın onu daha dikkatli inceledi. Adam pejmürde giyinmişti - yamalı fustian ceket ve yelek, kesinlikle yırtık pırtık çoraplar, çizmeler- ve siyah saçları yıpranmış gömleğinin yakasından aşağıya doğru kıvrılmıştı. Ama görünüşündeki diğer ayrıntılar centilmen alışkanlıkları olan bir adam olduğunu gösteriyordu. Hayvanlarını büyük bir özenle bağlamıştı ve tırnakları temiz ve bakımlıydı.

Yine de bu onu bir kanun adamı yapmıyordu. "Nehir Polisi'nde görev yapan bir yüzbaşı mısınız? Yoksa Lambeth Caddesi Polis Bürosu'nda mı?"

Johnny'nin anlaşılmaz homurtusu üzerine beyefendi çocuğa sakinleştirici bir bakış attı. "Ben Majestelerinin Donanması'na hizmet eden bir kaptanım."

"Spitalfields'da mı?" diye ağzından kaçırdı.

Şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Duymadıysan söyleyeyim, İngiltere bugünlerde savaşa girmiyor, o yüzden donanma kaptanlarına pek ihtiyaç yok. Hepimiz yarım maaş alıyoruz."

Mesleği, eğitilmiş konuşmasını ve komuta havasını açıklasa da, yüzbaşı rütbesi almayı başarmış, kulağa yabancı gelen bir beyefendinin şehrin bu bölgesindeki bir ara sokakta ne aradığını açıklamıyordu. "Yarım maaşlı ya da değil, ailenizi Spitalfields'dan daha iyi bir yerde barındırmaya gücünüz yeter herhalde."

"Benim ailem yok. Burada yaşıyorum çünkü bu bölgede bir iş yerim var." Başını, sağ tarafında kapısı yarı aralık duran yıkık dökük binaya doğru salladı. "Bu yeni dükkânımın yan girişi. Denizcilere denizcilik ürünleri satıyorum."

"Ama o kadar yer varken neden burası?"

"Neden olmasın? Londra'nın bu bölgesinde bir sürü denizci yaşıyor. İşimi Strand'da değirmenciler ve terziler arasında mı kurmalıydım? Böylece pusula satın alan genç hanımların kazançlı pazarından faydalanabilirdim?"

Alaycılığı kızın tek kaşını kaldırmasına neden oldu. "Kesinlikle hayır. Ama şehrin bazı bölgelerinde dükkânınızın soyulma riskinin daha az olduğu yerler var."

Hırsızlık, bahsetmesi gereken son şeydi. Johnny'ye anlamlı bir bakış fırlattı. "Mükemmel bir nokta."

Endişeli bir nefes çekti. Kaptan Pryce bir polis memuru olmayabilirdi ama bazı donanma mensupları sokakta soyulmak gibi konularda oldukça asık suratlı olabiliyordu. Ve o kesinlikle asık suratlı birine benziyordu. "Umarım Johnny'yi yargıcın huzuruna çıkarmanın pek bir işe yaramayacağını farkındasınızdır, efendim."

Johnny, Yüzbaşı Pryce'a paniklemiş bir bakış fırlattı. "Yargıca falan gitmiyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Kaptan Pryce kararlılıkla. "Elbette hayır."

Rahatlamıştı ama adamın fikrini değiştirmesi riskini göze alamazdı. "Gideceğin yer tam şu anda Yuvaya geri dönmek." Johnny'nin omzunu sıktı. "Git o zaman."

"Ama bu sabah Lucy'yi ziyaret etmem için bana izin vermiştiniz-"

"Bunu kötü amaçla kullandın, bu yüzden iznin iptal edildi." Lucy, Johnny'nin kız kardeşiydi. Gerekirse Clara onu daha sonra Lucy'yi ziyarete götürebilirdi. "Şimdi git Bayan Carter'a zeki parmaklarını mutfakta çalıştırmasını söylediğimi söyle. Patates soymaya yardım ederek geçireceğin uzun bir süre, bu sabah felakete ne kadar yaklaştığını düşünmen için sana zaman kazandıracaktır."

Johnny umutla, "Salonun tozunu alırken bunu daha iyi bağlayabilirim," dedi.

"*Düşünmek*," dedi sessiz harfleri telaffuz ederek. "Düşünmek" anlamına geliyor. 'Günahların hakkında düşün' gibi. Belki de bunu en iyi saksıları temizleyerek yapabilirsin."

"Hayır, leydim!" Johnny dehşete düşmüş görünüyordu. "Şimdi düşündüm de, patates soymak tam da düşünmeye uygun bir şey. Evet, tam da öyle."

"İyi seçim." Onu hiç de nazik olmayan bir şekilde sokağın doğru itti. "Sen de git. Birazdan orada olacağım."

Kaptan Pryce'a son bir kez kaçamak bir bakış atan Johnny koşarak uzaklaştı. Çocuk Samuel'in yanından geçip köşeyi dönene kadar nefesini tuttu, sonra uzun bir *nefesle* bıraktı. Bir felaket daha önlenmişti.

Tam olarak değil. Hâlâ şüpheli kaptanla uğraşmak zorundaydı. Ama yüzünü ona döndüğünde, gözlerinde şüpheden ziyade ilgi okudu.

Bu kez bakışları onu taradığında, kaba ya da kişiliksiz değildi. Yavaş, kapsamlı ve samimiydi - çekici bir kadını inceleyen bir adamın bakışı. rağmen bu, karnında alışılmadık bir çırpınmaya neden oldu. Adamın bakışları kadının ağzına doğru yükseldiğinde, sanki kadının hızlı nefes alış verişini onu oraya çekmiş gibi, karnındaki çırpınma iyice çılgnlaştı.

Ne kadar saçma. O bir komşuydu, başka bir şey değil. Kesinlikle çekici bir komşu, doğru ve Spitalfields'da tanıştığı diğer erkeklerden kesinlikle daha ilginç, ama yine de sadece bir komşu.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için mücadele etti. "Johnny'ye gösterdiğiniz hoşgörü için teşekkür ederim efendim," dedi istediğinden daha soluk bir sesle. "Çocuklarım hakkında size yanlış bir izlenim verdiğini biliyorum ama sizi temin ederim ki çoğu onun gibi değil."

Bakışlarını onunkilere çevirdiğinde yine buz gibi ve uzaktı. "Yani, yakalanacak kadar aptal değiller."

Bu kaptan yakışıklı olabilirdi ama tavırları Madame Le Prince de Beaumont'un en sevdiği masalındaki huysuz Canavar'ınkinden daha kötüydü. "Yani, başlarını belaya sokacak davranışlardan kaçınmaya çalışıyorlar." Adam şüpheci bir tavırla kaşını kaldırınca, kadın sertleşti. "Onlar sadece çocuk, biliyorsun. Zaman zaman hata yaparlar."

"Onları dükkanımdan uzak tuttuğunuz sürece, ne yaptıkları umurumda değil."

Adamın açık sözlülüğü onu kısa kesmişti. "Eğer senden çalacaklarından endişeleniyorsan-"

"Ayak altında kalmalarından endişeleniyorum."

"Yapmayacaklar." Zorla gülümsedi, o öyle olmasa bile cana yakın olmaya kararlıydı. "Sizi temin ederim ki Spitalfields sakinleri bizi çok iyi komşular olarak görüyorlar."

Kaşlarını çatarak, Samuel'in sarı-siyah cübbesinin pirinç düğmelerini mendiliyle parlattığı sokağın başına baktı. "Söyleyin bana madam, bu civarda çok zaman geçiriyor musunuz?"

"Her gün."

"Baban, kocan ya da senden sorumlu olan her kimse itiraz etmiyor mu?"

Bu onun tepesini attırdı. "Özür dilerim ama ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, benden 'sorumlu' olacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Öyle mi?" Sokağın başına doğru başını salladı. "Peki o beceriksiz aptal neden orada nöbet tutuyor?"

Neyse ki Samuel bu küstah kaptanın hakaretlerini duyamayacak kadar uzaktaydı. "Samuel benim uşağım. Prensip meselesi olarak bana her yerde eşlik eder. Ve beceriksiz bir aptal değildir."

"Birkaç metre uzakta kalarak sizi koruyabileceğini düşünüyorsa öyledir."

"Ona orada durmasını *söyledim*. Açıkçası, herhangi bir tehlike altında olduğumu düşünmüyordum."

Bir adım daha yaklaştı, karanlık bakışları önce dudaklarına, sonra göğüslerine kaydı. Anlamlı bir şekilde orada sabitlendikten sonra rahatça kalkıp onunkiyle buluştu. "O zaman sen de en az onun kadar aptalsın."

Bastırmaya çalışmasına rağmen yanaklarında renk yükseldi. Boynundan ayak bileğine kadar sağlam kahverengi bir kamgarnla örtülü olmasına rağmen, adamın bakışı onu çıplak bırakıyor gibiydi. Ya da en azından onu çıplak bırakmak *istediğini* ima ediyordu. İri yarı, erkeksi kaptanın giysilerini her seferinde bir parça sıyrıp çıkardığı ani bir görüntü nabzını endişe verici bir şekilde etkiledi.

Üstünlüğü yeniden ele geçirmek için mücadele etti. "Her zaman bu kadar kaba mısın?" "Güvenliğinizi her zaman bu kadar mı önemsemezsiniz?"

"Bazı şeylerin güvenlikten daha önemli olduğunu düşünüyorum." "Ne gibi?"

"Suçlularımın ve diğer canlıların refahı. İnsanlığın geleceği."

"Böyle küçük bir genç kız için ne kadar yüce kaygılar," dedi alaycı bir tavırla. "Ve burada geri kalanımız sadece bir günden diğerine hayatta kalmak için endişeleniyoruz."

Çenesini kaldırdı. "İşte bu yüzden ayrıcalıklı doğmanın, daha az şanslı olanlara yardım etmem gerektiği anlamına geldiğine inanıyorum. Geminin batmasını önlemek için kendi payıma düşeni yaptığımı söyleyebilirsiniz."

"Yüksüklerle kurtararak mı?" Sesinde alaycı bir ifade vardı. "Dikkatli olun leydim, yoksa kendinizi kurtarabileceğinizden daha hızlı batarken bulacaksınız."

"İyi niyetli birinin felaket öngördüğü her sefer için bir şilinin olsaydı, tüm dükkanınızı satın alabilirdim, kilit, stok ve varil. Yine de karşı çıkanlara rağmen, altmış üç öğrencimi şehir genelinde çırak ya da hizmetçi olarak işe yerleştirmeyi başardım."

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "O kadar insanı yankesici tutmaya mı ikna ettiniz? Tanrı aşkına, yankesiciler mi? *Bon Dieu*, ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"On yıl oldu, ama ben sadece yedi yıldır görevdeyim. Ve siz 'benden sorumlu olan kişi' buna nasıl izin verir diye sormadan önce, beni Stanbourne Evi'nde çalışmaya ilk getiren kişinin rahmetli babam olduğunu söylemeliyim."

"Ve kocanız onaylıyor mu?"

Büyük bir utançla tekrar kızardı. "Ben evli değilim." Adam gözlerini devirdi. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Bu kez bakışları hakarete varan bir küstahlıktaydı. "Akli başında hiçbir adam genç ve güzel karısının şehrin bu bölgesinde korumasız dolaşmasına izin vermez."

"Ben korunuyorum," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle, korkutulmayı reddederek. "Samuel var. Ve görünüşüne rağmen oldukça etkilidir. kendisi de bir yankesiciydi, bu yüzden bu bölgenin tehlikelerini biliyor. Ve kötü görünümlü bir bıçak taşıyor." Tatlı tatlı gülümsedi. "Bıçağı sana göstermesini isteyeyim mi?"

Bakışları onun yanından Samuel'e kaydı. "Zahmet etmeyin. Botundan çıkarması çok uzun sürer. Zaten olması gereken yer de orası değil, çünkü orada pek bir işe yaramıyor." Kadın Samuel'in bıçağını nerede sakladığını bilmesine şaşırarak başlayınca, kaptan bakışlarını tekrar Samuel'e çevirdi. "Ayrıca, tabancası olan bir adama karşı bıçak işe yaramaz. Bir kötü adam

Siz daha ıglık atacak nefesi bile bulamadan aptal uşagınızı tek atışta öldürdüm, matmazel."

Bu açık sözleri bir tehdit olarak algılayabilirdi ama bir şey hariç. Sert görünmesine ve ses tonu sert olmasına rağmen, gözlerinin derinliklerinde endişe parlıyordu. Yüce Tanrım, adam gerçekten de onu uyarmaya çalışıyordu... kendi kaba ve kibirli tarzıyla.

"Neden, Kaptan Pryce," diye mırıldandı, "ne diyeceğimi bilemiyorum. Sağlığım la ilgilenmeniz gururumu okşasa da, bu tamamen gereksiz. Ne de olsa buraya on yıldır tek bir olay bile olmadan geliyorum."

"Şimdiye kadar," dedi hiddetle.

"Yani güpegündüz ara sokakta bana saldırmayı planlıyorsun, öyle mi?"

"Kahretsin, öyle değil-" İyice sinirlenmiş görünüyordu. "Ben sadece Yani sizin gibi kadınların Spitalfields'da hoplayıp zıplamaması gerektiğini kastetmişim." "Hiçbir yerde 'zıplamadığımı' bilmenizi isterim. Ve hiçbir fikrim yoktu

Benim bir 'türüm' vardı. Benim 'türüm' tam olarak nedir?"

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Genç, bekâr ve mantıklı olmaktan çok zamanı olan bir hanımefendi."

"Ne iltifatlar! Ne kadar kibar bir beyefendisiniz, değil mi? Gerçekten de bir deniz kaptanı olabileceğinizi düşünmeye başladım."

Kadının alaycılığı adamın tek kaşını kaldırmasına neden oldu. "Yalan söylediğimi mi düşündün?"

Omuz silk ti. "Bir Fransız gibi konuşuyorsun ve donanmanın çok fazla Fransız kaptan aldığından şüpheliyim."

"Ben de senin kadar İngilizim."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Konuşmanızda Fransızcayı çok kolay ve çok iyi karıştırıyorsunuz. İngilizler her zaman karıştırıyor, ben de dahil."

"Cenevre'de büyüdüm, hepsi bu. Bu yüzden iki çocukluk dilimi de kullanma eğilimindeyim." Kollarını rahatça göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hem zaten nereli olduğum ve mesleğimin ne olduğu seni ilgilendirmez."

"Ah, ama burada yanılıyorsunuz. Siz benim komşusunuz ve çocuklarımin refahını düşünmek zorundayım. Dükkanınız bu kadar yakinken, gelecekte nasıl bir insanla muhatap olacağımızı bilmek isterim."

Kalın siyah kaşları çatıldı. "Dükkanımdan uzak durursan benimle uğraşmak zorunda kalmazsın." Aniden topuklarının üzerinde döndü ve açık kapıya yöneldi.

Bir an için sadece ona bakakaldı, kabalığının büyüklüğü yüzünden nefesi kesilmişti. Ama adam kapıya ulaştığında

Kendini toparladı. "Beni kesinlikle doğru yola getirdin, değil mi? Tanrı, bir insanın komşuluk yapmaya çalışmasını yasaklıyor."

İçinden küfrederek ona doğru döndü. "Şunu açıklığa kavuşturalım, Leydi Clara. Komşuluk yapmamanızı tercih ederim." Sonra durakladı, yüzüne kesinlikle günahkâr bir ifade yayıldı. Elini kapı koluna dayayarak, bakışlarının kadının üzerinde müstehcen bir şekilde oynamasına izin verdi. "Hayır, geri alıyorum. Veletlerini evde bıraktığın sürece istediğin kadar komşuluk yapabilirsin. Kadın arkadaşlığını her zaman hoş karşılarım, özellikle de kadın bu kadar seçiciyse."

Onun ne demek istediğini anlamaması için aptal olması gerekirdi. "İltifattan bu mu? Çünkü eğer öyleyse, hiç de zevkli değil."

"Benim davetten anladığım buydu. Yeterince açık olamadıysam özür dilerim."

"Oldukça açık konuştunuz efendim. Ama bu tür bir arkadaşlık için sokağın aşağısındaki işletmeyi kullanmanız gerekecek. Korkarım benim yeteneklerim o alanda değil."

"Ne yazık," dedi soğukkanlılıkla. "Çünkü komşu olarak sana ihtiyacım yok, masraflarını da karşılayamam. Bu yüzden onları dükkanımdan uzak tut. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel." Artık mallarını bedava verse bile çocuklarını onun dükkânına yaklaştırmazdı.

"*Adieu*, mademoiselle." Dükkânına girdi ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı.

Yüce Tanrım, ne adam ama! Önce her bir suçlaması tarafından soyulmaktan korkuyormuş gibi davranıyor, sonra da onu aşağılayıcı bir şekilde davet ediyordu! Umarım bir daha onunla muhatap olmak zorunda kalmazdı. Böyle bir kabalık haddini aşıyordu.

Hâlâ şaşırtıcı komşuları hakkında kendi kendine mırıldanırken, Samuel'in kaşlarını çatarak onu beklediği sokağın başına doğru döndü.

"O adam ne istiyordu?" Samuel ona yaklaşırken sordu.

Tanrıya şükür Samuel canavar yaratığın gerçekte ne istediğini duymamıştı. "Johnny cebini karıştırdı. Olayları yatıştırmaya çalışıyordum."

Samuel ona tuhaf tuhaf baktı. "Johnny'nin yaptığıının bu olduğuna emin misin?"

"Johnny'yi suçüstü yakaladım. Ve sizi temin ederim ki sadece 'alıştırma' yapmıyordu. Neyse ki Yüzbaşı Pryce meseleyi görmezden gelmeye istekliydi." Ve ona ders verip pazarlıkta onu aşağıladı.

Samuel dükkânın kapalı kapısına bakmaya devam etti. "*Kaptan Pryce?*"

"Majestelerinin Donanması'nda yüzbaşı olduğunu iddia ediyor." "Bana sorarsanız, bir deniz subayı olmak için fazla kaba görünüyordu."

Sert mi? Oh, evet. Ama davranışları bu kadar korkunç olmasaydı, ona çekici diyebilirdi - çapkınca bir şekilde. O müthiş kalın kaşlar... güçlü, saldırgan yüz hatları... ilgi çekici gözler. Ne yazık ki bir trolün tavırlarına sahipti.

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. Buraya çok iyi uyum sağlamış olmalıydı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Tüm somurtkanlığına ve kaba önerilerine rağmen, Kaba dili ve pis alışkanlıklarıyla tek gözlü Briggs'e pek benzemiyordu. Ya da küçük ya da büyük herhangi bir suçun intikamını almak için yumruklarını savuran acımasız boksör Harry'ye.

Yine de Samuel'in "sert" derken neyi kastettiğini anlayabiliyordu. Kaptan Pryce'ın belli bir sertliği vardı... Otoriter bir havası ve omurgasında lezzetli ürpertiler uyandıran aşırı erkeksi bir gücü. Herhangi bir "kadın arkadaş" kendisini onun emrinde bulmaktan muhtemelen çok memnun olurdu.

Tanrım, ne düşünüyordu? Adam tam bir canavardı. Onu ve çocuklarını uzak durmaları konusunda uyarması iyi olmuştu. Akli başında her kadın onunla uğraşmaktan tamamen kaçınırdı.

Ayrıca, Cecil Amca ona bir servet miras bıraktığına göre artık ilgilenmesi gereken çok daha önemli meseleleri vardı. "Oh, Samuel, sana henüz haberleri vermedim, değil mi?" Sokaktan ayrılırırken, yeni mirasını anlattı ve bu ifşaatının hem onun hem de kendisinin aklını rahatsız edici Kaptan Pryce'tan uzaklaştırdığına şükretti.

Eve vardıklarında, solmuş tuğla cepheyi değerlendirici bir gözle incelemek için durakladı. "Sizce parayla ilk olarak ne yapılmalı?"

"Bu kolay, çatıyı tamir etmelisin. Her yağmur yağdığında akıyor. Yeni kiremitler koymalısın."

"Panjurlar ve pencereler için de bir şeyler yapılmalı."

"İhtiyacınız olan şey daha sağlam olanlar, büyük hava akımlarına izin vermeyecek şekilde sıkıca asılmış olanlar."

Başını salladı. "Zavallı, sefil yaşlı başhemşire." Yüz yıl boyunca, önce Bedlam onu geride bırakana kadar deliler için bir hastane olarak, sonra da kendi kusurlu Evi olarak yıpranmıştı. "Onu biraz süslemeyi çok isterdim - süslemeyi parlak bir maviye boyamak ve ufalanan kornişleri daha

Ama o zaman da yaşlı kız Spitalfields'a hiç yakışmazdı."

"Ve bu kesinlikle sorun anlamına gelir leydim."

"Evet." Bu, yalnız bırakılmakla sürekli soyulmak arasındaki fark anlamına geliyordu. "Sanırım en iyisi onarımları pratik olanla sınırlamak." Samuel'e gülümsedi. "Ben içeri girsem iyi olacak. Bayan Carter iyi haberleri duymak isteyecektir." Bayan Carter, yaşı ilerlemiş olmasına ve sık sık emekliye ayrılmaktan söz etmesine rağmen, evi civcivleri olan bir tavuk kadar sevgiyle idare ediyordu. Clara emekli olduğunda onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

"Ben ve arabacı sizi almak için ne zaman dönelim? Her zamanki gibi saat beşte mi?"

"Bu iyi. Ya Samuel?" Sokaktan aşağıya, ara sokağa doğru bir göz attı. "Verity Teyze'den donanma listelerini bulmasını ve hemen göndermesini iste. Onda olduğunu biliyorum. Eskiden kuzeninin görev yerlerini listelerden oldukça yakından takip ederdi."

"Kaptanın iddialarını kontrol etmeyi , değil mi?"

Omuz silkti. "Komşularınızın kim olduğunu bilmek her zaman iyidir."

Samuel ona kurnazca baktı. "Yaşlı Bayan Tildy'yi hiç kontrol etmedin, Sokağın aşağısına taşındığında ya da-"

"Teyzeme söyle, donanma listesini göndersin." Sonra uşağının meraklı yüz ifadesini görmek istemeyerek aceleyle merdivenleri çıktı.

Bu sadece bir önlemdi. Yüzbaşı Pryce'ın söylediği kişi olduğundan emin olmak istemişti. Ne de olsa o bu kadar yakındayken ve çocukları bu kadar savunmasızken, bu çok mantıklıydı. Bundan daha fazlası yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kendi kendine yemin etmeye o kadar odaklanmıştı ki, beş yaşındaki Timothy Perkins'i antreden geçene kadar fark etmedi. Çocuk onu henüz görmemişti. Gözleri yere sabitlenmişti ve ancak aniden ayağıyla bir şeyi ezdiğinde, eski binayı rahatsız eden birçok böcekten biri tarafından emildiğini fark etti.

Neden kütüphanenin dışında beklediğini sormaya başladı, suçlamalarının kaçındığı tek oda. Sonra daha iyi düşündü ve sessizce ona doğru süzüldü. Ama ona yaklaştığında başını kaldırdı ve dondu kaldı. Panik içinde kütüphane kapısına doğru baktığında, gözleri kısıldı. Bir gözcüyü gördüğünde tanıdı.

Adam uyarmak için ağzını açtı ama kadın ona Stanbourne Bakışını fırlattı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Yere yığıldı. Zavallı çocuk. Onun

Kardeşi Johnny ona karşı çıkabilirdi ama küçük Timothy hâlâ korkutulacak kadar gençti.

Güven vermek için bir elini onun omzuna koyarak kapıya yaklaştı ve kulağını aralıktan içeri uzattı.

"Geri mi dönüyorsun?" diye sordu David Walsh'a ait olduğunu anladığı bir ses.

"Aynen yle." Bu Johnny'nin sesiydi. "En azından bana para kazandırmak için. Sinsi düzenbaz saat için bana bir kuruş bile vermedi. En az sekiz şilin değerinde olduğunu biliyorum."

"Hanımefendi orada dururken size para vermesini bekleyemezsiniz," dedi David. "O zaman ikinizin de ne yaptığını bilirdi. Ve duyduğuma göre kaptan aptal değilmiş. Onun tarafından suçüstü yakalanmasına izin vermez."

Kaptan mı? Johnny'ye arkasından saat için para vermek?

Gerçek acımasız bir güçle yüzüne çarptı ve kurşun bir ağırlık gibi karnına yerleşti. Yüzbaşı Pryce, lanet olsun ki, hırsızlık denkleminin diğer yarısını sağlayan o korkunç adamlardan biriydi: alınan malların alıcısı.

Tabii ya! Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Neden bir donanma kaptanının - eğer gerçekten öyle biriyse- Spitalfields'a yerleştiğini. O ve Johnny'nin neden ara sokakta olduklarını.

Tanrı bu alçağın belasını versin! O, babasının taşradaki akrabalarına gecikmiş bir ziyarette bulunurken, o da buraya yerleşmiş, çocuklarını yeniden suça teşvik ediyordu. Ve aslında Johnny'nin gitmesine izin verdiği için ona teşekkür etmişti. Nasıl bu kadar aptal olabilişti?

Gerçekten de denizci eşyaları satan bir dükkan. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Çitler genellikle aldıkları malları yasal dükkanlar kisvesi altında pazarlardı. Özellikle de efsaneye göre bir enfiye kutusunu bir sokakta "kaybedip" birkaç dakika sonra başka bir sokakta geri alabileceğiniz Spitalfields'de. Bu yüzden buraya yerleştiğine şüphe yok.

şeytan alsın onu! şimdiye kadar evine bu kadar yakın bir yerde it olmadığı için şanslıydı. Sokağın bu ucunda çoğunlukla meyhaneler ve paçavra dkknları vardı ve bunların hiçbiri çocuklarını başboş dolaşmaya teşvik etmiyordu. Yarım blok ötede bir it olması felaket olurdu.

"Kaptan size ne kadar vereceğini söyledi mi?" diye sordu kadınısı bir ses. şüphesiz Mary Butler'dı. Johnny'nin şişman çantalara taptığı gibi o da Johnny'ye tapıyordu.

"Hayır, hanımefendi gelmeden önce ona ulaşamadık."

"Dükkâna geri döndüğünde bize ne kadar teklif ettiğini söyle," dedi David. "Çünkü duyduğuma göre Specter için çalışan diğer çitçilerden daha fazlaymış. Ve kaptan onlarla uğraşmaktan daha az kaba olabilir."

Hayalet mi? Tüyleri ensesinde diken diken oldu. Söylentilere göre Spitalfields'daki bütün çitler bu usta suçlu için çalışıyordu. Lakabı, işini tamamen anonim olarak yürütme yeteneğinden geliyordu. Yüzünü gizleyen kapüşonlu bir pelerin giyerek, her karşılaşmada değişen loş odalarda işlemleri hallediyordu. Çevresindekiler bile onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden yıllarca yetkililerden kaçmayı başarmıştı.

Doğaları gereği batıl inançları olan yankesiciler, onun yakalanmaktan kaçma konusundaki esrarengiz yeteneğinin doğaüstü olduğunu düşünüyorlardı. Suyun üzerinde uçabildiğine, bir keresinde takip edilirken bir binadan diğerine süzüldüğüne dair söylentiler dolaşıyordu.

Hepsi saçmalıktı. Ama acımasızlığıyla ün salmıştı. Ona karşı gelen herkes eninde sonunda unutulmuş bir sokakta boğazı kesilmiş olarak bulunurdu.

"Hortlak'la işbirliği yapmadığından emin değiliz," dedi Johnny. "Bu kaptan Hortlak'ın herhangi bir adamı kadar sert görünüyor. Bir zamanlar korsan olduğunu duydum."

"Kaçakçı olduğunu duymuştum," dedi Mary fısıltıyla. "Bahse girerim bir adamın karnına bıçağı Spectre'ın adamlarından herhangi biri kadar kolay sokabilir."

Bu sadece çocukların tipik abartısı mıydı? Yoksa bu kaptan gerçekten bu kadar alçak mıydı? Clara daha fazlasını duymak umuduyla daha da yaklaştı.

"Ondan uzak durmalısın Johnny," diye devam etti Mary ağlamaklı bir sesle. "Bırak nöbeti o kaptan tutsun. Neden eski hayatına dönmek isteyesin ki? Orada beladan başka bir şey yok."

Clara gülümsedi. En azından çocuklarından biri sağduyu sahibiydi.

David homurdandı. "Bunu sadece kıskandığın için söylüyorsun Mary. Kör, sağır ve dilsiz olsa bile bir cully'nin üzerinden saati bile kaldıramazsın."

"Olabilir!" diye haykırdı küçük kötü Mary. "Bir keresinde bana bakarken bir kentsoyludan dantel bir silecek almıştım!"

"Silecek" bir mendildi. Onları çalmak Mary'nin uzmanlık alanıydı.

David, "Hanımefendi burnunuzu silmeniz için size bunu teklif ettiğinde sayılmaz," diye karşılık verdi.

"O çalmadı, seni göt! Adil bir şekilde çaldım!"

"Her neyse, bir silecek Johnny'nin bize anlattığı gibi altın bir saatle kıyaslanamaz. Böyle bir kene çalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ve Johnny bir keresinde bir güreşçiden on poundluk bir banknot ve burnu bile kanamadan kurtulmuştu. Sen hiç böyle bir şey yapmadın."

Harika. Şimdi de En Yetenekli Yankesici unvanı için yarışıyorlardı.

Johnny hazırlıksız bir şekilde, "Onu rahat ,

David." dedi. "Neden? O senin flaş kızın mı?"

"En azından *ben* kendi işimi kendim yapıyorum," diye karşılık verdi Mary. "Bütün işi o yaparken Johnny'nin arkasına saklanmıyorum."

"Odsfish, seni bunun için yakalayacağım!" David bağırdı.

İtiş kakış sesleri üzerine Clara daha fazla bir şey duymak istemediğine karar verdi ve aceleyle kapıyı iterek açtı. David ve Mary, Johnny'nin ayırmaya çalıştığı bir saç çekme savaşına girmişlerdi.

"Bu kadar yeter!" Onları hızla ayırdı, bir eliyle Mary'yi diğer eliyle de David'i yakaladı. "Kimin daha iyi çaldığı hakkında tek kelime daha istemiyorum! Ve eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, o lanetli kaptan hakkında da bir daha konuşmayın."

kadar çok şey duyduğunu fark ettiklerinde üçünün de beti benzi attı. Suçlayıcı bir ifadeyle arkasında duran küçük Tim'baktılar.

"Lanet olsun, dinlemesine izin mi verdin?" Johnny zavallı kardeşine ters ters baktı.

"Sizi çalıştım," diye bağırdı Timothy, "ama leydim izin vermedi!"

Johnny tiksintiyle homurdandı. Clara bütün bu karmaşa yüzünden bu kadar üzgün olmasaydı gülerdi. Johnny beş yaşındaki bir çocuğun Stanbourne Bakışları'na karşı koyabileceğini düşünüyorsa aptalın tekiydi.

Bu kesinlikle Mary ve David'i oldukları yerde donduruyordu. David onun öncelikli endişesiydi. Mary onu doğru teşhis etmişti; tam da bir keçi kadar hafif parmaklı olduğu için Yuvaya düşmüştü. İlk girişiminde yakalanmış ve ancak Clara'nın yargıca onun kendi gözetimine verilmesi için yalvarması üzerine serbest bırakılmıştı. Ne yazık ki Johnny'ye olan kahraman tapınması onu kendini kanıtlamaya çalışma riskiyle karşı karşıya bırakıyordu ve Mary de buna yardımcı olmuyordu.

Clara hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: David gibi beceriksiz, kendine güvensiz bir yankesici mi, yoksa Johnny gibi becerikli, karizmatik biri mi? "Hepiniz bu tür faaliyetleri teşvik etmemeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz. Ne kadar yetenekli olursa olsun hırsızlığın geleceği yoktur."

David ve Mary başlarını öne eğdiler. "Evet."

Johnny kavgacı bir tavırla öne doğru itti. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok leydim. Hepsi benim yüzümden oldu. Cezalandırmanız gereken kişi benim."

Davranışlarının sorumluluğunu üstlenme isteği onu şaşırtmıştı. Belki de her şeye rağmen onun için bir umut vardı.

Ama sadece şimdi sağlam durursa. "Merak etme, cezalandırılacak olan sensin. Kuralları biliyorsun, Johnny. Üç şansın var, hepsi bu. Bir kez hırsızlık yaparsan, bir uyarı ve bir haftalık ev işi cezası alırsın. Bunu iki kez yaparsanız, bir ders ve bir aylık ev işi cezası alırsınız. Üç kez yaparsanız..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Hepsi biliyordu. Üç kez yaparsan Yuvalardan atılırdın. Bir ay boyunca geri dönemezdiniz ve ancak o zaman yolunuzu gerçekten değiştirdiğinizi göstermiş olurdunuz.

Bu kuraldan nefret ediyordu. Bu kuralı babası koymuştu ve sık sık bu kuraldan vazgeçmeyi düşünse de buna cesaret edemeyeceğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu: Johnny gibi çocukların Yuvalarda yaşarken bir şeyleri "kaldırmalarına" izin verirse, sadece diğer tüm suçlamalarını yozlaştırmakla kalmaz, aynı zamanda yetkililerin tüm kurumu kapatmasını da riske atardı. Bunun kimseye bir anlamı olmazdı. Çirkin ve aşırı katı olabilirdi ama üçüncü kural bir gereklilikti.

Kendini devam etmeye zorladı, ancak Johnny hatırlatılan diğerleri gibi hareketsiz kalmıştı. "Bu senin ikinci suçun, Johnny. Tahliyene tehlikeli bir şekilde çok yaklaştın."

Yanındaki küçük bir soluk ona küçük Tim'in her şeyi izlediğini hatırlattı. Kalbi göğsünde burkuldu ve hemen onu rahatlattı. "Sen değil Timothy, sadece kardeşin. Kurallara kendin uyduğun sürece burada her zaman bir yerin olacak."

Yüzündeki rahatlama, endişesini doğru tahmin ettiğini gösteriyordu. Zavallı çocuk. Azılı bir suçlu olmak için çok genç ama terk edilmekten korkacak kadar da yaşlı.

Tim için umut vardı ama Johnny ne yazık ki uçuşunun kenarında sallanıyordu. Her iki yöne de eğilebilirdi. Ve Mary onun hangi tarafa eğileceğini bildiğinden çok korkuyordu. "Mary, David ve Timothy, okul odasında diğerlerine katılın."

Çocuklar mahzun gözlerle yola koyuldular ama Johnny onun yanından geçmeye başladığında kadın onun kolunu yakaladı. "Henüz işimiz bitmedi, oğlum. Saati kimden çaldığını bilmek istiyorum."

Johnny gözlerini ayaklarına dikti. "Leadenhall Caddesi'nde bir kibarlar koyu."

Başını iki yana salladı. "Neden çalmak zorunda hissettiğini anlamıyorum. Çok iyi iş çıkardın. Son suçundan bu yana dört ay geçti. Buraya kadar geldikten sonra neden her şeyi mahvediyorsun?"

Omuz silkti.

"Bu bir cevap değil, Johnny." "Sizin için bir yok leydim."

Ona sır vermeyi reddetmesi onu endişelendiriyordu. Eğer Johnny o "soylu koyda" hırsızlık yaparken yakalansaydı, hemen sulh yargıcının önüne çıkarılırdı.

Anlayamadığı bir nedenle bunu riske atabileceği gerçeği onu o kadar korkutmuştu ki düşünmeden konuştu. "Pekâlâ, benimle konuşma ama o saatin parasını almak için kaptanın dükkânına gidersen, bunun üçüncü suçun olacağını biliyorsun."

Adamın bakışları endişeli ve korkmuş bir şekilde onunkilere yöneldiği anda, söylediklerinden pişmanlık duydu. Ama sözlerini geri almaya cesaret edemedi. Hoşgörü ve nezaket Johnny'de işe yaramamıştı, her zamanki gibi iflah olmazdı. Belki de sertlik işe yarayabilirdi.

Endişesini yuttu. "Ciddiyim. 'Hırsızlık eylemleri' malları bir çitçiye satmayı da içerir. Bu yüzden burada kalmak istiyorsanız Kaptan Pryce'in dükkanından uzak durun."

Adamın ciddi bir şekilde başını sallaması ona bunu yapacağına dair umut verdi. Sonra da gitmişti.

Dizleri büküldü ve destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. Keşke Johnny'yi düzgün bir şekilde idare ettiğinden emin olabilseydi. Ama yapılacak doğru şeyi bilmek çok zordu.

Kesin olan tek bir şey vardı: Yuvada ne kadar uzun süre kalırsa onun için o kadar iyi olacaktı. Yine de bu ültimatomu verdikten sonra onu burada nasıl tutabilirdi? Arkasını döndüğü anda Johnny'nin Kaptan Pryce'ın dükkânına koşup o sefil parayı alacağından emindi. Bir şekilde buna engel olmalıydı.

Johnny'ye saatin parasını kendisi verebilirdi ama bu onun suçunu ödüllendirmek olurdu. Hayır, o lanetli kaptanın saati ona vermesini sağlamalıydı, hepsi bu. Johnny'ye bunu söylediğinde, Kaptan Pryce'tan para istemesi için hiçbir neden kalmayacaktı, çünkü kaptan ona hiçbir zaman kâr getirmemiş bir şey için ödeme yapmayacaktı.

Elbette bu, kaptanla tekrar uğraşması gerektiği anlamına geliyordu. Kaşlarını çatı. O alçak herif, çocuklarının gözleri önünde günaha soktuğu için onu boğabilirdi. Onu tamamen yanlış tanımıştı. O hiç de Canavar değildi. En azından Çirkin, Güzel onu evcilleştirdiğinde bir prenze dönüşmüştü.

Hayır, Kaptan Pryce Perrault'un "Kırmızı Başlıklı Kız "ındaki Kurt'tu. Kurt gibi onun da tek bir amacı vardı, avını yutmak. Çocuklarıyla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranırken, aslında onları kendine çekmeyi planlıyordu. Çocuklarını uzak tutması için onu uyardığında şüphelerini gidermeye çalıştığına şüphe yoktu.

Eğer burnunun dibinde kuzularını yoldan çıkarırken boş boş duracağını sanıyorsa, bir daha düşünse iyi ederdi. Çocukları onun aptalca zenginlik vaatlerine kanabilirdi ama o, kandırılıp yutulacak Kırmızı Başlıklı Kız değildi. İsteddiği gibi kılık değiştirebilirdi. Çünkü kılığı ne olursa olsun, Kurt avcı kadınla karşılaşmak üzereydi.

Bölüm C

Hanımların hepsi onu ilahi buldu,
Soylular onu eve davet etti;
Şatoyu onların kullanımına verdi,
Ve o maceralar için dolaştı.

*"Dev Katil Jack'in Tarihi," anonim Cornish efsanesi,
bu versiyon J.G. Rusher tarafından basılmıştır*

Başka çevrelerde Saygıdeğer Kaptan Morgan Blakely olarak bilinen Kaptan Morgan Pryce, küflü dükkânının penceresinde durmuş, güneş ışığında altın saati inceliyordu. Kapağın iç tarafındaki yazıda "Sevgili oğluma" yazıyordu. Başını iki yana salladı. Yankesicilerden nasıl kaçınılacağını bilemeyecek kadar genç ve acemi, duygusal bir adama ait olmalıydı, gerçi bunun için çok eski ve yıpranmış görünüyordu. Belki de bir aile yadigârıydı?

Kapağı kapattı, sonra saati boş boş elden ele geçirdi, altının ağırlığını ölçtü, zincirin güneş ışığında mücevherlerin parlaklığıyla -ya da Leydi Clara'nın gülümsemesiyle- parlamasını izledi.

Kaşlarını çattı. Tam da ihtiyacı olmayan şey, onun gibi bir karmaşa. Başına bela olacaktı. Kafasını kaldırıp onun tüm ihtişamıyla orada durduğunu gördüğü anda anlamıştı bunu; sabah güneşi ince bedenini bir meleğin halesiyle çevrelemiş, cennetten inmiş gibi görünüyordu sokağa.

L'ange d'allée. Evet, o buydu - sokağın meleği. Kendi güvenliğine mal olmasına rağmen çocukları savunmaya geldi çünkü "insanlığın geleceği" daha önemliydi. Spitalfields'de kamgarn kanatlarla süzüldü ve bir adamı centilmen olmadığı için azarladı. Söz konusu adamın azgın hakaretlerine kendi hakaretleriyle karşılık verdi.

Ve adam ona baktığında güzelce kızardı.

Kanının aniden sapkın bir şekilde hızlanması ona lanet ettirdi. Lanet olsun Ravenswood'a! Burayı bir yankesici enstitüsünün bu kadar yakınına kurduran adamın aklından ne geçiyordu? Ve neden burayı işleten kadın huysuz bir kız kurusu olamıyordu? Yasemin ve badem yağı kokan alaycı bir cadaloz yerine. Onu neredeyse hayal edebiliyordu.

narin parmağını bir eczacı şişesine daldırıyor, sonra da ince boynunda baştan çıkarıcı bir şekilde atan nabzının üzerinde gezdiriyordu...

Tanrım, çıldırmış olmalı. Bir kadına, özellikle de onun gibi birine şehvet duymanın zamanı değildi. Leydi Clara, yanından geçerken zevk alabileceği bir Fransız demi-rep ya da birkaç saatlik eğlence ihtiyacını paylaşan sıkılmış bir İspanyol karısı değildi. Kendisinden nefret etmesini sağlamamış olsa bile, peşinden koşabileceği bir kadın değildi.

Tanrı aşkına, o bakire bir İngiliz kadınıydı. Ahlakı ve vicdanı vardı... ve Beklentileri. Kendi vicdanı, beklentileri olan her kadından uzak durmasını emrediyordu. Bu beklentileri karşılayamazdı ve bu beklentileri karşılamak her zaman çok zor olurdu.

Ayrıca, şu anda *herhangi bir* kadının dikkatini dağıtmasına izin vermek sadece akılsızca değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Tanrı'ya dua etsin ki bu uyarıyı hem kendisi hem de suçlamaları için dikkate almıştı. Çünkü onun büyük bir sezgi yeteneğine sahip olduğundan şüpheleniyordu. Eğer onu anlarsa, elinde bir felaket olurdu.

Yan kapıdaki küçük bir sıyrık, kapı açılmadan ve mütevazı kıyafetler giymiş uzun boylu bir figür içeri girmeden hemen önce onu tetikte tuttu. "Günaydın, Blakely."

Morgan, İçişleri Bakanlığı'ndaki amirinin yaralı bir vitrinin etrafından dolaşarak dükkânın dar ön odasına girmesini izledi. "Spitalfields'da bana Blakely demeyin. Beni Pryce olarak tanırlar. Hem sen neden buradasın? Birlikte görülmemeliyiz."

Beşinci Vikont Ravenswood olan Spencer Law, bir elini kurtarılmış gemi meşesinden yapılmış bir tezgâha dayadı. "Olmayacağız. Etrafta kimsenin olmadığından emin oldum. Ama biri olsa bile beni bu kılıkta tanıyamaz."

"Sen öyle diyorsan." Morgan, Ravenswood'un pis, alçak tavanlı odada, güzel Leydi Clara'nın ara sokakta görüldüğü kadar eğreti durmadığını kabul etmek zorundaydı. Seçkin görünüşüne rağmen, adam ahşap işçiliğinin içine karışmakta çok başarılıydı. İçişleri Bakanlığı'ndaki görünürlüğü yüksek görevine başlamadan önce İngiltere'nin en başarılı casus şefiydi. Ama artık bu işlere pek bulaşmasa da, gerektiğinde oyunu nasıl oynayacağını biliyordu.

Şimdi olduğu gibi.

"Bu ziyaretten duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?" Morgan biraz alaycı bir tavırla sordu.

Ravenswood tezgahıdan uzaklaştı. "Binanın amacınıza uygun olduğundan emin olmak istedim. Ve ben de size

işinizi kurmak için ihtiyacınız olan her şey. Her iki işiniz için de."

Morgan dükkânın ön tarafındaki pencerelere doğru ilerledi. Meraklı gelip geçenlerin içeride olup bitenlere tanık olmalarını zorlaştırmak için onları karanlık bırakmıştı. Ama Ravenswood haklıydı - zaten kimse yakınlarda oyalanmıyordu.

"Kapalı" tabelasını pencereye asan Morgan işvereniyle yüzleşti. "Bina yeterli olacaktır, ancak beni neden Stanbourne Yankesicileri Islah Evi'nin bir taş atımı yakınına yerleştirdiğinizi merak ediyorum." "Yuvadaki çocuklar sizin hakkınızdaki haberleri başka biri."

Morgan kuru bir sesle, "Bu arada içlerinden bir ya da ikisi o hayata geri çekilirse," dedi, "sanırım çok da endişelenmiyorsunuz."

Ravenswood omuz silkti. "Bu daha büyük bir iyilik için almamız gereken hesaplanmış bir risk."

"Leydi Clara Stanbourne'un bunu bu şekilde görmeyeceğinden şüpheleniyorum." "Tanıştınız mı?"

"Leydi Clara bu sabah beni adamlarından biriyle alışveriş yaparken yakaladı." Morgan altın saati havada salladı. "Bana bunu satmamı teklif ediyordu."

Ravenswood gözlerini kırıştırdı ve bir adım daha yaklaştı. "Bu da ne-" Ceplerini yokladı, kaşları çatılmıştı.

Gerçek Morgan'a çarptığında gülmeye başladı. "Sakın bana senin olduğunu söyleme. *Sen* 'sevgili çocuk' musun?"

"Ver şunu bana!" Ravenswood elinden kaptı. Morgan gülmeye devam edince Ravenswood asık suratla, "Bunu bana annem on yaşımıdayken vermişti," dedi.

Bu da saatin neden yıpranmış görüldüğünü açıklıyordu. Ravenswood otuzlu yaşlarının ortasındaydı, bu yüzden saat en az yirmi yıllık olmalıydı.

Adam saati inceledi, sonra da kirli paltosunun içine soktu. "Lanet olası yankesiciler. Burada yürüdüğüm için başıma bunlar geliyor. Kahvaltı için Pickering'e uğramadan önce Leadenhall'dan geçerken olmuş olmalı. Delikanlının biri bir arabanın arkasından fırladı ve bana çarptı."

"Sana mı rastladım? Bir yankesicinin kitabındaki en eski numaraya kandin!"

"Bugünlerde aklımda çok şey var," diye mırıldandı Ravenswood. "Yani Leydi Clara seni çocuk sana saati satmaya çalışırken mi yakaladı?"

Morgan kahkahasını bastırarak amirine daha fazla eziyet etmekten vazgeçti. "Evet. Neyse ki yanlış anladı ve onun cebimi karıştırdığını sandı. Ben de öyle düşünmesine izin verdim."

"Peki ya gerçeği öğrendiğinde?"

"Umarım yapmaz. Ama güvende olması için onu erkekleri uzak tutması konusunda uyardım."

"Şeytan aldı, bunu neden yaptın? Şüphe uyandıracaksın."

"Kurtuluşun eşiğindeki çocukları yoldan çıkarmaktan hoşlanmıyorum. Bu benim zevkime göre fazla hesaplanmış bir risk."

"Çok iyi biliyorsunuz ki, size mallarla yaklaşan herhangi bir çocuk zaten yeniden yozlaşmanın yolunu yarılamıştır."

Doğru. Ve yine de.

Soğuktan kaçmak için kapı aralıklarında gezinmenin, fırından aşırılan günlük bagetleri kemirmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Hırsızların ininde uyumak, çalınan bir mendille ödenen geçici barınağın, annesinin son sevgilisiyle çiftleşmesini dinleyerek geçirdiğı bir geceye tercih edilirdi.

Ne kadar yozlaşmış olursa olsun, hiçbir çocuk böyle bir hayatı hak etmiyordu. Ravenswood'a sırtını dönerek yakındaki bir tezgahın üzerindeki malları düzeltmeye başladı. "Tüm riskleri alan ben olduğuma göre, göze alabileceklerimi seçeceğim. Şimdi bana Leydi Clara hakkında bilmem gerekenleri anlat, uyarılarıma kulak asmazsa diye."

Ravenswood daha fazla tartışmanın gerekli olup olmadığını tartışıyormuş gibi sessizdi. Sonunda içini çekti. "Leydi Clara. Hmm. Bir kere, tipik bir sosyete kadını değil."

Çok hafif bir ifade. Tipik bir sosyete kadını pazartesi öğleden sonralarını telefon ederek geçirirdi, küstah haydutları yakalayarak değil. Fakir olmadığı sürece kamgarn kumaştan uzak dururdu ve o zaman bile ince Fransız muslinini etmek için şeytanı kandırırdı. Ara sokaklarda aşğılık deniz kaptanlarıyla kesinlikle tartışmazdı. "Davasına görüldüğü kadar bağlı mı?"

"O çocuklar için şeytanın kendisiyle bile savaşırdı."

O zaman çocuklar, Leydi Clara gibi birinin onları desteklemesinden dolayı şanslıydı. Ve genç Johnny'nin kaçışına bakılırsa, şaşkın haylazlar bunun değerini bile bilmiyorlardı. "Bakacak kendi ailesi yok mu?"

"Sanırım sadece onunla birlikte yaşayan bir teyzesi var. Leydi Clara'nın ailesi bir süre önce öldü ve kendisi hiç evlenmedi. Yıllardır hiçbir düğün törenine katılmadığı ve sadece talihsiz hanım ve beyleri sevgili Evine katkıda bulunmaya ikna etmek için diğer sosyal etkinliklere gittiğı için, asla evlenmeyeceğini umuyorum. Birçok beyefendi onun geldiğini görünce başka yöne kaçıyor."

Morgan, "Çevresinde çok sayıda aptal dolaşıyor olmalı," diye mırıldandı. Ravenswood'un alçak sesle kıkırdaması onu rahatsız etti. "Güzel olduğunu kabul ediyorum.

Yine de benim zevkime göre biraz fazla gayretli."

Morgan hiçbir şey söylemedi. Kadının gayretkeşliği onu büyülüyordu. Bir İngiliz asilzadesinin, başkalarının görmezden geldiği çocuklar için her gün kendi güvenliğini tehlikeye attığını düşünmek... insanın aklını başından alıyordu. "Başkalarını kendisine yardım etmeye ikna etmekte başarılı mı?"

"Beklenenden daha fazlası. Leydi Clara o meleksi gülümsemesini size çevirdiğinde, isterseniz de istemeseniz de kendinizi yardım teklif ederken buluyorsunuz."

Morgan onunla yüzleşti, gözleri kısıldı. "Sanırım bunu sana çevirdi?"

Ravenswood ona alaycı bir bakış fırlattı. "Yankesicilerinden birini seyis olarak tutmam için beni ikna etti. İşe yarayacağını düşünmezdin ama ahır sahibi ondan övgüyle bahsediyor." Durakladı. "Eminim onun *bu işe* karışmasından endişelenmiyorsundur. İyi bir oyun oynuyor ama havlıyor ama ısırıyor. Onun gibi bir hanımefendinin senin gibi azılı bir suçluyu karşısına alacağını düşünemiyorum."

Morgan o kadar emin değildi. "Sanırım değil. Olsa bile, onunla başa çıkabilirim."

"Yapamayacağınızı düşünseydim, sizi onun evine bu kadar yakın bir yere yerleştirmedim. Peki başka türlü burası nasıl? Leydi Clara'nın oğlu dışında hafif parmaklılardan bir şey var mı?" Genç soylu kadını bu kadar çabuk başından savmıştı.

Morgan kendisinin de aynı şeyi yapabilmesi için dua etti. "İki nehir korsanı, bir peterman ve birkaç sade hırsız, her zamanki yankesicilerden bahsetmiyorum bile. Yankesiciler hariç hepsine malları için çok fazla para teklif ettiğim için, bahse girerim etrafta duyuldukça daha da fazla 'iş' yapacağım."

"Neden 'yankesiciler hariç herkes'?"

"Teşvik etmek istediğim iş bu değil. Ben sadece şilin ticareti yaparsam Specter gelir kaybının sıkıntısını hissetmez."

"Hortlaktan henüz bir iz yok mu?"

Tek kaşını kaldırdı. "On gün sonra mı? Hayalet ancak beni önemli bir rakip olarak gördüğünde harekete geçecektir. Bu da bir süre toprağı gümüşle işlememi gerektirecek."

"Umarım çok uzun sürmez. Bu meseleyi çözüme kavuşturmak için sabırsızlanıyorum." "Sen de eli sıkı birisin."

Ravenswood ince ince gülümsedi. "O da var. Özellikle de bu soruşturmayı kendi paramla finanse ettiğim için."

Morgan kaşlarını çatı. "İçişleri Bakanlığı'nın ya da Donanma Kurulu'nun bilgisi ve desteği olmadan bu işi ayarlamamız gerektiğine emin misiniz?"

"Kaçakçılarla başınıza gelenlerden sonra işimi şansa bırakmayacağım. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Bu soruşturma sırasında zaten bir adam öldü. Bir başkasını riske atmayacağım, hele de en iyi adamımı." Bir tabureye doğru yürüyen Ravenswood, taburenin ucuna tünedi. "Umarım planın işe yarar."

"Biraz zaman verin. Eğer Specter gerçekten çalıntı banknot ticareti yapıyorsa, benim de aynı şeyi yapmam ona ciddi bir sorun yaratacaktır."

Banknot numaraları kaydedildiğinden, hırsızlar çaldıkları banknotları ancak banknotların meşruiyeti konusunda daha az endişe duyan ülkelerdeki suç ortaklarına göndererek karşılığında para alabiliyorlardı. Suç ortakları banknotları Kıta'da kullandı ve sonunda banknotlar, İngiltere Merkez Bankası'nda nakde çeviren, şüphelenmeyen yabancı bankalara ulaştı. İngiltere Merkez Bankası, banknotlarının yurtdışında kabul edilmemesi riskini göze alamadığı için onları onurlandırdı... ve bu süreçte her yıl binlerce sterlin kaybetti.

Morgan, Hayalet'in Kıta'da kendi bağlantıları olduğundan şüpheleniyordu. "Kârını azalttığım zaman benimle anlaşmak zorunda kalacak. Ya beni operasyonuna dahil etmeyi teklif edecek ya da benden kurtulmaya çalışacak. Her ikisi de onu açığa çıkaracaktır."

"Ama bu senaryolardan birinde, sonunda ölürsünüz. Jenkins gibi."

Morgan omuz silkti. "Jenkins her şeyi yanlış idare etti. Specter gibilerle uğraşması için centilmen bir casus göndermemeliydiniz."

Ravenswood, "O sırada İngiltere'de olmadığınıza göre," dedi, "Jenkins elimdeki tek kişiydi. Hem centilmen casusların nesi yanlış? Ben de bir zamanlar öyleydim."

"Evet, ama siz Fransız toplumundaki hainleri ortaya çıkarıyordunuz, Spitalfields'da bir suçluyu yakalamaya çalışmıyordunuz. Etrafta koşuşturup çitlere sorular sormuyordunuz, bir dalgıçla bir figürü ayırt edemediğinizde hırsız gibi davranıyordunuz."

"Figger nedir?" Morgan kaşlarını kaldırıncı Ravenswood ekşi bir sesle ekledi: "Pekâlâ, demek istediğini anladım. Ama sen de en az Jenkins kadar beyefendisin."

"Ah, ama Jenkins öyle yetiştirildi; ben öyle yetiştirilmedim." Bakışlarını pencereye kaydıldı ve sesine acılık karıştı. "İşte bu yüzden bana geldin."

Küçük hırsızlıklar hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğum için bunu çok iyi biliyorsunuz." "Değil için söz a belirli kurnaz ve bir yetenek için Karışım içinde her yerde."

Özellikle de burada. Morgan gri bir umutsuzluğun çöktüğü kasvetli sokağa baktı. Görevini yaparken kaçakçıların arasında yaşamak onu rahatsız etmemişti; onlar da kendisi gibi denizciydi. Ama Spitalfields'de yaşamak-

Babasının ailesi onu bulmadan önce ilk on üç yılının çoğunu Cenevre'nin sokaklarında geçirmişti. Böyle bir çocukluk, daha sonra aldığı eğitim ve donanmadaki uzun hizmetiyle silinip gitmemişti. Petticoat Lane'de geçirdiği her gün, o on üç yılı acı bir şekilde geri getiriyordu.

Nefesinin altında küfretti. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu. "Demek istediğim, çalıntı malların alıcısı olarak Jenkins'in hırsız olduğundan daha inandırıcı olacağım." Morgan bir pusula aldı, yüzüne üfledi, sonra koluyla cıladı. "Bir kere Jenkins'in rolüne itibar kazandıracak zedelenmiş bir şöhreti yoktu. Oysa Morgan Pryce-"

"Demek bu yüzden takma isim almak yerine eski adını kullanıyorsun."

Ta ki Morgan'ın ailesi geçen yıl onu herkesin önünde sahiplenene kadar, Morgan, annesinin kızlık soyadı olan Pryce adını kullanmaya başlamıştı. Bu herkes için daha iyi olmuştu. "Aldatma pratiği yaparken, mümkün olduğunda gerçeğe bağlı kalmak her zaman en iyisidir. Hırsızlar arasında korsanlar ve kaçakçılarla iş birliği yapmamla tanınırım. Neyse ki, Morgan Blakely bu faaliyetlerden dolayı tüm suçlamalardan aklanmış olsa da, Morgan Pryce'in bu konuda hala bir ünü var. Öyleyse neden kullanmayalım?"

"Evet, ama takma isim kullanmazsan, kardeşin gibi değer verdiğin insanlar faaliyetlerini duyabilir. Yoksa ona ne yaptığını çoktan söyledin mi?"

Çok saygıdeğer kardeşi, Baron Templemore Sebastian Blakely'nin görüntüsü aniden zihnini doldurdu ve ona bir anlık pişmanlık yaşattı. "Ona hiçbir şey söylemedim -cahillik mutluluktur falan."

"Bahiste hile yapıyor olsan bile mi? Şartlarının bir yıl boyunca İngiltere'de kalman ve tehlikeden uzak olman olduğunu sanıyordum."

"İngiltere'ddeğil mi? Küçük bir işletme açmanın nesi tehlikeli olabilir ki?"

Ravenswood gözlerini devirdi. "Templemore'un senin yorumuna katılmayacağından şüpheleniyorum."

"O zaman belki de bu konuda çeneni kapalı tutmalısın. Onun ve Juliet'in yakın zamanda Londra'ya geleceklerini sanmıyorum, bu yüzden asla bilmeyecekler. Shropshire'da buğday ekimi ya da koyun kırkımı gibi saçmalıkları denetlemekle çok meşguller."

Ravenswood ona spekülâtif bir bakış attı. "Onlara katılmayı hiç istemedin mi? Şüphesiz Templemore onun mülkünde yaşamınıza memnuniyetle izin verirdi."

"Aklından bile geçirme!" Morgan ürperdi. "Kardeşimin ve karısının arkadaşlığından ne kadar hoşlansam da, taşra ağasını oynamaktan nefret ederim. Charnwood'da geçirdiğim bahis döneminin ilk üç ayı beni neredeyse delirtiyordu. Kardeşimin malikanesi çok huzurlu." Hatırlamak için çok fazla zaman sağlıyordu.

"Bunu anlıyorum, sanırım. Ben de tüm eğlenceleriyle Londra'yı tercih ederim."

"Denizi tercih ederim. Aktivite. Hayatım boyunca Templemore'daki evde olduğum kadar hiç sıkılmamıştım. O lanet bahis olmasaydı, aylar önce İngiltere'yi terk eder, Hindistan'a ya da Afrika'ya giderdim."

"O zaman onu bir daha gördüğümde seni burada tuttuğu için kardeşine teşekkür etmem gerekecek."

Morgan ona şüpheyile baktı. "Onun yerine baldızıma teşekkür et. Aslında bu onun bahsiydi. Zavallı kadın, onun müdahalesi olmadan başımın belaya gireceğini sanıyor."

Ravenswood'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Böyle bir fikre nereden kapıldığını hayal bile edemiyorum." Tabureden kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Bu işten ne istediğimi unutma - birinci sınıf bir kaptanlık. Daha azını değil." Kendi gemisiyle yola çıkıp bu kahrolası şehri geride bırakabilseydi, bu kâbusa değerdı.

"Size teklif ettiğim İçişleri Bakanlığı'ndaki pozisyonu kabul etmek istemediğinize emin misiniz?"

"Ve Londra'da mı kalayım? Hiç şansın yok. Gemimi istiyorum ve eğer bana bunu veremezseniz-"

"İstediğini alacaksın."

"Öyle diyorsunuz. Ama donanma daha neyin peşinde olduğumuzu bile bilmezken, şartlarımı yerine getirebileceğinizden pek emin değilim."

"Merak etme, bu iş bittiğinde seninle yaptığım anlaşmaya saygı gösterecekler. Bir kahramanı her zaman severler ve eğer Hortlak'ı yakalarsan sen de kesinlikle bir kahraman olacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

Omuz silkti. "Ölmüş olacaksın. Ölü adamlar gemilere kaptanlık yapmaz." Morgan kaşlarını çatı. "Sanki bir ayağım çukurdaymış gibi konuşmayı kes. Ölmeye niyetim yok, hele bu sefil yerde hiç yok."

"Olmadığından emin olmak için elimden geleni yapacağım. Bu arada, bir dahaki sefere sana ulaşmam gerektiğinde Bill'e bir mesaj göndereceğim. Sanırım onu tanıyorsun."

"Yine cebinin çalınmasından mı endişeleniyorsun?"

Ravenswood bu kez alaycı bir tavır takınmadı. "Bill ayrıca haftada bir kez gelip yazılı raporunuzu getirecek. Sana yaklaşan her şüpheli adamdan, duyduğun her söylentiden haberdar olmak istiyorum."

Morgan kuru bir sesle, "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum," dedi.

"Bunu daha önce de yaptım." "Doğru. Daha küçük bir adamı yok edecek felaketlerden sağ çıktınız. Ama bir gün şansın tükenecek."

"Eğer şans olsaydı, endişelenirdim." Morgan sırtı. "Yetenek olduğu için endişelenecek bir şey görmüyorum."

Ravenswood nadir görülen bir kahkaha attı. "Sana şunu söyleyeyim, eğer sırf ukalalık bir adamı hayatta tutacaksa, sen yüz yaşına kadar yaşarsın." Ayıldı. "Arkanı kolla dostum." Gitmek için döndü.

"Ravenswood!" Morgan onu durdurmak için seslendi. "Evet?"

"Figger, malları toplamak ve bir suç ortağına vermek pencereye yerleştirilen bir çocuktur. Suç ortağına, yani gerçek hırsıza ise dalgıç denir."

Ravenswood'un yüzünden şaşkınlık geçti. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Kaçakçıları ve korsanlarla yaşadığım o aylar boyunca bazı hırsızların dilini öğrendim." Diğer adamın bakışlarını üzerinde tuttu. "Ayrıca hayatta kalmakla ilgili birkaç numara öğrendim."

"Korkarım onlara ihtiyacınız olacak." Ve bu korkunç açıklamayla Ravenswood gitmişti.

Morgan uyarıya omuz silkti. Ravenswood, Morgan'ın çocukluk koşullarını olabilirdi, ama hayatının hiç kimsenin, hatta kardeşinin bile bilmediği bölümleri vardı. Hayatta kalmak için savaşmak Morgan'ın ikinci doğasıydı.

Onu geceleri uyanık tutan şey bu çabanın tehlikesi değildi. Hayır, lanet olası anılardı. Onları o kadar uzun süre uzakta tutmuştu ki artık kendisini rahatsız etmeyeceklerini düşünmüştü.

Spitalfields'a inene kadar. Tanrım, nasıl da nefret . Ama her zaman gibi görevini yerine getirecekti. Gemisini ve bahsi aldıktan sonra

Londra'dan uzağa yelken açacaktı.

"Açık" tabelasını geri çevirdi ve sonraki birkaç saatini dükkanının kapısından içeri giren hırsızları ve müşterileri idare ederek geçirdi. Öğleden sonra geç saatlerde midesi guruldadı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti ama akşam yemeği için Tufton's Tavern'e gideceği saat altıya kadar dükkânı kapatamazdı.

Bu sabah geldiğinde arka odaya sakladığı elmaları hatırlayarak ön pencereden sokağı taradı. Etrafta kimse yok gibiydi, bu yüzden tabelayı "Kapalı" olarak geri çevirmeye zahmet etmedi, sadece aceleyle arka tarafa geçti. Meyve, kapanış saatine kadar onu tatmin etmek zorundaydı.

Bir elma aldı ve kapıdaki zilin çaldığını duyduğunda ön tarafa dönüyordu. Kendini bir hırsızla her zamanki kasvetli karşılaşmaya hazırlayarak dükkâna girdi, sonra kısa bir süre durdu.

Tanıdık bir kadın, sırtı ona dönük bir şekilde alt vitrinlerden birinin üzerine eğilmişti. Hâlâ daha önceki donuk kahverengi elbisesini giyyordu ama şimdiki duruşu, ince ipek çoraplarla kaplı iki iyi kıvrılmış ayak bileğini gösterecek kadar yukarı kaldırmıştı.

Ağzı kurudu. O krem rengi çorapların başka neleri örttüğünü görmek için bir yıllık maaşını verebilirdi. Eğer her şey kadının ağırbaşlı giysisinin çizdiği ince kalçalı, dolgun göğüslü form kadar çekici olsaydı, her kuruşuna değerdi.

Ancak kadın onun eşyalarını karıştırmaya başlayınca kaşlarını çattı. Küçük sinsi! Önce sokaktaki meraklı soruları, şimdi de bu. "Havlar ama ısırmaz" lafı buraya kadarmış. Çok iyi, bu sefer ne pahasına olursa olsun onu sonsuza dek kaçıracaktı.

Ama önce onunla biraz oynamak niyetindeydi.

Bölüm 4

Cazip dilleri ve harikulade tatlı dilleriyle, Sokakta
yürüyen genç kızları takip edin...
Yine de ah! Bu basit Kurtlar, aslında tüm Kurtların
en dang'rous olduğunu kim görmez? "*Kırmızı
Başlıklı Kız*," Charles Perrault, Geçmiş Zaman
Masalları

Clara tezgâhın üstündeki pusulaları, barometreleri, pipoları ve çeşitli denizci eşyalarını karıştırdı ama saat bulamadı. Hepsine lanet olsun. Alçak herif onu nereye koymuştu? Eğer onu bulabilirse, buradaki görevinin yarısını tamamlamış olacaktı.

Sonra derin bir erkek sesi arkasından, "Özel bir şey mi arıyorsunuz leydim?" dedi.

Neredeyse yerinden fırlayacaktı. Etrafında dönerken, Kaptan Pryce'ın sadece birkaç adım ötede durduğunu görünce irkildi. "Yüce Tanrım, insanlara hep böyle sinsice yaklaşır mısın?"

"Sadece mallarımı karıştırırken." "Ben-"

"Ve görüyorum ki bekçi köpeğini de getirmişsin." Samuel'in hemen dışarıda durduğu yere, onun ötesine baktı. "Gerçi dışarıda sana ne faydası olacak emin değilim."

"Bu konuşmanın özel olmasını istedim." Ona söyleyeceği bazı şeyleri *kimsenin* duymasını istemezdi, özellikle de yankesicilerinin, hatta eski yankesicilerinin bile.

"Özel mi?" Adam kayıtsız bir gülümsemeyle ona en yakın tezgâhın arkasına kayd. "Bu kulağa hoş geliyor."

"bir şey gelmesin," diye tersledi. "Düşündüğün gibi değil."

"Hemen sonuca vardığım için beni suçlayamazsınız. Bu sabah seni dükkânımda görmek istememin tek nedeni konusunda oldukça nettim. Yine de buradasın."

Evet. Ve işte buradaydı, bir metre boyundaydı. Bu sabah, uçsuz bucaksız açık havada, o kadar büyük görünmemiş ya da o kadar tehditkâr görünmemişti. Ama

Burada alçak tavan başını zar zor aydınlatıyordu ve kasvetli, yetersiz ışık hayal gücünü daha önce fark ettiğinden daha iri omuzlar ve daha geniş bir göğüs hayal etmeye teşvik ediyordu.

Hayal gücü, hepsi buydu. Artık onun gerçek doğasını bildiğinden, ona gerçekte sahip olduğundan daha tehditkâr bir görünüm atfediyordu -daha derin yerleşimli gözler... bıyık hayaleti ile boyun eğmeyen bir erkek çenesi... daha kaba kesilmiş saçlar.

Ve elindeki elmayı kaldırıp ısırdığında, dişlerinin doğal olmayan bir şekilde beyaz ve keskin görünmesini sağlayan şey hayal gücü olmalıydı. Her geçen dakika kendini avcı kadın gibi değil de Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissediyordu.

"Ne güzel dişlerin var,' diye mırıldandı nefesinin altında.

"Pardon?"

"Hiçbir şey." Sinirlerini yatıştırdı. "Her neyse, sana arkadaşlık etmek için burada değilim."

"Ne büyük bir hayal kırıklığı. Ama o zaman neden buradasın?" Adam yavaşça çiğnedi, küstah bakışları kadının yüzünden hiç ayrılmadı.

"Aslında bir saat arıyordum." Zorlukla yutkunarak elini uzattı.

"Johnny'nin senin için çaldığı."

Başını eğdi. "Johnny'nin benden çaldığını kastediyorsun." "Beni doğru duydun. Saatin senin olduğuna inanmama izin verdin, ama öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun."

"Bunu sana Johnny mi söyledi?" Elmayı çiğnemeye devam ederken onun suçlamasından hiç rahatsız olmamış görünüyordu.

"Onu ve arkadaşlarını sana nasıl satmaya çalıştığını tartışırken duydum. Görünüşe göre ara sokaktaki küçük konuşmamız sırasında bundan bahsetmeyi düşünmemişsin."

Yüzündeki yumuşak ifade hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Zavallı Johnny'nin başını daha fazla derde sokmak istemedim. Bir çocuğun saat çalması başka bir şey, onu çalıp sonra da satmaya kalkışması bambaşka bir şey."

"Çalıntı olduğunu bile bile satın almanız da ayrı bir konu," karşılık verdi. "Hatırladığım kadarıyla, çitçilik yapmak on dört yıl hapisle cezalandırılıyor."

"Ah, leydim, ne kadar dramatiksiniz!" Dudaklarındaki elma suyunu yaladı ve kadının aklına تنها patikaları ve ormandaki kurt kokularını getirdi. "Çocuk bana saati satmayı teklif etti, ben de kabul ettim. Bunun yasal bir işlem olduğunu düşünmüştüm. Bildiğim kadarıyla, zavallı ölüsünü satıyordu.

babamın ömür boyu biriktirdiği hazineyi, aziz annesine bir parça ekmek alabilmek için harcadım. Ve erdemin önünde durmaktan nefret ."

Kız homurdandı. Anlattığı masallar haydut amcalarının annesine yutturmaya çalıştıklarından bile daha yalancıydı. "İlk seferinde yalanlarını yuttum çünkü Johnny'ye ne yapacağın endişesiyle dikkatim dağılmıştı. Artık dikkatim dağınık değil. Bunun gerçekten meşru bir alışveriş olduğunu düşünseydin, Johnny'yi ilk başta senden çalmakla suçladığımda beni düzeltirdin."

Omuz silkti. "Beni hazırlıksız yakaladın, hepsi bu."

"Eminim öyledir. Hayalet'in çitlerinden biri olduğunu, ortalığı kasıp kavurmak ve zavallı çocuklarımı baştan çıkarmak için burada olduğunu itiraf edecek değildin-"

"Hortlak mı? Kim o?"

Adamın ani uyanıklığını hissetti ama ne bir kas kıpırtısı ne de yüz ifadesindeki bir değişiklik bunu ele verdi. "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorsunuz, eminim."

"de söyle."

"O çitlerin kralı. Hepsi onun için çalışıyor. Anladığım kadarıyla onlara yasalara karşı koruma sağlıyor."

"Bu Specter denen adam hakkında çok şey biliyor gibisin," dedi kaşlarını çatarak.

Rol yapmaya devam ettiği için ona ters ters baktı. "Yankesicilerim bilgi kaynağıdır. Ancak şu ana kadar o Spitalfields'ın kendi bölgesinde kaldı, ben de kendi bölgemde."

"Şimdiye kadar mı?"

"Sanırım sen de diğerleri gibi onun için çalışıyorsun. Siz önce sokağın bu tarafında hiç çit yoktu. Bu sayede çocuklarımı hayattan ayırmak daha kolaydı."

Yüzünden garip, neredeyse pişmanlık dolu bir ifade geçti ve sonra bunu gizledi. "Kendimden başka kimse için çalışmıyorum."

"Eğer bu doğruysa, uzun sürmeyecektir. Hortlak kendi bölgesine karşı çok korumacıdır. Ya onun için çalışmanızda ısrar eder ya da hiç çalışmamanızı sağlar. Rakiplerini oldukça acımasızca ortadan kaldırdığı biliniyor."

Ne beklediğini bilmiyordu ama bu kesinlikle onun kahkaha patlaması değildi. "Güvenliğim için mi endişeleniyorsunuz, matmazel?" Alaycı bir hareketle elini göğsüne götürdü. "Beni önemseydiğiniz için çok duygulandım, gerçekten çok duygulandım-"

"Saçmalama, ne olduğu umurumda bile değıl-" Bir küfürle sözünü kesti. "Yemin ederim, hayatımda uğraşmak zorunda kaldığım en sinir bozucu yaratıksın."

Tezgâhın arkasındaki duvara yaslanarak elmayı bitirdi, sonra da çekirdeğini çamur kovasına attı. "O zaman senden istediğim gibi uzak durmalıydın."

Adamın tehditkâr ses tonunu duymazdan gelerek kendini sakın nefes almaya ve mantıklı konuşmaya zorladı. "Buraya sadece saati geri almaya ve yasadışı faaliyetlerinize son vermenizi talep etmeye geldim, en azından benim suçlamalarım ile ilgili olarak."

"Ne 'yasadışı faaliyetleri'? Ben sadece mütevazı bir esnafım-"

"Ah, saçma sapan şeyler." Adamın kendini beğenmiş özgüveni kadının öfkesini alevlendirdi. "Olmadığınız tek şey, bayım, alçakgönüllü olmak ve eğer siz bir dükkâncıysanız, ben de kraliçeyim. Tüm saçma yalanlarınıza inanacak kadar saf bir kız olmadığımı kabul etmeyi reddediyorsunuz."

"Bu ikimizin de hemfikir olduğu bir konu." Duvardan uzaklaştı, sonra öne doğru eğilerek dirseklerini tezgâha dayadı ve kızın göz hizasına geldi. Bakışları yavaşça aşağı kayarak onu yuttu. "Sen bir kız sayılmazsın."

"Kes şunu!"

"Ne?" dedi alaycı bir masumiyetle. "Sanki beni yemek istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Çarpık gülümsemesi kurdun özüydü. "Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Yüzünün kızarmasına engel oldu. "Beni oldukça hazımsız bulursunuz." "Bundan şüpheliyim, *ma belle ange*."

"Ben sizin güzel meleğiniz değılim, efendim. Ben sizin *hiçbir şeyiniz* değılim." "Olabilirsin," dedi imalı bir şekilde.

"Saçmalama." Ama bu düşünce onu gizli bir heyecana sürükledi ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Sadece lanetli Doggett kanı ona böyle çirkin bir olasılığı düşündürebilirdi.

Onun konuşan bakışlarını görmezden gelmek için kendini zorladı. "Ve böyle saçmalıklarla dikkatimi dağıtmaya çalışmayın. Faaliyetlerinizin gerçek doğası hakkında yalan söylediğinize dair kanıtım var. Bu civarda ün kazanacak kadar çok hırsızdan mal satın aldınız."

Kurt gibi bir kaşını kaldırdı. "Johnny'nin çok konuşkan olduğunu görüyorum." "Çocuklarla uğraştığınızda böyle olur. Konuşuyorlar."

Kadın

elini bir kez daha uzattı. "Şimdi o saati bana ver."

"Bununla ne yapmayı *düşünüyorsun*?"

"Tabii ki gerçek sahibine geri vereceğim."

"Kim olabilir bu?"

Telaşla kaçırıldı. "Bilmiyorum."

"Bu, onu iade etme çabalarınızı engelleyebilir, öyle değil mi?"

"Kime ait olduğunu bulacağım," diye karşılık verdi. "Johnny sadece Leadenhall Caddesi'nde bir kentsoylu koyu olduğunu söylerdi, ama bu tür şeyleri öğrenmenin yolları vardır."

"Oh? Peki bu gizemli 'yollar' nedir?"

"Polis bürosuna gidip çalıntı saat ihbarında bulunan olup olmadığına bakacağım."

Polisten söz etmenin onu korkutacağını umduysa, fena halde hayal kırıklığına uğradı. "O zaman çalıntı malları nasıl bulduğunuzu soracaklar ve küçük eviniz derhal zan altında kalacak."

Lanet olsun ona, haklıydı. "Pekala, onlara bulduğumu söyleyeceğim."

Alaycı bir gülümsemeyle tezgâhtan doğruldu. "Saati alacaklar, sahibini bulacaklarına söz verecekler ve kendilerine saklayacaklar. İçlerinden biri gelip bana bile satabilir. O zaman onca zahmete boşuna girmiş olursun."

Adamın haklı olabileceğinden korkuyordu. Petticoat Lane'de yaşayan çitlerin sayısına bakılırsa, Lambeth Sokağı Ofisi'ndeki polislerden bazıları yozlaşmış olmalıydı. Ofisin başındaki yargıçlardan birine başvurabilirdi ama yargıç böyle önemsiz bir mesele için onu tekrar astlarına gönderirdi.

Yine de bu alçağın gerçeği söylemesi onu rahatsız ediyordu. "Çok alaycısınız, efendim."

"Neden? Planlarınızdaki tüm dezavantajları gördüğüm için mi?"

Yüzünde ani bir muziplik belirdi. "Ya da belki de *gerçek* planınızı açıklamıyorsunuz. Belki de saatle şey yapmak niyetinde değilsiniz." Sesini komplocu bir mırıltıya indirdi. "Kendine saklamak dışında." "Ne! Bunu ima etmeye cüret ediyorsun-" Adam kahkahayı patlatınca kesti. "Anlıyorum. Tüm bunları çok eğlenceli buluyorsun. Çok iyi. Düşünmeyeceksin

Memurlardan birini sizi tutuklaması için buraya getirdiğimde çok eğleniyorum."

Kahkahası kesilse de çok endişeli görünmüyordu. "Ahlak anlayışınızı tatmin edecekse, elbette bir tane getirin." Onunla aynı tarafta durana kadar tezgâhın etrafında dolandı.

Bir elini ona yaslayarak, gevşek bacaklı ve umursamaz bir şekilde orada durdu... ve hala gülümseyerek onunla alay ediyor, gizlendiği yeri lanetliyordu. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi hiçbir şey kanıtlayamazsın. Ayrıca, hangi polis memuru, son şanlı savaşımızda ülkesine hizmet etmiş bir asker yerine, işgüzar bir reformcu kadının sözüne inanır? Ve evet, aksi yöndeki tüm iddialarınıza rağmen, ben gerçekten de bir deniz yüzbaşısıydım."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Seni donanma listelerinde buldum." Öğleden sonrasının yarısını devasa cildi onun adını bulmak için tarayarak geçirmişti.

Şaşırmış görünüyordu. "Gururum okşandı. Karşılaşmamız sizi hemen hakkımda her şeyi öğrenmeye sevk ettiğine göre sizi çok etkilemiş olmalıyım."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Beş yıl önce, üçüncü sınıf bir geminin kaptanıydım.

-Titan. Bundan sonra sizden hiç bahsedilmiyor, ancak söylentilere göre zamanınızı kaçakçılar ve korsanlarla geçirmişsiniz. Birini polise sevdirecek türden bir şey değil."

"Dedikodulara kulak asmamalısın. Yanlış olma ihtimalleri yüksek." "Yani inkar mı ediyorsun?"

"yok. Polis dedikoduları kanıt olarak kabul etmeyecektir."

Kendini beğenmiş özgüveni bu tartışmanın anlamsızlığını ortaya koyuyordu. Tehditler onun gibi azılı bir canı üzerinde işe yaramazdı, özellikle de cebinde bir ya da iki polis memuru varsa.

Ama Kaptan Pryce ve onun gibileri her zaman teşvik eden bir şey vardı.

"Bundan kaçınmayı umuyordum ama bana başka seçenek bırakmadınız." Kendini dikleştirdi ve iş adamı gibi bir tavır sergilemeye çalıştı. "Peki ya Spitalfields'ı terk etmene degecek bir şey yaparsam?"

"Kulağa çok ilginç geliyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, şehvetli bir gülümsemeyle tezgâha yaslanırken bakışlarına ateş sıçradı. "Bunu 'benim zamanıma degecek' hale getirmenin bir yolunu bulabilirim."

Ah, kahretsin, bu şekilde ifade etmemeliydi. Onun izlenimini düzeltmek için acele etti. "Burayı kapatıp dükkânını başka bir yerde, tercihen Londra dışında, masraflarımı karşılayamayacağın bir yerde yeniden açarsan sana iki yüz pound veririm."

Sonunda adamın yüzündeki alaycı ifadeyi silmeyi başarmıştı. "Ne?"

"İsterseniz bunu taşınma masrafları için bir ücret olarak düşünün. İki yüz pound. Ama sadece yarına kadar ayrılırsanız."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bu mümkün. Ama cömert bir amca sayesinde artık çılgın kaprislerimi karşılayabiliyorum ve bu da sonuncusu."

"Bana borcunu

ödemek için."

"Kesinlikle."

Samimiyetini ölçmek istercesine yüzüne baktı. Sonra başını salladı. "Londra'yı seviyorum. Spitalfields'ı seviyorum. Buradan ayrılmaya hiç niyetim yok."

Nedense bu onu şaşırtmamıştı. Adamın ucuza gelmesini beklemiyordu. "Üç yüz pound o zaman."

"Demek bu yüzden uşağını dışarıya yerleştirdin. Bir alçağa para teklif ettiğinizi duymasını istemezsiniz. Söyleyin bana, suçlamalarınızı bozabilecek *herkese* ödeme yapıyor musunuz? Eğer öyleyse, çok zengin olmalısınız."

"Oldukça pazarlıkçısın, değil mi? Güzel. Beş yüz pound. Ama benden alabileceğinin en fazlası bu."

"*Sacrebleu*, istemiyorum-" Sözüünü kesti, parmaklarını saçlarında gezdirerek hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı. "Bakın işte, o meblağı birkaç gün içinde kazanabilirim. Senin önemsiz teklifin benim için önemsiz."

"Aha! Yani çalıntı mal aldığınızı kabul ediyorsunuz."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum." Tezgâhtan uzaklaştı, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. "Teklifinizin amacı bu mu? Bir suçu itiraf etmem için beni tuzağa düşürmek mi?"

"Hayır, gerçekten öyle değil," dedi aceleyle. "Bu dürüst bir teklif."

"Hâlâ ilgilenmiyorum." Bakışları onun yanından mağazanın önüne doğru kaydı. "Bekçi köpeğiniz sabırsızlanmadan gitseniz iyi olur. Şu anda bir sütçü kadınla flört ediyor ve muhtemelen burada olduğunuzu bile unutmuştur. İyi günler, Leydi Clara."

Topuklarının üzerinde döndü ve arka odaya doğru yürüdü.

Tereddüt etti. Samuel'e kısa bir bakış onun gerçekten de meşgul olduğunu gösterse de vazgeçmeyi reddetti. İhtiyatı elden bırakarak avının peşinden arka odaya yöneldi. Samuel bir fener yakıyordu, başı işine eğikti.

"Senden faaliyetlerini durdurmanı istemiyorum, biliyorsun," dedi.

Adam dondu kaldı, geniş sırtı kadına dönüktü.

Aceleyle devam etti. "Sadece onları başka bir yerde yapmanı istiyorum. Kolay para kazanmanız için iyi bir fırsat. Başka türlü sahip olamayacağınız fonlar ve tek yapmanız gereken toparlanmak ve karanlık girişiminizi taşımak."

"Bu bir şaibe değil-"

"Parayı kabul etmeniz suçu kabul ettiğiniz anlamına bile gelmemeli. Aslında, eğer dürüst bir iş yapıyorsanız, dükkanınızı taşımak gibi kolay bir iş için para alma şansına balıklama atlamanız gerekir."

Yavaşça onunla yüzleştii, gözleri uğursuz bir şekilde siyahtı. "Belki de bana bu kadar az para teklif eden güzel kadınlara güvenmiyorumdur."

"Benim için o kadar da küçük değil."

"Yine de, şüpheli bir fon teklifi için hayatımı veya geçimimi riske atmayı reddedersem beni affedersiniz."

"Ama-"

"Ayrıca, burada iyi bir yatak var." Elini küçük, penceresiz odanın tamamını kapsayacak şekilde salladı.

Etrafına göz gezdirdi. Arkadaki küçük ocağa bakılırsa burası bir zamanlar mutfakmış ama nedense yatak odası olarak kullanmış. Nedenini Tanrı bilirdi, çünkü sol duvara dayalı merdivenle birlikte fazla yer yoktu. Kendi boyunda bir adama ancak yetecek büyüklükte cılız bir yatak, yara bere içinde bir şifonyer, bir lavabo, bir sepet elma ve başka pek bir şey yoktu.

Tanrım, kötü kalpli bir alıcıya göre gerçekten de sade yaşıyordu. "Sen *buna* 'iyi bir yatak' mı diyorsun?" dedi küçümseyerek.

"Benim amaçlarıma uygun. Daha da önemlisi, hiç kira ödemiyorum. Uzun vadede buradan ayrılmak, sizin tazminat girişiminize rağmen bana pahalıya mal olacak."

Bu onun şüphelerini uyandırdı. "Kira ödememeyi nasıl başarıyorsunuz?"

"Binanın sahibi arkadaşlarım." Bakışları sertleşti. "Ama bu sizi ilgilendirmez. Dükkânım ya da faaliyetlerim de öyle." Daha önceki kendini beğenmiş neşesinin tüm izleri kayboldu ve ona doğru yaklaşırken sadece tehditkâr kurt kaldı. "Bu yüzden benden bela istemiyorsanız uzak durup kendi işinize baksanız iyi olur Leydi Clara."

Dövüş daha yeni başlamışken onu korkutmasına izin verirse, onu asla yenemezdi. Endişesini bastırarak onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Pekâlâ, eğer mantığını dinleyip Londra'yı terk etmeyeceksen, saati bana ver ve ben de yoluma gideyim."

"Saat mi?"

Ona ters ters baktı. "Tanrı aşkına, tartıştığımız saat. Hatırlarsanız, Johnny'ye bunun için ödeme yapmadınız, bu yüzden hala onun hakkı. Şu anda ondan sorumlu olan kişi ben olduğuma göre, saati geri vermenizi talep ediyorum."

En azından Johnny'nin buraya gelip hırsızlığı için para almasını engellemelidir.

Ona ters ters baktı. "Onu sana veremem. Artık bende değil. Aldıktan kısa bir süre sonra bir adama sattım."

"Bu imkansız. Yeterli zaman ve dükkanınız o kadar da yoğun değil. Burada bulunduğum süre boyunca kimse içeri girmeye cesaret bile edemedi."

"Bekçi köpeğiniz nöbet tutarken onları kim suçlayabilir ki? Size söylüyorum, onu ben sattım."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil." Durakladı. "Ama içini rahatlatacaksa, Johnny'ye vereceğim ücreti sana da veririm."

"Kesinlikle olmaz! O zaman ben de sizin kadar suçlu olurum."

"Yapabileceğimin en iyisi bu. Eğer kabul etmezsen, sen de Gidin."

"O saat olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Nefesini içine çekerek elini uzattı. Dükkanın arka tarafına geldiği için Samuel'in onu göremeyeceği aklına geldi. Yine de gururunun her zerresi kaptanın kazanmasına izin vermekten çekiniyordu. Kendini tehdit soğuk gözlere bakmaya zorladı. "Onu bana ver, söz veriyorum gideceğim."

"Gideceksin, tamam mı?" O kadar yaklaşıyordu ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Hemen şimdi gideceksin. Çünkü lanet olası saatini almadığımı açıkça belirtmemle rağmen kalırsan, beklemek için başka nedenlerin olduğunu varsayacağım."

Bakışlarını kasıtlı olarak kızın ağzına indirdi ve karnına yakın bir yerde bir titreme başladı. "Ne gibi?"

"Sanki yalnız varoluşundan, bir sürü nankör serseriye ayartmaktan bıkmışsın gibi." Elini kaldırarak bir parmağını yanağında gezdirdi ve teninde şehvetli bir ürperti yarattı. "Daha heyecan verici bir şey yaşamak istersin." "Benimle" diye fısıldamak için yaklaştı.

Kadın geri çekildi. "Saçmalama."

Elini indirdi ve ön odaya açılan kapıyı işaret etti. "Tamam. Çıkış yolunu biliyorsun. İyi günler, Leydi Clara."

Adamın kendinden emin ifadesine bakakaldı. Belli ki onun saati aramaktan vazgeçip çılgık çılgılığa dükkândan kaçmasını, erdemini göğsüne bastırıp bir daha geri dönmemeye yemin etmesini bekliyordu.

Bu neredeyse kesinlikle bir blöftü, tam da çapkın amcalarının başlarına bela olan talihsiz kadınlara uyguladığı türden bir taktikti. Ama bunu ona söylemeye cesaret edebilir miydi?

Neden olmasın? Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, tek yapması gereken çılgılık atmaktı ve Samuel saniyeler içinde burada olurdu. Ama yine de onun bir şey yapmayacağına bahse girerdi.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Sana söyledim, saati almadan gitmiyorum."

Adamın yüzünde önce şaşkınlık, sonra da öfke parladı ve kadın daha tepki bile vermeden adam ileri atılarak onu geri çekilmeye ya da ezilmeye zorladı. Kadın duvara yaslandı ve adam ellerini omuzlarının iki yanına koyarak onu tuzağa düşürdü.

Adamın kararlı yüz ifadesine baktı ve bir an paniğe kapıldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kendini koruma hissini uyandırmak."

"Senden korkmuyorum, biliyorsun," dedi sert bir sesle.

Ona saf kötülük içeren bir gülümseme attı. "Öyle olmalısın."

Sonra onu öptü. Sertçe. İyice. Daha önce hiç öpülmediği gibi.

Adamın küstahlığı onu o kadar şaşırttı ki ilk başta tepki vermedi. Sonra onu itmeye çalıştı ama bu bir kayayı itmek gibiydi. Hiçbir şey vermedi, hiçbir şey hareket etmedi.

Dudaklarının her santimini acımasız bir titizlikle keşfeden ağzından başka bir şey yoktu. Adamın nefesindeki elma kokusu, kabaca tıraş edilmiş çenesine yapışan defne romunun baharatlı aromasıyla .

İçinden ahlaksız bir sıcaklık geçti ve onu ayak parmaklarına kadar utandırdı. Gerçekten de buna karşılık vermiyordu....

Başı dönene kadar devam eden bu inanılmaz, endişe verici öpücük.

Adam dudaklarını serbest bıraktığında o kadar sarsılmıştı ki tek yapabildiği ona bakmak oldu. Çılgınca savrulan hislerini dizginlemek için çılgınca mücadele ederken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu.

En azından o da neredeyse onun kadar sarsılmış görünüyordu. Nefesi düzensiz, acil soluklarla geliyordu ve yüzü kendi şaşkınlığını yansıtıyordu.

Ta ki yüzündeki tüm ifadeyi silene kadar. "Şimdi," diye fısıldadı, "umarım neden bir daha buralara gelmemen gerektiğini iyice anlatabilmişimdir."

Onun sözlerinin bir tehdit olduğunu anlamıştı. "Yani, beni anlamsızca öpebileceğin için mi?" Onu bu kadar kolay başından savabileceğini nasıl düşünürdü?

"Ya da daha kötüsü." Gözleri loş ışıkta kurt gibi parlıyordu. "Sana tecavüz edebilirim."

"Beni sevmek mi?" Engel olamadan histerik bir kahkaha yükseldi. "Yüce Tanrım, kulağa Gotik romanlardan çıkmış gibi geliyor! Gerçekten de ırzıma geç. Saçmalama."

Yüzündeki hayal kırıklığının alevlenmesine bakılırsa, kızın tepkisi umduğu gibi değildi. Ona doğru eğilirken ağzı sert bir çizgiye dönüştü ve ona tuzağa düştüğünü çok iyi hatırlattı. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bence o kadar da aptal değilsin."

Bu onu duraksatmış gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"İşinizle ilgili şikâyetle bulunmak için polise gitmenin bana hiçbir şey kazandırmayacağını söylerken haklıydınız. Ama bana saldırdığınız için şikayet edersem... bu tamamen başka bir mesele, değ il mi? İngilizler bu yönden tuhaftır. Sizin de çok renkli bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, 'ırzına geçildiğini' söyleyene kadar rütbeli bir bayanı ciddiye almazlar. O zaman sadece parmağım la işaret etmem yeter, sizi darağacına kadar kovalarlar."

Bir an için bile olsa onun gerçekten "ırzına geçeceğine" inanmadı. Böyle bir niyeti olsaydı, o zorba ses tonuyla korkunç tehditlerini iletme k için onu öpmeyi bırakmazdı.

"Mükemmel bir nokta," diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sonunda bir raunt kazanıyordu. Bu yeni taktiğin başarıya ulaşma ihtimalinden cesaret alarak kendini beğ enmiş bir tavırla ekledi: "Gerçekten de, eğer uzaklaşmaz ve bana o saati vermezsen, yine de davranışlarından şikâyetçi olabilirim. Benim sözüme karş ılık seninki olacak ve dediğim gibi, böyle bir durumda benim sözüme inanılması daha muhtemel."

Sonunda onun teslim olmasını bekliyordu. Ama onun yerine gözlerinde mizah parlıyordu. "O zaman bir koyun için de kuzu gibi asılabilirim, değ il mi?"

Adamın ağzı tekrar kızın ağzına gelmeden önce ne demek istediğini merak etmek için sadece bir saniyesi vardı.

Bu sefer onunla dövüşmeye bile kalkışmadı, taktiğ inin iş e yaramamasına kızdı, blöfünü görmesine sinirlendi ve... merak da etti, Tanrı yardımcısı olsun. Bu saçmalığı ne kadar ileri götürecekti?

Cevabını saniyeler içinde aldı. Çünkü artık ona dokunan tek şey ağzı değildi. Bir kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve diğer eliyle çenesini yakalayarak öpücüğü için onu sabit tuttu. Sonra göğsünden kalçasına kadar kendini ona bıraktı ve kızın tek yaptığı orada durup ona izin vermek oldu.

Nedenini bile bilmiyordu, ama bu sefer öpücüğü farklıydı, tehditkâr olmaktan çok samimi ve ikna ediciydi. Dudakları onunkilerle oynuyor, onları yudumluyor, okşuyordu. Oh, rahatsız edici, bu görmezden gelmeyi çok daha zorlaştırdı.

Dilinin aniden dudaklarının arasına girmesi onu şoke etti ama karşı koyacak zaman bırakmadı. Lucifer'in bile hayran kalacağı bir ustalıklarla, kadının ağzını keşfetmek için içeri daldı.

Bu garip hareket ilgisini çekmişti. Daha önce hiçbir erkek dilini ağzına sokmamıştı. Bu kadar zevkli hissetmeyi asla beklemezdi. Ve heyecan verici ve kesinlikle kötü.

Farkında bile olmadan ona doğru sallandı ve boğazından yarı hırıltılı, yarı homurtulu bir ses yükseldi. Onu daha yakına sürükleyerek uzun, uyuşturucu bir öpücüğü birbirini ardına verdi. Dilinin her dalışında nabızı daha da yükseliyor ve başı daha da dönüyordu. Yüce Tanrım, ama adam kesinlikle öpülebiliyordu. Erkeklerin bu kadar tutkulu olabileceğini hiç düşünmemişti.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Amcalarını bir ya da iki kez fahişelerini öperken görmüştü. Şimdi kadınların neden her seferinde nefes nefese kaldıklarını, kızardıklarını ve çekildiklerinde dizlerinin bağının çözüldüğünü anlıyordu.

Aynı nedenden ötürü, onun ellerinin altında kalıyor, kızarıyor ve dizlerinin bağı çözülüyordu.

Güçlü, usta elleri. Biri boğazını okşuyor ve , tenine narin ve inceymiş gibi davranıyordu. Diğer ise parmaklarını sırtında gezdirerek onu kendisine doğru itti, ta ki kadın yeleğinin her düğmesinin bedeninde iz bırakacağından korkana dek. Yine de bu yakın kucaklaşmaya ve uyandırdığı muhteşem duygu girdabına rağmen onu sadece öptü. Kadın, şehvetin bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Belki de kurt görüldüğü kadar tehlikeli değildi. Ne yazık ki bundan emin olmanın tek bir yolu vardı: Ona biraz ip verin ve kendini asıp asmadığını görün.

Ve dua et de onu bununla bağlamasın.

Bölüm 5

Kurnaz balıkçı oltasına yem atar,
Ve onu yavaşça dereye atar;
Balıklar açgözlü gözlerle bakar, Ve kısa
sürede hayrete düşerler.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Morgan durmak istedi ama yapamadı. *Bon Dieu*, tadı cennet gibiydi. Salkım söğüt gibi vücudu Morgan'ın kollarına teslim olduğunda da kendini cennet gibi hissediyordu. Tam da bu yüzden gitmesine izin vermeliydi. Onun istekli tepkisi, gözünü korkutma çabasının işe yaramadığını gösteriyordu.

Yine de onu öpmeden duramıyordu. Sıcak, davetkâr ağzı ihtiyacını alevlendiriyor ve çiçekli kokusu burun deliklerini okşuyordu. Onun içine gömülmek istiyordu. Johnny'nin savunmasına intikamcı bir melek gibi koştuğu andan itibaren onu tatmak, ona dokunmak, çirkin elbisesini çıkarıp...

geçmek. Evet, şu anda kulağa çok çekici geliyordu.

Ama yapmazdı. Onun aptalca tehditleri yüzünden değil elbette. Ravenswood polise yapılacak her türlü şikâyeti hızlı bir şekilde hallederdi. Yapmazdı çünkü arzusunun gücü onları geçici olarak istekli kılsa bile, isteksiz kadınları almazdı.

Bu yüzden ağzı ne kadar verici ve gür olursa olsun, vücudu ne kadar kadınsı olursa olsun ve saçları ne kadar taze kokarsa koksun, onu daha fazla derisinin altına girmeden bir kenara bırakmalıydı. Ne demek istediğini anlamıştı. Eğer şimdi dükkânından kaçmazsa, Tanrı'nın ona verdiği akla sahip değildi.

Onu bırakarak geri çekildi ve kızın yüzündeki öfkenin ortaya çıkmasını, kaçınılmaz tokadı bekledi. Buna ihtiyacı vardı, bunu istiyordu. O zaman ondan sonsuza dek kurtulacaktı.

Tokat gelmedi. Bunun yerine kollarını adamın boynuna doladı ve ona asıldı. Daha sonra dudaklarını onunkilere bastırmak için uzandığında, adam geri çekilerek "Ne halt ediyorsun?" diye hırladı.

Güzel kaşları altında yukarı doğru kalktı. "Seni öpmek, tabii ki."
Görünürdeki hevesi kafasını karıştırmıştı. Ama vücudu iki kere düşünmedi.

-Bütün kasları dikkat kesildi. "Neden?"

Gözlerinde kararlılık parlıyordu. "Daha fazla kanıt olmadan, memurlara bana tecavüz ettiğin konusunda şikayette bulunamam. Samuel'e bağırıp seni Lambeth Caddesi Polisi'ne götürmesini istemem için beni öpmekten daha suçlayıcı bir şeyin ortasında olman gerekiyor. Elbette, o saati bana vermeyi tercih ederseniz, Yüzbaşı Pryce..."

Küçük aptal, önemsiz tehditleriyle ona blöf yapmayı düşündü. Onun kontrolünü kırmaya ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Bunun bir blöf olduğunu bilmek bile onun azgın bedenindeki tahribatı yatıştıramadı. "Eğer yakınlaşacaksak," diye alay etti onunla, "bana Morgan demen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Pekâlâ." Sesinden tatlılık damlıyordu. "Sevgili Morgan, şu ırza geçme işine devam edebilir miyiz?"

"Hâlâ cesaret edemeyeceğimi , değil mi?"

"Yapmayacağını *biliyorum*," diye meydan okudu ona.

Adam ona ters ters baktı, elleri kadının belinde sarsılarak sıkıldı. "Blöfünü görmeliyim. Namusunu böylesine pervasızca riske atmanın ne kadar aptalca olduğunu görmeni sağlamak için bile olsa senin ırzına geçmeliyim."

"Önemsediğin için duygulandım, gerçekten duygulandım," diye karşılık verdi, onun alaycı sözlerini yankılayarak.

"Kirli sakal bırak," diye homurdandı ve ona bir ders vermeye kararlı bir şekilde, ihtiyacının bir gramını bile gizleme zahmetine girmeden onu tekrar öptü.

Ama eğer onu geri öpmezse lanet olsun ona. Ağzı, onun pervasız dilini herhangi bir fahişeninki kadar coşkuyla kabul etti ve eğer ciddi olmadığını bilmeseydi, onu hemen orada yere yatırır ve alırdı. Onu o kadar çok istiyordu. Çok fazla.

Belki de ona ne kadar çok olduğunu göstermesinin zamanı gelmişti. Elini aralarından kaydırarak bir göğsünü avuçladı ve elbisesinin kamgarn kumaşında yoğurdu.

İnanılmaz bir an için, gerçekten de karşılık verdi, eline doğru eğildi ve adamın belini keskin bir heyecanla kıpırdattı. Sonra dondu ve geri çekildi, gözleri parlak, ürkmüş bir maviydi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bekçi köpeğin için çılgılık atmanı bekliyorum, sevgili Clara." Onun bakışlarını tutarak diğer elini kaldırıp diğer göğsünü okşadı. Meme ucunun ne renk olabileceğini ya da içinde nasıl bir tat olduğunu hayal etmemeye çalıştı.

avucuna ne kadar iyi oturduğunu fark etmemeye çalıştı. "Devam et, çılgık at. Ne de olsa bu *senin* planın. Yoksa polis için yeterli kanıt olduğunu düşünmeden önce bazı giysilerimi çıkarmam mı gerekiyor?"

Şok olmuş küçük bir solukla kollarından sıyrılıp uzaklaştı.

Tanrı'ya şükür. Bir dakika daha geçseydi, centilmenlik dürtülerini tamamen terk etmiş, aklında tek bir şey olan açgözlü bir canavara dönüşmüş olacaktı.

", sen kazandın," diye fısıldadı. "Sen ." Gözleri kocaman ve çenesi titriyordu.

Kendini bir alçak gibi hissetti ama acımasızca üzerine gitti. "Daha açık konuşmalısın. Kazandığım şey nedir?"

Titreyerek nefes aldı. "Yetkililere gitmeyeceğim."

"Bu bir taviz sayılmaz. Zaten bunu yapmayacağını biliyordum - *senin* konumundaki bir kadın skandal riskini asla göze almaz. Peki bana başka ne ödül teklif edeceksin?"

Yüzündeki ateşin bir kısmı geri gelse de, "Saati geri vermen için ısrar etmeyeceğim," diye mırıldandı.

"İstedğin kadar ısrar et, ama yalan söylemiyordum. Artık gerçekten yok."

"Sen öyle diyorsan." Dükânın ön tarafındaki kapıya doğru döndü.

"Ama senden bir şey istiyorum," diye . Kadın durdu.

"Ne?"

"Dükkanımdan uzak duracağına dair söz ver."

Sırtındaki tatlı kıvrım isyankâr bir şekilde sertleşti. "Bir şey isteyecek durumda değilsiniz efendim. Bu kadar kolay pes ettiğim için memnun olmalısınız."

Bunu *kolayca* mı söyledi? "Peki, istersen geri gel. Ve küçük oyunumuzu tekrar oynayalım. Ama bir dahaki sefere bekçi köpeğini evde bırak. Böylece *senin* ırzına geçmek için acele etmem... Elbiseni yırtıp parçalama riskine girmem ya da-"

"Oh, kes şunu!" Ona doğru döndü. "Sen asla-"

"Emin misin?" Bir adım öne çıktı. "Beni denemek ister misiniz, *ma belle ange*?"

Gözlerindeki ateş söndü. Kadın sessizce başını salladı. "Geri dönmek gibi bir arzum yok, inanın bana, ama eğer suçlamalarımı bozmakta ısrar ediyorsanız

."

"Hiçbirinden mal almayacağıma söz veririm ne olur?"

Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Kapısına gelen her yankesiciyi sorgulamadan bunu nasıl başarabilirdi? Bunu da Hayalet'i cezbetmek için ihtiyaç duyduğu insanları kaçırmadan yapamazdı.

Gözlerindeki parlak umut durumu daha da kötüleştirdi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Eğer ," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Eğer Ev'den olduklarını bilirim."

"Çocuklarımdan bir şey almayacaksın," diye ısrar etti, sanki ona tam olarak inanmıyormuş gibi.

Onun meraklı soruları, cilveli talepleri ve lezzetli ağzıyla buraya geri gelmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Elimden geleni yapacağım."

"Tek istediğim bu," dedi titrek bir gülümsemeyle.

Başını iki yana salladı. "Ne kadar sert bir savunucusun, değil mi? Hepsi de nefes almak yerine eski yöntemlerine geri dönmek isteyen nankör alçaklar için."

"Sahip oldukları tek savunucu benim, efendim. Eğer onları terk , onlara ıslahevi ya da darağacından başka ne kalır?"

Kadının suçlamalarına duyduğu kıskançlık o kadar güçlü bir şekilde içine saplandı ki, düşünmeden konuştu. "Ah, Clara, ne yazık ki ben çocukken etrafımda senin gibi biri yoktu."

Kadın şaşkınlıkla keskin bir nefes çekti. Sonra yüzünü merak kapladı ve aceleyle söylediği sözler için kendine lanet etmesine neden oldu.

Neyse ki tam o sırada ön kapı çarparak açıldı ve zil çılgınca çalarken bir ses, "Hanımefendi, neredesiniz? İyi misiniz?"

"Buradayım Samuel!" diye seslendi.

Birkaç saniye sonra uşağı kapıda belirdi ve kara kara Morgan'a . "Neler oluyor? Siz ikiniz neden burada karanlıkta duruyorsunuz?"

"Endişelenmek için biraz geç değil mi?" Morgan tersledi. Samuel tebeşir gibi soldu. "Eğer leydime elini sürdüysen-" "Yeter Samuel!" Clara araya girdi. "Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şeyin tuhaf bir tanımını yapıyorsun," dedi Morgan, onun umursamaz bir tavırla başından savmasına sinirlenerek. "Az önce yaptığımız şeye 'hiçbir şey' demiyorum."

"Seni bir balık gibi deşeceğim, deşeceğim!" Samuel ileri atıldı, ancak Clara tarafından engellendi.

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Öfkeli bakışlarını Morgan'a çevirdi. "Sen de uşağımı kışkırtmayı bırak!"

"Kışkırtılması gerekiyor, lanet olsun!" Morgan Samuel'e ters ters baktı. "Günün birinde o flört ederken ve parmaklarını oynatırken sana gerçekten zarar verebilir!"

Kızgın ifadesi aniden kayboldu ve yerini adamın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan nazik bir ifadeye bıraktı. "Eminim bu hatayı bir daha yapmayacaktır. Değil mi Samuel?"

Samuel Morgan'a hançer gibi baktı. "Hayır leydim. Bir dahaki sefere yanınızdan ayrılmayacağım."

"Öyle yap." Morgan, "ırzına geçme" tehditleriyle onu dükkânından uzak tutmaya çalışan, sonra da uşağını ona göz kulak olmadığı için azarlayan bir aptal gibi konuştuğunun farkındaydı. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Kız, içinde uzun zamandır gömülü olan koruyucu içgüdüyü uyandırmıştı. Ve bahse girerim o da bunu biliyordu, şu anda ona gülümseyişine bakılırsa.

"Endişen için teşekkür ederim Morgan," dedi yumuşak bir sesle. "Ve verdiğin söz için. Güle güle." Sonra sert Samuel'i de yanına alarak dükkândan ayrıldı.

Ancak o gittikten sonra tekrar nefes alabildi. Bu kadın ona ne yapıyordu? O etraftayken, söylememesi gereken şeyleri söylüyor, yapmaması gereken şeyleri yapıyor ve yakmaması gereken yerleri yakıyordu.

Clara'nın -*Lady Clara'nın*- ona göre olmadığını kalın kafasına sokmak zorundaydı, ne şimdi ne de hiçbir zaman. Bu lanetli şehirden kurtulmak istiyordu ve eğer onunla birlikte olursa asla kurtulamayacaktı. Beklentileri olan bir kadın onun kalmasını, kendisini rahatsız eden kasvetli anıları kadar sıkıcı bir ev hayatına katlanmasını isterdi. Ciyaklayan bebekler ve sosyete yemekleriyle dolu bir hayat ve Ravenswood'un ki gibi İçişleri Bakanlığı'nda sıkıcı bir pozisyon, maceraya atılan *diğer* erkeklere rehberlik etmek ve denizdeki hayatın kutsanmış unutuluşu.

Yine de, Clara'yı çayını yudumlayan ve telefonlara bakan bir ev kadını olarak hayal etmekte zorlandığını itiraf etmek zorundaydı. Bu onun için de çok sıkıcı bir hayat olurdu. Ama onu bir adamın çocuğuyla birlikte ağır bir şekilde hayal etmekte hiç zorlanmıyordu, hatta belki de...

Her Geye Gağır mı Gtı, Gımdı de onun kendi bebeğiyle olgunlaGtığını düGünüyordu! Bu ne çılgınlıktı böyle?

Bu tür düşünceleri aklından çıkarmaya kararlı bir şekilde aceleyle ön odaya geçti ve akşam için kapanış görevini yerine getirmeye koyuldu. İhtiyacı olan şey sıcak bir yemek ve birkaç kupa biraydı, hatta belki de onu yola getirecek bir kucak dolusu istekli fahişeydi.

İşini bitirdiğinde gece çökmüştü. Ön kapıyı kilitledi, sonra yan kapıdan kendini ara sokağa bıraktı. Bu yoldan geldiğine neredeyse anında pişman oldu, çünkü aklına *onu* getirmişti ve getirmemeye kararlıydı.

Kadını zihninden uzaklaştırmaya o kadar dalmıştı ki, genellikle uyanık olan duyuları onu çok geç olana kadar yaklaşan tehlike konusunda uyarmadı. Baldırlarına aldığı darbe onu dizlerinin üzerine çökertti ama ardından boğazına dayadığı bıçak, bacaklarındaki acıyı unutup saldırgana odaklanmasını sağladı. Bu kişinin sadece bir kişi olabileceğini düşünabiliyordu

-Specter'ın tercih ettiği silah her zaman bıçak olmuştu. "Şimdi buraya bak, Kaptan-" diye başladı belli belirsiz tanıdık bir ses.

Sesi nereden duyduğunu anlamaya çalışmakla vakit kaybetmedi ve dirseğini adamın kasığı olduğunu hesapladığı yere sapladı. Saldırganın ulumasına ve bıçağı bırakmasına neden olacak kadar sert vurdu.

Saniyeler sonra Morgan bıçağını çekmiş, ayağa kalkmıştı. Adamı duvara doğru iterek bıçağı saldırganın boğazına dayadı. "Ölmek istemiyorsan, bana kim olduğunu ve benden ne istediğini söyle."

"Lütfen, Kaptan, beni öldürmeyin," diye fısıldadı adam. "Sadece benim. Samuel."

"Leydi Clara'nın Samuel'i mi?" Morgan kuşkuyla sordu.

Bir an için ara sokakta sadece Samuel' hızlı nefes alışlarının sesi duyuldu. "Seni uyarmak istedim, hepsi bu. Hanımefendiyi rahat bırakmanızı söylemek için."

Morgan bir dizi küfür mırıldanarak duvardan uzaklaştı ve bıçağını ceketinin içindeki kılıfına geri koydu. "Ne kadar aptalca bir şey yaptın, üzerime öyle geldin. Seni öldürebilirdim."

"Evet ve bunu yapmadığın için sana minnettarım." Morgan'ın, Samuel'in ceketini çekiştirdiğini ve kundağını düzelttiğini görmesine yetecek kadar ışık vardı. "Sadece leydim bana iyi davrandı. Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Ama az önce söylediklerinden sonra-"

"Ben sadece seni kışkırtmaya çalışıyordum, aynen onun iddia ettiği gibi." Tanrı'ya dua et de Samuel'e Morgan'ın kendisine dokunmasına nasıl izin verdiği gerçeğini hiç anlatmasın. Bir dahaki sefere aptal uşak onu vurabilirdi. "Ama yemin ederim metresini dükkânımdan uzak tuttuğun sürece ondan uzak duracağım. Ne seninle ne de onunla sorun yaşamak istemiyorum."

Samuel duvara yaslandı. "Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum. Ama bazen işleri zorlaştırıyor. Hanımefendi biraz... şey..."

"Dik başlı mı? Bağımsız mı? Her fırsatta hayatını riske atmaya kararlı mı?" "Görüyorum ki onu yeterince iyi çözmüşsünüz," dedi Samuel asık suratla. "O

onu herkese karşı koruyabileceğimi düşünüyor ama ben o kadar iri değilim ve-"

"Yankesici olman, metresini korumak hakkında bir şey bildiğin anlamına gelmez."

Ay ışığı Samuel'in eğik başını aydınlatacak kadar parlıyordu. "Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Genç adama düşünceli bir bakış attı. "Biliyorsun Samuel, bir erkeğin yarısı kadar olsan bile onu elde etmek mümkündür. Ama nasıl yapacağını bilmen . Bak ne diyeceğim, eğer o kılıcını bir adama saldırırken daha etkili bir şekilde kullanmak için ders almak istersen, sana verebilirim."

"Bunu neden yapasın ki?"

Çünkü beceriksizliğiniz yüzünden metresinizin bir kötü adamla ters düşmesi düşüncesi kanımı donduruyor.

Bunu söylemekte zorlanıyordu. Hangi rolü oynadığını hatırlaması gerekiyordu. "Çünkü yardımın işime yarayabilir. Hanımın işlerime karışmakta ısrar ediyor. Sen onu benim işlerimden uzak tut, ben de sana onu tehlikeden nasıl uzak tutacağını öğreteyim. Tamam mı?"

Samuel doğruldu. "Oh, evet, Kaptan! Bana öğretirseniz çok minnettar olurum."

"O zaman anlaştık. Yarın Leydi Clara'ya Yuvaya kadar eşlik ettikten sonra burada görüşürüz. Yine de bunu ikimizin arasında tutmalıyız."

"Evet, efendim, teşekkür ederim, efendim." Sonra Samuel daha sakın bir ses tonuyla ekledi: "Ve beni öldürmediğiniz için teşekkür ederim. Solucanlar için yiyecek olmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Ve sokağımda ölü bir uşak olduğunu yetkililere açıklamak zorunda kalmaktan pek hoşlanmıyorum. O yüzden sen git. Leydi Clara muhtemelen sizi Home'da bekliyordur."

"Oh, !" diye bağırdı. "Hava kararır kararmaz onunla orada buluşmam gerekiyordu."

Samuel hızla uzaklaşırken Morgan gözlerini devirdi. Kendini neyin içine sokmuştu? Tanrı aşkına, bu adam bir sivrisineği bile koruyamazdı.

Karanlığın içinden gelen bir ses, "Aferin," diye homurdandı. "Onu ustalıkla idare ettiniz, Kaptan Pryce."

Morgan'ın hayatta kalma içgüdüğü yeniden kabardı. Etrafında döndü, eli çoktan bıçağına uzanmıştı ama kimseyi görmedi. Sokak boş görünüyordu, ancak diğer uçtaki gölgelerde neyin yattığından emin olmak için çok karanlıktı.

"Göster kendini!" Morgan ara sokağı tekrar taradı. Bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü sandı ama emin olamadı. Omurgasından aşağı ürkütücü bir ürperti indi. "Göremediğim kimseyle konuşmam."

"Sanırım bu konuşmamızı oldukça kısa tutacak. Çünkü *beni* görebilen kimseyle konuşmuyorum."

Ses, gece kadar aşılmazdı. Kapalı alan ve konuşmacının uzaklığı, kelimelerin duvarlardan sekmesine neden oluyor ve aynı anda her yerden geldikleri yanılsamasını veriyordu. "Kimsin sen? Ve ne istiyorsun?" Morgan'ın birincisi hakkında iyi bir fikri vardı ama ikincisi hakkında yoktu.

"Ben de aynısını senden isteyebilirim. Benim bölgeme tecavüz eden sensin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Morgan elinde bıçakla, her adımda tetikte durarak ara sokakta biraz daha ilerledi. "Bir dükkan işletiyorum, hepsi bu."

gürleyen bir kıkırdama duyuldu. "İkimiz de yaşamak için ne yaptığınızı biliyoruz, Kaptan. Bilmek istediğim şey, bunu neden Spitalfields'da yapmayı seçtiğiniz."

"Seni ne ilgilendirir?"

"Spitalfields'da olan her şey beni ilgilendirir, eğer henüz öğrenmediyseniz yakında öğreneceksiniz."

Sağından belli belirsiz bir ses geldi ve ona doğru döndü. Ama bu sadece bir farenin tırmalamasıydı. Lanet olsun, keşke ara sokağa bir fener getirseydim diye düşündü.

"Söyle bakalım," diye devam etti hayalet ses, "neden şehrin benim bölgeme yerleştin?"

"Ben de buranın iyi yer olduğunu düşündüm." "O zaman yanlış düşünülmüşsün."

"Hiç sanmıyorum. Açıldığım günden beri iş sıkıntısı çekmedim. Ve Petticoat Lane'in çalışkan bir esnafa... diyelim ki... inanılmaz ucuz mallar sağlama konusundaki ünü sayesinde, kaldığım her gün kârımın artmasını bekliyorum."

"Ben olsam buna güvenmezdim. Evet, hırsızlar ücretin en yüksek olduğu yere gideceklerdir, ancak onlara iyi ödeme yapmak için maliyetlerinizi düşük tutmanız gerekir. Ve ben maliyetlerinizin kârınızla birlikte artmasını sağlamakta çok iyi olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Morgan heyecanını sesinden uzak tutmak için mücadele etti. Bir yerlere varıyordu, hem de beklediğinden daha çabuk.

"Şehrin bu kısmında yangın sürekli bir tehlikedir. Kaslı arkadaşlarımdan biri ya da ikisi dışarıda dolaşırken kimse dükkanınıza girmeyecektir. Ya da karanlıkta gizlice yaklaşip sizi kalıcı olarak işsiz bırakabilirler."

"Gördüğünüz gibi, gizlice yaklaşmak o kadar da kolay değil."

"Bir uşaktan nispeten kolaylıkla kaçabileceğinizi kabul ediyorum, ama sizi temin ederim ki adamlarım hasar verme konusunda daha yeteneklidir. Ve bir ara uyumak zorundasınız."

"Şaşırsınız. Ama elbette onları gönderin. İri yarı arkadaşlarınızı kaybetmeyi umursamadığınız sürece, egzersiz yapmaktan memnun olacağım." Morgan ara sokaktan çıkmaya başladı. "Şimdi müsaade ederseniz, sizin korkunç uyarılarınızla sıkılıp duramayacak kadar açım. Bana söyleyecek başka bir şeyin varsa, Tufton's Tavern'de bir bira içmek için bana katılabilirsin."

"Ama henüz teklifimi duymadınız, Kaptan Pryce," diye seslendi ses, artık kızgınlıkla karıştı. "Belirli koşulları yerine getirdiğiniz sürece Spitalfields'da istediğinizi yapmanıza izin vermeye hazırım."

Morgan durdu. "Ne tür koşullar?"

"En önemlisi finansal tabii ki. Kârınızı

Ben.

"Morgan, "Hayatta olmaz," diye homurdandı.

"Bunu yapmazsanız hayatınız tehlikeye girebilir."

Morgan inanmaz bir homurtuyla ara sokağa döndü. "Peki ben ne yapardım?"

Cömertliğim karşılığında ne alacağım? Hayatım dışında tabii ki."

"Bir kanunlardan korunuyoruz. Adamlarım ve ben çevre ilçelerdeki her sulh yargıcının, her polis memurunun, her sulh hakiminin nabzını tutuyoruz. Yetkililer korumam altındaki herhangi birini tutuklamak için yola çıktıkları anda, o şanslı kişi uyarılır ve kaçmasına yardım edilir."

Morgan keskin bir nefes çekti. Bu sadece bir caninin övünmesi miydi? Yoksa Hortlak'ın dokunaçları gerçekten o kadar uzanabiliyor muydu? Morgan bunu öğrenmek zorundaydı. "Benim kendi bağlantılarım var, efendim. Sizinkilere neden ihtiyacım olsun ki?"

Güldü. "Donanmayı kastediyorsan, bir korsan gemisinde ortaya çıktığında sana olan sempatilerini kaybettiklerini ikimiz de biliyoruz."

"Bunu nereden biliyorsun?" Morgan nasıl olduğunu biliyordu ama yine de Hayalet'in ne iddia edebileceğini duymak istiyordu.

"Kulaktan kulağa yayılıyor. Benim de donanmada bağlantılarım var."

Bu tür bağlantılara gerek yoktu -Morgan, Spitalfields halkının *Satyr*'de geçirdiği zamanı öğrenmesini bizzat sağlamıştı. Ayrıca, Hayalet'in donanmada bağlantıları olsa bile, bunlar Morgan'ın Korsan Lordu'yla geçirdiği kısa ve biraz da isteksiz dönemle ilgili herhangi bir suç faaliyetinden suçsuz bulunduğunu bilmesine yetecek kadar yüksek değildi.

"Pekala," dedi Morgan, "beni yasalara karşı biraz koruyabileceğinizi kabul ediyorum. Başka ne gibi avantajlar sunuyorsunuz?"

"Daha yüksek kâr. Çitlerim mallar için belirli bir orana bağlı. Daha fazla ödediğinizi duydum. Bana katıldıktan sonra buna gerek kalmayacak."

"Ama kazancımın bir kısmını size kaptıracağım, bu yüzden muhtemelen sonunda her şey eşitlenecek."

"Tam olarak değil. Bana sadık oldukları için şu anda sizi dikkate almayan gerçekten üretken hırsızlara erişmenizi sağlayabilirim."

"Malları için daha fazla para ödediğimi duyarlarsa uzun süre kalmayacaklar, değil mi?"

"Ah, ama çalıntı banknotları onlar için nakde çeviremezsiniz. Ben bozdurabilirim."

Aha, demek Ravenswood Hayalet'in ana gelir kaynağı konusunda haklıydı.

"Aslında yanılıyorsunuz. Çalıntı notları imha etmek için kendi bağlantılarım var. Gördüğünüz gibi, size o kadar da ihtiyacım yok, değil mi?"

"Şimdi beni iyi dinle, seni küçük solucan..." diye bağırdı hemen üstünden bir ses ve sonra aniden kesildi.

İyi, adamı o kadar kızdırmıştı ki, Hayalet sesini takip etmeyi zorlaştırmak için kullandığı garip tekniği uygulamayı unutmuştu. Morgan suçlunun ara sokakta olmadığını tahmin etmeliydi. Bitişikteki binanın pencerelerinden birinden konuşuyordu.

Morgan binayı basma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Hortlağı köşeye sıkıştırmak Morgan'ın elini kolunu bağlayacaktı.

çürütülemez kanıtlara ihtiyacı vardı. Şu anda suçlunun sözüne karşı onunki olacaktı. Morgan'ın şeytanı çalıntı mallarla ilişkilendirmesi gerekiyordu, bu da adamın güvenini kazanmayı gerektiriyordu.

Ayrıca, binaya saldırmak sonuçsuz kalacaktı. En azından üç çıkış vardı: ön tarafta, bu tarafta ve muhtemelen çıkmaz sokaktan ulaşamayacağı bir arka çıkış.

"Sabrımı zorluyorsunuz, Kaptan Pryce," dedi Hayalet, şimdi bir kez daha sıkı bir şekilde kendini kontrol ediyordu. "Ya teklifimi kabul edersiniz ya da elimi zorlarsınız. Ve elim zorlandığında çok çirkinleşirim."

Adamın dramatik bir havası olduğu kesindi. "Tir tir titriyorum," dedi Morgan alaycı bir tavırla. Çok hevesli görünerek Hayalet'in şüphelerini uyandırmak istemiyordu.

"Cevabın bu mu yani? Teklifimi reddediyor musun?" "Ben öyle bir şey demedim. Bunu düşünmek zorundayım."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra adam alçak sesle bir küfür savurdu. "Pekala, sanırım bu anlaşılabilir bir durum. Bir haftanın sonunda size tekrar soracağım. Eğer o zamana kadar seçiminizi yapmazsanız, teklif geri çekilecek."

"Anlaştık. Ama o zamana kadar kabul etmeye karar verirsem, size nasıl ulaşabilirim?" Soruyu sessizlik karşıladı.

"Eee? Bay Hayalet ya da kendine her ne diyorsan, orada mısın?" Cevap gelmeyince sokağa fırladı. Siyah bir atın üzerinde uzun boylu, geniş omuzlu bir figürün son hızla uzaklaştığını görmek için tam zamanında oraya vardı.

Pelerinli adamın kıvrılan sisin içinde kayboluşunu izlerken dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Belli ki Hayalet'in izini sürmek kolay olmayacaktı. Ama kesin olan bir şey vardı: Hayalet doğaüstü bir varlık değildi. Yani eninde sonunda Morgan adamını *bulacaktı*.

Bölüm 6

Ve pürüzsüz çimenlerin üzerinde, bir ormanın
kenarında, Asırlardır ayakta duran geniş bir
meşenin altında, Yeryüzünün Çocuklarını ve
Havanın Kiracılarını gördüm, Bir Akşam Eğlencesi
için birlikte onarın.

Kelebeğin Balosu ve Çekirgenin
Ziyafeti, *William Roscoe*

Clara onlarla birlikte kütüphanede otururken, *çocuklar da benim kadar huzursuz*, diye düşündü. Onları kim suçlayabilirdi ki? Morgan Pryce'la karşılaşmasının ardından gökyüzü açmış, şehri bahar yağmurlarıyla kuşatmıştı. Şimdi, pazara gitmeden, parkta oyun oynamadan, arka bahçelerde İğneye İplik geçirme oyunu oynamadan üç gün boyunca içeride kapalı kaldıktan sonra, çocuklar bir değirmeni bir hafta boyunca besleyecek kadar bastırılmış enerjiye sahipti. Belki de otuz iki kişilik grubun tamamını akşam yemeğinden önce her zamanki masal saati için bir araya getirmeyi atlamalıydı.

"Bugün hangi masalı dinlemek istersiniz?" Cevapların vızıltısı başını döndürdü. Bir kovana doluşmuş arılar gibi kütüphaneye doluşan kollar, bacaklar ve sallanan kafalar ancak hepsine Stanbourne Bakışları fırlattığında duruldu. "Şimdi teker teker."

"Sindirella'nın hikâyesini dinleyebilir miyiz?" Mary, Clara'nın solunda bacak bacak üstüne atmış oturduğu yerden seslendi.

"Ah, Mary," diye seslendi David, "bunu her lanet gün duymak istiyorsun."

Clara, "'Kanlı' demek kabalık olur," diye araya girdi. Mary, David'e alaycı bir gülümseme fırlattı, ta ki Clara usulca ekleyene kadar, "Ama o haklı Mary, daha dün 'Külkedisi'ni okuduk. Bugün başka bir hikaye seçelim."

Zavallı Mary'nin yüzü düştüğünde, Clara bir pişmanlık hissetti. Yine de Mary'nin "Külkedisi" iştahı sınır tanıımıyordu. Zavallı kızın daha iyi bir hayata duyduğu açlık göz önüne alındığında bu tamamen anlaşılabilir bir durum olsa da, masal bir ay içinde beşinci kez anlatıldıktan sonra sıkıcı olmaya başlamıştı, özellikle de oğlanlar için.

Clara arkasına dönüp kitap raflarına yaslanmış duran büyük çocuklara baktı. "Belki içinizden biri seçim yapmak ister.

Peki ya sen Johnny? Duymak istediğın bir hikaye yok mu?"

Asık suratı umut verici değildi. "Hikâyeleri sevmem. Doğru değiller ve asla doğru olmayacaklar, o zaman ne anlamı var?"

Clara içini çekti. Johnny bu sabah kız kardeşi Lucy'yi ziyaret ettiğinden beri isyan ve öfkeyle kaynayan bir kitleydi. Clara onu Samuel'le birlikte gönderdiğinde neşeli bir şekilde dönmesini beklemişti ama Johnny yağmur fırtınalarını da beraberinde getirmiş ve diğer çocukların üzerine boca etmişti.

"Yanılıyorsunuz!" Mary itiraz etti. "Hikâyelerin bazıları doğru. Kızlar prenslerle evlenir, değil mi Leydi Clara?"

"Ara sıra," diye .

Johnny, "Yapma Mary, Leydi Clara kadar büyük biri bile bir prensle evlenmez," diye karşılık verdi. "Neden, o hiç kimseyle evlenmedi ki?"

Clara biraz savunmacı bir tavırla, "Çünkü şu anda evlenmemeyi tercih ediyorum," dedi.

"Bir koca istemiyor musunuz leydim?" Mary sordu.

"Bir gün, doğru beyefendiyi bulduğumda. Tüm gerçek prensler başka işlerle meşgul gibi görünüyor, ama daha az... muhteşem birini arayabilirim."

Aklına Morgan Pryce'ın bir görüntüsü geldi ve aptallığına lanet etti. Onun krallığın herhangi bir prensinden daha iyi görünmesine aldırmadı. Ya da öpücüklerinin, her sabah uyandığında onu dudaklarında hissedecek kadar duyularına kazınmış olmasını. Elma, defne romu ve saf ateşli erkek kokusunun geceleri rüyalarını kaplamasına aldırmadı.

Morgan evlenilecek biri olsaydı bile -ki bundan ciddi olarak kuşkuluydu- kötülüğün kutsal pelerinini geniş omuzlarına bu kadar kolay geçiren bir adamla asla evlenemezdi.

Yine de onun kısa süreli iyilik anları gösterdiğini kabul etmeliydi. Çocuklarından bir şey almayacağına söz verdiği zamanki gibi. Üzüntüsüne rağmen, çocuklarından birkaçı, engellemek için koyduğu tüm kurallara rağmen Morgan'ın yoluna çıkmıştı ya da sokaklardaki kaynaklarından öyle duymuştu. Ama Morgan'ın sözünü tuttuğunu da duymuştu. Her gün genç yankesicileri geri çeviriyor, sadece yetişkin hırsızlarla ilgileniyordu.

Bir de Samuel'i onu daha iyi koruyamadığı için azarlaması vardı. Bu hiç mantıklı değildi. Bir an onu ırzına geçmekle tehdit ediyor, sonra da onun koruyucusu gibi mi davranıyordu? Ne zaman onu çözdüğünü düşünse, o dönüp böyle bir şey yapıyordu.

Sorun da buydu zaten; onun karakterindeki çelişkiler zihnini fazlasıyla meşgul ediyordu. Bazen, ne zaman ne yapacağı belli olmayan nezaketiyle ve sıcak, lezzetli öpücükleriyle kafa karıştırıcı Kaptan Pryce'ı hiç görmemiş olmayı diliyordu.

Öpücükleri sadece onu uzaklaştırmak içindi. Bunu hatırlasa iyi olur. Onu ilginç bulmuş olabilirdi ama adam onu sadece bir sıkıntı olarak görüyordu.

"Hâlâ birilerinin bir hikâye önermesini bekliyorum," dedi.

"Aklıma duymak istediğim bir hikaye geldi." Johnny'nin gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. "Mavi Sakal'a ne dersin? Hani şu adamın karılarını öldürüp cesetlerini dolaba astığı film değil mi? Ve sonra bıçağını alır-"

"Yeter, Johnny. Bunu hiç okumamamın bir nedeni var. Çok korkunç." Onun kendi başına hikâyeler okuduğuna sevinmeli miydi yoksa Perrault'nun kitabındaki en kanlı masalı seçtiği için rahatsız mı olmalıydı emin değildi. "Küçük çocukların kâbus görmesini istemeyiz."

"Neden olmasın? Bu onları geleceklerine hazırlar. Cellat tarafından sona erdirilecek kısa bir hayattan başka neyimiz var ki?"

Bu kasvetli açıklama çocukların üzerine bir örtü gibi çöktü ve Clara'yı zehirleyen kızgınlığıyla sersemletti. Tanrı aşkına, bu çocuğun içine ne girmişti?

Kolundaki bir çekiştirme, Timothy Perkins'in sağ tarafında ona yakın bir yerde kucaklaştığı yere bakmasına neden oldu. "Çekirgenin baloya gidişini duymak istiyorum."

Bir dakika düşünmesi gerekti ama adamın neden bahsettiğini anladığında içi rahatladı. "Ah, evet, 'Kelebeğin Balosu'." Timothy coşkuyla başını sallayınca, "Mükemmel seçim, oğlum," diye ekledi. William Roscoe'nun tuhaf şiirlerinden bir doz, Johnny'nin kasvetli tahminleri için tam bir panzehir olabilirdi.

Arkasındaki rafı taramak için dönerek istediği cildi buldu, sonra açtı ve okumaya başladı:

"Gelin şapkalarınızı alın ve acele edelim

Kelebeğin balosuna ve çekirgenin şölenine.

Trompetçi, Gad-fly, mürettebatı çağırdı, Ve eğlenceler

şimdi sadece seni bekliyor."

Arkadaki kasvetli çocuklara bakmak için durakladı. Sonra aklına bir fikir geldi. "Neredeyse kendi yemeğimizin zamanı geldiğine göre, bu masalı düzgün bir şekilde yapmalıyız. David, sen çekirge ol. Mary, sen kelebek olabilirsin. Johnny, bize kör bir böcek lazım..."

Şiirde toplam on yedi böcek vardı ve rolleri dağıtmayı bitirdiğinde - gerektiğinde ikiye katlayarak- büyük çocuklar bile isteksizce olayların ruhuna girdiler. Onları salona gitmek üzere sıraya dizdiğinde, arı Robbie ona vızıldadı ve iki güve kıkırdarak kanatlarını çırpı. Tim yalvardıktan sonra Johnny bile şiirdeki böceğin emmete yaptığı gibi kardeşini sırtına almayı isteksizce kabul etti.

Sonra hep birlikte Ev'e doğru yürüdüler. Kadın şiiri yüksek sesle okudu, her çocuk sürünerek ya da zıplayarak kendi rolünde parlama fırsatı buldu. Sürünerek, zıplayarak ve süzülerek yemek odasına vardıklarında çocuklar kahkahalara boğulmuş ve bir fırtına geçmişti.

Johnny'nin ciyaklayan kardeşini masadaki sandalyeye oturtmasını izlerken kalbi göğsünde sıkışıyordu. Zavallı çocuklar, onlara ne ? Johnny, Tim'in yanından ayrıldığında, bir anlık gülümsemesi bütün gün takındığı sürekli kaş çatma haline dönüştüğünde, Clara Lucy'nin onu bu kadar kederlendirecek ne söylediğini öğrenmeye karar verdi.

Bu yüzden önünden geçerken onu durdurdu. "Kız kardeşinin nasıl olduğunu sorma fırsatım olmadı."

Gözlerini kaçırdı, sakalsız çenesinin altında bir kas kıpırdıyordu. "O iyi."

"Yakında Tim'i ziyarete gelip gelmeyeceğini söyledi mi? Onu görmek için sabırsızlanıyor. onu."

Johnny'nin öfkeli bakışları ona yöneldi. "Lucy artık buraya gelmiyor. Ve bana da onu rahat bırakmamı söyledi. Onu hiç ziyaret etmememi söyledi. Tim de öyle."

"Ne?" Clara inanamayarak başını salladı. "Onu doğru anladığınızdan emin misiniz? İkiniz için her zaman çok endişelendi ve-"

"Bizi etrafında istemiyor, sana söylüyorum! Endişelenmesi gereken... önemli şeyler olduğunu söylüyor." O kadar sahte bir soğukkanlılık pozu takındı ki, onu tanımayan biri bile bunun altında yatanı görebilirdi. "Görünüşe göre sonsuza dek bizimle kalacaksınız leydim."

Adam kelimeleri bir meydan okuma gibi söylemişti ama kız onların ardında gizlenen korkuyu fark etmişti. "Eğer kurallara uyarsan, istediğin kadar kalabilirsin."

Bu onun tüm kabadayılığını söndürmüş gibiydi. "Pekâlâ o zaman," diye mırıldandı ve kaşlarını çatarak oradan uzaklaştı.

Kıkırdayan Tim'in et suyuna bulanmış ekmeği kaşıkladığı yere baktı. Johnny belli ki çocuğa ablasının açıklamasını henüz söylememişti. Zavallı Tim. Sevgili kız kardeşinin her ziyaretini heyecanla beklerdi ve onu terk etmesi onu derinden yaralayabilirdi. Clara'nın onu teselli etmek için yanında olması bile kız kardeşinin yanında olmasıyla aynı şey olamazdı.

*Ah, Clara, ne yazık ki ben küçükken senin gibi biri yoktu etrafta.
Oğlum.*

Morgan'ın üç gün önceki hüzünlü sözleri hafızasında canlandı Birdenbire ortaya çıkıp onu kalbinden vurdular. Ona güçlü bir şekilde Johnny ve Tim'i hatırlatmışlardı. Morgan'ın ailesi de onu gençliğinde terk etmiş ? Bu, donanmada bir şeyler başardıktan sonra bile neden suçlu yaşam tarzına geri döndüğünü açıklayabilirdi.

Genç Morgan'ın da diğer çocukları gibi sokaklarda süründüğü düşüncesi ona sempati duymasına neden oldu. O daha çocukken yanında olmaması gerçekten de çok yazıktı. Onu, çocuklarını ömür boyu içine çeken suç dünyasından kurtarmak için yeterince cesaretlendirebilirdi.

Morgan'ı kurtarmak mümkün olabilirdi ama Perkins'lerin çocukları değildi. Clara, Lucy'nin kardeşlerine bu kadar acımasız davranmak istediğine inanmayı reddediyordu. Ama bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu vardı. Johnny, Lucy'nin söylediklerini Tim'e söylemeden önce kızla konuşmalıydı.

Topuklarının üzerinde dönerek koridora çıktı. Samuel çoktan onu bekliyordu, çünkü eve gitme vakti neredeyse gelmişti. "Gitmeye hazır mısınız leydim?"

"Önce Tufton's Tavern'de durmalıyız," dedi ona. Lucy neredeyse her gece meyhanede hizmetçi olarak çalışıyordu. "Lucy ile kardeşleri hakkında konuşmalıyım." Pardösüsünü kapıldığı gibi kapıya yöneldi. "Yağmur durdu mu?"

"Evet, ama-" "O zaman yürüyelim."

Samuel'in gözleri kısıldı ama hanımının kaprislerini sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Evden çıktıklarında sadece onun yanına gitti.

Evin havadar salonları.

Bahar fırtınalarının ardından sokaklar çamurla kaplanmıştı ama gökyüzü altın sarısı ve kırmızı parlak bir gün batımı manzarasıyla açılmıştı. Şiddetli yağmurlar sayesinde, genellikle kömür tozu ve sisle yoğun olan Londra havası berrak ve serindi. Clara meyhaneye doğru ilerlerken, yağmurdan sonra iş yapmak için dışarı çıkan tüm sokak satıcılarının yanından geçerken bu havayı hevesle içine çekti - canlı mor tutamlarıyla lavantacı kız ve narenciye satan portakalcı kadın. Havada bu kadar bahar kokusu varken meyhanenin iğrenç uyuşukluğuna dalmak neredeyse utanç verici görünüyordu.

Tufton's Tavern, Petticoat Lane'de kısmen aşçı dükkânı, kısmen pansiyon ve büyük ölçüde birahane olarak uzun süredir faaliyet gösteren bir kurumdu. Cinle ıslatılmış memelerinde pek çok hırsız ve serseriye emzirmiş olan meyhane, temizliğinden çok birasının kalitesiyle saygı görüyordu. Clara kapıyı itip açtıktan sonra eli yağlı bir tabakayla geri döndüğünde, doğrudan sabun ve suya yönelme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Elini önlüğüne silen Clara, kapının hemen önünde durup masalar ve oturaklarla dolu alçak tavanlı odayı taradı. Mum ve pipo dumanı, küçük bira ve haşlanmış sığır eti kokusuyla karışarak Clara'yı buraya her gelişinde neredeyse boğan bir miasma yaratıyordu ki neyse ki bu çok sık olmuyordu.

Bakışları köşedeki masada oturan tanıdık siyah saçlı bir adama takıldığında, kalbi ters bir şekilde çarptı. Morgan buradaydı ve pasaklı görünümlü iki adamla sohbet ediyordu. Önündeki koyun eti tabağını görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir kurt koyundan başka ne yiyebilirdi ki?

Gösterişli kıyafetleri ve yakasına dökülen dağınık saçlarıyla bu gece kesinlikle tam bir kurt gibi görünüyordu. Yemeğine dalmış bir adamın rahat şiddetiyle somundan ekmek koparmaya uzandığında, kadının nefesi boğazında düğümlendi.

Bir dahaki sefere bekçi köpeğini evde bırak. Böylece sana tecavüz etmek için acele etmem... Elbiseni yırtarak mahvetme riskini almam.

Omurgası boyunca lezzetli bir ürperti yayıldı. Bu sözleri sadece onu korkutmak için söylediğini bilse bile, onu elbisesinden kurtarışının ve o zarif, bilgili parmaklarını karnının üzerinde gezdirmiş, göğüslerinin üzerinde öpücükler bırakışının canlı görüntüsü üzerinde durmaktan kendini alamadı ve-

"Eğer istediğiniz Lucy ise," diye araya girdi Samuel, "O şurada."

Yanakları kızaran Clara bakışlarını Morgan'dan, kendisini kuşkuyla izleyen Samuel'e çevirdi. Uşak yüzünü ekşiterek odanın diğer ucunu işaret etti.

On yedi yaşındaki Lucy orada durmuş, kendisine bariz bir hayranlıkla bakan yarı sarhoş erkeklerden oluşan bir masaya bira servisi yapıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çoğu kızdan daha uzun boyluydu ve ince, çok yamalı elbiseleri içinde bile her zaman güzel görünüyordu. Zorlu yaşamı onun kararlı neşesini hiç azaltmamış gibi görünüyordu, bunun kanıtı da yukarı kalkık saçlarına takılı gösterişli pembe tüydü. Muhtemelen bir rehinci dükkânından üç kuruşa satın almıştı ama müşterilerle sohbet ederken sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi onu bir taç gibi takıyordu.

Ama yapmadı. Lucy iki bakımını da Clara'ya yüklemişti. Clara onları kabul etmekten rahatsız olmasa da Lucy'nin kardeşlerine böylesine umursamazca davranmasını izlemekten rahatsızdı.

Meraklı müşterilerin fısıltılarına aldırmış etmeyen Clara odanın diğer ucuna doğru yola koyuldu. Samuel onu o kadar yakından takip etti ki, Lucy'nin elinde boş tepsiyle durduğu masanın hemen yakınında durduğunda ona çarptı.

"İyi akşamlar Lucy," dedi Clara.

Lucy gözlerini kocaman açarak döndü. "Leydi Clara!" Bakışları Samuel'e kaydı ve bakışlarını tekrar Clara'ya çevirmeden önce yanaklarına koyu bir renk geldi. "Sizi bu akşam meyhaneye getiren nedir leydim? Güzel koyun etimizden biraz yemek ister misiniz?"

"Aslında sizinle kardeşlerin hakkında konuşmayı umuyordum."

Tepsiyi diğer eline geçirirken kızın yüzünde kesinlikle suçlu bir ifade belirdi. "Bu gece çok meşgulüz. Belki birkaç gün sonra gelebilirsiniz."

"*Şimdi*, Lucy. Bu çok önemli."

Lucy iç çekti. "Tamam o zaman. Sanırım Bay Tufton sizinle biraz oturmamı etmeyecektir. Bir şeyler sipariş ettiğiniz sürece tabii."

Birkaç dakika sonra üçü de ellerinde kalaylı Hint birası fiçileriyle, kirli bir zencefilli bira şişesine sıkıştırılmış tek bir mumun süslediği bir masanın etrafında toplanmıştı. Lucy kesinlikle sahte bir gülümsemeyle dirseklerini bira lekeli masaya dayadı. "Bütün bunlar ne hakkında?"

Clara hemen konuya girdi. "Johnny bana artık onun ve Tim'in sizi ziyaret etmesini istemediğinizi söyledi."

"Ne?" Samuel, Lucy cevap bile veremedi hırladı. Lucy'ye ters ters baktı. "Neden olmasın?"

Lucy ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez Samuel Clark ama burası kardeşlerimin takılmasını isteyeceğim türden bir yer değil."

"Sizi daha önce hiç rahatsız etmemiştim," diye karşılık verdi. "Eskiden kendileri de burada yaşıyorlardı, ta ki o beyefendinin ceplerini karıştırırken yakalanıp ıslahevine gönderilinceye kadar."

Lucy burnunu yukarı kaldırdı. "Evet ve sanırım çocuklar meyhaneden daha iyi bir yerde yaşasalardı asla hırsızlığa kalkışmazlardı."

Samuel'in şüpheci homurtusu Clara'nın kendi fikrini yankıladı ama o Lucy'ye sabırlı bir gülümseme fırlatmakla yetindi. "Çocuklardan bahsetmişken, onları görmeyi reddetmenin onlara ne yapacağından endişe ettiğim için geldim. Johnny çok üzgün ve Tim de duyunca yıkılacak. *Buraya* gelmek zorunda değiller, biliyorsun. Zamanınız olduğunda onları Huzurevinde ziyaret edebilirsiniz."

"Hayır, yapamam, yapamam işte." Başını eğerek gergin bir şekilde önlüğünü kıvırmakla meşgul oldu. "Uzun vadede kendi başlarına kalmaları onlar için daha iyi. Tüm zamanımı alan potansiyel müşterilerim var ve-"

"Dur bir dakika," diye haykırdı Samuel, "neyin peşinde olduğunu biliyorum. Şu Rodney Fitch, değil mi? Lambeth Sokağı'ndaki o lanet polis memurunun sana kur yaptığını duydum. Sanırım bu senin 'beklentilerin'. İki hırsız kardeşini öğrenirse etrafı koklamaktan vazgeçer mi sanıyorsun? Onun konumundaki bir adamın bilinen suçlularla iş birliği yapması doğru olmaz."

Lucy başını kaldırdı. "Bilgin olsun, o zaten biliyor. Ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok, Samuel. 'Beklentiler' derken kastettiğim bu değildi."

"Seninle evleneceğini düşünüyorsun, değil mi? Ve seni Grave Lane'deki o güzel evine yerleştirecek. Ama kendini asla *sana* bağlamaz. Fitch silik biri olabilir ama o *kadar* da aptal değildir."

Clara sessizliğini korudu, bu şaşırtıcı konuşmanın nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

"O da 'silik biri' değil," diye itiraz etti Lucy. Sonra Samuel'in yorumunun geri kalanı anlaşıldı ve ona ters ters baktı. "Ne demek '*o kadar* da aptal değil'? Bay Fitch neden benimle evlenmesin ki? Bakmak için yeterince güzelim, öyleyim."

"Kastettiğim-" diye sözünü kesti Samuel, açıkça telaşlanmıştı. "Bunun senin görünüşünle bir ilgisi yok. Sadece bir taverna hizmetçisiyle oyalanacak türden biri,

biriyle evlenmez. Özellikle de erkek kardeşleri yankesici ise. O bir kanun adamı; tertemiz bir eş isteyecektir."

Lucy özlem dolu bir öfkeyle kendini toparladı. "Benim lekesiz olmadığımı mı söylüyorsun?"

Samuel gerçekten de kızardı. "Ah, Lucy, bunu kastetmediğimi biliyorsun. Ben sadece-"

"Ben iyi bir kızım ve o da bunu biliyor. Rodney'le evlenmek isteseydim, bunu ona da yaptırabilirdim. Bakalım yapabilecek miyim?"

Samuel'in yüzü karararak gök gürültüsüne dönüştü. "Rodney? Şimdi böyle mi oldu?" Başını iki yana salladı. "Tutulan bir kadın olma yolundasın ve bunu göremiyorsun bile!"

"Ne?"

"Önce ona Hristiyan ismiyle seslenmenizi sağlayacak, sonra bir iki öpücük verecek, sonra 'Ah, ördekçik, izin vermeyecek misin-'"

"Bak şimdi, kes şu konuşmayı!" Lucy'nin yanaklarında parlak bir kızarıklık belirdi. "Evlilikten başka bir şey istemiyorum. Bay Fitch de buna saygı duyuyor. Tanıdığım *bazı* insanların aksine o bir centilmen."

Samuel'in içindeki tüm mücadele sönmüş gibiydi. Bakışlarını birasına dikti. "Terbiyemin seni memnun edecek kadar iyi olduğu zamanları hatırlıyorum." Lucy'nin yüzünde beliren çıplak kırılğanlık, Clara'nın Samuel'le tanışmadan önce ikisi arasında neler olup bittiğini merak etmesine neden oldu.

"Bu çok uzun zaman önceydi Sam," diye mırıldandı Lucy. "O zamandan beri her şey değişti." Şalını büyük bir hanımefendi gibi omuzlarına yerleştirerek Clara. "Hepsi bu , leydim-"

"Hayır, değil," dedi Clara. Ama aşık uşağı araya girmeye devam ederse bu tartışmada fazla ileri gidemeyeceği açıktı. "Samuel, neden beni dışarıda beklemiyorsun? Bence Lucy ile özel olarak konuşmalıyız."

Kaşlarını çattı. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum-"

"Kimse beni rahatsız etmeyecek. Siz . Birazdan orada olacağım."

Lucy'ye son bir isyan dolu bakış atan Samuel ayağa kalktı ve hışımla dışarı çıktı.

O gittikten sonra Lucy gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Teşekkür ederim leydim. Sam bir kadının ailesi için en iyisini yapması gerektiğini anlamıyor."

"Yani, kardeşlerinin finansal geleceğini garanti altına almak için bir polis memuruyla evlenmek gibi mi?"

Kızın yüz ifadesi donuklaştı. "Sam'in saçmalıklarına kulak asma. Bunun Bay Fitch'le hiçbir ilgisi yok. Ben sadece... şu anda çocukların etrafta olmasını istemiyorum."

Lucy çok iyi bir yalancı değildi ama Clara bu konuda onu rahatsız etmek için bir neden görmüyordu. Samuel bunu zaten yeterince yapmıştı. "Bay Fitch'le ilgili beklentilerinizin ne olduğu umurunda değil ama çocuklar sizin 'beklentileriniz' gerçekleşene kadar bekleyemezler. *Şimdi* sizin desteğinize ve şefkatinize ihtiyaçları var."

"Sizinle birlikte Ev'de gayet iyiler leydim."

"Durumları iyi *değil*. Johnny'yi sadece üç gün önce çalıntı bir saati bir çitçiye satmaya çalışırken yakaladığımı biliyor muydunuz?"

Lucy gözlerini masaya indirdi. "Evet, bana anlattı. Her şeyi açıkladı. Ama ona karşı çok sert davrandım; böyle bir aptallık yüzünden Yuvaldan atılırsa tek başına kalacağını söyledim. Buraya yaşamak için gelemeyeceğini açıkça belirttim, bu yüzden bir daha hata yapmayacak, söz veriyorum."

"Sence değil mi? Kardeşiniz çok inatçı. Kaptan Pryce'ın saat için ona hala borcu olduğunu unutacak gibi değil ve ona saat için dükkana geri dönerse onu Ev'den çıkarmak zorunda kalacağımı söyledim bile. Kurallar böyle; sakinlerimden hiçbiri suç teşkil eden eylemlerde bulunamaz. Bu onun üçüncü suçu olduğu için-"

"Anlıyorum leydim. Ama inatçı olsun olmasın, Johnny kuralları üçüncü kez çiğnemeyecektir. Özellikle de ona Kaptan Pryce hakkında söylediklerimden sonra."

Bu Clara'nın duraksamasına neden oldu. Morgan'ın hâlâ arkadaşlarıyla koyu bir sohbeta dalmış olduğu yere baktı. "Ona ne söyledin?"

Lucy'nin bakışları Morgan'a da kaydı. Sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Johnny'yi Spectre'ın çitlerinden birine bulaşmaması konusunda uyarılmışım. Bu çok tehlikeli."

Clara'nın içini bir ürperti kapladı. "Ama ben Kaptan Pryce'ın o korkunç caniden bağımsız olduğunu sanıyordum."

"Duyduğuma göre artık değil." Lucy şimdi fısıldıyordu. "Spectre'nin kaptana bir teklifte bulunduğunu ve kaptanın da bunu kabul ettiğini söylüyorlar."

Clara derin bir nefes çekti. "Onlar kim?"

Omuz silkti. "Sadece tavernadaki insanlar."

"Yani bu sadece bir söylenti."

"Şey...evet, ama doğru olduğunu söyleyebilirim. Buralarda, eğer bir çit Hayalet'in eline geçmezse, işi biter."

Evet, Morgan kötü adamla düşüp kalkarsa, artık onun yankesicilerinden bir şey almayacağına dair verdiği sözü tutamayacaktı. Hortlak bir uşağının böyle bir karar vermesine asla izin vermezdi ve o zaman Morgan tekrar adamlarını baştan çıkarmaya geri dönerdi.

Morgan ve arkadaşlarına bakarken kalbi sıkıştı. Hayalet'in adamları şu anda bile onunla birlikte miydi? Kardeşlerinden biriyle görüşmeye mi gelmişlerdi?

Hayır, hemen sonuca varmamalıydı. Spitalfields'da yanlış söylentiler çoktu ve kesin olarak öğrenene kadar açık fikirli olmalıydı.

Bakışlarını Lucy'ye çevirdi. "Keşke uyarınızın Johnny üzerindeki etkisi konusunda ben de sizin kadar iyimser olabilseydim. Ama çocuk son zamanlarda çok inatçı oldu ve bu uyarıyı dikkate alacağından hiç emin değilim."

"Yapacak, söz veriyorum," diye iddia etti Lucy, dikkati odanın öbür ucundan ona kaşlarını çatarak bakan Bay Tufton'a takılmıştı. "Kardeşim kendini kovdurmayacağını çok iyi bilir." Aniden ayağa kalktı. "Şimdi izin verirsiniz, işe dönmem gerekiyor."

Clara itiraz bile edemedi Lucy hızla uzaklaştı. Clara kızın ardından bakakaldı, midesine bir çaresizlik çökmüştü. Lucy'nin kardeşleri konusunda haklı olduğuna inanmak istiyordu ama yapamıyordu. Peki ya bu Bay Fitch? Lucy ününün bilincinde olan bir polis memurunu gözüne kestirmişse, onları kabul etmezse zavallı Tim ve Johnny'ye ne olacaktı?

Bu arada Clara, Johnny'nin Morgan'ın o sefil dükkânına geri dönmesini nasıl engelleyecekti? Hayal kırıklığına uğrayan ve endişelenen Clara ayağa kalktı ve meyhaneden çıkmak için döndü. Sonra Morgan'ı gördü. Şimdi yalnız oturuyordu ve onu görmüştü.

Bakışları kilitlendi, onunki öfkeyle, onunki merakla doluydu. Sonra adamın yüzüne karanlık, gizemli bir ilgi yayıldı ve kadının kanını kaynatıp ağzının kurumasına neden oldu. Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, sanki pelerinin, elbisenin ve kombinezonun altında hangi zevklerin yattığını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi, sanki bunu öğrenmesine izin vermesini bekliyormuş gibi...

Her şey bir yana, neden böyle şeyler düşünüyordu ki? Neden bunu ona yapmak zorundaydı? Adam pekâlâ Hortlak'ın uşaklarından biri olabilirdi. Odaklanması gereken şey de buydu; adamın bağlantıları hakkındaki gerçeği öğrenmek ve böylece onlar hakkında ne yapacağını bilmek.

Gözleri kısıldı. Belki de ona sormalıydı. Bunun için daha iyi bir ortam seçemezdi - kalabalık bir halk .

Kendine iyi davran. Emin olmak için burada "ırzına geçme" olmayacaktı.

Kendini yukarı çekerek yönünü değiştirdi ve bilerek ona doğru yöneldi.

Morgan gülümsedi ve Clara yaklaşıırken ayağa kalkarak başını eğip selam verdi. "İyi akşamlar, Clara. Benimle bir şeyler içmeye mi geldin?"

Son karşılaşmalarındaki samimiyet göz önüne alındığında, tanıdık ses tonuna ya da Hristiyan ismini kolayca kullanmasına itiraz etmek aptalca görünüyordu. "İzin verirseniz sizinle konuşmak istiyorum."

Elini abartılı bir şekilde sallayarak masanın koltuğu işaret etti. Kadın, diğer müşterilerin meraklı bakışlarına aldırmadan koltuğa kaydı. Adam tekrar yerine oturduğunda baldırı masanın altından kadının baldırına değdi ve kadın nefesini tuttu. Bunu bilerek mi yapmıştı?

Sonra adam çizmelerinden birini onunkine sürttü ve kız bunu yaptığını anladı. İki ayağı birbirinden ayıran sağlam İngiliz derisi olmasına rağmen, o kısa temas bile o kadar samimi gelmişti ki, kız yüzü kızararak ayağını geri çekti.

Adamın kısık, boğuk kahkahası kadının vücudundaki tüm sinirleri titretti. "Anladığım kadarıyla buraya özel tanışıklığımızı tazelemeye gelmediniz."

"Hayır, kesinlikle!" Adam kaşlarını kaldırıncaya, kadın ses tonunu yumuşattı. "Aslında size teşekkür etmeye geldim."

Ona şüpheyle baktı. "Ne için?"

"Sözünüzde durun. Çocuklarımdan mal almayın."

"Sorun olmadı. Zaten hiçbiri bana bir şey satmaya çalışmadı. Sadece etrafı kokladılar. Görünüşe bakılırsa, adamlarınızı iyi eğitmişsiniz." Bakışları onu delip geçti. "Ama benimle asıl konuşmak istediğin bu değil, değil mi?"

Yüce Tanrım, ama adam zihin okuyabiliyordu. "Hayır. Ben... şey... size duyduğum bir söylenti hakkında soru sormak istiyordum."

"Evet?" Ses tonu temkinliydi.

"İnsanlar Specter için çalışmayı kabul ettiğinizi söylüyor. Ve bana sadece kendiniz için çalıştığınızı söylediğinize göre-"

"Durumun değişemeyeceğini hiç söylemedim." "Yani onun için çalışıyorsun!"

Kaşlarını çatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle olup olmadığımın sana ne?"

Kaçamak cevapları onu daha da telaşlandırdı. Yine de Spitalfields ile aynı safta yer aldığını kesin söylememişti. "Eğer öyleysen

Çocuklarım için bana verdiğin sözü tut. Sana kim ne teklif ederse etsin, kabul etmek zorundasın. Eski alışkanlıklarına dönerlerse, suçlamalarım da buna dahil."

Omuz silkti. "Oğullarınızdan biri hayata dönmeye karar verirse, çitlerin yakınlarda mı yoksa beş blok ötede mi olduğunu umursamayacaktır."

"Anlamıyorsunuz. Tel örgüler beş blok ötede durduğunda, çocuklar eski arkadaşlarının her gün yanlarından geçerken, iyi talihleri hakkında böbürlendiklerini, yasadışı paralarını gösterdiklerini görmek zorunda kalmıyorlar. Gözden uzak olmak, çocukların günaha girmeyi göze alacak güçlenene kadar bunu akıllarından çıkarmalarını çok daha kolay hale getirir. Ama sen bu kadar yakındayken..."

Çenesindeki kaslar gerildi. "İşini düzgün yaparsan, suçlamaların üzerindeki etkim konusunda endişelenmene gerek kalmaz, değil mi?"

Endişelerini açıkça reddetmesi, söylentilerin yanlış olabileceğine dair tüm umutlarının ölüm çaldı. Hayal kırıklığı içinde öylesine güçlü bir şekilde dalgalandı ki, Clara üzüntü çığlığını bastırmak zorunda kaldı.

O anda, onun hakkındaki imajının ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Yankesicilerine karşı düşünceli davranışı, onu şanssız bir beyefendi, suç peşinde koşmayı bırakması için sadece cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan iyi bir adam olarak hayal etmesine neden olmuştu.

Bu tür hüsnükuruntuları şüphesiz hayduta duyduğu sinir bozucu çekimden kaynaklanıyordu. Artık hızlı bir şekilde ölmüş olan bir cazibe.

"Demek istediğinizi anlıyorum efendim," diye boğuk bir sesle konuşmayı başardı. "Ben... Ben aptalca sizin..." diye düşünmeye başlamıştı. Aniden ayağa kalktı, onun boş vaatlerine ne kadar inandığını ortaya çıkarmadan önce kaçmaya hevesliydi. "Ne düşündüğümü boş ver. Yanılmışım."

Clara masaya doğru döndü ama adam ayağa kalkarak Clara kaçamadan onu kolundan yakaladı. "Bak şimdi Clara, kaçıp gitme. Medeni insanlar gibi tartışmamızı bitirelim."

"Medeni insanlar kadınlara el kaldırmaz." Adamın parmaklarının kendisini kavradığı yere baktı, sonra soğuk bakışlarını adama yöneltti. "Lütfen beni serbest bırakın, efendim."

Onu şaşırtan bir şekilde, adam iğrenç bir yeminle de olsa bunu yaptı. Kadın uzaklaşmaya başladığında, "Henüz Hortlak'ın adamlarına katılmadım," dedi.

Bu itiraf karşısında afallayan kadın durup ona baktı.

Kızgın ve meydan okuyan bir hali vardı. "Duymak istediğin bu muydu?" "Sadece doğruysa."

Yüz ifadesi taş gibiydi. "Bu doğru."

Yutkundu. "Ama bunu düşünüyor musun?"

Uzun bir süre öylece durdu, gözleri kızın üzerindeydi ama kararsızlık yüz hatlarını gölgeliyordu. Sonra gözlerini kaçırdı. "Evet."

"Anlıyorum. O halde nasıl davranacağımı bilmeliyim."

Bakışları tekrar ona döndü. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Cevap vermeden yürüdü ve gözlerinden akan yaşları görmesini engellemek için masaların arasından hızla ilerledi.

Bir küfür savurarak arkasından koştu ve ona yetişene kadar müşterilerin arasına daldı. "Her şeye lanet olsun, Clara, bana ne yapmaya niyetli olduğunu söyle."

Cevap vermedi çünkü veremezdi. Ne yapacağını bilmiyordu. Ama Ev'e bu kadar yakın bir yerde iş yapmaya devam etmesine izin veremezdi. Koşarak dışarı çıktı ve Samuel'i bir bankta kendisini beklerken görünce rahatladı.

Sadık uşak ayağa fırladı. "Leydim, ne-"

Morgan arkasındaki kapıdan içeri daldı. "Seninle konuşmam bitmedi!"

Samuel kaşlarını indirerek aralarında bir adım öne çıktı. "İyi akşamlar Kaptan Pryce. Umarım hanımımı rahatsız etmiyorsunuzdur."

Bu Morgan'ın kısa kesmesine neden oldu. Önce Clara'ya, sonra Samuel'e ters ters baktı. Alacakaranlığın zayıf ışığında bile Clara onun sert yüz ifadesinin altında kaynayan öfkeyi görebiliyordu. "Hanımınız bir tartışmaya başladı ama bitiremedi. Bu yüzden bize izin verirsen, Samuel-"

Clara, "Bana kalırsa her şey bitti," diye karşılık verdi.

"Affedersiniz Kaptan," diye araya girdi Samuel garip bir şekilde dalkavukça bir ses tonuyla, "ama hanımefendinin sizinle konuşmayı planladığını bilmiyordum."

.."

"Sakın ondan özür dilemeye kalkma Samuel," diye tersledi Clara. "Onunla istediğim zaman konuşma hakkına sahibim. Ve onunla konuşmama hakkı. Ve dahası-"

"Pekala, Samuel." Morgan uşağa yorgun bir bakış fırlattı. "Onu evine götür. Eminim pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmek için elinden geleni yapmışsındır."

"Pazarlık" kelimesini duyunca Samuel inledi, sonra hemen Clara'ya kolunu uzattı. "Haydi leydim."

Clara kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne pazarlığından bahsediyor bu?" Samuel başını sallayınca Clara kaşlarını Morgan'a çevirdi. "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Morgan'ın ona yönelttiği bakış soğuktu. "Tartışmamız sona erdi, unuttun mu? Siz benim sorularıma cevap vermiyorsunuz, ben de sizinkilere. İyi geceler, matmazel." Sonra son sözü söylediğini bilen bir adamın kendinden memnuniyetiyle meyhaneye doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz patladı. "Ah, bu adam en sinir bozucu, en... en çirkin olabiliyor-" Samuel'in uzattığı kolu görmezden gelerek, arabanın Ev'in yakınına park edildiği yere doğru yürümeye başladı. "Her zaman çok kendini beğenmiş ve kendinden emin. Ve şimdi *seni* bile gizli planlarına dahil etti."

"Hayır leydim." Samuel onun peşinden koştu. "Öyle bir şey değil, yemin ederim." Kısa bir süre durdu. "O zaman nasıl bir şey, söyler misiniz?"

Samuel de durdu ve suçlulukla ayaklarına baktı. "Bana dövüşmeyi öğretiyordu, hepsi bu. Böylece seni nasıl koruyacağımı biliyordum." Kız şaşkınlıkla ona bakınca ekledi: "Sabahları senden ayrıldıktan sonra ders için onunla buluşuyorum."

Beklediği bu değildi. Morgan onu korumak için Samuel'e yardım mı ediyordu? "Buna inanmıyorum. Neden?"

Samuel omuz silkti. "Çünkü ondan ben istedim. Bir akşam dükkândan ayrıldıktan sonra, ona aklımdan geçenleri anlatmak için geri döndüm ve o da kendini tuttu. Sonra istersem sana nasıl bakacağımı öğretebileceğini söyledi."

"Öylece mi?" Bu ifşaatla ısınmamaya çalışıyordu ama Morgan'ın onun için bu kadar çaba sarf etmesinden nasıl memnun olmazdı?

Sonra aklına bir şey geldi. "Ama o 'pazarlık' dedi. Karşılığında ne yapacaktınız?"

Samuel ellerini ceketinin ceplerine sokarak içini çekti. "Onun işlerine karışmanı engellemek için buradayım."

"Ah, tabii ki." Küçük memnuniyet balonu patladı. Morgan'ın amaçsız hiçbir şey yapmadığını bilmeliydi. Bu durumda, uşağına onu uzak tutması için rüşvet vermenin, onu yasadışı işlerini müdahale olmadan yürütmekte özgür bırakacağını düşünmüştü.

Samuel, "Gerçekten leydim, onun sandığınız gibi bir şeytan olduğunu sanmıyorum," dedi. "Güvenliğiniz için çok endişeleniyor ve bunun bir anlamı var, değil mi?"

"Evet." Bu, Samuel'in sadakatini kazanmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyordu.

Uşağın onu koruma görevini ne kadar ciddiye aldığını bilmeseydi, Samuel'in ihanetine uğramış gibi hissedecekti. Ve ne kadar usta

Morgan iyi niyetli insanları manipüle etmekte ustaydı.

Pekâlâ, en azından artık Morgan'a karşı mücadelesinde Samuel'e güvenemeyeceğini biliyordu. Morgan'ın girişimine herhangi bir müdahaleyi tek başına yönetmek zorunda kalacaktı. Ama öyle ya da böyle, müdahale edecekti. Çünkü o... o hilekâr alçağın tüm suçlamalarını kendi kampına çekmesine seyirci kalmayı reddediyordu. Kesinlikle hayır.

Sorun şu ki, ne yapabilirdi ki? Harekete geçeceklerini düşünseydi o sefil herifi polise ihbar ederdi. Ama geçmiş deneyimleri ona polisin sağlam kanıtlara ihtiyaç duyduğunu öğretmişti, ki bu da onda yoktu. Morgan'ın sözüne güvenerek onu soruşturursalar bile, memurların hepsine güvenilemezdi. Dürüst olmayan biriyle bağlantı kurarsa, Morgan'ın sinsice teklif ettiği rüşveti alırdı ve bu da her şeyin sonu olurdu.

Clara iç çekti. Spitalfields'in sorunu buydu. Her şey sinsice, karanlığın örtüsü altında ya da kapalı odalarda gizli işlemlerle yapılırdı. Eğer bu alçaklardan bazılarının faaliyetleri halka açık bir arenaya taşınırsa...

Evet, işte buydu! İhtiyaç duyulan şey tam olarak buydu! Ve karanlık işlere ışık tutmasına yardım edecek kişiyi de tanıyordu.

Kafasında bir plan şekillenirken gülümsedi. Morgan Samuel'in sadakatini kazanmış ve Johnny'yi eski yöntemlerine döndürmüş olabilirdi ama henüz savaşı kazanmamıştı. Yarın kaptanın savaş gemisini batırmaya koyulacaktı.

Bölüm 7

Dünyanın yaratılışından bu yana, ahlaksızlıkların
günümüzdeki kadar hüküm sürmediği çok az çağ
olduğuna inanma eğilimindeyim. "*Giriş*," Meyve
Bahçesi Soyma, Yalan Söyleme ve Diğer İğrenç
Suçlardan Yargılanan Çocuklar
Üstat Tommy Littleton, Mahkeme
Sekreteri *R. Johnson* tarafından

Morgan'ın rüyasındaki çekicin tıkırtısı gök gürültüsüne dönüşerek onu sarsıp uyandırdı. Morgan tehditler savurarak yatağının kenarına oturmak için yuvarlandı, başı çılgınca zonkluyordu. Kapı yan kapıdan çalındı.

O da kimdi? Saate baktı ve gözlerine inanamadı. Saat on birdi, Samuel'le olan dersinin saati çoktan geçmişti. Bu sabah uşakla uğraşacak hali yoktu, özellikle de Samuel dün gece Clara'yı uzak tutmayı başaramadıktan sonra. Arkasına yaslanıp ağrıyan başının üzerine bir yastık koymaya başladı ama sonra vazgeçti. Samuel, Clara'nın "harekete geçme" tehditleriyle neyi kastettiğini biliyor olabilirdi.

Bu Morgan'ın ayağa kalkmasına neden oldu. Tökezleyerek ilerledi, neredeyse kendi botlarına takılıyordu ve çıplak olduğunu fark edecek kadar akli başındaydı. Kapının tekrar çalınmaya başlamasıyla buruşuk çekmecelerine uzandı ve kafasında bir dizi patlama oldu.

"Geliyorum, şeytan seni alsın!" diye bağırdı donunu ve pantolonunu sürükleyerek giyerken. Gömleğini çekiştirerek yan kapıya yöneldi, sonra kapıyı öyle bir şiddetle açtı ki kapı duvara çarparak baş ağrısına bir acı daha ekledi.

Ama orada duran Samuel değildi.

"Çabuk, beni içeri alın!" Johnny Perkins yalvardı, bakışları sanki her an yakalanacakmış gibi ara sokakta geziniyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Morgan elini bıyıklı yüzünde gezdirerek sordu.

Johnny onun sert ses tonu karşısında gözlerini kırıştırdı. "Param için geldim. Saat için."

Morgan sokağın aşağısına baktı. "Peki ya Leydi Clara?"

"Bugün evde değil. Teyzesiyle parkta gezintiye çıkacağı haberini gönderdi."

Bu, Samuel'in bu sabah neden gelmediğini açıklıyor. Morgan tereddüt etti, tartışıyordu. Clara bunu öğrenirse ikisinin de kellesini alırdı.

Öte yandan, belki de çocuğa parasını vermeli ve bu işi bitirmeliydi. Hanımefendileri bunu hiç duymadığı ve Johnny uzak durduğu sürece, onun çocuklarını yoldan çıkardığı konusunda endişelenmesi için bir neden kalmayacaktı. "Pekâlâ," diye homurdandı ve çocuğun içeri girmesine izin verdi.

Sonra Johnny kapıyı arkasından çarptı.

"*Sacrebleu*, Tanrı aşkına gürültüyü azalt," diye homurdandı. Johnny daralan gözlerle ona baktı. "Ne oldu sana böyle?"

Yıldırım çarpmış gibi görünüyorsun."

"Mavi şimşek. Dün gece bir evi ateşe verecek kadar vardı. Bu sizi ilgilendirmez."

Küçük bir cinin bu kadar zarar verebileceği kimin aklına gelirdi? Cin sevmezdi bile. Parasını *başkalarına* içki ısmarlamak için harcamayı planlamıştı, böylece Spectre hakkında dilleri çözülecekti.

Ama Leydi Clara'yla karşılaştıktan sonra planı ters gitmişti. Kadının dehşet dolu bakışları ve her ne demekse, "harekete geçme" sözleri, içkileri birbiri ardına yudumlamaya başlayana kadar onu rahatsız etmişti. Kısa süre içinde olası muhbirler için aldığı içkiler, suç ortakları için aldığı içkilere dönüşmüş ve tüm kontrolünü kaybetmişti. Bu sabah bunun bedelini ödüyordu, gözlerine lanet olsun.

Kasayı sakladığı arka odaya doğru döndü. "Leydi Clara teyzesiyle sık sık gezintiye çıkar mı?"

"Yuvada kaldığımdan beri hayır. Ama sanırım teyzesi hanımefendinin bu kadar uzakta olmasından dolayı biraz yalnızlık çekiyor. Muhtemelen Leydi Clara'nın kolunu bük müştür."

Ya da Leydi Clara teyzesininkini çarpıttı. Bu kadın şimdi neyin peşindeydi? Tahmin etmek zordu. Daha önce hiç bu kadar öngörülemez, kendi güvenliğini bu kadar umursamayan, asi çocuklara karşı bu kadar... cömert bir kadınla karşılaşmamıştı.

Yutkundu. Onu engelleyen, *onlara* karşı gösterdiği ilgiydi. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ve Johnny nasıl olur da onun ne kadar şanslı

O ? "Kimse gittiğini fark etmeyecek mi?"

"Henüz değil. Peg'le birlikte mutfakta tencere fırçalamam gerekiyordu ama gitmeme izin vermesi için ona bir şilin söz verdim. Bu yüzden öğle yemeğine kadar güvende olduğumu düşünüyorum."

Morgan rahatladı. Şansı yaver giderse delikanlının başını belaya sokmayacaktı. Tekrar. "Paranı getireyim." Morgan, Johnny'nin kendisini arka odaya kadar takip etmesini engelledi ve dükkânın önünü işaret etti. "Sen orada bekle."

Johnny'nin gözlerinde bir parıltı belirdiğinde Morgan ekledi, "Döndüğümde eksik bir şey bulursam, bunu daha sonra ödersiniz ve şilin olarak kastetmiyorum. Anlaşıldı mı?"

Bu Johnny'nin açgözlülüğünü yok etti. Çocuk gözlerini kocaman açmış ve korkuyla başını salladı.

Morgan gülümsemesini bastırdı. Boş bir tehdit ve korkunç bir bakışın en iflah olmaz yankesiciyi bile ne hale getirebileceği şaşırtıcıydı. Kasaya yönelirken, "Sana ne kadar borcum olduğunu düşünüyorsun?" diye seslendi.

"İki gine," diye karşılık verdi Johnny.

Morgan delikanlının kendisini kandırmaya çalışmasına gözlerini devirdi. Kendine saygısı olan hiçbir çitçi çocuğa on şilinden fazlasını vermezdi.

Gözlerini ön odaya açılan kapıdan ayırmayan Morgan, duvardaki gizli paneli açtı, kasayı açtı ve bir avuç dolusu parayı saydı. Sonra kasayı kapatıp ön odaya döndü, Johnny şimdi pencerenin önünde durmuş kıpır kıpır sokağı tarıyordu.

"Sakin ol, evlat," dedi Morgan. "Bu saatte Spitalfields'da kimse olmaz." Gecenin geç saatlerine kadar cin içmek, çoğu sakın için sabahın geç saatleri demektir. Gürleyen baş ağrısı, dün gece gerçekten de onlardan biri olduğunu gösteriyordu.

Peki ne için? Ne kadar içki ısmarlamış ve ne kadar aptalca şakaya gülmüş olursa olsun, işe yarar hiçbir şey öğrenememişti. İçki arkadaşları zor zamanlardan ve yanlış giden planlardan, sulh yargıcı ve Newgate'teki arkadaşlarıyla ilgili sorunlardan yakınmışlardı ama kimse Spitalfields'in en azılı suçlusunu tartışmaya yanaşmamıştı.

Elde ettiği tek şey, çoğunlukla çalkalanan karnında ve zonklayan kafasında yoğunlaşan ciddi bir ertesi sabah pişmanlığı vakasıydı. Çocukluğunun kâbus dolu günlerini geride bıraktığından o kadar emindi ki, ayıkken hor göreceği arkadaşlarıyla samimi olması için biraz cin yetmişti.

Kaşlarını çattı. Ravenswood'un hesabını soracağı bir günah daha.

Tezgâhın arkasına geçerek Johnny'nin parasını yatırdı. "Altı şilin. Saatin değeri bu kadar." Çocuğu geri dönmeye ikna edecek kadar para vermenin bir anlamı yoktu.

Johnny kaşlarını çattı. "Sanırım konu siz lanet olası yakın dövüşçüler olunca başka seçeneğim yok."

Paralara uzandı ama Morgan elini paraların üzerinde tuttu. "Sana bunu vermeden önce, bir daha dükkânıma gelmeyeceğine söz vermelisin."

Johnny şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Neden olmasın?"

Morgan bir kaşını kaldırdı. "Çünkü burada size göre bir şey yok. Yuvadaki siz çocukların hırsız yaşam tarzını terk ettiğiniz izlenimine kapılmıştım."

"Yapamam! Henüz olmaz."

"Neden olmasın? Leydi Clara size yiyecek, giyecek ve barınak veriyorsa, sizi besleyen eli ısırmanızdır."

"Kendime 20 pound almalıyım!" Johnny patladı. "Yapmak zorundayım!"

"Senin gibi kalacak bir yeri ve bolca yiyeceği olan delikanlının neye ihtiyacı var ki? yirmi pound ile?"

Johnny'nin kaşları çatıldığında, bütün yaramaz çocukların tipik meydan okuması görülüyordu. "Kendi payını aldıktan sonra sana ne?"

Morgan dişlerini sıktı. Bazen çitle oynamak sinir bozucu olabiliyordu. Taktik değiştirdi. "Ya Leydi Clara seni hırsızlık yaparken yakalarsa?"

"Yapmayacak."

"Ama ya yaparsa?" Morgan ısrar etti.

Ellerini ceplerine sokan Johnny umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bir süreliğine Ev'den ayrılmam gerekecek, hepsi bu."

Johnny'nin sahte soğukkanlılığı Morgan'ın karnına inen bir darbe gibi etkilemişti. Morgan Johnny'nin yaşındayken o da korkusunu bir kabadayılık maskesinin ardına gizlemişti. Kendisinin ve annesinin hayatta kalmasının, bir erkeğin ilgisini çekebilme yeteneğinin azalmasına bağlı olduğunu umursamıyormuş gibi davranmakta çok iyiydi. Yetersiz dükkânlarına her gün eklediği birkaç kuruşu nasıl kazandığı gerçeğini ondan saklamakta. Bir gün temelli hapse atılacağı ve annesinin tek başına mücadele etmek zorunda kalacağı korkusuyla yaşarken.

"Bir daha hırsızlık yaparsan Leydi Clara'nın seni göndereceğini mi söylemek istiyorsun?" diye dürtükledi.

"Evin kurallarına göre üç kez yapar ya da çalıntı mal satarsan -ki ben zaten iki kez yakalandım- kovulursun. Bir ay boyunca yöntemlerini değiştirene kadar geri gelemezsin."

Morgan, Cenevre sokaklarında Leydi Clara'nın Evi gibi hayır kurumlarına girip çıkan çocuklardan bu tür "kurallar" duyduğunu hatırlıyordu. Gerçekte, onun kuralları yumuşaktı. Diğer kurumlar kuralları ihlal edenleri ıslahevine, hatta hapse gönderiyordu. Tabii en başta suçluları kabul etmeye tenezzül etmişlerse.

Ama iş Johnny'yi gerçekten dışarı atmaya geldiğinde, Leydi Clara'nın bunu yapacak yüreği var mıydı?

Farkındalık aniden ortaya çıktı. Yapamayacağından korkuyordu. Johnny'nin çaldığı saati bu yüzden geri almaya çalışmış, Morgan'ı göndermek için bu kadar telaşlanmıştı. Delikanlıyı ya da başıboş kalabilecek diğer çocuklarını evden atmak zorunda kalmak istemiyordu. Ve Morgan da onu inançlarına bağlı tutmaktan sorumlu olmayacaktı.

"Paramı verecek misin, vermeyecek misin?" Johnny çocuksu bir huysuzlukla sordu.

"Buradan uzak duracağına söz verir misin? Ve diğer çocuklara da hoş karşılanmadıklarını söyler misin?"

Johnny omuz silkti. "Oh, tamam." Morgan paraları uzattığında, Johnny onları topladı, açgözlülükle saydı, sonra yırtık pırtık kırmızı paltosunun cebine attı. Sonra gururla çenesini kaldırdı. "Sadece başka bir çite gideceğim, hepsi bu."

"Peki. İstersen aptal ol. Ama benim dükkanımda olma."

Dışarıdan gelen ani bir takırtı ve vahşi havlamalar ikisinin de pencereye doğru dönmesine neden oldu. Johnny yere düştüğünde Morgan, kucağında havlayan bir köpekle caddenin karşısındaki bir arabadan inen aşırı şık giyimli bir başhemşirenin tuhaf görüntüsünü ancak özümseyebilmişti. "Lanet olsun, bu o!"

"O mu?" Morgan vitrinin etrafını daha iyi görmeye çalışarak sordu.

"Leydi Clara!"

Morgan tezgâhın arkasından cam kapıya doğru yürüdü. Bir uşak şimdi ikinci bir kadının arabadan inmesine yardım ediyordu. Morgan onun güzel yüzünü çok iyi tanıyordu. Her şeye burnunu sokan bu *kadıncı*. Kafasının içinde bir sürü canavarın yuvalandığı gün ihtiyacı olan son şey buydu.

Sonra Clara doğruldu ve Morgan'ın baş ağrısı unutuldu. Tanrı yardımcısı olsun, ama Clara Morgan'ın donuk gözlerine bile ilaç gibi gelmişti. Ağırbaşlı kahverengi elbisesi, saçma sapan bonesi neredeydi? Bugün mükemmel bir şekilde dikilmiş, karlı bir spencer, göğüslerini ve güzelliğini vurgulamak için bedenini sarıyordu.

omuzlarını şekillendirirken, altından ayak bileklerine kadar metrelerce soluk mavi kumaş dökülüyordu. Hareket ettiğinde, hafif esen rüzgâr tül gibi kumaşı ince bacaklarının etrafına savuruyor, baldırlarının kıvrımlarını ve zarif dizlerinin kemerini gösteriyordu.

Ellerini elbisenin altından yukarı kaydırıp ipek çoraplı baldırlarını okşadığını hayal ederken kan beynine sıçradı. Sonra jartiyerleri geçip parmaklarının altında titreyen sıcak, kokulu ete dokunmak için daha yukarı-

"Nasıl görünüyor?" Johnny, Morgan'ın ayaklarının dibinden mırıldandı. "Kızgın görünüyor mu? Bu tarafa doğru mu geliyor?"

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa yatağıma doğru gidiyor.

Morgan nefesinin altından küfrederek şehvet dolu hayal gücünü dizginlemeye çalıştı. "Şu anda hiçbir yere gitmiyor. Ve iyi görünüyor." Zarif ve dengeli görünüyor, tam da bir markiz kızının teyzesiyle gezintiye çıktığında görünmesi gerektiği gibi.

Ve bu da teyzesi olmalı, kıvrırcık tüylü köpeği olan yaşlı kadın. Şunu *köpek* yapalım. Dört tane. Biri teyzesinin kollarında sallanırken, diğer üçü Leydi Clara'nın zarif çocuk çizmelerinin etrafında tepiniyor ya da tepiniyordu. Onları görmezden gelerek arabanın arkasına doğru yürüdü ve uşağına talimatlar verdi.

"Beni burada yakalamamalı," diye fısıldadı Johnny. O lanet köpeklerin çıkardığı gürültüden kimse çocuğu duyamıyordu. "Para için geri gelirsem beni kesin kovacağını söyledi."

Morgan ona, "Seni yakalayamaz," diye güvence verdi. Ama neden buradaydı ki? Johnny'nin dükkânda olduğunu biliyor olamazdı, çünkü bilseydi çocuğu çoktan kulaklarından tutup dışarı çıkarırdı.

Morgan izledikçe şaşkınlığı daha da artıyordu. Clara hizmetçisine sokağın karşı tarafındaki pansiyonun önüne bir masa ve sandalyeler koymasını söyledi. Ev sahibesi Bayan Tildy dışarı çıktı, Clara ile görüşüşte samimi bir konuşma yaptı, sonra tekrar içeri girdi.

Morgan'ın vitrinine hızlı bir bakış atan Clara, masada teyzesinin yanına oturdu ve hokkaları, tüy kalemleri ve büyük bir cam kavanozu hazırlamaya başladı.

"Gittiler mi?" Johnny fısıldadı.

"Hayır. Görünüşe bakılırsa, uzun süre kalmak için yerleşiyorlar." "Lanet olsun."

Aynen öyle. "Bulundukları nokta onlara ara sokağı ve dükkânın önünü tamamen görme imkânı veriyor. Arka çıkış yok, bu yüzden onlar gidene kadar burada saklanmanız gerekecek."

"Bunu yapamam!" Johnny feryat etti. "Bayan Carter öğle yemeği vakti beni aramaya başlayacak ve bulamayınca da alarmı çalacak."

"Sessiz ol ve bırak düşüneyim." Kahretsin, Clara ve onun baş belası sorumlusu ile uğraşacak halde değildi. "Sanırım ondan bir şekilde kurtulmam gerekecek."

"Ya yapamazsan?" Johnny'nin genç sesi çatallaştı. "Hanımefendi bir şeyi kafasına koydu mu, onu değiştirmek o kadar kolay değildir."

"Fark ettim. Sana ne diyeceğim, ara sokağa git ve seni göremeyeceği bir yerden izle. Onu ve teyzesini gitmeleri için ikna etmeye çalışacağım. Eğer yapamazsam, o zaman ben onun dikkatini dağıtana kadar bekle ve kaç." Johnny'nin tezgâhlardan birine yaslanmış yattığı yere baktı. "Bunu başarabilir misin?"

Johnny'nin yüzünde acı veren umutlu bir gülümseme vardı. "Onun beni görmesini engellediğin sürece her şeyi halledebilirim."

"Elimden geleni yapacağım. Ama önce yardımınıza ihtiyacım var." Şimdi masanın üzerinde yakın sohbete dalmış olan iki kadına baktı. "Leydi Clara'nın teyzesi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bayan Stanbourne? Pek sayılmaz. Yuvaya hiç gelmiyor." Bir an düşündü. "Ama durun, Samuel'den duyduğum bir şey var. Bayan Stanbourne kesinlikle köpeklerini seviyor."

Bölüm 8

Çok fazla bilgi ve beceri için şapkasını,
en nadir karşılaşmalarda kullandı.
Onun kılıcı tüm devleri öldürdü,
Hız konusunda hiçbir ayakkabısı onunla
kıyaslanamazdı. "*Dev Katil Jack'in
Tarihi*," J. G. Rusher'ın baskısı, Anonim

Verity Teyze'nin köpekleri tam da Clara'nın istediği gibi davranıyordu. Fiddle Foodle ile boğuşuyor, Faddle Morgan'ın kirli vitrini üzerinde sallanan tabelaya durmadan havlıyor ve İmparatoriçe masanın altında volta atıyor, arada bir durup Clara'nın çizmelerini kokluyordu.

Clara da en az onlar kadar gergindi. Kendisini Dev'i bekleyen Jack gibi hissediyordu. Morgan fiziksel olarak o kadar büyük değildi ama heybetli varlığı ona efsanevi, ezici, korkutucu bir şeyi hatırlatıyordu. Onunla girdiği tüm savaşlarda üstünlüğü rahatsız edici bir kolaylıkla ele geçirmişti.

Dev-Katil'in bilgi şapkasını takabilmeyi ve onun olağanüstü kılıcıyla silahlanamabilmeyi diledi. Bir kadını duvara yaslayıp öptüğünde ona her ilkeyi, her akıllı düşünceyi unutturabilen bir adam üzerinde ancak efsanevi silahlar işe yarayabilirdi.

Tanrı'ya şükür bugün böyle bir şey olmayacaktı. Morgan bile Verity Teyze ve köpekler etraftayken yaramazlık yapmaya cesaret edemezdi.

Verity Teyze Faddle'a seslendi: "Kes şunu, genç kız," dedi. "Bu kadar ısrarla havlamak hiç de hanımefendiye yakışmıyor."

"Bırakın istediği gibi yapsın. Kimseyi rahatsız etmiyor." Clara köpeklerin havlamasını *istiyordu*. Verity Teyze bilmese de burada olmalarının nedeni buydu.

Teyzesi burnunu çekerek onunla yüzleşti. "Beni kandırdın, biliyorsun." Clara'nın içinden bir telaş geçti. "Ne? Nasıl?"

"Köpekleri daha sonra buraya getirmeyi kabul edersem güzelce giyinip Rotten Row'da gezintiye çıkacağını söylemiştin."

Clara rahatladı. "Güzelce giyindim ve arabayla gezmeye çıktım."

Verity Teyze homurdandı. "Bu bir sürüş değildi, sevgili kızım, bir koşuşturmaydı. Bırakın önemli beyefendiler tarafından görülmeyi, birilerini görecektik kadar bile uzun değildi."

Clara gülümsemekten kendini alamadı. "Ne kadar uzun bir yolculuk yapacağımı belirtmedim." "Ve sonunda Lord Winthrop'la karşılaştığımızda, onun yolunu kestir. daha iki kelime bile etmemişti."

"Keşke yapsaydım. Bir sürü laf etti, her biri bir öncekinden daha sıkıcı. Ve bana geçen yıl korsanlarla yaşadığı olayı bile anlatmadı."

"Ne korsanı?"

"Hatırlamıyor musun? Bir yıl kadar önce Korsan Lordu tarafından saldırıya uğrayan bir gemideydi. Blakely adındaki adama karşı büyük bir haykırıшта bulunmuştu, hatırladın mı? Baron'un kardeşi? Lord Winthrop'un tayfasının korsanlar arasında tanıdığı? Bu Blakely denen adam birkaç ay sonra İngiltere'ye döndüğünde hikâye örtbas edilmişti ama ben gerçek hikâyeyi öğrenmek istiyordum. Ve Lord Winthrop bana anlatmayı reddetti."

"Ne bekliyordun ki yeğenim? Boş bir dedikoduydu ve muhtemelen her kelimesi yanlıştı."

"Ben öyle duymadım. Gerçi bu Blakely denen adamla toplum içinde hiç karşılaşmadığımı itiraf etmeliyim... ya da kardeşiyle. Yine de hikâyenin bazı kısımları doğru olmalı yoksa Lord Winthrop bunu tamamen reddederdi." İç çekti. "Ne sıkıcı bir adam. Hayatı boyunca başına ilginç tek bir şey geldi ve onu bile tartışmıyor."

"Sıkıcı olması kimin umurunda? Zenginliği, saygınlığı ve iyi bağlantıları var. Eminim bu, zekânındaki donukluğu telafi etmeye yeter. Ve şimdi senin şüpheli bağlantılarını görmezden gelmeye istekli olduğuna göre _."

"Sence de ilginç değil mi? Önceden beri hiçbir şey değişmedi. Annesi şüphesiz beni hâlâ onaylamıyor. O zaman neden yine beni kokluyor?"

Verity Teyze omuz silkti. "Sen iyi bir kadınsın ve o da artık bunun farkında. Daha da önemlisi, o iyi bir adam." Clara'ya sinsi bir bakış fırlattı. "Baban onu çok takdir ederdi."

Clara güldü. "Bu tam olarak bir tavsiye sayılmaz. Babamı çok sevmeme rağmen, tanıdığım en sıkıcı adamdı. Lord Winthrop onunla kıyaslandığında gerçek bir Charles Perrault."

"Clara Stanbourne, kulaklarıma inanamıyorum! Ağabeyim zekice bir cümle kurmamış ya da gösterişli insanlar gibi dans etmemiş olabilir ve vaazları biraz dolambaçlı olabilir, ama tanışabileceğin kadar canlı ve ilginç bir adamdı."

Clara kaşlarını kaldırdı, aklına sadece iyilikle ilgili sert dersler ve uzun okuma akşamları geliyordu. Babası bir din adamının ikinci oğlu olarak doğmuş ve olarak kilise görevlisi olmuştu. Bir dizi talihsiz ölüm ve karışık aile bağlantıları, Clara daha çocukken ona uzak bir kuzenin unvanını ve mülkünü getirmişti, ama babam erken yaşta ahkâm kesmeye olan eğilimini asla kaybetmemişti.

"Bana babamın canlılığından bir örnek ver Verity Teyze, ben de iddiamı geri alayım."

Verity Teyze belli ki kendisine meydan okunmasını beklemiyordu, çünkü biraz bocaladı. "Şey... bazen -Hayır, sanırım bu oldukça sıkıcı oldu, ama ara sıra... yani..." Kadın aydınlandı. "Annenle evlendi, değil mi? Bir din adamının, ailesi skandallarla övünen bir bey kızıyla evlenmesi oldukça cüretkâr bir davranıştı."

"Onunla bu aile *yüzünden* evlendiğinden şüpheleniyorum. Adamın sıkıcı varoluşunu canlandıracak bir şeye ihtiyacı vardı, değil mi?"

Verity Teyze ona ters ters baktı. "Babana karşı çok sert davranıyorsun ama annen onun donukluğuna aldırıyor gibiydi. Doggett ailesinde geçen bir çocukluktan sonra bunu rahatlatıcı bulduğunu söyleyebilirim."

Clara iç geçirerek sokağın karşısına baktı. Verity Teyze . Anne ve babası birlikte mutluydular ve bu uyumlu birliktelik dünyada pek çok iyiliğe yol açmıştı. Clara hayatını böyle bir yakınlık, hatta aşk hissedebileceği birini bulmayı umarak geçirmişti ama bu henüz gerçekleşmemişti.

Böyle bir şeyin olacağından şüpheliydi. Ne de olsa, istediği herkesle evlenemezdi. Önemli sorumlulukları, ona bağlı olan insanlar vardı. Gerçekten de babam gibi bir adamla evlenmeliydi; güvenilir, saygın, *iyi* bir adamla. Reform tutkusu kendisinininkine denk olan, geliştirdiği faaliyetleri kısıtlamayacak bir adamla.

Ama sosyete de geçirdiği yıllardan sonra bir sonuca varmıştı: Bu tür erkekler kesinlikle sıkıcıydı. Ya da en azından o öyle buluyordu.

Annem kendi sıkıcı kocasına hayrandı, yani belli ki herkes sıkıcılığı bir eksiklik olarak görmüyordu. Yine de Clara daha fazlasını arzuluyordu. İlgisini çeken ve onu heyecanlandıran bir adam. Doggett kanı yüzünden, işine devam etmek istiyorsa sahip olamayacağı şeyleri istiyordu.

Her yıl hayal kırıklığı daha da artıyordu. Sıkı şartlarını yerine getirebilecek birkaç beyefendiyle karşılaştığında, yine de evlilik teklifinde bulunma cesaretini gösteren birkaç kişiden çekiniyordu. Hiçbiri için zerre kadar heyecan duyamıyordu.

Eğer bir tanesi bile Morgan gibi olsaydı.

Kaşlarını çattı. Bu nasıl bir aptallıktı böyle? Şimdiye kadar ilginç bulduğu en uygunsuz alçaktı. Tanrı aşkına, ondan *hoşlanmıyordu* bile! Onunla sadece yasadışı faaliyetlerinden dikkatini dağıtmak için flört ediyordu.

Tamam, ilgi çekici ve heyecan verici olabilirdi ve çapkın bir şekilde çekici olabilirdi, ama diğer her açıdan başarısızdı. Tanrı biliyor ya, *onunla* asla aşkı bulamazdı. Kendi amaçlarına hizmet ettiği sürece onu kullanacak ve bir sonraki kolay servet ipucuyla birlikte çekip gidecekti.

Verity Teyze gibi evde kalmış bir hayat yaşamak ya da sıkıcı bir kocayla evlenmek bile böyle bir adamla ittifak kurmaya tercih edilirdi.

En azından Clara'nın ikileminin pratik yönlerini fark eden teyzesine karşı ani bir şefkat dalgası hissederek Verity Teyze'nin elini okşamak için uzandı. "Seni kandırdığımı düşünüyorsan özür dilerim ama yardımın için minnettarım. Sensiz burada oturmak çok sıkıcı olurdu. Mirasımı Yuvadın başka bir şey için kullanmamı istiyorsanız, o zaman bağış istemeliyim."

Teyzesi burnunu çekti, Clara'nın Oswald Stanbourne hakkındaki yorumlarından hâlâ rahatsız olduğu belliydi. "Genelde şehrin bu kısmına gelmekten hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Bu da fedakârlığınızı daha da takdir etmemi sağlıyor."

"Eh," dedi Verity Teyze hafifçe yumuşayarak. "Farkında olduğun sürece sorun yok."

Verity Teyze akrabalarından herhangi biri kadar aktif bir reformcuydu, ancak reform çalışmalarının çirkin kısımlarından kaçınırdı. Afrika'daki bir cüzamlı kolonisi için sargı bezi örüyor, arkadaşlarından Yuva için giysi topluyor ve bağış toplamak için çay partileri düzenliyordu - uzaktan yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Spitalfields'da gerçekten çalışma fikri onu her zaman korkutmuştu, bu yüzden Clara onu bu bölgeye girmeye nadiren ikna ediyordu. İşte bu yüzden

teyzesine burada bulunmalarının asıl amacını söylememiştir. Gerçek bir suçluyla karşılaşma ihtimali, zavallı Verity Teyze için biraz fazla acımasız bir gerçeklik olabilirdi.

"Foodle'ın burada olmaya nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliyim," diye devam etti teyzesi. "Yabancı ortamlara karşı çok hassas."

Görünüşe göre Foodle hassasiyetlerini saklamakta çok başarılıydı, çünkü büyük bir hevesle kuyruğunu kovalıyordu. "Köpekleri neden burada istediğinizi anlamıyorum zaten." "Tehlikeli görünen kişileri korkutmanı söylemiştim." Ve belli bir kaptanın evine girmeye cüret edebilecek suçlulara dikkat için.

Alışveriş. *Bu* tür faaliyetler ciddi şekilde engellenmelidir.

"Sanırım bu yeterince iyi bir sebep. Hepsi mükemmel bekçi köpekleridir. Özellikle de Faddle. O köpeğin küçük burnu-" Dükkânın kapısı açılıp içinden bir figür çıkınca sözünü yarıda kesti. "Bak canım, potansiyel bir bağışçı."

Morgan kibar bir beyefendinin ağırbaşlı zarafetiyle dükkândan çıkarken Clara nefesini tuttu. Sanki orada olduklarını fark etmemiş gibi bir aşağı bir yukarı bakarak durakladı, sonra doğrudan ona baktı.

Kurt gibi bir zevkle gülümsediğinde, bağış kavanozunu kafasına fırlatmamak için elinden geleni yaptı. "Bu adamın davamıza yardım etmek isteyeceğinden şüpheliyim, Verity Teyze. Karanlık bir karakteri var."

"O adam mı? Emin misiniz? Biraz... iyi... görünüyor."

"Korkunç mu? Şeytani mi? Kötü mü?"

"Yakışıklı," diye fısıldadı Verity Teyze. "Skandal kıyafetine rağmen oldukça yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten fark etmemiştim." Ne yalan ama. Morgan tamamen giyinikken yeterince yıkıcıydı ama sadece gömlek kolları, dar pantolonu ve botlarıyla *günahkâr* kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor. Bir erkeğin saçlarını kabartarak ve ince kumaşın altında göğüs kaslarını dalgalandırarak ortalıkta dolaşması... Bu sefil yaratıkla her karşılaşmasından sonra kendini huzursuz ve ateşli hissetmesine şaşmamalı.

"Yakışıklı bir adam şeytan olamaz diye bir şey yok, anlarsın ya," diye devam etti teyzesi. "Amcalarının hepsi oldukça çekiciydi ve şimdiye kadar yaşamış en kötü insanlardı." Birden Clara'nın kolunu yakaladı. "Aman Tanrım, bu tarafa geliyor!"

Morgan caddeyi geçti ama daha onların yanına varmamıştı ki İmparatoriçe masanın altından fırladı ve doğruca ona yöneldi.

"Aha! Bakalım İmparatoriçe onun hakkında ne düşünüyor?" diye fısıldadı teyzesi, spaniel'in karakter değerlendirme yeteneğine güvenerek.

Clara da öyleydi. Beklentiyle gülümseyerek İmparatoriçe'nin havlamasını ve Morgan'ın üzerine atlamasını bekledi, ısırarak ya da en azından biraz kemirecek bir et parçası arıyordu. İmparatoriçe'nin nefretini kazanacak kadar ciddi karakter kusurlarına sahip bir adam varsa, o da Morgan Pryce'ti.

İmparatoriçe onun üzerine atladı, tamam... ama kuyruğu sallandı, dili onun elini yaladı ve küçük patileri onu kollarının arasına almak için çabaladı.

Ne? İmparatoriçe hain mi oldu? Bu imkansızdı!

Morgan köpeğe doğru eğildiğinde, Clara ayağa fırladı, eğer ona zarar verirse İmparatoriçe'yi savunmak için uçmaya hazırdı.

Bunun yerine, kıpırdanan yarattığı gülerek kucağına aldı. "Peki sen kimsin?" Köpeği nazikçe havada tuttu, başı yüzünden birkaç santim uzaktaydı. İmparatoriçe onun çenesini yaladı ve o da sırtıttı. "Her kimsen, dost canlısısın."

İmparatoriçe'nin karakter değerlendirme yeteneği buraya kadarmış.

"Clara, gördün mü?" diye tısladı teyzesi, biraz fazla yüksek sesle. "Onun karanlık bir tip olduğundan emin misin?"

Morgan onlara baktı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "*Kim bu karanlık tip?*"

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsun," diye karşılık verdi Clara. "Şimdi köpeği yere bırakın, Yüzbaşı Pryce. Onu korkutuyorsunuz."

"Evet, onun... şey... pençelerinin titrediğini görebiliyorum," diye kendini beğenmiş bir tavırla karşılık verdi Morgan, ama masaya yaklaşmak için onu yere bıraktı. Masanın tam önünde durduğunda, Clara onun yarım düğmeli gömleğinin yırtmacından görünen siyah saçlarına bakmaktan kendini alamadı.

Gözleri muziplikle parlayan adam, yolda karşılaştıkları tüm lordlar gibi kıbarca eğildi. "Günaydın Leydi Clara. Bu sabahki sevimli yol arkadaşınız kim?"

Teyzesini bir çitle tanıştırmak son derece uygunsuz olurdu. Ama Verity Teyze ayağına pek de nazik olmayan bir şekilde bastığı için başka seçeneği yoktu. Clara iç geçirerek tanıştırma işlemini gerçekleştirdi.

"Bayan Stanbourne, değil mi?" Morgan teyzesine parlak bir gülümseme fırlattı. "Yeğeninizle aranızdaki aile benzerliğini görebiliyorum. Aynı güzel mavi gözlere sahipsiniz."

Clara'nın üzüntüsünden teyzesi kızardı. Tanrım, Verity Teyze'yi tatlı bir hale getirmek için fazla bir şeye gerek yoktu, değil mi?

"Size gelince, Leydi Clara," dedi, aynı derecede yıkıcı bir gülümsemeyle ona dönerek, "bu sabah... büyüleyici görünüyorsunuz." Adam iltifatını kızın ağzını işaret eden bir bakışla birleştirence, kız ona ters ters baktı. Alçak herif dükkândaki samimi öpüşmelerini ima etmekten kendini alamamıştı.

"Ve sen de oldukça hasta görünüyorsun," diye cevap verdi.

"Clara!" dedi teyzesi. "Terbiyene ne oldu böyle?"

"Bulduğum gibi konuşurum." Clara burnunu çekti. Bu doğrudu. Gerçekten de hasta ve bakımsız görünüyordu. Yakından bakınca çenesini gölgeleyen kirli sakalı ve alnını kırıştıran yorgunluk çizgilerini görebiliyordu. Buğulu gözlerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Morgan teyzesine kin gütmekten, "Sorun değil," dedi. "Zor bir gece geçirdim ve sanırım bu belli oluyor."

Clara onun yüzünü aradı. "Zor" mu demek istemişti? Yoksa "vahşi" mi? Onu meyhanede bıraktığında sarhoş değildi. Ama bu sabah kesinlikle dağılmış görünüyordu - ziyarete gelen amcalarından birinin sefahat dolu bir gecenin ardından kahvaltı masasına tökezleyerek indiği zamanki işaretleri hatırlıyordu.

Göğsünde sıkı bir düğüm oluştu. Morgan meyhaneden ayrılıp yerel bir geneleve mi gitmişti? Çıplak bir kadının vücudunda şehvetli bir şekilde süzülen o iri ellerin görüntüsü onu rahatsız etmeye başladı.

"'Zor geceni' düşününce," dedi küstahça, "bugün kesinlikle çok neşelisin."

"Nasıl olmayayım? İki güzel kadın dükkânımın dışında, tüm müşterilerimin gözü önünde bir masa kurdu." Sesine alaycılık karıştı. "Bunun sinirlerimi düzeltereği kesin. Yine de neden dükkânımı varlığınıza şerefliendirdiğinizi merak ediyorum."

"Dükkanınıza yakın olduğumuzu fark etmemiştik bile," dedi Clara tatlı bir sesle. "Buraya yerleştik çünkü Bayan Tildy her zaman Yuvayı çok destekliyor ve burada olmamızın bir sakıncası yok."

Kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum. Peki tam olarak ne kuruyorsunuz?"

"Bağış toplamak için kullandığımız masamız tabii ki. Teyzem ve ben zaman zaman bunu yapıyoruz - trafiğin yoğun olduğu bir caddede yoldan geçenlerle Yuvaya katkıda bulunmaları konusunda konuşuyoruz."

"Masanızı daha zengin bir müşteri kitlesine hitap eden bir caddeye kurarsanız daha fazla 'bağış' toplayacağınızdan şüpheleniyorum."

"Bana ihtiyaç duyulması halinde Ev'e yakın olmak isterim. Eminim Petticoat Lane sakinleri de ellerinden geldiğince cömert davranacaklardır."

Bakışları arabanın durduğu yere kaydı, arabacı ve uşak çoktan tünekte uyukluyordu. "Samuel nerede?"

"Ona bugün yapması için başka bir şey verdim." Onu Lincoln Inn's Fields'da Bay Gaither'i bulması için göndermişti. Avukatın Cheapside'da bir otelde kalıyor olması ne yazık.

Morgan ona düşünceli bir bakış attı. "Yani sen ve teyzen dükkanımın önünde bir saat mi oturmayı planlıyorsunuz? İki saat mi?"

"Oh, bundan çok daha uzun," dedi Verity Teyze neşeyle. "Clara en azından birkaç gün şafaktan gün batımına kadar burada kalmamız gerektiğini söylüyor."

Clara'yı sevindirecek şekilde, yüzünde bir kızgınlık belirdi. "Anlıyorum. Ve sanırım müşterilerimin buradaki varlığını rahatsız edici bulması sizi rahatsız etmez, diyebilir miyiz?"

Clara kendini beğenmiş gülümsemesini bastıramadı. "İki zararsız bayan burada oturuyor diye meşru bir müşterinin neden uzak duracağını hayal bile edemiyorum."

Adamın gözleri, kadının hayranlık duyduğuna yemin edebileceği bir şekilde parlıyordu. "Hayır, yapmazsın, değil mi?"

Karşılık vermeye başladı, ancak ara sokaktaki bir hareket ona şöyle bir baktırdı yol.

"Merak ediyorum," diye hızla ekledi Morgan, onun dikkatini çekerek "Yuva için para toplama hevesinizin sebebi nedir, Leydi Clara? Birkaç gün önce dükkanımda yaptığımız konuşmadan, ihtiyacınız olan tüm paraya sahip olduğunuzu varsaymıştım. Yoksa o beş yüz sterlini çoktan başka bir yere mi harcadınız?"

Verity Teyze şaşkın bakışlarını ona çevirince Clara gerildi. "Hangi beş yüz pounddan bahsediyor canım?"

Neden, o sefil ispiyoncu! Ona ters ters baktı.

Teyzesine gülümsedi. "Anlaşılan yeğenin onunla yaptığım konuşmayı sana anlatmayı ihmal etmiş." Bilinçli bakışlarını Clara'ya çevirdi, tekrar ağzına yerleşmesine izin verdi ve ona çok iyi hatırladığı öpücükleri hatırlattı.

Yanakları kızardı. "Gün içinde yaptığım her önemsiz konuşmayla teyzemin canını sıkıyorum efendim."

"Bana beş yüz pound önermenizi 'önemsiz' olarak görmüyorum, Leydi Clara," diye karşılık verdi açık bir zevkle. "Konuşmamızın geri kalanına gelince-"

"Ne demek istiyor?" Verity Teyze sordu. "Nedir bu beş yüz pound meselesi?"

Ona bir şeytan ve düzenbaz olduğu için lanet okuyan Clara, adam daha fazla ileri gitmeden önce aralarında geçenlerin bir kısmını itiraf etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. "Kaptana dükkânını bu bölgeden kaldırması için bir miktar para teklif ettim. Beni geri çevirdi."

Teyzesi Morgan'a merakla baktı. "Yeğenim neden dükkânını kaldırmanı istesin ki?"

Morgan Verity Teyze'ye son derece çekici, son derece sinsi bir gülümseme takındı. "Korkarım Leydi Clara hakkımda doğru olmayan bazı dedikodular duymuş. Ve ona yanlış bilgilendirildiğini söylediğimde bana inanmayacaktır."

"Ona aldırmayın Verity Teyze. Kaptan onun faaliyetleriyle ilgili kaynaklarımın güvenilir olduğunu gayet iyi biliyor."

Tam o sırada İmparatoriçe tartışmaya girmeye karar verdi. Görünüşe göre yeni sevgilisinin etrafında dönmekten sıkılmıştı, tekrar Morgan'ın pantolonunun üzerine sıçradı ve her tarafını kirletti. Morgan gülerek köpeği kucağına aldı, patilerini kaplayan çamurun şimdi de hızla gömleğini kaplamasına aldırmadı. İmparatoriçe onun kollarında bir rıhtım fahişesi gibi utanmazca sallanıyordu.

"Oldukça sıra dışı, sence de öyle değil mi?" Verity Teyze Clara'ya söyledi. "İmparatoriçe'nin ona karşı tepkisini göz önünde bulundurarak, kaptan hakkındaki kaynaklarınızı kontrol etmek isteyebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Morgan yaşlı spanieli sarkık kulaklarının arkasından kaşdı.

"İmparatoriçe sadece sağlam karakterli insanları sever," dedi Verity Teyze. Morgan Clara'ya neşeli bir sırıtış attı. "Köpeklerin iyi içgüdüleri olduğunu söylerler."

Clara gözlerini devirdi. "İmparatoriçe çoğunlukla kadınlardan oluşan bir aileden gelen bir kadın. Değişiklik olsun diye bir erkeğin ilgisini çektiği için rahatladığını söyleyebilirim."

"Bu doğru değil," diye araya girdi teyzesi. "O Bay'a çok kötü davrandı. Gaither."

Clara, "Bay Gaither onun tırmalanma sevdasına boyun eğmedi," diye ısrar etti.

Morgan, "İmparatoriçe kaşınmaya bayılıyor çünkü pire salgınından muzdarip," dedi. "Ama bunun için bir çözümüm var."

Teyzesi kulaklarını dikti. "Gerçekten mi?"

İmparatoriçe'nin ipeksi tüylerini okşadı, görünüşe göre köpeğin yanında tamamen rahattı. "Denizdeyken ambardaki pirelerden kurtulmak için kullandığımız bir şey, bitkilerden oluşan bir karışım. İsterseniz sizin için tarifini yazabilirim."

"Ah, Kaptan, çok minnettar olurum," diye bağırdı teyzesi. "Zavallı kızlar onlarla çok acı çekiyor ve ev halkına da eziyet ediyorlar."

O kadar kolaylıkla Verity Teyze'yi tamamen kazanmıştı. Clara öfkesini güçlükle bastırabilirdi. "Dükkânınızda yapacak işiniz yok mu, Kaptan Pryce? Teyzem ve ben sizi işinizden alıkoymak istemiyoruz."

"Bugün işlerin kesat olacağından şüpheleniyorum, değil ?" dedi kuru bir sesle.

Daha önce öyle ummuştu ama şimdi umudunun boşa çıkmasından korkuyordu. Her durumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulmuştu.

Kontrolünü kabul edercesine arabaya doğru yürüdü ve uşağın tüneğine çıktı, belli ki uzun bir ziyaret için yerleşmişti. "Ayrıca," diye devam etti, "sana ve teyzene eşlik etmekte bir sakınca görmüyorum. Şehrin bu kısmı tehlikeli olabilir."

"Bunun umurunda olmadığını gayet iyi biliyorsun. Ve sadece kibar bir sohbet yapmak istiyormuş gibi de davranma."

"Aferin Clara!" diye sitem etti teyzesi. "Adam uygunsuz giyinmiş olabilir ama onun dışında tam bir beyefendi gibi davranıyor. Genç kızlara karşı da çok nazik davranıyor. Neden ona kaba davranmakta ısrar ediyorsun?"

"Evet, matmazel," diye alay etti Morgan, "kendinizi açıklayın." Arabaya yaslanarak iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kaslar çürük kambrik gömleği zorluyor, kadının ağzının kurumasına neden oluyordu. Neden sadece cehenneme uygun bir alçak, cennete uygun bir vücuda sahip olmak zorundaydı?

Ona göz kırpma cüretini gösterdi. "Dükkânda bana izin verdiğin o gün yüzünden mi-"

"Yeter, Kaptan Pryce!" Masanın etrafında o kadar hızlı döndü ki Faddle'ın havlama krizine girmesine neden oldu. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

O dolgun, şehvetli ağzın köşelerinde yavaşça yanan bir gülümseme belirdi. "Nasıl istersen. Özel sohbetlerimizden ne kadar keyif aldığımı biliyorsun."

Tünekte yanındaki koltuğu işaret etti ama kadın topuklarının üzerinde döndü ve caddeden aşağıya, arabadan ve masadan uzağa doğru yürüdü.

Arkasından bir küfür savurdu. Hızla peşinden gitti ve tam kız sokağın karşısındaki girişte durduğunda ona yetişti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Teyzemden ve hizmetçilerden uzakta. Önceki konuşmalarımız hakkında beni mahvedecek kadar çok şey söylediniz zaten, teşekkür ederim. Birlikteliğimiz hakkında daha fazla spekülasyon yapmalarına izin vermeyeceğim."

Sokağın karşısına baktı. Ama kadın onun bakışlarının yönünü takip edecekken, adam yakındaki binaya yaslanmak için yanaştı ve kadını kendisine bakması için sırtını sokağa dönmeye zorladı.

Masayı işaret etti. "Sanırım bu aptalca 'bağış' manevrasının beni kaçıracağını düşünüyorsunuz."

"Müşteriniz yoksa, uzun süre faaliyet gösteremezsiniz."

Başını eğerek düşünceli düşünceli ona baktı. "Geçen gün dükkânımda yaptıklarımızı anlatsam teyzen projen hakkında ne kadar hevesli olurdu merak ediyorum." Bakışları onun dudaklarına kaydı. "Ağzının ne kadar yumuşak olduğunu bildiğimi söylesem... içinin ne kadar zengin ve sıcak olduğunu... göğsünün ne kadar mükemmel şekilli olduğunu-"

"Buna cesaret edemezsin!" "Dene bakalım."

Adamın çenesindeki kararlı ifadeye baktı ve gerçekten de buna cesaret edebileceğini anladı. "Devam et ve ona söyle. Çünkü bunu yaparsan, senin sevimli bir beyefendi olduğuna dair tüm aptalca yanılsamaları yok olacak ve o zaman bana yardım etmeye kararlı olacak."

"Şimdi sana yardım etmeye kararlı değil mi?" Gözleri kısıldı. "Ah, anlıyorum. Ona burada olmasının gerçek sebebini söylemedin, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet biliyorsun." Binadan uzaklaşarak ona doğru yaklaştı. Bakışları arkasındaki sokağı kısa bir süre taradı, muhtemelen kimsenin onları duymadığından emin olduktan sonra devam etti. "Ona benim bir çit olduğumu söylemedin. Ya da beni işimden etmeye çalıştığını falan. Söyledin mi?"

Gözlerini kaçırdı ama gerçek inkâr edilemeyecek kadar açıktı. "Yapmadıysam ne olmuş? Onu telaşlandırmak istemedim. Ama bu hiç fark etmez. Beni yine de destekleyecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bayan Stanbourne bana pek maceracı biri gibi gelmedi. Belki de onun ne yapacağını öğrenmeliyiz. Ona gerçeği söyleyeceğim-"

"Sakın buna cüret etme!"

"Anladığım kadarıyla onun nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değilsiniz."

Ellerini yumruk yaparak kaşlarını çatı. "Sen en sinir bozucu, en kaba-"

"Madem benden bu kadar hoşlanmıyorsun," dedi sırtarak, "neden gelmeye devam ediyorsun?"

"Çocuklarımı yozlaştırmayı bıraktığından emin olmak için!"

Genişçe sırtarak yaklaştı ve sesini, kadının hislerini uyandıran boğuk bir mırıltıya indirdi. "Nedeninin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Bence buraya geliyorsun çünkü benden hoşlanıyorsun, çünkü küçük... karşılaşmalarımızdan zevk alıyorsun."

"İstemiyorum!"

Ateşle yanan kurt bakışları önce yavaşça aşağıya, sonra yukarıya doğru süzüldü, o kadar barizdi ki kızarmaktan kendini alamadı. Adam usulca kıkırdadı. "Yalancı."

Adam kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kendini beğenmişti. "Güveçlerdeki maceraların aklını başından almış. Dün gece birkaç kirli güvercin sana yaltaklandı diye-"

"Neden geceyi 'kirli güvercinlerle' geçirdiğimi düşünüyorsun?" diye araya girdi. "Bir erkek geceleri buralarda başka ne yapar?"

"Size göre, büyük bir anlaşma. Görünüşe göre suçlularla pazarlık yapmak ve yankesicileri ayartmakla meşgulüm. Fahişelerle oynamaya ne zaman vaktim olacak?"

"Bilmediğimden eminim," dedi sert bir sesle.

Adam ona baktı, sonra kahkahayı bastı. "Vay canına, Leydi Clara çok kıskanç."

"Kesinlikle hayır!"

"O zaman neden gecelerimi nasıl geçirdiğimi umursuyorsun?" "Bilmiyorum! Sadece söylüyordum-"

"Kabul et, Clara." Yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle eğildi. "Benim sana hayran olduğum kadar sen de bana hayransın."

"Benden etkileniyor musun?" diye ağzından kaçırdı, sonra açlık yüzüne sıçradığında hızlı diline lanet edebilirdi.

"Oh, evet. Sen tanıdığım ilk meleksin." Bakışları anlamlı bir şekilde kızın ağzına kaydı. "Ya da öptüğüm. Bu deneyim çok etkileyiciydi."

Alaycı gülümsemesi onu ayak parmaklarına kadar sarstı. Onun üzerinde olağanüstü bir etkisi vardı... ve bunu o da biliyordu.

Bir şekilde gülmeyi başardı. "Böyle dalkavukça övgüler kadınlar üzerinde genellikle işe yarar mı?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç kimseye melek dememiştim."

Nabzındaki aptalca artışı görmezden geldi. "Tabii ki hayır. Zamanını düşmüş türlerle arkadaşlık ederek geçirdiğin için, samimiyetsiz iltifatlarını saygın kadınlar üzerinde deneme şansın yok."

"*Ma belle ange*, sizi temin ederim ki dn gecek i tek yoldaşım bir şişe cin ve bir grup hırsız, iti ve meyhaneciydi. Sizin arkadaşlığını onlarinkine tercih ettim ve eğer kaçıp ..." Elini onun yanağını okşar gibi kaldırdı, sonra kendini tuttu ve tekrar bıraktı. Verity Teyze'nin onları hevesli bir ilgiyle izlediği masaya doğru kaçamak bir bakış atarak sinirli bir şekilde mırıldandı: "Bu konuşmaya dükkânımda devam etmeyi tercih etmez miydin?"

Onun kızgınlığını rahatlamayla karşıladı. "Hayatın zerine değil. Bana saldırman için sana daha fazla fırsat vermeye niyetim yok."

Tek kaşını kaldırdı. "Kollarını boynuma dolayıp seni baştan çıkarmam için yalvardığında buna saldırı demezdim."

"Yalvarmadım-" Kısa keserek onun neyin peşinde anladı. "Sinsi flrtlerin bu sefer beni amacımdan saptıramayacak. Spitalfields'da kalıp çocuklarıma tekrar suça teşvik etmene izin vermeyeceğim." Masadan aniden vahşi havlamalar yükseldi ve köpekler sokağın karşısına doğru koşmaya başladı. "Ne oluyor Dickens?" diye başladı.

etrafta.

Johnny'nin dans eden Fiddle, Faddle ve Foodle'ı boş yere uzaklaştırmaya çalıştığını gördü. Yüreği ağzına geldi. "Johnny! Burada ne işin var?"

Ama onun burada ne yaptığını tam olarak bildiğinden korkuyordu.

Bölüm 9

Bugün son günü düşün. Ve
geçmişteki hatalarını özgürce
kabul et.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Clara aceleyle caddeyi geçerken Morgan nefesinin altından küfretti. Johnny'yi kurtarmak için yaptığı planın asla işe yaramayacağını bilmeliydi. Ciddi bir flört bile Clara'nın dikkatini dağıtarak onu suçlamalarıyla ilgilenmekten alıkoyamazdı.

Ve şimdi onun hoşnutsuzluğunu çeken tek kişi zavallı Johnny Perkins olmayacaktı. Morgan iç çekerek onun peşinden gitti. Teyzesi köpekleri masaya geri götürmek için koşuştururken, Clara talihsiz Johnny'yi kaçamadan kolundan yakaladı.

Çocuk panikle irileşmiş gözlerle ona baktı. "Ben de tam Peg'e patates almak için manava gidiyordum-"

"Peg seni yalnız göndermeyeceğini iyi bilir," diye karşılık verdi Clara. "Bana ceplerini göster."

Johnny de Morgan'ın o yaşta vereceği tepkiyi verdi; göğsünü bir meydan okuma hareketiyle dışarı çıkardı. "Sana göstermek zorunda değilim, biliyorsun."

Hiç şüphesiz tecrübeden kaynaklanan bir çabuklukla delikanlının ceplerini kendisi aradı. Bir şey bulduğunda dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Sonra Morgan'a doğru döndü ve bir mendile sarılmış bir düğüm bozuk parayı havaya kaldırdı. "Yankesicilerimi rahat bırakacağına söz vermiştin. Peki bu parayı nereden buldu, söyler misin?"

Morgan onun ihanet dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Hiçbir gerçek çit onun yaralı duygularını umursamazdı, bu yüzden onu ne kadar keserlerse kessinler o da umursamamalıydı.

Ona doğru geldi, umursamaz bir tavır takındı. "Gerçekten de çocuğun ödeme talep etmeden saati bırakacağını mı düşündün? Genç ama aptal değil."

"Lütfen beni evden atmayın Leydi Clara," diye fısıldadı Johnny, cesareti kırılmıştı. "Yemin ederim bir daha hırsızlık yapmayacağım! Kaptanın dükkanına da yaklaşmayacağım."

Suçluluk duygusu Morgan'ı bir gelgit dalgasının tüm gücüyle sular altında bıraktı. Onu savunulamaz bir duruma . Eğer kurallarına uyarsa, delikanlıyı evden çıkarmak zorunda kalacaktı. Ve diğer suçluların iyiliği için kurallarına uymak zorundaydı.

O da bunun farkına varmış gibiydi, çünkü yüzü spencer'ı kadar beyazdı. Yüz hatlarında öfke ve endişe birbirine karı mı  bir halde Johnny'ye baktı. "Buraya gelmeyece ine yemin etmi tin. Söz vermi tin."

 ocuk ba ını  ne e di. "Biliyorum, ama... Ben... Ben..."

"Olası sonuçlar konusunda seni uyarmı tım," diye ısrar etti, sanki ona yalvarması koşulları bir şekilde de i tirecekmi  gibi. "Nasıl böyle aptalca bir şey yapabildin?"

Kızın umutsuz sesi Morgan'ı yakaladı ve düşünmeden konuşmasına neden oldu. "Bir   z m önerim var."

Başını kaldırdı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Zaten yeterince şey yapmadın mı?"

"Buraya gelmesini ben istemedim. Kendi başına geldi."

"Ama ona parayı sen verdin."

Yorgun bir şekilde hâlâ zonklayan  akaklarını ovu turdu. "Evet. Bir hata. Ama bunu telaf i etmeye hazırım."

"Nasıl?" dedi alaycı bir tavırla. "Parayı geri alarak mı?"

"Genç Johnny'ye kazançlı bir i  vererek."

Delirmi  olmalı. Yüksüz kalmaya en çok ihtiyaç duyduğu anda, birinin, özellikle de bir çocuğun sorumluluğunu nasıl  stlenebilirdi?

Yine de boş durup çocuğun durumunun Clara'yı ikiye bölmesini de izleyemezdi. Johnny'yi Yuvaya geri alırsa, bu onun oradaki otoritesini sarsacak ve sonunda kurumu yok edebilecekti. Johnny'yi tahliye ederse,  ocuk kesinlikle eski alışkanlıklarına geri dönecek ve on be  ya ına kadar ya ölecek ya da hapse girecekti.

Morgan her iki senaryodan da sorumlu olmayı reddetti. Onu bir kaya ile sert bir yer arasına sıkı tıran oydu ve onu kurtaracak olan da o olacaktı. Ravenswood ciyaklayabilirdi ama adam Morgan'ı Ev'in bu kadar yakınına yerle tirmemeliydi.

Kadın hiçbir şey söylemeyip Morgan'a  ıldırımı  gibi bakınca, Morgan teklifini tekrarladı. "Johnny'yi kendim i e alacağım. Ve  st kattaki depoda yaşayabilir."

Bu onu şaşkınlığından kurtardı. "Gerçekten de onu kendi kişisel yankesicilerinden biri olarak kullanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun-"

"Hayır, yanlış anladınız." Onun bu şekilde anlayacağını tahmin etmeliydi. "Dükkânda bir yardımcıya ihtiyacım var. Johnny yerleri süpürecek, gümüş parlatacak, ayak işlerine bakacak, bu tür şeyler yapacak. Yankesicilik yok, yoksa onu kendim kovarım."

Ona baktı, titreyen alt dudağı şaşkınlığını ve belirsizliğini gösteriyordu. Ona güvenmediği için onu suçlayamazdı. Çitler genellikle kendileri için mal çalan çok sayıda yankesici barındırırdı.

"Bu imkansız-" diye başladı.

"Beni dinle, Clara. İkimiz de biliyoruz ki kuralları çiğnedikten sonra seninle kalmasına izin veremezsin." Sokağın aşağısındaki eve doğru başıyla işaret etti.

Onun bakışlarını takip etti, endişeli çocukların yüzlerinin pencerelere yapıştığını ve Bayan Carter'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde ön basamaklarda durduğunu görünce omuzları çöktü.

Morgan alçak sesle, "Eğer kalmasına izin verirsiniz," devam etti, "diğerlerinin kuralları çiğnemesi uzun sürmez. Yargıcın kulağına gideceğinden bahsetmiyorum bile. Dediğiniz gibi, Spitalfields'da sır yoktur. Yetkililere onu geri almanın politikanızın bir parçası olduğunu gösterebilirseniz sorun yok, ama yapamazsanız, bir istisna yaparsanız, bundan sonra sizden şüpheleneceklerdir."

Her şeyi unutmak istercesine gözlerini kapattı. "Lucy'yi onu yanına alması için ikna etmem gerekecek, hepsi bu."

"Kız kardeşimle yaşamak *istemiyorum!*" Johnny ağladı. "Bırakalım 'umutları' onda kalsın, her neyse. Beni orada istemiyor, öyle söyledi. Ben de onu istemiyorum."

Başına gelebileceklerden korktuğu her halinden belli olan bir çocuktan cesur sözler. Morgan acımasızca devam etti. "Onu benim gözetimime verirsiniz sokaklarda kalmaz. Eğer kız kardeşi onunla kalmasına izin vermezse, başka nereye gidebilir ki?" Onu etkileyeceğini bildiği tek şeyi kullandı. "Tabii onu ıslahevine göndermezseniz."

Clara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "! Hayır, oraya gidemez."

Gözlerini kaçırdı ama gözyaşlarını görmeden önce değil. Tanrım, nasıl da uzanıp onları fırçalamak istiyordu. Ama bu aptalca olurdu ve muhtemelen takdir edilmezdi.

Kızgınlığını çocuğa yöneltti. "Allah belanı versin Johnny! Neden sadece sana söyleneni yapmadın?"

Morgan, "Çünkü elinde iyi bir şey olduğunda bunu anlayamayacak kadar aptal," dedi.

"Hey!" Johnny ağladı. "Sanırım ben de seninle kalmak istemiyorum, Kaptan. Kimse bana ne istediğimi sormadı."

"Kimse de dinlemeyecek," dedi Morgan sertçe. "Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, bir kez olsun üstlerinizi dinlersiniz."

Johnny gözlerini kırptırdı ama akıllıca bir şey söylemedi. Clara Morgan'a düşünceli bir bakış attıktan sonra çekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kendi amaçların için kullanmayacağın konusunda sana nasıl güvenebilirim bilmiyorum."

Kendisine hiçbir yararı olmayan bir şey için neden tartışma zahmetine girdiğini merak ederek Johnny'ye döndü. "Leydi Clara'ya sana parayı verdiğim zamanki konuşmamızı anlat. Ona hangi şartları koyduğumu söyle."

Johnny'nin bakışları ikisi arasında temkinli bir şekilde dolaştı ama cevap verdi. "Kaptan bana parayı ancak geri dönmeyeceğime söz verirsem vereceğini söyledi. Ve diğer çocuklara dükkânında istenmediklerini söylememi istedi."

"İşte, gördün mü?" Morgan tekrar Clara'ya döndü. "Ve hatırlarsan, seninle tanıştığım gün suçlamalarını dükkânımdan uzak tutmanı istemiştin."

"Evet, çünkü sana güvenmem için beni kandırmaya çalışıyordun."

"Çünkü çocuklara ihtiyacım yok. Yeterince para getirmiyorlar ve yakalandıklarında sorun yaratabiliyorlar."

Bakışları şimdi onun üzerinde sabitti. "Yani malları sattığını kabul ediyorsun."

Onun tartışmalarına ayak uydurma çabası yüzünden ıslak kafası sersemlemişti. Kahretsin, ama kadın boş bir yorumun geçmesine asla izin vermezdi. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Sadece yankesicilerden alışveriş yapmak için bir nedenim olmadığını söylüyorum. Bu yüzden Johnny benim gözetimimde güvende olacaktır."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Üzgünüm ama buna izin veremem-"

"Onunla kalmak istiyorum." Johnny Morgan'a baktı, sonra kemikli küçük omuzlarını dikleştirdi. "Hayatımı kazanmak için bir şansım olacaksa, kaptanla birlikte yaşamayı Yuva'da yaşamaya tercih ederim."

"Oh, Johnny, yapmamalısın," diye karşı Clara. "Eğer onunla kalırsan, bir daha asla bize dönemezsin. Peki ya Timothy?"

Timothy de kimdi?

Johnny'nin yüzü karardı. Sonra her zamanki gibi inatçı bir tavırla alt dudağını büktü. "Timothy'nin bana ihtiyacı yok. O seninle iyi olacak."

Orayı seviyor."

Ve ben istemiyorum. Johnny bu sözleri yüksek sesle de söylemiş olabilirdi, çünkü Clara'nın yüzü bir kez daha ihaneti gösteriyordu. Morgan çocuğu boğmak istedi. Bu aptal delikanlı, Clara gibi bir merhamet meleği ona göz kulak olduğu için ne kadar şanslı olduğunu, ona daha iyi bir hayat sağlamak için bu kadar çok şeyi riske atmaya hazır olduğunu bilmiyor muydu?

Hayır, Johnny bunu göremeyecek kadar gençti - insanların hayatlarını değiştirmek için bazen sadece bir şansları olduğunu fark etmemişti. Aptal, onunkini iki eliyle fırlatıp atıyordu.

Ne kadar akılsızca olursa olsun, Morgan ona bir tane daha verecekti. Bunu Clara'ya borçluydu.

Clara sokağın karşısındaki teyzesine sessizce seslendi ama Bayan Stanbourne onu duymazdan geldi. Yaşlı kadın bu işe karışmaya pek hevesli görünmüyordu. Tedirgin köpeklerle güvence veren sözler mırıldanarak, masayı diğerleriyle arasında bir nöbetçi gibi tutarak oturdu.

"İstedığimi yapabilirim," diye devam etti Johnny. "Ve kaptan için çalışmak istiyorum."

Çocuk Clara'yı telaşlandıracak başka bir şey söyleyemeden Morgan yumuşak bir sesle, "O zaman her şey halloldu," dedi. "Johnny, git eşyalarını evden getir. Leydi Clara'yla yalnız konuşmam gerek."

Johnny hevesle başını sallayarak sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı. Clara onun gidişini izledi, yüz ifadesi o kadar acı vericiydi ki Morgan'ın midesi düğümlendi. Onu asla incitmek istememişti, onun iyi kalpliliğine asla engel istememişti. Bu iş bittiğinde, onun gönlünü almak için elinden gelen her şeyi yapacaktı; kardeşini bağış yapmaya ikna edecek, Ravenswood'un onun çocuklarını işe almasını sağlayacak, Clara'nın yüzündeki çaresizlik ifadesini yok edecek her şeyi yapacaktı.

Omuzlarını inatla dikleştirerek ona döndü. "Onu savaşıma çekmek zorunda mısın? O sadece bir çocuk-"

"-erkek olmanın eşiğinde," diye bitirdi Morgan. "Bu onun için en iyisi ve bunu sen de biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Onun bir hırsız çırağı olarak hizmet etmesi onun için en iyisi değil."

"Çalmasına izin vermeyeceğim, yemin ederim." Elini onun koluna koymak için yaklaştı. "Benim için çalıştığı sürece ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Kolunu çekerek onunla yüzleşmek için döndü. "Sen onu yozlaştırırken öylece durup izleyeceğimi sanıyorsan-"

"Bırak gitsin, Clara. Kendi seçimlerini yapabilecek yaşta." Onun kendisini bu kadar hor görmesinden nefret ediyordu. Başlangıçta bunu yapmasını sağlamaya çalışmış olsa bile. "Onu kontrol etmek istediğin zaman dükkâna gelebilirsin. Ve beni de."

"Merak etmeyin." Kendini dikleştirdi. "Seni kaçtırtmak için ne kadar gün gerekiyorsa, o kadar süre boyunca işyerinin önünde kalmaya niyetliyim."

Dişlerini sıkarak Bayan Stanbourne'a ve onların acınası masasına baktı. Bu tür bir belaya ihtiyacı yoktu. "Burada oturup hareketlerimi izleyecek vaktin yok, bunu sen de biliyorsun. Kaçmanız gereken bir eviniz var. Ve beni kızdırmanın sana hiçbir faydası olmayacak. Gece gündüz burada kalamazsın ve ben de sen yokken işimi yaparım."

"O zaman teyzem ve ben-"

"Görünüşüne bakılırsa teyzen buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyor. Gerçekten de sen, o ve köpeklerin bir fark yaratacak kadar uzun süre kalabileceğinizi düşünüyor musun?"

Kadının çenesi titriyor, bir adım öne çıkıp acılarını öpmek için yanıp tutuşuyordu. İnatçılık kadının kemiklerine işlemişti. Her ne kadar imkânsız olsa da, bazen kadının tüm bu kararlı ilgisini ona karşı değil de onun üzerinde göstermesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

"Hadi ama Clara," diye devam etti, ses tonunu yumuşatarak, "en azından bir savaşı kaybettiğini kabul edecek kadar sağduyulu ol."

"Bu işin peşini bırakmayacağım. Johnny'yi senden ve kendinden kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

Öfkesi alevlendi. O ve onun lanet olası prensipleri... Burnunu bir şeyden ne zaman uzak tutması gerektiğini anlayamıyor muydu? "Yapmanız gerekeni yapın, *ma belle ange*. Unutmayın ki melekler bile nereye basmaktan kaçınacaklarını bilirler. Ve ne zaman yenilgiyi kabul edeceklerini."

Sonra onun cevabını beklemeden dükkânına döndü. Aklının bir köşesinde hemen geri dönüp ona yaptıklarıyla ilgili gerçeği söylemek vardı. O zaman öfkesi yüzünden kendini aptal gibi hissetmez miydi?

İç çekti. Hayır, bunu yapamazdı. Clara açık bir kitaptı, günah çıkaran bir rahibe kadar dürüsttü. Onun gerçek amacı hakkında sessiz kalmaya çalışsa da, istemeden de olsa onu ele verebilirdi. Ve bir kez öğrendiğinde, muhtemelen burnunu sokacaktı. Bunu riske atamayacak kadar çok şey tehlikedeydi.

Dükkânına girer girmez ve yetersiz randevuları görünce ne yaptığını anladı. Johnny'yi almayı kabul etmişti. Bir *çocuğa* bakmak, onu korumak ve barındırmak için. Kendini korumaya odaklanması gerekirken.

Johnny'nin, Morgan'ın kaptanlık yaptığı dönemde gözetiminde olan kamarotların çoğuyla aynı yaşta olmasına aldırmayın. Onun yaşındaki çocukların denizde düzenli olarak tehlikeye atılmalarına aldırmadı. "Çocuğun" kendi başının çaresine bakmaya alışmış bir sokak sakini olmasına da aldırılmıyordu. Yine de büyük bir sorumluluktuktu.

Sokaktaki bir kargaşa onu açık kapıya doğru çekti. Clara teyzesiyle tartışıyordu. Tartışma uzun sürmedi. Yaşlı kadın çok geçmeden uşağa arabayı yeniden yükletti ve Clara'yı çaresizce sokağa bakarken bıraktı.

Teyzesi arabanın kapısını açtı ve yeğenine baktı. "Geliyor musun canım?"

Clara yorgun bir şekilde doğruldu, dükkânına yenik bir bakış fırlattı, sonra teyzesine baktı. "Hayır. Ben Yuvaya gidiyorum. Sen git."

Kadının arabadan uzaklaşıp yavaşça eve doğru yürüdüğünü görünce hayal kırıklığına uğradı. Rahatlamış olması gerekirken, kendini korkunç hissediyordu. Onun umudunu elinden almaktan sorumlu olmak istemiyordu.

Sertleşti. Aklından ne geçiyordu? Kadın yapabileceğini düşünse onu anında yok ederdi. Önemli bir soruşturmayla burnunu sokuyor, adamın göze alamayacağı bir belaya neden oluyordu.

Ondan başka kimsenin istemediği çocuklara bakıyordu.

Bir lanetle pencereden çıktı. Şu anda bunların hiçbirini düşünemezdi. Bu onun dikkatini dağıtırdı. Ona olan hislerinin Johnny'yi kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmasına neden olması yeterince kötüydü. Bundan daha fazla etki etmelerine izin veremezdi. Hayalet'in onunla son konuşmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve bir sonraki karşılaşma için tetikte olmalıydı.

Yan kapı açılarak Johnny'yi içeri aldı. "Bütün eşyalarımı getirdim," dedi neşeyle.

Bütün "eşyaları", Morgan'ın giysi olduğunu umduğu şeylerle dolu, muhtemelen çalıntı, süslü bir pelerin çantasından ibaretti. Bir çocuğun sadece bir pelerin çantasına sığacak kadar eşyaya sahip olmasının ne kadar acınacak bir durum olduğunu düşünmemeye çalıştı.

"Nereye istersin?" Johnny sordu. "Üst kata," dedi

Morgan. "Sana göstereyim."

Morgan tozlu merdivenlerden depolara doğru ilerlerken, "Sanırım buraya gelirken Leydi Clara'nın yanından geçtiniz," dedi.

Johnny sustuğunda Morgan arkasına dönüp baktığında çocuğun kaşlarını çatıldığını gördü.

"Seninle konuştu mu?" Morgan sordu.

"Denedi. Ona defolup gitmesini söyledim."

Morgan, ikisi de merdiven boşluğundan çıkana kadar öfkesini kontrol altında tutmayı başardı. Sonra dönüp sert bir bakışla çocuğu düzeltti. "Umarım o kadar aptal değilsindir."

Johnny alt dudağını uzattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin iyiliğini düşünen böyle bir kadına sahip olmanın ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor musun? Sana ne olduğunu bu kadar önemseydiği için ona minnettar olmalısın."

"Yani o bir hanımefendi ve ben de sadece bir yankesici olduğum için mi?" Johnny neredeyse küçümseyerek söyledi. "Onun senden ve benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seviyorum aslında. Rütbeli bir kadın olduğu için değil, insanları önemseydiği için. Eylemlerinin sonuçları olduğunun ve etrafındakileri etkilediğinin farkında. Sorumluluklarını ciddiye alıyor, sen ve senin dikkatsiz dilin sayesinde değil."

Johnny ayak parmaklarına baktı. "Çok fazla kuralı var."

"Ve sen, oğlum, onlardan yeterince yoksun. Ama bu değişecek." Johnny'nin başını kaldırması üzerine Morgan kararlı bir şekilde devam etti: "Birinci kural: Hiçbir şekilde hırsızlık yapmak yok. Yankesicilik yok, sokaktan geçerken insanların sırtındaki pelerinleri kapmak yok, evlere zorla girmek yok."

"Ama beni istediğini sanıyordum-"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Yanılmışsınız. Kanunlardan kaçabilmem meşru görünmeme bağlı ve birkaç silecek ve bir iki kene için bunu tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim."

Bu Johnny'yi biraz yatıştırmışa benziyordu. "Yani sırf o söyledi diye hırsızlık yapmamı engellemiyorsun."

"Kim, Leydi Clara mı?" Johnny başını salladı.

"Hayır." Ama tabii ki nedeni buydu. Kızın duygularının onun için bu kadar önemli olması Morgan'ın sinirlerini fena halde bozmuştu. Umursamamalıydı. Umursamak tehlikeliydi. "Kural iki: Sabah sana kalk dediğimde kalkacaksın, yat dediğimde yatacaksın ve benim açık iznim olmadan bu dükkânı terk etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Johnny nefesinin altından, "Beni lanet olası bir hapishaneye de koyabilirler," diye mırıldandı.

"Benim gibi yaşlı ve pişmanlık duymayan bir alçak olmadan önce dürtülerini dizginlemezsen gideceğin yer de orası."

Bu Johnny'nin dikkatini çekti. "Hiç hapishaneye girdin mi?"

"Birkaç kez. Senin yaşındayken bile. Hoş bir deneyim değildi. Bunu tekrarlamaktan kaçınmak istiyorum. Bu da beni üçüncü kurala getiriyor: Bu dükkânda olup bitenler hakkında kimseyle konuşmayacaksın. Ne kız kardeşin, ne yankesici ahbabların, ne de bu Timothy denen adam."

"Timothy benim kardeşim," diye araya girdi Johnny. "Sadece beş yaşında. Ona hiçbir şey söylemiyorum."

Morgan nefesini tuttu. "Siz Perkins oğlanlarından *iki tane mi* var? Ve bir kız kardeş? *Bon Dieu*, annenizin öldüğünü söylediğinizi biliyorum, ama başka akrabanız yok mu? Bir babanız?"

Johnny başını öne eğdi. "Sahtecilikten yedi yıl hapis cezası aldı. Yakalandığında sahte banknotları elden ele dolaştırıyordu. Yaptıklarından sonra bize sahip çıkacak bir ailemiz yok, o yüzden elimizde bir tek Lucy var."

"Görünüşe göre Lucy bile sizden umudunu kesmiş ve sorumluluklarından elini eteğini çekmiş."

"Öyle değil." Johnny alt dudağını uzattı. "Lucy bir polis memuruyla vakit geçiriyor." Morgan'a sıcak bir bakış fırlattı. "Ama adam bizden hoşlanmıyor, o yüzden bizi etrafında istemiyor. Sanırım onunla evlenmek istiyor çünkü saygın biri ve parası var. Ve eğer onunla evlenirse... Sanırım Tim ve ben tek başımıza kalacağız."

Farkındalık ortaya çıktı. "Bu yüzden mi hırsızlık yapıyordun? Onunla evlenmemesi için ikna edebilecek kadar para kazanmak için mi?"

Omuz silkti. "Yankesicilikte iyiyim, hepsi bu."

Hepsi bu değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Morgan boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi ve annesini rahat ettirecek kadar çalabileceğine dair kendi umutlarını hatırladı. Belki o zaman kendisinin ve oğlunun hayatta kalması için aşıklara bel bağlamak zorunda kalmazdı.

Ancak tüm çabalarına rağmen sonunda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Son sevgilisinin nasıl bir yılan olduğunu görmesini asla sağlayamamıştı, ta ki o korkunç geceye kadar...

Görüntüler kafasında uyanan bir kâbus gibi yükselirken lanet okudu. Sadece Spitalfields'da bu kadar canlı ve güçlü olabiliyorlardı. Tanrım, bu lanetli yerden ayrılabilmek için bu işi bir an önce bitirmeliydi.

Bu arada uğraşması gereken Johnny vardı. "Yankesicilikte iyi olabilirsin," dedi çocuğa, "ama bence daha iyi şeyler yapabilirsin."

Yukarı çıktıklarından beri ilk kez Johnny'nin yüzündeki somurtkan ifade kayboldu. "Öyle mi?"

"Evet. Sana öğretebilirim-"

"Alıcı olmak hakkında mı?" Johnny'nin gözleri parladı. "Bu çok iyi olurdu, çünkü asıl parayı kazananlar alıcılardır."

"Hayır," dedi Morgan, "alıcı olmakla ilgili değil. Deniz hakkında. Donanma hakkında."

"Denizci olmayı mı kastediyorsun? Bu da hırsızlık kadar zor bir hayat ya da daha kötüsü." "Ama bu seni astırmaz," diye Morgan. "Bu iyi bir dürüstlük

İş. Heyecan verici de. Hatta bir gün sana asteğmen olarak bir rıhtım bile ayarlayabilirim."

Johnny şüpheli görünüyordu. "Benim gibileri asteğmen olarak almazlar. Bunu ben bile biliyorum. Bu soylular, beyefendiler ve bağlantıları olan insanlar içindir ve artık savaş bittiğine göre..."

"Bırak bu konuda ben endişeleneyim. Sen dikkatini vermeye ve benim için çok çalışmaya odaklan, ben de seni her saniye polis memurlarını kollamanı gerektirmeyen, kaldırabileceğin bir göreve getireyim." Durakladı. "Ama kurallarına uymazsan sana yardım edemem. Bunu yapabilir misin?"

Johnny duraksadı, etrafına bakındı. Morgan onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Burası sıcak ve kuruydu, alt kattaki sobadan gelen soba borusuyla ısıtılıyordu. Odanın yarısı raflara yığılmış eşyalarla dolu olduğu için bolca yer vardı. Hiç şüphe yok ki Johnny, hayatında belki de ilk kez kendine ait rahat bir odaya sahip olmanın cazibesine karşı sıkı çalışma olasılığını tartıyordu. Ve bir gelecek umuduyla.

Sonra doğruldu ve Morgan'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, efendim, yapabilirim."

Morgan gülümsedi. "Güzel." Artık bir yardımcısı, ayak işlerine bakan bir uşağı ve genel bir uşağı vardı. Asıl soru, onunla ne halt edecekti?

Bölüm 10

Korkarım ki, başkalarının bazı düşüncelerle, sonunda çok nahoş sonuçlara yol açan suçlara göz yumması çok sık rastlanan bir durumdur.

Meyve Bahçelerini Soymaktan Çocuk Yargılamaları, *R. Johnson*

Clara daha önce de Lambeth Sokağı'ndaki işlek ofise gelmişti ama hiç bu kadar önemli bir iş için gelmemiştir. İki gün boyunca boş yere Johnny'nin aklının başına gelmesini ya da Morgan'ın çocuğu yanında görmekten bıkmasını umduktan sonra, son çare olarak Morgan'ı sulh yargıcına şikâyet etmeye karar vermişti.

Ofiste oturmuş içeri alınmayı beklerken, Morgan'ın mahkeme önündeki halini, Morgan'ın zincire vurulup götürülüşünü, Morgan'ın kendisinden nefret edişini düşünmemeye çalıştı. Samuel'in Morgan'ın Johnny'yle nasıl çalıştığına dair anlattığı ufak tefek şeyleri hatırlamamaya çalıştı.

Morgan, Johnny'ye bazı pratik beceriler öğrettiyse ne olmuş yani? Muhtemelen sadece çocuğu bir yankesici olarak daha kullanışlı hale getirmek içindi. Peki Johnny, Morgan'ın ona hırsızlık yapmayı yasakladığını iddia etse ne fark ederdi? Tabii ki fark etmezdi. Uşağın ona söyleyeceğini bile bile Samuel'e başka ne söyleyebilirdi ki? Hayır, Morgan'ın Johnny'ye gösterdiği her türlü nezaket, onun iş uygulamalarına karşı itirazlarını yumuşatmak içindi.

Hatırlaması gereken şey, Lucy'nin suçluluk duygusuyla harap olmuş yüzüydü. Görünüşe göre, zavallı kız kardeşinin nerede olduğunu öğrendiğinde dükkâna gitmiş ve onunla birlikte tavernada yaşaması için yalvarmıştı. Johnny teklifi yüzüne çarpmıştı. Kız kardeşine Morgan'da yaşamayı sevdiğini söylemişti. Ayrılmak istememiştir.

Vicdan azabıyla dolu olan Lucy, Clara'nın yanına gitmişti ama Johnny söz dinlemeyi reddederken Clara ne yapabilirdi ki?

Hayır, tek bir alternatif vardı ve şimdi onu sonuna kadar kullanmaya kararlıydı. Morgan'a ne olursa olsun.

Ne de olsa Morgan bir kaçak olduğunu asla inkar etmemiştir. Yasadışı eylemlerinin sonuçlarını biliyordu. Ona bir sürü şans vermişti.

ve her seferinde onunla alay etmişti. Şimdi de onu alaşağı edecekti.

Tabii yargıç şikâyetlerini ciddiye alırsa. Ki bu hiçbir şekilde kesin değildi.

Bir memur, "Tapınak yetkilisi şimdi sizinle görüşecek," dedi ve onu küçük bir geçitten dar bir ofise götürdü.

"İbadeti" Elijah Hornbuckle, kâğıtlara gömülmüş bir masanın arkasında oturuyordu. Geniş, sarkık yanakları, çıkık dudakları ve sivilceli teni ona gözlüklü ve bıyıklı bir kurbağa görüntüsü veriyordu. Neyse ki şık kıyafetleri görünüşüne bir centilmen havası katıyor, bu da tuhaf yüzünü biraz olsun telafi ediyordu.

Ancak yanında duran uzun boylu adam, biraz yakışıklı olmasına rağmen, iyi giyinme eğiliminden yoksun görünüyordu. Elbisesi eğri büğrü bağlanmış, gömleğinin manşetleri kirlenmiş ve paltosu üzerine tam oturmamıştı. Çizgili yüz ve üzerine taranmış dağınık saçların arasından cılalı bir elma gibi parlayan kel noktasına bakarak yaşını kırk küsur olarak tahmin edebilirdi. Bay Hornbuckle onu polis memuru Rodney Fitch olarak tanıttı.

Bu adam Lucy'nin Bay Fitch'i miydi? Tanrım, polis memuru ne kadar saygın ya da maddi açıdan rahat olursa olsun, kız Samuel yerine onu seçtiğine göre yarı kör olmalıydı.

Bay Hornbuckle, "Bay Fitch şikâyetinizi inceleyecek," diyerek onu bir sandalyeye oturttu.

Subay uygun olandan daha derin bir şekilde eğildi. "Hizmetinizdeyim, bayan... Yani, Majesteleri... Yani, leydim. "Leydim, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı, bir iniltiyi bastırarak. İşler kötüden daha kötüye gitmişti.

En iyi koşullarda, pasaklı Bay Fitch'in yeterliliğini sorgulayabilirdi, ama Lucy ile olan ilişkisi daha da büyük endişelere yol açmıştı. Lucy'nin memur üzerinde herhangi bir etkisi varsa, kız Morgan'ın kardeşini koruduğu için Morgan'da bir hata bulmamasını sağlayacaktı. Ve Morgan yine serbest kalacaktı.

Yine de Clara, Bay Fitch'e olan itirazlarını Johnny'yi işin içine katmadan sulh hâkimine anlatamazdı, ki bunu yapmamaya kararlıydı. Bunun boşuna bir ziyaret olup olmadığını merak ederek masanın önündeki tahta sandalyeye oturdu.

Yargıç arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, bu da çenesini kravatının üzerinde iki katına çıkararak ona daha da kurbağa benzeri bir görünüm kazandı. "Kâtip bana Şüpheli Bir Kişiyi ihbar etmeye geldiğinizi söyledi."

"Evet." Hemen Morgan ve dükkânı hakkında bilgi verdi.

Bay Hornbuckle son derece otoriter bir tavır takındı, ama bunun dışında kadının şikâyetine pek ilgi göstermedi. Fitch ise bir not defteri çıkarıp güdük bir kalemle bir şeyler karaladı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde Bay Hornbuckle bir süre düşündü.

"Kanıt mı?" "Pardon?"

"Kanıtınız var mı?" Sabırsızca parmaklarını şıklattı. "Hadi, hadi, ne var? Bana kanıtını ver."

"Size daha önce de söyledim. Tanınmış bir yankesici Yüzbaşı Pryce'a, çocuğun çaldığını söylediğini duyduğum bir saat sattı."

"Ve ve isim . Bu Yankesici mi? Biz getirmek onu içinde sorgulama için."

Bay Fitch ona büyük bir ilgiyle baktı. Yutkundu. "Ben-ben yapamam söyle

."

"Yani bilmiyor musun?"
Yalan söylemek istemeyerek omuz silkti ve Bay Hornbuckle'ın gitmesini umdu.

O kadar.

"Pekâlâ o zaman, şüpheli bir yankesiciniz var-"

"*Bilinen* bir yankesici," diye düzeltti.

Gözlüklerinin üstünden kaşlarını çatarak ona baktı. "*O bilinemez* biz onun adını bilmiyorsak, o bilebilir mi? Peki, başka ne var?" Kadın gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gel, gel," dedi o lanetli parmaklarını tekrar şıklatarak, "başka ne kanıtın var? Başka hangi çalıntı malların satın alındığına tanık oldunuz? Ya da satıldığına?"

Çenesini uzattı. "Dükkânında durup olan biteni izlemiş değilim. Polis memurunun soruşturma sırasında yapması gereken de bu, değil mi?"

Bay Fitch'in başını hafifçe sallaması, yapışkan bir alana girdiği konusunda onu uyardı ama artık çok geçti.

Bay Hornbuckle geçirmeye hazırlanan bir kurbağa gibi kendini şişirdi. "Leydi Clara, tüm saygımla söylüyorum, bu ofise pek çok kişi entrikalar, hırsızlıklar ve dolandırıcılıklarla ilgili kanıtlarla - *sert* kanıtlarla

genel dolandırıcılık. Bunların hepsini araştırmak için ne zamanımız ne de memurlarımız var. Bir o yana bir bu yana savrulan her söylentinin peşinden koşamayız. Elinizde somut kanıtlar olduğunda tekrar gelin ve tekrar konuşalım." Kibarca ayağa kalktı ve kapıya doğru bir işaret yaptı. "İyi günler leydim."

O da ayağa kalktı, kovulma karşısında öfkelenildi. "Ama... ama... bu adam Specter için çalışıyor!"

Bay Fitch gözlerini kırptırdı. Bay Hornbuckle kaşlarını çatı. Sonra ikisi de bakışlarını değiştirdi. Anlaşılan Spectre'nin kim olduğunu açıklamasına gerek yoktu.

"Emin misiniz?" diye tersledi yargıç. "Nereden biliyorsunuz?"

"Şey, dedi ki-" Kendisini açıklamak için Morgan'la olan bağlantısını da açıklamak zorunda kalacağını ve bunun Johnny'ye pek yardımcı olmayacağını fark ederek sözünü kesti. "Bunu birkaç kişiden duydum. Yüzbaşı Pryce'ın Spectre için çalıştığını söylediler. Ya da en azından öyle yapmayı düşünüyormuş."

Bay Hornbuckle, "Bu tamamen iki ayrı şey," dedi. "Ve söylentiler hiçbir şeyin kanıtı değildir."

"Yine de, patron," diye söze girdi Bay Fitch, "bunu araştırmanın bir sakıncası yok. Bir şeyler olabilir, bilirsiniz." Bay Hornbuckle kaşlarını çatınca Fitch ekledi: "Eğer Specter'la birlikteyse, efendim, araştırmamız gerekmez mi?"

"Neyi araştıracağımızı ben söyleyeceğim Fitch ve bir polis memurunu söylenti ve spekülasyonlarla harcayacak değilim."

"Yani bir şey yapmayı reddediyor musun?" dedi inanamayarak.

"Ben öyle bir şey demedim hanımefendi," diye karşılık verdi yargıç. "Verdiğiniz bilgiler ışığında -ki öyle- amirime danışacağım ve belki o da kabul ederse-"

"Amiriniz kim efendim?" diye sordu, meseleyi bu kadar isteksiz bir adama bırakmaya hazır değildi.

Dudaklarını kesinlikle kurbağaya benzer bir şekilde büzdü. "İçişleri Bakanlığı'nın himayesi altındayım."

"Peki kime rapor veriyorsunuz?"

Cevap vermeyecekmiş gibi görünüyordu ama Bay Hornbuckle bile rütbeli bir hanımefendiye cevap vermeyi reddedecek kadar yüzsüz değildi. "Lord Ravenswood, madam."

"Teşekkür ederim. O halde Lord Ravenswood ile kendim konuşacağım." Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkmaya başladı.

"Size sadece aynı şeyi söyleyecektir!" Bay Hornbuckle arkasından seslendi. "Elinizde kanıt olmalı leydim, kanıt!"

"Bunu kendisinden duymak isterim," diye karşılık verdi, dış ofislere doğru yürürken gitme zahmetine bile katlanmadı. Tanrı aşkına, tek istediği bir soruşturmaydı. Yargıç ise sanki bir kanun adamı olarak vatandaşlık görevi yerine büyük bir dayatmaymış gibi davranıyordu.

Pekâlâ, onun amirine gidecekti. Lord Ravenswood'u sosyal ortamlardan tanıyordu ve onurlu birine benziyordu. Eminim yargıca sözünü dinletir ve soruşturma için bir memur gönderirdi. Bulabildiği tek şey buysa Lucy'nin Bay Fitch'ini bile alırdı.

Lambeth Caddesi Ofisi'nden yarım blok uzaktaydı ki bir ses "Bekleyin leydim!" diye seslendi.

Durup arkasına döndüğünde, cılız bacaklı Bay Fitch'in dörtlü peşinden geldiğini gördü. Kısa bir süre durdu, onun yaşındaki bir adam için gerekli olandan çok daha fazla nefes alıyordu. "Seninle... konuşmak... istiyorum," diye soluk soluğa bağırdı.

"Ne hakkında?"

Bir süre daha derin derin nefes aldı, sonra doğruldu ve gergin bir şekilde kravatını çekiştirdi. "Merak ediyorum da... yani... Hanımefendinin bahsettiği yankesicinin benim bir kadın tanıdığım ile ilgili olduğundan şüpheleniyorum."

"Belki de," diye geçiştirdi, onun ne kadarını açıklayacağını merak ediyordu.

"Duyduğuma göre bu yankesici, sözde çetenin dükkanında ikamet ediyormuş."

Dudakları gerildi. Söylentiler kesinlikle hızlı yayılıyordu. "Eğer aynı kişiden bahsediyorsak, o zaman evet, sanırım durum böyle."

"Peki, o zaman leydim..." Omuzlarını kamburlaştırarak durakladı. "Hanımefendileri çocuğun neden Kaptan Pryce'la ilişki kurduğunu bilebilir mi acaba?"

Bir kaşını kaldırdı. "Tanıdığınızın akrabasıyla neden bu kadar ilgilendiğinizi merak ediyorum, efendim."

Bay Fitch omuz silkti. "Bildiğinizi sandığım gibi kız kardeşinden bahsediyorum. Zaman zaman ona göz kulak oluyorum. Ama kimsenin, özellikle de Bay Hornbuckle'ın suçlularla ilişki kurduğunu düşünmesine izin veremem. Özellikle de bu Pryce denen adam hakkında haklısanız."

Tanrım, ona ne söylemeliydi? Lucy'nin daha iyi bir hayat şansını mahvetmek istemiyordu ama Bay Fitch kesinlikle Lucy için doğru adam gibi görünmüyordu. "Anladığım kadarıyla yankesici orada

Kaptan Pryce'ın yasal çalışanı. Ve onun için çalmak için değil." Ya da Morgan öyle dedi. Ona inanıp inanmayacağını hâlâ bilmiyordu.

Adamın bakışlarında bir spekülasyon kıvılcımı çaktı ama o kadar çabuk kayboldu ki, kadın bunu hayal etmiş olabilirdi. "Peki, o zaman, eğer haklıysan, bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Hayır, o kadar da kötü değil."

Başını salladı. "Teşekkür ederim leydim." Sonra döndü ve polis ofisine geri döndü.

Onun gidişini izledi. Bu adam nasıl olmuştu da polis memuru olabilmişti? Bir an hariç, ona pek de zeki ve cesur biri gibi gelmemişti. Yargıcın kararını neredeyse hiç sorgulamamıştı. "Kadın tanıdığının" kardeşinden çok kendi itibarını korumakla ilgilenmişti.

"Çok daha iyisini yapabilirsin Lucy," dedi havaya.

Ama bu onun sorunu değildi, dedi kendi kendine sokağa çıkarken. Şu anda asıl derdi Morgan'ı nasıl durduracağıydı. Bu da öğleden sonra İçişleri Bakanlığı'nı ziyaret edeceği anlamına geliyordu.

Ertesi sabah Morgan ara sokakta Samuel'e bıçağını kimsenin bulmaması için nasıl saklayacağını gösterirken Johnny açık olan yan kapıdan elinde büyükçe bir çocukla çıkageldi. "Bu adam seninle konuşması gerektiğini söylüyor, Kaptan."

Morgan Ravenswood'un uşağını hemen tanıdı. "Teşekkürler, Johnny." Delikanlı tüm ayrıntıları duymayı beklermiş gibi öylece durunca Morgan kaşlarını çattı ve sertçe, "Sana dükkânı başıboş bırakmaman gerektiğini öğretmedim mi?" dedi.

Johnny mırıldandığı bir yeminle, her adımda ayaklarını sürüyerek dükkâna döndü. Morgan meraklı çocuğun duymadığından emin olana kadar bekledi, sonra Samuel'e izin verdi ve ziyaretçisini köşeye çekti.

"Üzgünüm Bill, ama gelmen gerekecek. Neredeyse bir hafta oldu ve ben raporu tamamen unuttum."

"Bunun için burada değilim, efendim. Ortak dostumuz sizinle konuşması gerektiğini söylüyor. Bu gece, Lord Merrington'ın balosunda. Arkadaşımız katılıyor ve sizi de orada görmek istiyor."

Balo mu? "Benimle daha özel bir yerde buluşamaz mı?"

"Onun zamanı yok. Balodaki hiç kimsenin sizi bu küreden tanımayacağını hatırlatmamı söyledi."

Leydi Clara hariç. Hayır, bu mümkün değildi. Ravenswood, para istemek dışında sosyal etkinliklere nadiren katıldığını söylemişti. Merrington'ın balosu bunun için pek de uygun bir yer değildi, bilinen bir evlilik pazarıydı. Ayrıca Ravenswood, Merrington'ın zaten böyle şeylerden kaçındığını söylemişti, yani güvende olmalıydı.

"Lord hazretlerine orada olacağınızı söyleyeyim mi?" Bill sordu.

Morgan hâlâ tereddüt ediyordu. Bu gece Hayalet'le karşılaşmasının üzerinden bir hafta geçmiş olacaktı. Adam cevabını isteyecekti. Yine de, Hayalet ortaya çıktığında burada olmamak daha iyi olabilirdi. Piç kurusu bir hata yapacak kadar sinirlenebilirdi. Morgan'ın çok istekli görünmesi de iyi olmazdı.

"Evet, orada olacağım. Ona raporumu da o zaman vereceğim." Bill gitmeye başladığında Morgan onu durdurdu. "Bunun ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Sadece dikkatinizi gerektiren komplikasyonlar ortaya çıktı."

Bu ilgi çekiciydi. "Teşekkürler, Bill."

Delikanlı gittikten sonra Morgan derin düşüncelere dalmış bir halde ara sokağa döndü. Londra'daki tek gerçek evi olan kardeşinin evinde giyinmesi gerekecekti. Burada balo için uygun kıyafet bulundurmuyordu. Ve düşünmesi gereken bir de Johnny vardı. Hayalet ortaya çocuğu yalnız bırakmaya cesaret edemezdi.

Gülümsedi. Her durumda Johnny'yi düşünmek ne kadar da otomatik hale gelmişti. Sadece üç gün içinde çocuğun eğitimi, hayatı için Samuel'in sabah dersleri ve çitçilik işi kadar önemli hale gelmişti. Aslında Morgan, Clara'nın çocuk için neden bu kadar endişelendiğini anlamaya başlamıştı. Johnny'de potansiyel vardı. Keskin bir zekâsı, sağlam ve hızlı bir vücudu ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranmadığı zamanlarda istekli bir mizacı vardı. Doğru etkilerle Johnny donanmada gerçekten başarılı olabilirdi.

Otoriteye karşı gelme eğilimini *dizginleyebilirse*.

Samuel ara sokaktan aşağı inerken başını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı, Kaptan?"

"Evet." Morgan bir an Samuel'i inceledi. "Senden bir iyilik istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım, efendim. Ama leydimi ilgilendiriyorsa-"

"Hayır. Johnny ile ilgili. Bu akşam dışarı çıkmam gerekiyor ve bu arada ona göz kulak olunmasını istiyorum. Sadece bu gece kalması için onu getirebileceğiniz bir yer var mı?"

Samuel düşünceli düşünceli yüzünü buruşturdu. "Sanırım Stanbourne hizmetkârlarının uyuyabilir. Onu geç saatlere kadar yanımda tutabilir, sonra da tüm hizmetçiler uyuduktan sonra gizlice içeri sokabilirim. Sadece bir geceliğine olduğu sürece-"

"Hepsi bu kadar, bir gece. Yarın sabah erkenden onu buraya geri getirebilirsiniz."

"Siz yokken sizden çalabileceğinden endişeleniyorsanız, sanmıyorum-"

"Sorun o değil. Sadece onu burada yalnız istemiyorum." "Neden?" diye sordu arkasından huysuz bir ses.

Morgan arkasını döndü, sonra Johnny'yi kapı aralığında, çiğ ve savunmasız görünürken bulunca inledi. "Dükkâna bakıyor olman gerekiyordu," dedi Morgan.

"İyi gidiyordum, değil mi?" Johnny ağlamaklı bir sesle. "Dikkatliyim ve çok çalışıyorum ve-"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok evlat. Seni temin ederim ki çok sadık ve güvenilir bir yardımcı oldun."

Samuel boğazını temizledi. "İstersen burada onunla kalabilirim."

"Hayır!" Morgan sertçe söyledi. İhtiyacı olan son şey Samuel ve Johnny, ikisi de Hortlak'la boğuşuyor. "Bu gece ikinizi de burada istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başlarını öne eğdiklerinde gözlerini devirdi. Sivillerden sorumlu olmanın sonucu buydu. Emirlere uymuyorlardı ve bir şey açıklamadığınızda duyguları inciniyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

"Bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Kendimce sebeplerim var." Ses tonunu yumuşattı. "İkinizin de bunu benim için yapmanıza ihtiyacım var. Bu çok önemli." Bir gine çıkarıp Johnny'ye uzattı, o da havada yakalayınca gözleri yuvalarından . "Siz ikiniz dışarı çıkın ve eğlenin. Bir horoz dövüşü ya da ödüllü bir dövüş falan izleyin. İyi bir yemek yiyin ve biraz bira için. Sadece yarın sabaha kadar buradan uzak durun, tamam mı?"

Başını sallayınca ikisi de aydınlandı ve o da gülümsemesini gizledi. Bir ginenin bir yankesicinin itirazlarını yumuşatmak için yapabilecekleri inanılmazdı.

Günün geri kalanı, Ravenswood'u bu kadar endişelendiren "komplikasyonların" ne olduğunu merak ederek gerginleşen Morgan için yeterince hızlı geçemedi. Akşamın erken saatlerinde Samuel ve Johnny'yi birlikte gönderip dükkânı kapattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden kardeşinin kasabadaki evine doğru yola çıktı.

Ancak kasaba evine girdiği anda bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti ve uşak ona "lordum" diye hitap etti, gözlerini kırıştırdı ve sonra kendini düzeltti. Sebastian'ın hizmetkârlarının ikizleri karıştırdığı tek zaman, ikisinin de kasabada olduğu zamanlardı.

Her şeyin canı cehenneme.

"Morgan, sen misin?" diye bağırdı baldızı salondan aceleyle çıkarken. Juliet onu görünce gülümsedi. "*Sensin!* Seni görmek ne güzel. Dün geldiğimizde sizin evde olmadığınızı görünce Sebastian büyük hayal kırıklığına uğradı."

Onu kucaklayarak selamladı, sonra geç de olsa onun pejmürde kıyafetini fark etti. Onu kol mesafesinde tutarak dikkatle inceledi. "Neden böyle giyinmişsin? Tanrı aşkına, bir serseriye benziyorsun."

"Ben... şey..."

Gözleri kısıldı. "Yine başını belaya sokmuyorsun, değil mi? Bahsimizin şartları-"

"Bahsimizin şartlarını hatırlıyorum, asla korkma." Sadece onlara bağlı kalmamıştı, hepsi bu. Ona sevgiyle gülümsedi. "Kirli kıyafetlerimin bahsimizle hiçbir ilgisi yok." En azından onun endişelendiği kadarıyla.

"Görünüşe göre Morgan Yankesicileri Islah Evi'nde hayır işleri yapıyormuş," diye açıkladı Morgan'a kendisinin kadar tanıdık gelen bir başka ses. Sebastian antreden içeri girdi, kardeşine sevgi ve şüphe karışımı bir bakışla baktı. "Ya da Ravenswood öyle iddia ediyor."

"Ravenswood'la mı konuştun?" Morgan sordu. Ravenswood'u alarma geçiren karışıklık bu muydu? Pek mümkün görünmüyordu. Sebastian'ın Morgan'ın neyin peşinde olduğunu bilip bilmemesi Ravenswood'un zerre kadar umurunda değildi.

"Bu sabah arkadaşını gördüm," dedi Sebastian. "Dün gece eve gelmediğinde ve hizmetçiler burada uyumadığını itiraf ettiğinde, nedenini bilebileceğini düşündüm."

Morgan, Sebastian'ın ifadesinden Ravenswood'un Morgan'ın şu anki girişimini ortaya çıkarıp çıkarmadığını anlamaya çalıştı, ama anlayamadı. Kardeşine yalan söylemekten gerçekten nefret ediyordu ama bunun alternatifi hem Sebastian'la hem de tatlı karısıyla arasının açılmasına neden olacaktı ki Morgan bundan hiç hoşlanmamıştı.

O da kaçmaya devam etti. "Aslında Spitalfields'da uyuyordum. Yuvayı işleten Leydi Clara'nın yerel halkla başı dertteydi ve ben de onun için varlığımı sunmaya hazırdım.

koruma." Her kelimesi doğruydu, onun kastettiği şekilde anlamasalar bile.

"Oh, Morgan, çok !" Juliet o kadar coşkuyula söyledi ki, kendini suçlu hissetti. "Burada güzel bir yatağa sahip olabileceksen Ev'de uyumak-"

Sebastian kaşlarını kaldırarak, "Evet, çok nazik," diye ekledi. "Ve çok da asil."

Juliet gevezeliğe devam etti. "Herhalde Leydi Clara Stanbourne'u kastediyorsunuz, değil mi? Dışarı çıktığımda onunla tanışmıştım, ama sosyeteye pek girmez, değil mi?"

"Hayır."

"Onunla tanıştığımı sanmıyorum," diye araya Sebastian.

"İlk tanıştığımızda beni seninle karıştırmadığına bakılırsa," dedi Morgan kuru bir sesle, "karıştırmadığını söyleyebilirim."

"Tabii ki görmedin, canım," diye araya girdi Juliet. "Sen de onun kadar nadiren sosyeteye giriyorsun. İkiniz nasıl tanıştınız ki?" Morgan'a sinsi bir bakış fırlattı. "Söylesene, Leydi Clara hâlâ... evli değil mi?"

Bu bakışı biliyordu. "Aklınıza bir şey gelmesin, Bayan Çöpçatan. Ona yardım ediyorum, hepsi bu. O yüzden şu anda şapelleri ve gelinlikleri hayal etmeyi bırakın."

"Sadece soruyordum-"

"Ne sorduğunuzu biliyorum, *küçük* hanım, ama böyle bir şey ."

Hiç beklenmedik bir anda Clara'nın beyazlara bürünmüş ve elma çiçeklerinden bir haleyle taçlandırılmış bir şekilde koridorda süzülüşü gözünün önüne geldi. Düşün gecesı, kocasını yakında gönlünce okşayabileceği kıvrımlarla kızdırmak için en güzel muslinlere bürünmüş olacaktı- Nabzı öfkeyle atmaya başladığında, bu düşünceyi silkeledi. Juliet'e ve onun fikirlerine lanet olsun. Konuyu değiştirme zamanı. "Burada hiç yemek var mı?

yer mi? Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Yarım saat sonra mutfakta oturmuşlar, Sebastian ve Juliet onu bir tabak soğuk biftek ve turşuyu mideye indirirken ve bunları küçük bir birayla yıkarken izliyorlardı.

"Yurtta ne iş yapıyorsun?" Sebastian sordu.

Sacrebleu. Yalan söylemeden buna cevap veremezdi. Morgan yemeğine konsantre oldu. "Çocuklara birkaç denizci becerisi öğretiyorum.

düğümler, pusula okumak... bu tür şeyler." Ne de olsa *bir* çocuğa bunları öğretmişti.

"Peki Leydi Clara sizin burada uyumanıza bir şey demiyor mu?"

"Geceleri orada kalmıyor, biliyorsunuz. Hizmetçi kalıyor." "Oh." Juliet hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu gece geri dönmek zorunda mısın?" "Aslında hayır. Merrington'ın balosuna gidiyorum."

"Harika!" Juliet haykırdı. "Biz de öyle! Sebastian katılmak istemedi - böyle şeylerden nasıl nefret ettiğini bilirsin- ama ben dans etmek için ölüyorum, bu yüzden beni götürmesini istiyorum."

Morgan bir iniltiyi bastırdı. O zaman hep birlikte orada olacaklardı. Tam da ihtiyacı olan şeydi -Juliet neden Ravenswood'la özel olarak konuşmaya gittiğini merak ediyordu. Düşünecek olursak, dün Sebastian'la konuştuğundan sonra muhtemelen bu akşamki toplantıyı bilerek ayarlamıştı. Sebastian'ın balodan bahsettiğine şüphe yoktu.

Bakışları düşünceli görünen kardeşine baktı.

"Biliyor musun," dedi Sebastian, "Juliet'e eşlik edebilirsin, o zaman benim gitmeme gerek kalmaz. Zaten oraya gideceksen-"

"Oh, hayır, Bay Evde Olmayı Tercih Ederdim," diye araya girdi Juliet. "Dans etmek istediğimi söylediğimde *seninle* dans etmek istediğimi kastetmiştim." Morgan'a özür dileyen bir gülümseme attı. "Alınmayın, anlıyorsunuzdur."

Sırıttı. "Alınmadım." Böyle zamanlarda kardeşini gerçekten kıskanırdı. Sebastian'ınki gibi bir hayat yaşamak gibi bir arzusu olduğundan değil. Ama arada bir, bir kadının onu bu kadar önemsemesinin, onun iyiliğini her şeyden çok istemesinin, onun arkadaşlığını arzulamasının, yatağından daha fazlasını ısıtmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Merak etmek muhtemelen yapacağı tek şeydi. Juliet ve Clara kadar iyi kadınlar kendilerini yuva kurmaya istekli erkeklere verirlerdi. Morgan öyle değildi.

"Peki neden Merrington'ın balosuna gidiyorsun?" diye sordu Sebastian. "Biliyorsun ki orası evlilik pazarıyla ünlüdür."

Juliet onun yerine cevap verdi. "Bu yüzden gidiyor. Uygun kadınlarla dans etmek için."

Morgan itiraz etmeye başladı, sonra düşünmesine izin vermenin daha iyi olabileceğini fark etti. Böylece başka bir açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı. "Aklımı okudun, sevgili baldızım," dedi yumuşak bir sesle.

Gözleri parlıyordu. "Ve eğer Leydi Clara en güzel kıyafetlerini giymiş ve uygun bir beyefendiyle dans etmeye hevesli bir şekilde orada olursa, o zaman

şikayet etmezdim. Değil , Morgan?"

Bu gerçeklerden o kadar uzaktı ki Morgan kahkahalara boğuldu. "Beni evli görmeye kararlısın, değil mi?"

"Seni hayatta ve bir süre daha burada görmeye kararlıyım, böylece çocuklarımızın bir amcası olacak. Bunu başarmak için bir eş bulman gerekiyorsa, evet, seni evli görmek istiyorum."

Ayıldı ve neden bir eş arayışında olmadığını, özellikle de Leydi Clara'yı neden istemediğini hatırladı. "O zaman korkarım kaderinde hayal kırıklığı var. Dünyada benimle evlenecek son kişi Leydi Clara Stanbourne'dur."

Bunu söylediği anda hatasını fark etti. Clara'nın kendisiyle evlenmeyeceğini değil, kendisinin onunla evlenmeyeceğini söylemek istemişti. Juliet'in gözlerindeki sempatiye bakılırsa, dil sürçmesini çok ciddiye almıştı.

Kendini düzeltmeye başladı, sonra vazgeçti. Juliet daha onu ve Clara'yı birlikte görmeden onun Clara'ya karşı şehvetten başka bir şey hissettiğine karar vermişti. Pekâlâ, Juliet'in hayallerini süslemesine izin ver. O ve Sebastian şehirdeyken Spitalfields'a gelip gitmesini kolaylaştıracaktı.

Juliet uzandı ve onun elini tuttu. "Merak etme Morgan. Kendine gelecektir."

Kederli bir gülümseme taklidi yaptı. "Umarım haklısındır."

Sonra, üzüntüsünden, bunu gerçekten kastetmiş olabileceğini fark etti.

Bölüm 11

Hiçbir eğilim yoktur ki, tatmini sahiplerini MERAK
kadar alçaltsın ya da onları böylesine aşağılayıcı
durumlara düşürsün.

Kapıları Dinlemenin Tehlikesi; ya da
Meraklı Kız Tedavi Edildi, *Anonim*

Clara, teyzesiyle birlikte Merrington malikânesindeki kalabalığın arasında dolaşırken, bunun bir hata olabileceğine karar verdi. Orkestranın mükemmel sesi Clara'nın ayaklarını dans etmek için kaşındırıyor, evin her tarafına yayılmış bahar gülleri ve leylak kokularıyla karışan şampanya kokusu Clara'nın aklını başından alıyordu. Küçük Mary burada olsaydı, Külkedisi'nin balosuna rastladığını düşünürdü.

Oh, evet, neredeyse kesinlikle bir hata. Clara buraya dans etmeye gelmemiştir. Lord Ravenswood'u köşeye sıkıştırıp kendisiyle konuşmasını sağlamak için buradaydı.

Ve neden aptalca bir baloya bu şekilde tepki veriyordu ki? Verity Teyze genellikle onu bu tür etkinliklere sürüklemek zorunda kalır, sonra da Clara bütün zamanını varlıklı insanları Yuvaya bağışta bulunmaya ikna etmeye çalışarak geçirirdi.

Aha! Onun sorunu buydu. İlk kez bağışları düşünmeden bir baloya katılıyor, ilk kez kendini eğlenmek için özgür hissediyordu. Dans etme ve eğlenme isteğinin tek açıklaması buydu. Ya bu ya da-

Hayır, dedi kendi kendine sertçe, bunun Morgan'la ve son zamanlarda onda uyandırdığı huzursuzlukla hiçbir ilgisi yoktu. Morgan'ın ona nasıl baktığıyla, o için için yanan gözlerinin karnında garip heyecan arzuları kabartmasıyla, ta ki dönmek, sıçramak ve...

Dans et.

İç çekti. Pekâlâ, belki de bunun biraz da onunla ilgisi vardı. Ama bu onu buradaki görevini yerine getirmekten alıkoymayacaktı.

"Bakın, Lord Winthrop orada!" Verity Teyze ayak parmaklarının üzerinde baş döndürücü bir şekilde sallanarak izdihamın üstünü görebilmek için boşuna çabalıyordu. "Daha yakına gitmeliyiz!"

Clara inledi. Evet, buraya gelmek kesinlikle bir hataydı. Müziğin hem kendisi hem de teyzesi üzerindeki zararlı etkisi bir yana, Lord Ravenswood'u bu kalabalığın içinde bulmak Tanrı'nın bir işiydi.

Dün sabah onunla konuşmak için ilk kez oraya geldiğinde, adamın işgüzar kâtibini kendisini lord hazretlerinin huzuruna kabul etmesi için zorlamalıydı. Ve dün öğleden sonra döndüğünde. Ve bu sabah üç saat bekledikten sonra adamın kim bilir nereye gittiğini ve günün geri kalanında dönmeceğini öğrendiğinde.

Elbette Lord Ravenswood'un kâtibini tabancayla başka hiçbir şey o zavallıyı vatandaşlık görevini yapmaktan alıkoyamazdı. Görünüşe göre Clara'yı Lord Ravenswood'dan uzak tutmak da buna dahildi.

Tamam. Bırak küçük sincap Ravenswood'u ofisinde görmesini engellesin. En azından katibin *burada* gücü yoktu. Bu gece, bir depremden başka hiçbir şey onu kaçamak cevaplar veren Lord Ravenswood'a yaklaştırmaktan alıkoyamazdı. Tek umudu, katibin başka birine Lord Ravenswood'un Merrington'ların balosuna katılacağını söylerken doğru duymuş olmasıydı.

"Haydi," dedi Verity Teyze, Clara'nın kolunu sertçe çekerek. "Gidip Lord Winthrop'la konuşmalıyız. Bunu yapmamak kabalık olur."

Clara gözlerini devirdi ama yine de onu takip etti. Kalabalığın kenarında durarak Lord Ravenswood'u bulamazdı. "Biliyor musun teyze, Lord Winthrop'la senin evlenmen gerektiğini düşünmeye başladım. Kaç çocuğu var? Beş mi? Bir düşünsene, köpekler köleleştirecekleri koca bir aileye sahip olma ihtimalinden heyecan duyarlar. İmparatoriçe tüm erkeklerin arkadaşlarını karakter kusurları açısından değerlendirebilir ve kızların uygun olmayan tüm taliplerini kovabilir."

"Saçmalama." Teyzesi kalabalığın arasından şaşırtıcı bir çeviklikle ilerledi. "Lord Hazretleri benden on beş yaş küçük. Benim gibi yaşlı bir kadını neden istesin ki?"

"Benden on yaş büyük. *Onun* gibi yaşlı bir adamı neden isteyeyim ki?"

"O kadar da yaşlı sayılmaz. Ayrıca, bir *erkeğin* yaşlı olması aynı şey değil canım.

Erkeklerin daha yaşlı olması gerekir."

"Ve yaşlı adamların daha bilge olması gerekir, ama Lord Winthrop'ta buna dair çok az kanıt gördüm."

"Şışt," diye tısladı teyzesi. "Seni duyacak."

"Ne?" Onu gerçekten duyabilecek kadar yaklaşmışlar mıydı? Tanrım, fırsatı varken gemiden atlamalıydı. Başka bir yöne gitmek için gizlice kendini teyzesinden ayırdı.

Ama artık çok geçti.

"İyi akşamlar, Leydi Clara," diye mırıldandı Kont, rahat edemeyeceği kadar yakınından. "Sizi ve teyzenizi bu güzel davete katılırken gördüğüme çok sevindim."

Hafif bir dönüşle Clara kendini Lord Boring'le burun buruna buldu. "Lord Winthrop, bu ne sürpriz. Anlamsız eğlencelerden hoşlanmadığınız için burada olmanızı beklemiyordum."

Lord Winthrop, genellikle kasvetli olan yüzüne talihsiz bir kukla görünümü veren bir gülümsemeyi zorladı. "Ara sıra düzenlenen parti ya da baloları canlandırıcı buluyorum. Aslında ben de size bir sonraki dans için benimle birlikte ayağa kalkmak isteyip istemediğinizi soracaktım."

Yanlış adam tarafından teklif edilmenin dans etme arzusunu tamamen yok etmesi inanılmazdı. Yine de konuklar arasında Lord Ravenswood'u araması şimdiye kadar boşuna olmuştu. Belki de balo salonunda dönüp durmak ona daha geniş bir görüş açısı sağlayacaktı. Ve ona Lord Winthrop'un cesaretini sonsuza dek kırma şansı verirdi.

Bu yüzden onun davetini kabul etti ve teyzesi gülümseyerek bakarken, kendini yere bıraktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lord Winthrop'un dans becerileri arzulanan çok şey bıraktı ve dönüşlerde birden fazla kez yanlış yöne gitti. Ağırbaşlı tavrı, cimriliği ve alt sınıflara karşı mizahtan yoksun çıkışlarıyla tanınırdı, dansıyla değil. Ya da kart oynamasıyla. Ya da güveçlerdeki çılgın kaçamaklarıyla. Kısacası, bir ev dolusu çocuğun sorumluluğunu üstlenmeye hevesli taze yüzlü bir kız için mükemmel bir koca olurdu.

Sadece o değil.

Birkaç dakika dans ettikten sonra, "Küçük evinizde işler nasıl?" diye sordu.

"Peki." Odada Ravenswood'u aramakla meşgul olduğundan Lord Winthrop'a pek dikkat etmedi.

"Nafile bir girişim olsa bile çocukları kurtarmaya çalışmanız çok asilce. Korkarım ki bu türden bir şey kurtarılamaz."

Dişlerini sıktı. Verity Teyze bu adamın evlenmek için uygun olduğunu nasıl düşünebilirdi?

Onun da aynı fikirde olduğundan emin bir şekilde devam etti. "Ama kendi çocuklarınız olması için sağlam bir hazırlık. Nihai niyetinizin bu olduğunu varsayıyorum."

Bir başka dönüş onları kısa süreliğine ayırırken, şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Yaptığı yorum, onun bir şey yapabileceğini ima etmeye en çok yaklaştığı andı.

ona kur yapıyordu. Sonra adamın ona neden kur yaptığını anladı. Çocuklarla çalışıyordu. Adamın beş çocuğu vardı. Hiç şüphesiz onunla evlenmeyi düzenli bir anlaşma olarak görecekti. *Onun* için.

Tekrar bir araya geldiklerinde, "Evet, bir gün kendi çocuklarım istiyorum" dedi. "*Kendime ait*", önemli kelimeler. "Ama şu anda bana çok ihtiyacı olan çocuklarla çalışmaktan memnunum." Yaramazlık dürtüsüyle ekledi: "Ve ücretlerimden bahsetmişken, Yuvadaki değerli beyefendilerin yardımına her zaman var. Eğer boş vaktiniz olursa ve ziyaret etmek isterseniz, size iş vermekten memnuniyet duyarız."

Dans onları tekrar ayırırken yüzündeki dehşete düşmüş ifade kadının kıkırdamasına neden oldu. Sonra yanındaki dansçının etrafını sararken, odanın öbür ucundaki avını fark etti. Lord Ravenswood balo salonundan çıkmış, sadece kütüphaneye ve kış bahçesine giden bir geçide doğru ilerliyordu.

Aha! Sonunda onu tuzığa düşürmüştü. Ve dans da sona eriyordu. Mükemmel.

Lord Winthrop onu pistten çıkarmak için geldiğinde, kendisini ondan kurtarmak için baş ağrısını öne sürmesi gerekip gerekmeyeceğini merak etti. Ama onun Huzurevi'nde gönüllü olarak çalıştığından bahsetmesi neyse ki yeterli olmuştu. Annesini aramakla ilgili bir şeyler mırıldanarak onu teyzesinin yanına bıraktı ve gözden kayboldu.

"O zavallı adama kaçması için ne söyledin?" Verity Teyze sordu.

"Hayal bile edemiyorum," dedi Clara tatlı bir sesle. "Yuva hakkında son derece samimi bir sohbet yaptık." Teyzesi kaşlarını çatarak sanki bir nutuk çekecekmiş gibi bakınca Clara aceleyle ekledi: "Yuvadan söz açılmışken, bağış yapmak için konuşmam gereken biri var. Hemen döneceğim teyze."

Sonra kalabalığın arasından Lord Ravenswood'un kaybolduğu geçide doğru manevralar yaparak ilerledi.

Balo salonundaki izdihamdan kurtulduktan sonra kış bahçesini denedi ama orada sadece genç bir çiftle karşılaştı, içeri bakar bakmaz suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar. Özür mırıldanarak geri çekildi.

Geriye kütüphane kalıyordu. Lord Merrington geniş kitap koleksiyonuna çok düşkün olduğu için genellikle partiler sırasında kütüphaneyi kilitli tutardı. Yine de kütüphane kapısının açık olma ihtimaline karşı oraya yöneldi.

Kapının kolunu denediğinde dönmesi onu şaşırttı. Bu sefer içeri dalmamaya dikkat etti. Kapıyı yavaşça açarak içeriye baktı.

Lord Ravenswood'u göremiyordu ama içeride olduğundan emindi. Kendi başına küçük bir oda büyüklüğünde olan büyük baş pencereden gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordu. Ne yazık ki pencereyi çevreleyen iki sütun, durduğu yerden içeriği görmesini engelliyordu.

Eğer içerideki gerçekten lord hazretleriyse, kiminle böyle gizlice konuşuyordu? Bir kadın olabilir mi? Muhtemelen Lord yalnızken geri dönmeliydi ama onunla konuşma fırsatını kaçırmak istemiyordu. Yaklaşmaya karar vererek kütüphanenin içine süzüldü.

Morgan zarif, yaldızlı koltuğunda usulca arkasına yaslanarak Merrington'ın şık bir şekilde düzenlenmiş bahçelerine bakan pencereden dışarı baktı. Bir ağacın altında bir adam, elinde yelpazesi olan nazlı bir genç kadına ilgi gösteriyordu. Onları flört ederken izlemek Morgan'ın kıskançlığını uyandırdı. Sebastian'ın uşağının kan ter içinde kusursuz hale getirdiği iyi dikilmiş gece kıyafetlerine rağmen, onlar bir şekilde buraya aitti ama kendisi değildi.

Tüm bu olay onu tedirgin ediyordu ve bunun tek sebebi lordlar ve onlardan biri olmadığını hatırlatan hanımları değildi. Ev bile onu rahatsız ediyordu. Kadife perdeler, gerçekten görebileceği pencereler, tertemiz halılar... Spitalfields'dan sonra her şey çok temiz ve düzenli görünüyordu. Kendisini tam da taklit ettiği çit gibi hissetmesine neden oluyordu; rahat değil, beceriksiz, Petticoat Lane'in gerçek bir sakini. Rahatsız edici derecede sıkı kravatını çekiştirmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Bu gece dükkânda Hortlağın rüzgârda savrulmasına izin vermenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" Ravenswood sordu.

Morgan düşüncelerini az önce bitirdiği rapora geri götürdü. Ravenswood bu toplantı için neden bu kadar hevesli olduğunu henüz açıklamamıştı.

Morgan omuz silkti. "Spectre'nin emirlerine boyun eğmek onu açığa çıkmaya zorlamaz. Onlara karşı gelmek zorlar."

"Yoksa ölürsün."

"Onu henüz bunun için yeterince sinirlendirdiğimi sanmıyorum." Morgan kollarını göğsünde kavuşturdu ve bunun ceketinin çizgilerini nasıl bozduğunu geç de olsa fark etti. "Her neyse, bu gece sana vereceğim bilgiler bu kadar. Şimdi sıra sende. Beni bu lanetli baloya neden sürüklediğini söyle."

Ravenswood iç çekti. "Leydi Clara ile ilgili... şey... yapışkan bir sorunuz var. Lambeth Caddesi polisine giderek sizin ve dükkanınız hakkında bir soruşturma başlatmalarını talep etti."

Morgan bir an güleceğini mi yoksa çığlık mı atacağını bilemeden ona baktı. Demek küçük işgüzar sonunda onu yetkililere ihbar etmişti? Johnny'nin kaçışına çok kızmış olmalıydı. "Emin misin?"

"Elbette eminim, o ofislerden ben sorumluyum, biliyorsun." Ravenswood öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Hornbuckle, taleplerinden vazgeçmesi için onu teşvik ettiğini söyledi. Önce benimle konuşmadan sizi soruşturmayı reddetti, ama onu konuyu kendi başına takip etmekten vazgeçirdi. Görünüşe göre bu onun kararlılığını azaltmamış."

"Hayır, olmaz. Şimdi ne yaptı?"

Ravenswood gözlerini kaçırdı. "O... um... polisle işi bittikten kısa bir süre sonra ofisime geldi. Katibim dün ve bugün onu oyaladı ama kolay kolay vazgeçmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Oh, hayır, *benim* tanıdığım Leydi Clara değil. Görünüşe göre sizin tanıdığınızdan çok farklı biri."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı Ravenswood. "İtiraf etmeliyim ki 'havlıyor ama ısırıyor' konusunda yanılmışım. Lanet olası inatçı kız. Bu işi bu kadar ileri götüreceğini kim tahmin edebilirdi ki?" Morgan'a merakla baktı. "Ama bunu duyduğuna pek üzölmüşe benzemiyorsun."

"Onun muhalefetine benim lehime işlemesi mümkün. Hortlak bazı polis ofislerinde bağlantıları olduğunu ima etti. Onunla bir daha karşılaştığımda, Leydi Clara'dan bahsedip bahsetmediğine bakarak bu iddianın ne kadarının doğru olduğunu anlayabilirim. Ve eğer polisler arasında uşakları varsa, o zaman bana yaptığı zulüm sadece onun benim bir suçlu olduğuma dair inancını pekiştirecektir. Dürüst olmak gerekirse, ona teşekkür etmeliyim."

"Peki sulh yargıcına sizi soruşturması konusunda ne diyeyim?"

Morgan Ravenswood'a doğru dönerken sandalye gıcırdadı. "Hornbuckle gerçekten senin için çalıştığını biliyor mu?"

"Benden başka kimse bilmiyor."

"O zaman Leydi Clara istediğinde neden beni soruşturmayı reddetti?"

"Anladığım kadarıyla bunun nedeni yetersiz kanıt sunmasıydı. Ve bir şeyler saklıyor gibi göründüğünü söyledi."

Clara'yı tanıdığım kadarıyla, Johnny'nin olaya karıştığını saklıyordu. "Peki neden en başta sana onun endişelerinden bahsetme zahmetine girdi?"

"Çünkü yaygara kopardı. Çünkü bir soylunun ona emir vermesi onu da, onu görmezden gelmek istemedi."

şüpheler. Çünkü siz bir donanma mensubusunuz ve o da sizin bir suçlu olabileceğinizi tuhaf buldu."

"Hepsi de iyi nedenler. Pekala, Bay Hornbuckle'a söyleyin soruşturma konusunda kendi eğilimlerini takip etsin. Peşime bir adam takması işimi etkilemez - Hortlak bana ulaşmak için bunu nasıl aşacağını bilir. Soruşturmanın nasıl ele alındığı, yargıcınızın sadakatinin nerede yattığını belirlememize yardımcı olabilir. Adamlarınıninkinden bahsetmiyorum bile."

"Pekala, ama kullanmayı düşündüğü adam olan Fitch'in başınıza bela olabileceği konusunda sizi uyarıyorum. Shakespeare'in *Much Ado*'sundaki aptal polis memuru Dogberry gibi davransa da, aslında çok yeteneklidir. Başarılı soruşturmalarından dolayı ödül olarak kendine büyük bir servet biriktirdi."

Polis memurlarına, teklif edilen ödüllere bakmaksızın tüm suçları araştırmaları söylenirdi, ancak uygulamada, kurban ödül olarak ne kadar çok teklif ederse, bir vaka o kadar sıkı araştırılırdı. İyi memurlar genellikle meşru ödüllerden çok iyi para kazanırlardı. "Eğer davaya yetkin bir memur atamak istiyorsa, bu yargıcınız hakkında iyi şeyler söylüyor demektir. Bunu aşabilirim, merak etmeyin."

"Ya Leydi Clara? Onun hakkında ne yapmalıyım?"

Morgan sırtıttı. "Onunla tek başınasın Ravenswood. Ben olsam ona gerçeği söylemezdim, çünkü bunu ne kadar iyi saklayabileceğini bilmiyoruz. Ama bunun dışında, onu nasıl öyle erteleyebiliriz. Yine de seni uyarıyorum.

-Sadece şüpheli değil, aynı zamanda zeki. Açıklamalarınızın yarısını kolayca anlayacaktır."

Ravenswood ona ters ters baktı. "Sanırım seni onun evine bu kadar yakın bir yere yerleştirdikten sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorsun."

" haklısın. İyi eğlenceler."

Ravenswood bir homurtuyla aniden ayağa kalktı ve o anda Morgan baş pencereyi çevreleyen sütunlardan birinin ötesinden belli belirsiz bir ses duydu. Emin olamıyordu ama bunun bir nefes alma sesi olduğuna yemin edebilirdi.

Görünüşe göre Ravenswood bunu duymamıştı, çünkü kütüphanenin kapısına doğru döndü ve "Geliyor musun Morgan?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım burada biraz oturacağım. Ama sen devam et. Juliet'i dansa kaldırır mısın? Bu onun gururunu okşar ama kardeşimi de çok kızdırır. O zaman belki bana ne yaptığımı ilgili o kadar çok meraklı soru sormazlar."

Ravenswood güldü. "Pekala."

Morgan, Ravenswood'un davetsiz misafiri fark etmeden odadan çıkışını izledi. Kütüphanede gizlenen biri *varsa*, o da saklanıyordu.

Ya da belki Morgan sadece sesi hayal etmişti. Hiçbir şey fark etmemiş gibi pencereden dışarı bakmaya zorladı kendini, ama kulakları her sese açıktı. Bir süre sonra kapıya doğru hafif bir ayak sesi duyduğunda, saniyeler içinde sandalyeden kalkıp adamın peşinden gitti.

Ama bu bir erkek değildi. Bir kadın son sürat kaçarken kadınsı bir çığlık duyuldu. Adam onu daha kapıya ulaşmadan yakaladı. Kadını kolundan tutarak, yüzünü kendisine dönmesi için çevirdi.

Her şeye rağmen, o *Clara*'ydı.

Bir prenses kadar güzel görünerek Morgan'a zayıf bir gülümseme fırlattı. "İyi akşamlar." Morgan'ın öfkesini sezmiş olacak ki, kaçmaya hazırlanır gibi geri çekildi, ama Morgan onu durdurmak için kollarından tuttu.

"Ne kadarını duydun?" Parmaklarını uzun eldivenlerinin üstünden görünen çıplak tenine soktu ve onu sarstı. "Bana ne duyduğunu söyle, lanet olası!"

"Hiçbir şey, yemin ederim! İkiniz de çok alçak sesle konuşuyordunuz ve ben o lanetli sütunlar yüzünden yaklaşımadım."

Ona inanmalı mıydı? Sütunlara doğru bir göz attı. Sandalyelere pek yakın değillerdi. O ve Ravenswood ihtiyatlı davranmışlardı. Bakışlarını ona geri çevirdi. "Hiçbir şey duymadın mı?"

Başını öfkeyle salladı. "Hiçbir şey. Sana söz veriyorum. Ve inan bana, denedim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Artık onun doğruyu söylediğinden neredeyse emin olduğu için elini gevşetti. Ama ona iyice bakana kadar onu bırakmaya cesaret edemedi. Onu hiç gece elbisesi içinde görmemişti. İncilerle süslenmiş güzel boynunu ya da kurdelelerle halelenmiş ipeksi saçlarını... ya da zengin, dekolteli bir elbisenin korsajının üzerinde kabaran yumuşak göğüslerini hiç görmemişti.

Farkında bile olmadan, ellerini çıplak kolunun kısa uzantısından çocuk eldivenlerine, oradan da mavi saten kollarının üzerinde kabaran ağın kenarlarına doğru kaydırdı. Ve tüm bu süre boyunca onu içine çekti, biraz saten ve birkaç incinin bir kadında yaratabileceği değişime hayret etti. Ama adam incilere dokunmak için uzandığında, kadın sarsıldı ve geri adım atarak adamın elinden kurtuldu.

"Konuştuğun Lord Ravenswood", değil mi?" diye fısıldadı, dokunuşunu kovmak istercesine kollarını ovuşturarak.

Bu, onun etrafına sardığı hoş büyüyü bozdu. "Kimse sana insanları gözetlemenin kabalık olduğunu söylemedi mi?"

"Kimse *size*  alıntı malları satmanın yanlış olduğunu söylemedi mi? Ve h k met yetkililerine rüşvet mi? Ve-"

"Devlet memurlarına rüşvet vermek mi?" diye söze girdi, kadın hayali suçlarını anlatmayı bitiremeden. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana masum rolü yapma. Su larınızı görmezden gelmesi için Lord Ravenswood'a rüşvet vermeyecekseniz neden onunla gizli toplantılar yapasınız ki?"

Gülmeyi başardı. "Pek de gizli bir toplantı sayılmazdı. bize rastladı. Daha ihtiyatlı olacağımızı düşünürdünüz."

"G lmeyin bana!"

"O zaman beni gözetleme."

"Ben casusluk yapmıyordum," diye itiraz etti. Adam yakındaki bir aplikten gelen ışığa doğru yaklaştığında, kadın ilk kez onun kıyafetini fark eder gibi oldu. "Peki neden böyle giyindin?"

"Ne gibi?"

Elini aşağı doğru sallayarak kravatının modaya uygun Doğu düğümüyle bağlanmış olduğunu, ceketinin ince kesilmiş olduğunu ve ipek pantolonunun bir şilin sı ratacak kadar gergin olduğunu gösterdi. "*İşte* böyle. Bir centilmen gibi."

"Ben bir beyefendiyim."

Kadın homurdandı. "Sen şeytani, aldatıcı bir d zenbazsın, işte sen busun. Lord Ravenswood'a rüşvet vermek için baloya gizlice girebilmek için bir beyefendi gibi giyiniyorsun-"

"Bu fikirlere nereden kapıldığınızı bilmiyorum," diye tersledi. "Lord Ravenswood'a rüşvet vermiyordum. Sadece onunla burada karşılaştım ve birkaç hoşbeşe bulundum. Ona rüşvet vermek için, ona... şey... faaliyetlerimden bahsetmem gerekirdi, neden bahsedeyim ki?"

Bunu düşünceli bir ifadeyle değerlendirdi. Onunla Ravenswood arasındaki bağlantıyı anlaması ve geri kalanını bir araya getirmesi ne kadar sürerdi? O kadar ileri gitmeden önce dikkatini dağıtsa iyi olurdu.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Lord Hazretleriyle görüşmek için gelmediysen neden buradasın? Bana bunu söyle."

Ani bir yaramazlık onu ele geçirdi. "Sence neden?" Bir elini kütüphaneyi kapsayacak şekilde salladı. "Lord Merrington'ın çok sayıda

güzel ve pahalı eşyalar. Mükemmel bir porselen zevki ve gördüğüm en iyi gümüşlerden bazıları onda. Sadece Rembrandt'ı bile değerli olmalı-"

"Buna cüret edemezsin!" diye haykırdı dehşet içinde. "Sen bir çitçisin, hırsız değil!"

"Bu doğru." Adam sırttı ve bundan büyük keyif aldı. Onu kışkırtmak çok kolaydı. "Ancak bir çit olmanın sorunu, hırsızların bana getirdiklerini almak zorunda olmam. Ve genellikle çalınacak en seçkin parçaları tanıyacak eğitime sahip olmadıklarından, istediklerimi seçmek için önceden geldim. O zaman tek yapmam gereken, profesyonelleri maymuncukları ve-"

"Merrington'lardan çalmana izin vermeyeceğim, seni... seni alçak!" Onu gafil avlayan kadın dönerek kapıya doğru koşmaya başladı.

Kahkahalar atarak onun peşinden koştu. Aslında adam onu yakalayıp kapıyı çarparak kapatmadan önce kapıyı açmayı başarmıştı. Hâlâ gülerek onu kendine doğru çevirdi, sonra da onu tuzağa düşürmek için ellerini iki yanından kapıya dayadı.

İfadesine bakılırsa, onun eğlencesini paylaşmıyordu. "Benden uzak dur!" Adamın göğsüne sertçe bastırdı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" "Clara, kes şunu. Seninle dalga geçtiğimi anlamıyor musun? Ben buraya Çal. Tanrı aşkına, sakın !"

Sözlerinin kafasına dank etmesi bir saniye, onu itmekten vazgeçmesi ise bir saniye sürdü. Ama güzel gözleri hâlâ parlıyordu ve elleri göğsüne doğru yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Buraya çalmaya gelmedim, *ma belle ange*," diye tekrarladı. "Yemin ederim."

Kızın yüzündeki öfke yerini belirsizliğe bıraktı. "Ve siz buraya... yandaşlarınızın ne çalması gerektiğine karar vermek için gelmediniz?"

Kahkahalarını daha da bastırarak başını salladı. "Hadi ama, planlarım bu kadar kötü olsaydı gerçekten açıklar mıydım sanıyorsun?"

"Sanırım değil." Hâlâ inatla şüphelenen kadın, adamın kıyafetlerini bir kez daha inceledi. "Ama buraya çalmaya gelmediysen ve Lord Ravenswood'a rüşvet vermeye de gelmediysen, o zaman neden buradasın?"

"Çoğu insanın burada bulunma sebebi de aynı, tatlım. Baloya katılmak için." "Elbette davet edilmediniz-"

"Ben hala bir deniz subayıyım, biliyorsun. Eski günlerden arkadaşlarım var."

Gözleri kısıldı. "Lord Ravenswood mu? O senin 'arkadaşlarından' biri mi?"

"Belki de." Kadın sorgulamasına devam edemedi, adam ona döndü. "Şimdi bana onu neden gözetlediğini söyle." Sanki bilmiyormuş gibi.

"Onu gözetlemiyorum. Sadece ikinize rastladığımda onunla özel olarak konuşmayı umuyordum."

"Peki neden Ravenswood ile özel olarak konuşmak istiyorsunuz?" Ravenswood'la konuşmasını duymadığı konusunda doğruyu söylüyorsa, o zaman yapmaya çalıştığı şeyi gizlemek isterdi.

Bu onun da aklına gelmiş olmalı ki, kendi tuzağına düşmüş bir halde gözlerini kırıştırdı.

Ona neşeyle eziyet etti. "Bekle, sanırım tahmin edebilirim." Yüzünü tam bir panik kapladı. "Tahmin edebilir misin?"

"Bu bir evlilik pazarı. Siz ve Ravenswood evli değilsiniz. Gerisini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor." Onu kızdırmak için yakınına eğildi. "Bir koca mı arıyorsun, Clara? Ravenswood'un çok uygun bir bekâr olduğunu duydum. Gözünü ona mı diktin?"

Paniği kızgınlığa dönüştü. "Yüce Tanrım, hayır!"

"Tek yapman gereken onu tavizkar bir pozisyona sokmak. O zaman, o asil karakteriyle seninle evlenir. Bu yüzden mi onunla özel olarak konuşmak istedin, onu acele bir evliliğe ikna edebilmek için mi?"

"Saçmalama."

"Hayır mı?" Bakışlarını onun üzerinde gezdirerek davetkâr kıyafetini her yönüyle inceledi. "O zaman bir erkeği baştan çıkarmak için değilse, neden bu güzel elbiseyi giydin?"

"Bu işler için her zaman iyi giyinirim."

Bir elini kapıdan indirip kabarık kollarını süsleyen mavi rozetleri parmakladı. "Saten, değil mi? Bahse girerim çok da pahalıdır."

"Şundan daha pahalı değil..."

Adam bir parmağını elbisesinin ince omzunda gezdirdikten sonra korsajından aşağıya doğru bir çizgi çizerken kızın sesi kesildi. Nefesi hızlandığında ve gözleri yumuşadığında, şiddetli bir memnuniyet dalgası hissetti. o günden beri, onun dokunuşuna verdiği istekli tepkiyi hayal edip etmediğini merak ediyordu. Hayal etmemiş olması onu son derece memnun etmişti.

Geniş gözlerle ona bakarken, dudakları bilinçsiz bir davetle ayrılırken, parmağını dekolte korsajının süslemesi boyunca gezdirdi. Kenarından görünen göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklıklarına dokunmamak için elinden geleni yaptı. Onun ve Ravenswood'un buluşmasından dikkatini dağıtmak için başlayan şey hızla arzuya dönüşüyordu.

"Ah, evet, saten," dediğini duydu kısık sesle. "Dantellerle de süslenmiş. Çok pahalı." Sesini alçalttı. "Çok kışkırtıcı. Bir erkeği baştan çıkarmak için mükemmel bir seçim."

Yutkundu, solgun boğazı bu hareketle titriyordu. "Denemiyordum... Yani, ben hep böyle yaparım-"

"Bahse girerim buradaki her erkek bu gece sizi izliyor, ellerini üzerinize koymak istiyordur. Bunu yapmak istemiştir." Onun yanağını okşadı, yasemin kokusunda boğuldu. "Ve bu." Onun küstah küçük burnunu öptü. "Ve bu..." Yumuşak ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Vücudundaki her kas canlandı. Dudakları hatırladığından bile daha lezzetliydi, bal gibi tatlı ve yaz kadar sıcaktı. Onu öperek, ona dokunarak saatler geçirebilirdi. Daha önce hiç bu kadar açık ve bu kadar masum bir kadınla tanışmamıştı. Bazen bir melek, bazen bir ahlaksız, ama her zaman karşı konulmazdı.

Şimdi olduğu gibi. Kaçmak için onun şaşkın tepkisinden faydalanması gerekiyordu ama onun yerine bunu yapıyordu.

Onu tekrar öpmek için sonsuza dek bekledikten sonra durmaya da niyeti yoktu. Hayalet lanetlensin, Ravenswood lanetlensin. Clara onu öpmesine izin vermeye devam ettiği , hepsi şeytana gidebilirdi.

Çünkü şansı varken onun tadına bakmanın tadını çıkaracaktı.

Bölüm 12

Günahkâr ve yasadışı eğlencelerden ve Bedenin ya da
Zihnin Refahına zarar veren şeyden kaçının.
Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Morgan onu öptükçe Clara daha da teslim oluyordu. Buna nasıl engel olabilirdi ki? Bunun hayalini kurmuş, geceler boyu bunun üzerinde durmuştu. Ve her şey eskisi kadar lezzetliydi. Adam öpüşme konusunda bir iki şey biliyordu. Ağzı onunkini öyle ustalıkla okşuyordu ki, öpücüğü derinleştirdiğinde Clara direnme fikrinden vazgeçmişti.

Öpücüğe yükseldi, dilinin her ipeksi hamlesini almak için ağzını açtı. Elleri kendi iradesiyle ceketinin altından süzüldü ve onun sıcak, gergin beline yapıştı. Adam bir iniltiyle ona doğru eğildi ve onu daha derinden öptü, kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki adamın bunu duyacağını düşündü.

Ya da hissetmek. Çünkü korse süslemesini çizen aynı parmak yine bir çizgi çiziyordu. Ama bu kez eldivenlerini çıkarmıştı... ve bu kez çıplak parmağı çıplak teni okşuyordu. Cesurca, baştan çıkarıcı bir şekilde, her dokunuşunda alev alan tenin üzerinde gezdirdi.

Sonunda göğüslerinin arasındaki içe doğru kıvrımda durup parmağını korsajının içine daldırdı.

Zor nefes alarak dudaklarını araladı. "Ne yapıyorsun?"

Aç bakışları onunkilere kilitlendi. "Ravenswood'a sunmayı planladığınız cazibeleri merak ediyorum."

"Oh, Tanrı aşkına, teklif etmeyi planlamıyordum-"

Ağzı tekrar onunkinin üzerine kapandı, o kadar sert, yağmacı ve muhtaçtı ki, parmağını elbisesinin ve kombinezonunun içinde gezdirdiğini fark etmedi bile. Ama adamın parmağının ucu geceliğin altındaki meme ucunu sıyrıldığında kesinlikle fark etti - çıplak meme ucunu, Tanrı aşkına. Adamın *oraya* dokunması ne kadar da erotikti.

Ve aşırı derecede kötüydü. Ağzını onunkinden ayırarak, ne yaptığına inanmakta güçlük çekerek adamın becerikli parmağına baktı. O

elbisesinin iç kısmı boyunca ileri geri okşadı ve küstahça göğsünü okşadı.

Nabızı hızla atıyor ve güçlükle nefes alabiliyordu. İtiraz etmesi gerekiyordu ama konuşması imkânsızdı.

Elbisesi  apkın karakterini sürekli hatırlattığında onun ilgisine direnmek daha kolay olmuşt . Tanıdığı herhangi bir beyefendi gibi giyindiğinde bu çok daha zordu. Bu onu neredeyse... saygın biri gibi gösteriyordu.

Ama hiçbir saygıdeğ r beyefendi *bunu* yapmaz.

"Belki de biz... baloya geri dönmeliyiz," dedi zayıf bir sesle. Ama elleri adamın belinde sabit kaldı ve sözlerini yalanladı.

Bakışları onu olduğu yerde sabitlemişt , siyah, gizemli, zevkler vaat ediyordu. "Burası daha rahat." Eli kadının bedeninden ayrıldı ama sadece arkasına uzanıp kütüphanenin kapısını kilitlemek . "Ve  zel."

Korku ve evet, beklentiden oluşan bir ürperti omurgasından aşağıya doğru aktı. "Seninle  zel olarak g r şmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Neden olmasın?" Adam ona muzip bir g l msemi fırlattı. "Ravenswood ile özel olarak kurnazlıklarını denemeyi planlıyordun."

"! Neden bana inanmıyorsun?"

Boynuna enfes bir öpücük kondurdu. "   nk  başka bir açıklama getirmedi."

Nefesini içine çekti. Hayır, yapmamıştı. Ve şu anda, gerçek dışında akla yatkın tek bir şey bile düşünemiyordu. Ki bunu ona kesinlikle söyleyemezdi.

Kadın sessiz kaldığında, adam daha aşağıya, köprücük kemiğine bir öpücük daha kondurdu. "Gördün mü?" diye mırıldandı, kadın inkar edilemez bir zevkle titrerken. "A ıklamama sadık kalacağım. Yine de böyle bir şeyi planlamanızın çok zalimce olduğunu söylemeliyim. Ravenswood'un evlilikle ilgilenmediğini duydum ama zavallı adamın senin zevklerin karşısında hiç şansı olmazdı. Tanrı biliyor ya, ben onlara karşı tamamen  aresizim."

"Hayatında bir gün bile çaresiz kalmadın-" Adam elini göğsünün üzerine kapatıp korse üzerinden öyle ustaca yoğurunca kadın inledi. "Aman Tanrım, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana uzun zamandır istediğim şekilde dokunmak," diye mırıldandı, "senin benden istediğin şekilde." Sanki bunu kanıtlamak istercesine diğer elini kaldırıp diğer göğsünü okşadı.

Verity Teyze'nin dediği gibi, iyi bir papatya eksikliği. Tam burada, Merrington'ların halısının üzerinde bir su birikintisine dönüşeceği kesindi. "Morgan, bunu yapmamalısın-"

Adamın ağzı, hayal edilebilecek en heyecan verici öpücükle tekrar onunkini kapladı. Yoksa elleri aynı anda göğüslerini okşadığı, onları hiç durmaması için dua edeceği kadar kışkırtıcı bir şekilde ovduğu için mi heyecan vericiydi?

Onun nesi vardı ki? Her zaman ahlaksızlığın kadınlara zevk vermesi gerektiğini düşünmüştü, yoksa bazıları erkekler için eteklerini kaldırmaya bu kadar istekli olmazdı. Ama bunun *onu* bu şekilde etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Morgan'dan *hoşlanmıyordu* bile!

Hayır, bu doğru değildi. Ondan çok hoşlanıyordu. Ama onun temsil ettiği şeyi değil. Tıpkı onun temsil ettiği şeyden hoşlanmadığı gibi.

Bu düşünce onu duraksattı. Neden tüm şeytani baştan çıkarma gücünü ona karşı kullanıyordu? Ona karşı bir şey hissettiği için olamazdı. Hayır, başka bir şey yüzünden olmalıydı... dükkânda dikkatini dağıtmak için onu öptüğü o gün gibi...

Acı gerçek gün yüzüne çıktığında, onu itmek için ellerini ceketinin içinden çıkardı.

Sendeleyerek geri çekildi, ağırlaşmış gözleri vahşi bir açlıkla parlıyordu. "Ne oldu, tatlım?"

"Bunu neden yaptığını biliyorum! Bana dokunuyorsun ve... ve seni istememi sağlıyorsun-Neyse, nedenini biliyorum."

Elleri yumruk olmuş, sanki ona dokunmamak için savaşıyordu. "Seni arzuladığım için mi?"

"Çünkü dikkatimi dağıtmayı 'arzuluyorsun'." Acısını gizlemek için mücadele etti. "Senin gibi bir adam, bir amaca hizmet etmediği sürece dürtülerine asla boyun eğmez. Ve senin amacın Ravenswood'la aranda neler olduğunu sormamı engellemek."

Yüz hatlarına hissedilir bir soğukluk yayıldı. "Demek beni çözdün, öyle mi?"

salladı, midesinde kaynayan hastalıklı çalkantı yüzünden kelimeleri söyleyemiyordu.

"Senin tadına bakmak, seni kollarıma almak ya da bir an için bile olsa başka bir yaratıkla bağ kurmak istemem mümkün değil," dedi sertçe. Hayır, benim gibi bir adam değil. Kalpsiz bir suçlu değil."

Adamın acımasızlığı onu suçluluk duygusuyla çarptı. "Ben istemedim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Gözlerini kaçırdı, kasları titriyordu.

Çen

e. Bir anlık kış sessizliğinden sonra kapının kilidine uzandı ama adam elini yakaladı. Bakışları yavaşça kızın vücudunda gezinirken diğer eliyle kendini kapıya dayadı.

Yüzünde beliren ihtiyaç çok açıktı. "Pekala, *ma belle ange*. Sanırım sorularınıza cevap istiyorsunuz. Küçük şüpheci zihninizin inandığının aksine, sizinle birkaç dakika zevk paylaşmak istiyorum. İşte size teklifim: Sorularınızı sorun, ben de dürüstçe yanıtlayayım."

Kadın konuşmaya başladı ama adam parmağını kadının dudaklarına götürdü. "Daha bitirmedim. Cevapladığım her soru için bana istediğim bir şeyi veriyorsun." Parmağıyla dudaklarında gezindi. "Seni tatmak için bir şans." Parmağını çenesinden geçirip boynunu okşayarak göğsüne kadar ilerletti ve kadın beklentiyle titredi. "Seni okşamak için." Parmağını korse içine sokarak meme ucuna doğru yaklaştırdı. "Çıplak bedenini okşamak için."

Adam hedefine ulaştığında, kadın ona dokunması için can atıyordu. Adam da bunu biliyordu, çünkü meme ucunu ileri geri okşarken, onunla alay ederken, onu tahrik ederken yüzünde acımasız bir memnuniyet vardı. Ama kadının ihtiyatlı bir yanı isyan edip elini tutmak için uzandığında, adam boğuk bir sesle, "Bunlar benim şartlarım. Sana verdiğim her cevap için sen de bana bir okşama, bir öpücük ya da... ne istersem vereceksin."

Ne isterse. Şimdi başı büyük dertteydi. Çünkü bu fikir bile ağzını sulandırıyor.

Ve onun da kafasını karıştırdı. Onu gerçekten de iddia ettiği kadar arzuluyor muydu?

Sorularına cevap verecek kadar çok mu? Yoksa bu da başka bir numara mıydı? "Bunu yapmayacağımı sanıyorsun," diye fısıldadı. "Kaçtığın için "Geçen sefer beni... çirkin girişimlerinle uzaklaştırdın, bunu tekrar yapmana izin vereceğim."

Sadece bir kaşını kaldırdı.

"Artık senin dükkanında değiliz, biliyorsun. Senin merhametine kalmış değilim. Buradan çıkıp gidebilir ve... Lord Hazretlerine tüm sorularımı sorabilirim."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "Denemekte serbestsiniz. Cevap vermeyecek, sana söz veriyorum. Ama ben vereceğim." Az önce dokunduğu göğsünün açıkta kalan kıvrımına utanmazca, ağzı açık bir öpücük kondurmak için eğildi. Sonra başını kaldırdı ve ona kurt gibi bir gülümseme attı. "Eğer bana istediğimi verirsen."

Nedense ağız aşırı derecede kurumuştı. "Beni mahvetmek istiyorsun."

"kadar ileri gitmeye gerek yok. İstedğin zaman beni durdurabilirsin.

Ne zaman soru sormayı bırakmaya hazır olursanız."

Tereddüt etti. Onun bu "teklifi" kulağa riskli ve düpedüz tehlikeli geliyordu, tıpkı bir uçurumun karşısındaki kurda taş atmak gibi. Kurdun sizi ne zaman şaşırtacağını ve uçurumdan atlayıp siz daha kaçamadan saldıracağını asla bilemezsiniz.

Üstelik tamamen yalnız da değillerdi. Sosyetenin en yüce şahsiyetlerinden oluşan bir kitle sadece birkaç adım ötede toplanmıştı. Verity Teyze muhtemelen yakında onu aramaya gelirdi. Ve işler çok ileri giderse Clara yardım için bağırabilirdi. Birileri mutlaka duyacaktı.

Ayrıca, ona neler olduğunu başka nasıl itiraf ettirebilirdi ki? Kesinlikle garip bir şeyler oluyordu. Morgan bir centilmen gibi giyiniyor ve çok güçlü bir vikontla rahatça anlaşabiliyor muydu? Belki de dükkân meselesi sandığı gibi değildi. Cevapları olmalıydı.

Bunu yapmasının tek nedeni buydu. Göğsündeki çarpan beklentiyle, karnında biriken sıcak ihtiyaçla hiçbir ilgisi yoktu. Onu merak ederek ve yatağında yalnız olmamayı dileyerek geçirdiği onca geceyle hiçbir ilgisi yoktu.

Fikrini değiştirmeden önce kendini dengeleyerek, "Pekâlâ," dedi. Adamın bakışlarında parıldayan zafer, kızın zekâsının alt edilip edilmediğini merak etmesine neden oldu. Aceleyle ekledi: "Ama doğruyu söylemek zorundasın. Çünkü yalan söylersen anlarım."

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok." Sonra onu gafil avlayarak kollarına aldı ve yakındaki şezlonga taşıdı.

Bir an paniğe kapıldığını hissetti. "Morgan, ne yapıyorsun?"

"Bu sorgulama için rahat olmayı tercih ederim, sizce de öyle değil mi?" "Sanırım."

Ama onu şezlonga oturtmak yerine, oturdu ve kucağına oturttu. Kız kaçmaya başladı ama adam kolunu kızın beline dolayarak onu durdurdu. "Hayır, benim güzel meleğim, hiçbir yere gitmiyorsun. Seni yeterince yakınımda istiyorum, böylece anlaşmanın bana düşen kısmının yerine getirildiğinden emin olabilirim."

Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Aldatacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Şimdi bana ilk sorunuzu sorun." Onu o kadar yakınına çekti ki, dudagının ince çizgisini görebildi, şarap kokulu nefesini koklayabildi. Ve poposunun altında şişen sert çıkıntıyı hissedebiliyordu. "Anlayabileceğin gibi, ilk *talebimi* yerine getirmeye fazlasıyla hazırım, tatlım."

Adamın açık bir şekilde uyarılmış olması kalbinin teklemesine ve kanının hararetle akmasına neden oldu. Onu arzuladığı konusunda gerçekten yalan söylememişti. Bu sadece onun dikkatini dağıtma yöntemi değildi.

Tersine, bu onu memnun ederken, aynı zamanda tedirginliğini de artırdı. Şimdi tek düşünebildiği, adamın bir sonraki sefer ona nasıl dokunabileceğiydi. Bu yüzden aklına gelen ilk ve en açık soruyu sordu. "Ravenswood'la ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sen." Kadının korsajının kenarına uzandı.

"Bekle bir dakika!" diye itiraz etti, onun elini tutarak. "Bu nasıl bir cevap böyle?"

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Bu doğru bir cevap, yani tüm gereksinimlerinizi karşılıyor. Ve şimdi sıra bende."

"Ama... ama..."

Kadının bu kadar kısa ve bilgilendirici olmayan bir yanıtın cevapladığından daha fazla soruya yol açtığını söyleyerek itirazını bitirmesini beklemedi. Kadının korse ve kombinezonunu bir göğsünü ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekti.

Şiddetle kızardı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağını sandı. Özellikle de adam ona dokunduğunda. Bu, elbisesinin üzerinden onu okşadığında ya da çıplak tenini okşadığında çok daha yoğunlu. Ona bu kadar açık olmak bile okşamalarına öyle bir heyecan katmıştı ki, nefesi kesilmiş ve titremeye başlamıştı.

Kızın yüzünü izlerken açgözlü bir gülümseme dudaklarını büktü, tepkisini görme hevesiyle onu utandırdı. Ve kadın onu nasıl etkilediğini bilmesini istemeyerek soluklarını yuttuğunda, adam onun etini dolgunlaştırmak için acele etmedi, sonra ateşli, ipeksi okşamalarla göğüs ucunu okşadı.

Sonunda kadın içini çekip tatlı hislerden aldığı zevke teslim olduğunda, "Hoşuna gitti, değil mi?" diye fısıldadı.

"Oyununuzun sorulara cevap vermeme gerektirdiğini hatırlamıyorum," diye homurdandı.

"Dokunuşumdan hoşlandığını itiraf etmek çok mu kötü?"

Şaşkın bakışları ona yöneldi. Adam ondan emin görünmüyordu, beklediği gibi değildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Sadece daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı..."

"Böylesi daha da güzel," diye mırıldandı, başını öpecekmiş gibi göğsüne doğru indirdi.

Onun gibi bir serserinin hile yapacağını bilmeliydi. Ama onun için çok hızlıydı. "Hayır, yapamazsın." Eliyle onu durdurdu. "Bir seferde sadece bir şey için söz verdim ve sen bir okşama aldın. Başka bir soruya cevap verene kadar öpücük alamazsın."

Başını kaldırdı, siyah gözleri hem ihtiyaç hem de hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Bu gidişle bütün gece burada kalacağımızı görebiliyorum."

"Bana asgari düzeyde bir cevap veren sendin. Eğer bunun için asgari bir okşamadan daha fazlasını istiyorsan, daha açık sözlü olmalısın."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Sana bir tüccar ruhuna sahip olduğunu söyleyen oldu mu hiç? Bir pahalılık tüccarından daha şiddetli pazarlık yapıyorsun."

Gülümsedi. "Bu oyunu kuran sendin, biliyorsun. Ben sadece kuralları uyguluyorum."

"Haklısın. Ve açıkça görülüyor ki onları düzgün bir şekilde ortaya koymamışım. O yüzden şöyle yapacağız: Bir sonraki soruna seni tatmin edecek şekilde cevap verdiğimde karar verebilirsin. Ama cevabını aldıktan sonra, orkestranın çalacağı bir sonraki şarkı boyunca seni öpmeme ya da okşamama izin vermelisin. Bu kulağa adil geliyor mu?"

Üç ya da dört dakika boyunca göğsünü öpeceği düşüncesi ciğerlerindeki nefesi kesmişti. Yine de isteği makul görünüyordu. Burada müziği rahatlıkla duyabilirlerdi ve en azından bu ona dokunma ve tatma sınırlı bir kısıtlama getiriyordu. Ellerini ve ağzını onun üzerine her koyduğunda ortaya çıkan duygu saldırısına karşı kendini çelikleştirmesi gerekecekti. Aradığı cevapları almak için buna değecekti.

"Sanırım bu yeterince adil. Ama sorumu düşünmem için bana bir dakika verin."

"Öpücüğünün karşılığını en iyi şekilde almak , değil mi?" dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ah evet." Kadın sorularını çerçevelemekte ne kadar ustaysa, adam da cevap vermekten o kadar kaçınıyordu. "Lord Ravenswood ile benim hakkımda konuştuğunuzu söylemişsiniz. Bu gece sana benim hakkımda daha önce bilmediğin ne söyledi?"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra kaşlarını çatarak kapattı.

"Sorular zor olduğunda bu kadar ukala , değil mi?" diye alay etti.

Adamın gözleri kısıldı. "Bunun bedelini sana *eninde* sonunda ödeteceğim, tatlım."

"Sadece soruya cevap ver."

Uzun bir an geçti. Sonra içini çekti. "Pekâlâ. Ravenswood beni ve faaliyetlerimi sulh yargıcına bildirdiğinizi söyledi."

"Öyle mi yaptı?" diye bağırdı. "Neden böyle korkunç bir şey yapsın ki-"

"Ah, ah, ah, o kadar hızlı değil." Parmağını kızın dudaklarına götürdü. "Bu başka bir soru. Ve sanırım daha fazla cevap vermeden önce bana bir şey borçlusun."

Yutkundu. Adamın ona çok bir bilgi verdiğini kabul etmek zorundaydı. Bunun ona öpücüğünü kazandıracak kadar iyi olmadığını iddia etmek büyük haksızlık olurdu. "Pekâlâ."

Sırıtarak başını eğdi. Ama görünüşe göre istediği şey göğsüne konduracağı bir öpücük değildi. Tam olarak değil. Onun yerine, göğsünü ağzına aldı ve emdi. Sertçe. Dilini en şok edici şekilde meme ucuna defalarca dokundurdu.

Aman Tanrım. Şimdi onu ısırtıyor, sonra dilinin cazip vuruşlarıyla yatıştırıyor, bu da karnında yavaş bir ağrının ortaya çıkmasına ve titreyen vücuduna yayılmasına neden oluyordu. Onu orada tutmak için ellerini saçlarında kavuşturdu ve adam da azgın bir istekle ona boyun eğdi, göğsünü öptü, okşadı, sanki daha fazlasını yaparsa derisinden çıkacakmış gibi hissettirdi.

Bunun çok çabuk tehlikeli bir hal alabileceğini fark etti ve kaç şarkı geçtiğinden emin olmadan şarkının sonunu dinlemek için kendini zorladı. Saniyeler sonra orkestra sessizliğe büründüğünde rahatlayarak ağlayabilirdi.

"Bu kadar." Kadın adamın başını çekti. "Bana başka bir cevap borçlusun."

Bir an için onun kendisine itaat etmeyeceğini düşündü, çünkü göğüs ucuna son bir alaycı ısırık verdi. Sonra ateş gibi parlayan bakışlarını ona doğru kaldırarak, aç kurt dudaklarını yaladı. "Bana hemen başka bir soru sor. Seninle işim bitmeye yakın bile değil, *ma belle ange*."

Sözleri kadının içinde yaramaz bir heyecan dalgası yarattı, hislerini bastırdı ve gücüyle onu korkuttu. Belki de buna bir son vermeliydi. Adam ona her dokunduğunda, onu durdurma isteğini daha da yitiriyordu. Şu anda bile ellerini onun parlak, kalın saçlarından çekemiyor gibiydi. Onu yumuşatmaya, okşamaya devam etmek istiyordu.

Ama ihtiyacı olan bir cevap daha vardı. En azından bir tane daha. Lanet olsun ona, ölse de cevaplarını alacaktı. "Lord Ravenswood neden seni sulh yargıcına ihbar ettiğimi söyledi?"

Kısık bir küfürle gözlerini kaçırdı ama cevap vermekte tereddüt etmedi, sanki bu işi bitirmek istiyormuş gibi telaşla konuşuyordu. "Çünkü o ve ben arkadaşız. Onu donanmadayken tanıyordum. Olası müdahaleniz konusunda beni uyarmak istedi."

Bu şaşırtıcı cevabı sindirmesi bir anını aldı. "Senin bir çit olduğunu biliyor mu?" diye öfkeyle haykırdı.

Bakışları tekrar ona döndü, ateşli ve baştan çıkarıcıydı. "Bu yeni bir soru meleşim."

Yüce Tanrım, öyleydi. Ve bir önceki soruya dürüstçe cevap vermediğini söyleyemezdi.

Ama yüzündeki şeytani niyet onu telaşlandırdı. Bir sonraki şarkıya kadar nasıl dayanacaktı? Bir isyan gösterisiyle göğüslerini ona doğru kaldırdı. "En kötüsünü yap," dedi isyan edercesine, vicdanını uyandırmayı umarak.

Öyle olmadı. Bunun yerine, tamamen başka bir şeyi harekete geçirmiş gibi görünüyordu, çünkü pervasız ve pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle eteklerini kalçalarından yukarı kaydırdı.

Satenin hışırtısı bir alarm zilini çaldı ve kadın panik içinde onun elini tuttu. "Bak şimdi, benim... benim... tadıma bakmaya devam etmek istediğini sanıyordum."

"Neyi tadabileceğimi ya da neye dokunabileceğimi hiç belirtmemiştik. Ne istersem onu söylediniz."

"Düşündüm ki-"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama göğüslerin ne kadar güzel olsa da meleşim, keşfetmek istediğim daha mahrem bir nokta var." Ateşli bakışlarını kızın yüzünde ve elini kalçasında kilitli tutarak bir sonraki dansın başlamasını dinledi.

Dudaklarından muzaffer bir sırıtış geçti. Kadının elini sıktı, sonra parmaklarını kambrik kombinezonunun altından yukarı kaydırdı. Kadın öfke ve sabırsızlık karışımı bir duyguyla onu izlerken, adam bacaklarının arasındaki buklelere dokunmak için donunun yırtmacından içeri girdi.

Onun en özel yeri, dikkat edin! Ne kadar yüzüzdü! Onun bu cüreti karşısında dehşete mi kapılacağını yoksa heyecan mı duyacağını bilemedi. Ama kalbinin kulaklarında orkestranın müziğinden daha yüksek sesle attığını, dokunuşunun onu hayal kurmaya, istemeye ve acı çekmeye kışkırttığını biliyordu.

Karanlık gülümsemesine bakılırsa o da bunu biliyordu. "Okşamak istediğim şey *bu*." Özellikle hassas bir et parçası buldu ve onu parmakladı.

hafifçe, onun dik durmasını sağladı. "İşim bittiğinde şikâyet etmek için bir nedenin olacağını sanmıyorum."

Oh...Tanrım. Bir hırsız kadar becerikliydi, parmağının bir hareketiyle kızın zevkine giden yolu açıyordu. Sadece orada durmadı... devam etti ve devam etti, elinin altında kıvrana ve inleyene kadar eti işledi, daha fazlasını istedi, dokunuşlarına ihtiyaç duydu, çok az miktarda dağıttığı heyecanı arzuladı.

"Bu seni memnun ediyor mu, tatlım?" diye homurdandı. "Daha fazlasını istiyor musun?" "Evet... hepsini rahatsız et, evet."

Onu daha sert bir şekilde okşarken yüzünü saf bir memnuniyet kapladı, arzularını tatmin etti ama bir sonraki vuruşta onları daha da yükseltti. Parmakları hâlâ adamın saçlarının arasındaydı ve her okşayıpta onları esnetiyor, adam durursa ölebileceğini düşünüyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, "bu... oh, Morgan... evet, ..." "Tanrım, çok sıcaksın, benim için çok ıslaksın. Benim tatlı, ahlaksız meleğim..."

Gözleri kapanmıştı ama adamın sesindeki zevk tınısını duyabiliyordu. Ve bunu poposunun altında hissetti, çünkü onun memnuniyet miyavlamaları pantolonundaki şişkinliği kalınlaştırdı, ta ki içinden fırlayıp çıkabileceğini merak edene kadar.

"*Bon Dieu*, ama kendini iyi hissediyorsun, hem için hem dışın," dedi kısık sesle. İçim mi?

İşte o zaman adamın parmağının içine fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Morgan!" diye bağırdı, onun bileğini tutarak. "Yapamazsın... bu..."

"Şşşt, meleğim, sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. Sadece parmağım. Seni memnun etmek için. Bunun gibi." Onun içine derinlemesine girdi ve dudaklarından ürkek bir çığlık kopardı.

Sonra onu açlıkla öpmek için eğildi, yağmacı bir canavar gibi dilinin şiddetli darbeleriyle ağzını aldı. Beyninin puslu, uzak bir köşesinde, bunun kurallara aykırı olup olmadığını merak etti; aynı anda hem öpmek hem de okşamak. Yine de itiraz etmeye cesaret edemedi.

Adam açık ağzını boynundan göğüslerine kadar takip edip tekrar emmeye başladığında da itiraz etmedi, onu her yönden kızdırdı ve eziyet etti. Sıcak nefesi teninin uğuldamasına ve kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu. Bacaklarının arasında kendini gergin, istekli ve muhtaç hissediyordu. "Daha fazla..." diye fısıldadı, adamın eline doğru eğilerek. "Ah, Morgan..."

"Senin için yeterince soruyu yanıtladım mı?" diye hırladı göğsüne karşı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum..." Zihni tamamen boştu. Soruların neyle ilgili olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Ya ben sana dokunurken sor ya da hiç sorma. Sadece beni durdurma."

"Ben... düşünemiyorum..."

"Güzel. Ben de yapamam. Oh, tatlım, cennet gibi hissediyorsun." Hızlı bir çekişle diğer göğsünü de ortaya çıkardı ama ağzının ve ellerinin verdiği sıcak, girdaplı zevkle her türlü cılız protesto yok olup gitti. Tanrı onu affetsin, ama onu durduramadı, durdurmak istemedi. Doggett kanını sadece Morgan uyandırıyor gibiydi ve şimdi o kan yeniden harekete geçtiğine göre, onunla savaşma isteğini de kaybetmişti.

Özellikle de parmağı... hayır, şimdi iki parmağı... aceleyle içine girerken, onu heyecanlandırırken, onu arzulatırken... ah, ne olduğunu bilmiyordu. Ama onunla tanıştığından beri içinde tüm huzursuz enerji, onun itici parmaklarının altında merkezlenen tek bir nabız gibi atan ihtiyaçta toplanıyor gibiydi. Birdenbire içinde yükselene, çılgılık atmasına ve onu göğsüne sıkıca kavramasına neden olana kadar birikti ve birikti.

Bir an için, ona sadece onun verebileceği bir cenneti gördü. Sonra o canlı zevk donuk bir zonklamaya dönüşürken, parmakları kadının içinde hareketsiz kaldı.

Hâlâ soluk soluğa adamın omzuna yaslanmıştı. "Ah... Tanrım... Morgan, bana ne yaptın?"

Ağzını onun göğsünden ayırıp boğazının kemerine şefkatli öpücükler kondurdu. "Sana zevk verdim, hepsi bu."

"Neden?"

"Çünkü ben istedim. Daha önce yanılmıştın, biliyorsun."

"Ne hakkında?"

"Sana sadece dikkatini dağıtmak için dokunmuyordum. Öyle başlamış olabilir ama-" Yanağına, kulağına, çenesine yumuşak öpücükler kondurdu. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun, *ma belle ange*? Seni çırılçıplak soymayı, yatağıma yatırmayı ve sonra sen benim için kendinden geçene ve istekli olana kadar her tatlı santimini tatmayı ve okşamayı ne kadar sık hayal ettim biliyor musun?"

Onu düşünmüş müydü? Onu hayal etmiş miydi? Kızın onu hayal ettiği gibi mi?

Tüm uyarılarına rağmen, içinden küçük bir heyecan geçti. "Ben de sana dokunmayı hayal etmiştim," diye itiraf etti elini kaldırıp onun pürüzsüzce tıraş edilmiş yanağını okşarken.

Ona bakmak için geri çekildi, ama kendini beğenmişlik, ukalalık . "Gerçekten mi?"

Yüzündeki inançsızlıkla ilgili bir şey, saf özlem onu rahatlatmak için can atmasına neden oldu. "Evet. Özellikle de o gün sokakta sen-" Gözleri utangaç bir şekilde adamın göğsüne kayd. "Sen tam olarak... um... düzgün giyinmemişken." Ellerini adamın yeleğinin üzerinde gezdirdi. "Gömleğinin içinden göğsünün göründüğünü görebiliyordum."

Hızla yeleğinin düğmelerini çözdü, sonra ellerini tutup göğsüne bastırdı. İnce çimenlerin altında adamın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Nefesini içine çekti. "Sırf senin ellerini üzerimde hissetmek için giysilerimin her bir parçasını çıkarırdım ama kravatımı bir daha doğru düzgün bağlayabilir miyim bilmiyorum." Belli belirsiz gülümsedi. "Sen beni izleyip delirtirken olmaz."

Onun böyle lezzetli şeyler söylemeyi bırakmasını diledi. Doggett kanını daha da coşturuyor, onu yaramazlık yapmaya teşvik ediyorlardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi, parmaklarını onun göğsünün üzerinde gezdiriyor, tişörtün içinden bile olsa kaslarını okşamak için her fırsatı değerlendiriyordu. "Seni gerçekten delirtiyor muyum?"

"*Sacrebleu*, evet." Dizlerinin üzerinde dengede durana kadar onu kucağında öne doğru kayd. sonra elini tuttu ve pantolonundaki şişkinliğe doğru düzleştirdi. "Sakin bir daha beni seni arzulamamakla suçlama. Seni arzuladığım için uyuyamıyorum ve sonunda uyuduğumda bana böyle dokunduğunu hayal ediyorum."

Elini üzerinde gezdirdi ve yüz hatlarını sıcak, yırtıcı bir bakış kapladı. "Ah, Tanrım, keşke sen de istekli olsan-" Durakladı. "Söyle bana meleğim, bir erkek ve kadın nasıl sevişir biliyor musun?"

Yanakları alev alev yanıyordu. "Evet, tabii ki."

Spitalfields'da çalışıp da nasıl bilmeyebilirdi? Bu eylemin en ince ayrıntısına kadar anlatıldığını duymuş, çocuklarının annelerinden bazılarının yaşadığı genelevlerin duvarlarına resmedildiğini görmüş ve hatta bu eylemi gerçekleştiren insanlara rastlamıştı.

Ama bunu gerçekten yapmak isteyebileceğini hiç düşünmemişti.

"O halde bu" -şişkinliği avucunun içine bastırdı- "elinin altında olduğu sürece onu içine sokamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını salladı, adamın ne istediğini merak ediyordu. "Elinde kaldığı sürece iffetli kalacaksın."

"Bana öyle söylendi." Yüzü kızarmanın da ötesine geçmiş, düpedüz utanç duymaya başlamıştı. Bu çirkin konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu.

Birden eli pantolonunun düğmelerini karıştırmak için onunkini bıraktı. "Telaşlanma, Clara. Tek istediğim o tatlı parmaklarınla çıplak bedenime dokunman."

Pantolonunun paçaları şimdi açıktı. Kadının elini tutarak donunun içine ve altına kaydırды, sonra da sıcak, demir gibi sert boyunun etrafına kapattı. "İşte okşamanı istediğim şey bu meleğim. Sadece birazcık. Benim seni okşadığım gibi."

Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. "Bu seni şok etti mi?" diye sordu.

Ne soru ama. "Kesinlikle hayır," dedi kuru bir sesle. "Ben erkeklerin mahrem yerlerine her zaman dokunurum. Bu tür davranışlar benim grubumdaki kadınlar arasında oldukça moda."

Gülümsemeyi başardı. "O zaman bana da dokun."

Onun yüzündeki yoğun özlemi gördüğünde, istediği şeyi reddetmeyi kendine yediremedi. Üstelik merak da ediyordu. "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun." Geçici olarak onu keşfetti.

Sert bir nefes çekti, gözleri kapandı. "Eğer bir daha sana yaklaşmama izin vermezsen," diye boğuldu, "bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Neden bir daha bana yaklaşmana izin vermeyeyim ki?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Çünkü inatçısın. Çünkü nefret ediyorsun Ben."

Orada gözleri kapalı ve pantolonu açık bir şekilde oturuyordu. Bir erkekte hiç görmediği kadar savunmasızdı ve kalbi eridi.

"Senden nefret etmiyorum. Eğer senden nefret etseydim, neden bu skandal şeyi yapayım ki?"

Gözlerini açtı. İhtiyaçtan buğulanmış olsalar da, kararsızlığının her parçasını gösteriyorlardı. "Benden nefret etmelisin."

"Biliyorum. Denedim ama yapamıyorum." Bakışlarını kaçırdı, utanmıştı. "Sanırım bunu yanlış yapıyorum. Bana verdiğin zevki sana nasıl göster."

"Yanlış yapmıyorsun, ama beni gerçekten memnun etmek istiyorsan..."

Uzun, sıkı çekişlerle onu nasıl okşayacağını gösterdi; bu çekişler, tıpkı onun içini okşarken inlediği gibi, onun da inlemesine neden oldu. Onu tahrik etmek ona baş döndürücü bir güç hissi veriyordu. Bu o kadar yasaktı ki, onun konumundaki bir kadın için kabul edilebilir olanın o kadar ötesindeydi ki, kendi heyecanını yeni zirvelere çıkardı.

Ve merakını uyandırdı. "Acıtmıyor mu? Yani, seni bu şekilde tutmam?"

Zayıf bir kahkaha atarak öne doğru eğildi ve kızın kulağını ısırıldı. "Bu beni kesinlikle delirtiyor. İşte bu yüzden... yakında durmalıyız. Kendimi utandırmadan önce."

"Sen mi? Utanıyor musun?" diye alay etti. "Asla!"

"Şaşıracaksın... oh, meleğim, bu çok fazla... lanet olsun, durmalısın."

Kadını kontrolün bu küçük parçasına sahip olmaktan mutluluk duyarak, "Emin misin?" diye fısıldadı, onu uzun ve sert bir şekilde çekiştirirken.

"Evet," diye homurdandı ve kadının elini pantolonundan çekmeye zorladı. Bir orada oturdu, sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi zorlukla nefes aldı. Sonra ona pişmanlık dolu bir gülümseme attı. "Korkarım burası ne yeri ne de zamanı."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu sana daha önce de söylemeye çalışmıştım." "Dinlemediğime sevinmedin mi?"

Kadının korsajını yukarı çekti ama sonra onu tekrar öptü, sıcak ve derin.

Bir süre daha öpüşerek oturdular, ikisi de küçük özel sığınaklarından ayrılmak istemiyorlardı.

Sonra şöminenin üstündeki süslü saat çaldı ve kadın yerinden fırladı. "Yüce Tanrım, saate bak! Verity Teyze nerede olduğumu merak ederek endişeden çılgına dönecek!" Onun kucağından kayarak elbiselerini düzeltmeye çalıştı.

Pantolonunun düğmelerini yeniden iliklemek için ayağa kalktığı anda kapüşonlu bakışlarıyla onu izledi, sonra da yeleğini düzeltmeye koyuldu. "Clara, konuşmalıyız."

Ona kararsız bir bakış attı. "Evet, konuşmalıyız. Tüm sorularıma cevap vermedin."

"Bunu kastetmemiştim."

"Ah." Giysilerine konsantre olmak için başını eğdi. Artık ona sarılmadığı için kendini çok daha mahcup hissediyordu. Konuşmak *istediğinden* de pek emin değildi. Harika geçen bir ilişkiyi bozmak istemiyordu. Bir daha olmasına izin vermemesi gereken bir şeydi bu.

Bunun yerine başka bir şeye odaklandı. "Hâlâ seninle, Ravenswood'la ve dükkânla ilgili sorularımın yanıtlanmasını istiyorum."

"Bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok, o yüzden bu işe karışma."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Yapamam. Bir şeyler oluyor ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum." Adam ona sadece ters ters bakınca, kalçalarını salladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer daha sonra sorularıma cevap verirsen, popoma dokunmana bile izin verebilirim."

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir arzu ve küçük bir mizah kırıntısı belirdi. "Beni kışkırtma. Şu anda biraz halka açık bir yerde olduğumuza şükretseniz iyi olur, *ma belle ange*. Aksi takdirde, dokunmak ve öpüşmekle yetinmezdik."

Karnındaki o aptalca titreme yine başladı. "Kendinden oldukça eminsin, değil mi?"

"Bir kadının baştan çıkarılmaya hazır olduğunu anlarım, evet."

Adamın bakışları bilerek kadının buruşuk bedeni ve buruşuk etekleri üzerinde gezindiğinde, kadının ağzı kurudu. Adam haklıydı, lanet olsun ona. Yaramaz bir yanının derinliklerinde, onun kendisini baştan çıkarmasını istemişti. Hâlâ da istiyordu.

Farkına vardığı şey onu şaşkına çevirdi. Bir erkekle böylesine yakınlaşmayı ne kadar çok arzuladığını, bunu yanlış bir erkekte bulana kadar bilmiyordu.

Yoksa yanlış kişi miydi? Merak etmeye başladı. Kaç vicdansız alçak kendi zevkini almadan ona zevk verirdi? Ve ellerinde onlara izin vermeye son derece istekli bir kadın varken bundan faydalanmaktan kendilerini alıkoyarlardı?

Bu nedenle, kaç çit bir hanımefendinin uşağına onu nasıl koruyacağı konusunda ders verirdi? Ya da bir yankesiciyi işe alıp, sonra da onun yeteneklerinden faydalanmazdı? Samuel'e inanılacak olursa, Morgan'ın yaptığı tam olarak buydu.

Samuel'e inanılabileceğini düşünmeye başlamıştı. Şimdiye kadar Morgan'ın tuhaf hareketlerini, suç amaçlarını ilerletmek için hesaplanmış manevralar olarak düşünmekte zorlanmamıştı. Ama bu geceden sonra değil. Onun namusuna böylesine şaşırtıcı ve beklenmedik bir saygı gösterdikten sonra olmazdı. Bu yüzden cevaplarını alması gerekiyordu.

Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve kapıya yöneldi. "Gitmem gerekiyor. Ama balodan sonra senden tam bir hesap soracağım, bunun için dükkânının önünde kamp kurmam gerekse bile."

"Bu gece dükkâna gitme, Clara. Konuşmak istiyorsan yarın uğra."

"Neden?"

"Hayatında bir kez olsun, milyonlarca soru sormadan dediğimi yap, tamam mı?"

"Peki. Sanırım yarına kadar bekleyebilir." Domuz gözüyle. Onu bu gece orada istemiyorsa, bunun nedeni bir şey saklıyor olmasıydı, bu yüzden ne olduğunu öğrenmek için kesinlikle orada olacaktı.

Kapının kilidini açarak koridora çıktı, şu anda kimsenin orada oyalanmamasına kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettardı. Balo salonuna geri dönerken, Morgan'ın kollarında yaşadığı muhteşem deneyime gecikmiş bir tepki olarak titremeye başladı.

Onu çıldırtıyordu, sorularla dolu bir havuzda yüzene kadar muamma üstüne muamma ekliyordu. Eğer cevaplar olmadan yüzmeye devam edeceğini düşünüyorsa, delirmişti.

Düşünceleri onu o kadar içine çekmişti ki, geçitten çıktığında nereye gittiğini bile fark etmemişti. Teyzesini bulmak için acele ederken neredeyse bir beyefendiye çarpıyordu.

"Durun bakalım, hanımefendi," dedi zengin, tanıdık bir ses, bir adamın eli onu sabitlemek için uzanırken.

Bakışları adamın yüzüne doğru yükseldi ve başladı. "Morgan! Ama sen nasıl-"

Güldü. "Hayır, Morgan değil. Ben onun ikiz kardeşiyim, Templemore."

İkiz mi? Geç de olsa bu adamın farklı giyindiğini ve saçlarının daha kısa, daha düzgün kesilmiş olduğunu fark etti.

"Morgan'ın bir ikizi olduğunu bilmiyordum," diye kekeledi. "Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum."

Tam o sırada genç bir kadın yaklaştı. "Leydi Clara! Sizi görmek çok güzel."

Utanan ve kafası karışan Clara bir isim bulmaya çalıştı. "Evet, ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz," dedi kadın gülerek. "Eskiden Leydi Juliet'tim, şimdi Leydi Templemore." Elini beyefendinin uzattığı kolun kıvrımına sıkıştırdı. "Bu benim kocam."

Lord Templemore? Tanrım, şimdi kim olduklarını hatırladı.

Aynı anda iki şey fark etti. Birincisi, Morgan şüphelendiğinden daha fazlasını saklıyordu. Ve ikincisi, o bir baronun kardeşiydi.

Soru havuzu bir anda derinleşerek bir denize dönüştü.

Bölüm 1C

Salyangoz çok görkemli adımlarla ilerledi,
Ve seyredenlere dans için bir Minuet sözü
verdi.

Kelebeğin Balosu ve Çekirgenin
Ziyafeti, *William Roscoe*

Morgan, Clara gittikten sonra birkaç dakika kütüphanede bekledi, Merrington'ın balo salonunda kendini göstermeden önce dar pantolonunun içindeki azgın ereksiyonu yatıştırmaya çalıştı.

Ama Clara'nın kollarında zevkle inlemesinin, öpücüklerini hevesle kabul etmesinin, parmaklarının altında ipeksi bir şekilde ıslanmasının ne kadar tatlı bir his olduğunu tekrar tekrar oynamaya devam ettiğinde bu çok zordu. Ve sonra onun da kendisine dokunmak istediğini itiraf etmesi! Clara utangaç bir merak ve kadınsı bir baştan çıkarıcılıkla sıcak elini pantolonunun içine sokup onu okşadığında patlayacağını düşünmüştü.

Alnındaki teri sildi. *Bon Dieu*, eğer çevresi onu gerçekten serbest bırakmasını engellediğinde ona bunu yapabiliyorsa, boş zamanlarında yatağında ona neler yapabileceğini bir düşünün. Eğer dikkatli olmazsa kendini orada bulacaktı.

Ve ne baştan çıkarıcı. O da onu istiyordu. Öyleyse neden ikisinin de istediği şeye sahip olmasına izin vermiyordu? Ah, ona kısıtlama olmadan dokunabilmek... o uzun, tatlı bacakları ayırmak ve kendini onun yumuşak, bekleyen etinin içine gömmek

-

Aleti tekrar sertleşirken yemin etti. Böyle giderse buradan asla çıkamayacaktı. Kız onu delirtiyordu. Onu düşünmeyi bırakmalıydı, hepsi bu.

Hayır, yapması gereken şey, eğer hıyarının peşinden giderse kızın planlarında yaratacağı kendine hatırlatmaktı. Şimdiden bitmek bilmeyen sorularla onu rahatsız ediyordu. Eğer onunla ilişkiye girerse, gerçeği bulmak için ne kadar ileri gideceğini ya da öğrendiğinde ne yapacağını bilemezdi.

Ayrıca, gerçekten istediği o değildi. Eğer aynı yatağı paylaşırlarsa, onun için yıkımdan başka bir şey olmazdı. Tabii onunla evlenmezse, ki bunu yapamazdı. Evlenmeye hazır olsa bile -ki değildi- bir markizin kızı neden onun gibi bir serseriyle birlikte olmak istesin ki? Ne

Bir donanma kaptanının zaman zaman hayatına girip çıkmasının ona ne gibi bir faydası olabilirdi?

Bu ayıltıcı düşünce onun evkini iyice kırdı ve birkaç dakika sonra, artık hem bedeni hem de kalbi çökmüş bir halde, rahat kütüphaneden ayrıldı.

Ravenswood'la işi bitmişti, o yüzden baloyu terk edebilirdi. Clara'nın, hepsi de ona kendisinden daha iyi arkadaş olacak bir dizi seçkin beyefendiyle dans etmesine seyirci kalamazdı.

Ama geçidin hemen dışında onunla karşılaşacağını hesaba katmamıştı. Daha da kötüsü, ağabeyi ve yengesiyle de.

Juliet'in, "Lord Ravenswood bize Morgan'ın yankesiciler için evinizde size yardım ettiğini söyledi," dediğini duymak için acele ederken içindeki panik kabardı.

"Bana yardım etmek mi?" Clara açıkça şaşkın bir halde, "Bana yardım mı ediyorsun?" dedi.

Morgan bir adım atıp onun koluna girdi ve hoşgörüsünü dilemek için kolunu sıktı. "Leydi Clara bunu 'yardım etmek' olarak düşünmekten hoşlanmıyor. Benim gibi işe yaramaz birinin yardımına ihtiyacı olmadığı için kendisiyle gurur duyuyor. Ama umarım geceleri burada kalarak küçük de olsa bir hizmet sunuyorumdur."

Clara'nın ona yönelttiği bakışlar soğuk bir merakla doluydu. Gözleriyle susmasını istemeye çalıştı ama onun kendisine yalancı diyeceğinden korktu.

Onun yerine gülümsedi. "Oh, evet, her türlü yardımcı hizmeti sunuyorsunuz. Sizi bunu yapmaya iten neydi acaba?"

Minnettarlıktan eli ayağı tutmayan adam, parmaklarını kadının eline götürdü ve öpmek için kaldırdı. "Bu çok açık olmalı, sevgili Leydi Clara."

Clara'nın yüzüne renk gelirken yan gözle baldızının gülümsediğini gördü.

Ancak kardeşi onların yanından geçip koridora bakıyordu. Şaşılacak şey, Sebastian muhtemelen ikisinin de dışarı çıktığını görmüştü.

Pekala. Morgan da Clara'ya kur yaptığı yanılsamasını sürdürebilirdi.

Clara'nın sürdürmeye daha az istekli görüldüğü bir yanılsama, çünkü elini onunkinden hızla kaydırdı. "İkimiz de biliyoruz ki, Lord Ravenswood olmasaydı, Yuva'da bana hiç 'yardım' etmiyor olacaktınız, Yüzbaşı Pryce."

"Neden size Kaptan Pryce diyor?" Sebastian araya girdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Clara'nın gözleri kısıldı. "Özür dilerim Lord Templemore. Kardeşiniz beni onun bir deniz yüzbaşıı olduğuna inandırdı."

"Öyleydi," diye araya girdi Juliet, belli ki yanlış anlaşılmalari düzeltmek istiyordu. "Öyleydi. Sadece bir süredir bu ismi kullanmıyor. Gerçek adı Blakely."

Ailesi farkında olmadan onun için her an daha da derinleşen bir çukur kazıyordu. Morgan kardeşine alaycı bir gülümseme attı. "Korkarım Ravenswood beni Leydi Clara'yla tanıştıırken... şey... gerçek adımı kullanmayı ihmal etti. Bana eski günlerden kalma Kaptan Pryce demeye o kadar alışmış ki."

"Ah, evet, eski günler," dedi Sebastian kuru bir sesle. "Onun için casusluk yaptığın ve başını belaya soktuğun zamanlar."

"Neden, Kaptan Pryce-" diye başladı Clara, sonra kendini tuttu. "Yani, Yüzbaşı Blakely, bana bu büyüleyici önceki hayatınızdan hiç bahsetmediniz. Bir casus olduktan sonra benim kurumumun sıkıcılığına razı olmanıza şaşırdım. Bana tüm kahramanlıklarını anlatmalısın. Burada sizin sadece zor zamanlar geçiren bir deniz yüzbaşı olduğunuza inandırılmıştım-"

"Ne zor zamanları?" Sebastian öfkeyle araya girdi. "Morgan, Ravenswood Leydi Clara'ya ne söyledi ki? Neyin peşinde?"

"Ona kendin sorabilirsin, sevgilim," diye araya girdi Juliet, "çünkü işte geliyor."

Morgan bir iniltiyle arkasını döndüğünde Ravenswood'un hızla yaklaştığını gördü. Görünüşe bakılırsa adam orada duran küçük grubu görünce hiç rahatsız olmamıştı, ama Morgan onu hızlanan adımlarından telaşlandığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Bu buluşmanın halka açık bir baloda gerçekleşmesi kışlarına yaramıştı. Yine de ikisi de Clara'nın gelmesini beklemiyordu.

Ravenswood onları karşılariken, "Ne güzel bir sürpriz," diye gürledi. "En sevdiğim dört insanı bir arada sohbet ederken görmek ne kadar hoş."

Morgan ona karanlık bir bakış fırlattı. Ravenswood görmezden geldi.

"Leydi Clara bana ailem hakkında yalanlar yaydığınızı söyledi," diye tersledi Sebastian.

Ravenswood ilgisiz görünmeyi başardı. "Gerçekten mi?"

Morgan açıklamak için acele etti. "Kardeşim, beni ona Kaptan Pryce olarak tanıttığınız ve kendi gelirim olmadığını ima ettiğiniz için üzgün."

"Özür dilemeliyim Leydi Clara," dedi Ravenswood yumuşak bir sesle. "Arkadaşımın paraya sıkıştığına inanmanıza izin vermemeliydim, ama aksi takdirde Evinizde kalmasına izin vermeye daha az istekli olacağınızı düşündüm. Mecbur hissetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bu konuda küçük bir beyaz yalan

Yaşayacak bir yere ihtiyacı olması, onun varlığı konusunda içinizi rahatlatacaktır. Çok iyi kalpli olduğun için ona yardım etmeden duramayacağını biliyordum. Ve bana da."

Sessiz çağrısı açıktı. Morgan orada durmuş Ravenswood'un cüretkârlığına hayret ediyordu. Ve hızlı düşünmesine.

Clara pek etkilenmiş görünmüyordu. "Lord Ravenswood, kendinizden utanmalısınız-"

Ravenswood ustalıkla araya girdi: "Gerçekten de öyle," dedi. "Bu dansın bize ait olduğunu tamamen unutmuşum leydim." Kolunu uzattı. "Eğer beni onurlandırırırsanız?"

Tereddüt etti ama görünüşe göre Lord Hazretlerini sorgulama fırsatını kaçıramazdı. "Evet, çok memnun olurum. Sonunda hatırlamanız ne güzel."

Ravenswood ve Clara gider gitmez Morgan nefesini bırakıp Juliet ve Sebastian'a döndü. Bu saçmalıkların ne kadarına inanmışlardı ki? Juliet'in mutlu gülümsemesine bakılırsa, her kelimesine inanmıştı. Ama Sebastian biraz daha az güvenir görünüyordu. Ravenswood'u çok iyi tanıyordu.

"Demek Leydi Clara'nın Evi'nde düzenli bir düzeniniz var, öyle mi?" Sebastian bariz bir şüpheyile sordu.

"Sorun nedir, *kardeşim*?" dedi Morgan, saldırıya geçerek. "Clara Stanbourne gibi değerli bir hanımefendiyi kurtarmaya geleceğime inanamıyor musun?"

"Kimse onun değerini sorgulamıyor," diye araya girdi Juliet, küçük çöpçatanının kalbi açıkça neşeyle çarpıyordu. "Ya da senin kibarlığını. Kadınlara karşı her zaman kibar oldun. Ama beni kandıramazsın, bu açıkça centilmenlikten de öte bir şey."

"Belli ki," diye yineledi Sebastian, ancak düşüncelerinin karısınınkinden farklı bir yöne gittiği belliydi.

"Şimdi doğruyu söyle Morgan," diye devam etti Juliet. "Ona aşık mısın?"

"Evet, kardeşim," diye tekrarladı Sebastian, gözleri parlayarak, "aşık mısın?"

Morgan inledi. Ama ya Clara'ya "aşık" olacaktı ya da kardeşine gerçeği söyleyecekti. Eğer ilkinin iddia ederse, Juliet detayları öğrenmek için onu sıkıştıracaktı. İkincisini yaparsa, kardeşi onu boğacaktı.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Görünüşe göre beni bulmuşsun Juliet."

Ve çok uzun bir gece olacak gibi görünüyordu.

Clara ve Lord Ravenswood ayrılır ayrılmaz teyzesini gördü ve odanın diğer ucundan ona başıyla selam verdi. Verity Teyze, yeğeninin Lord Ravenswood tarafından piste götürüldüğünü görünce hemen aydınlandı. Clara'ya parlak bir onay gülümsemesi gösterdikten sonra diğer hanımlarla sohbetine geri döndü.

Ama Lord Ravenswood dans pistini tamamen es geçip başka bir yoldan gittiğinde Clara çok da şaşırmadı. Ya da onunla özel olarak konuşmak istediğinde ve sonra onu kesme kristal mermer balkona yönlendirdiğinde.

Sorularına cevap verdiği sürece, nerede cevap verdiği onun için önemli değildi. Çünkü Templemore'larla yaptığı o tuhaf konuşma sırasında bir yerlerde Morgan'ın kim olduğunu hatırlamıştı. Lord Winthrop'un gemisi saldırıya uğradığında korsan gemisinde bulunan Blakely adındaki adam.

Yalnız kaldıklarında, "Açıklamanız gereken çok şey var, Lord Ravenswood," dedi.

"Birkaç dakika önce gösterdiğiniz hoşgörü için size teşekkür etmeliyim. Arkadaşım ailesiyle zor bir durumda ve siz onu onların gazabından kurtaracak kadar nazik davrandınız."

"Lanetli ailesi umurumda değil. Arkadaşının gerçekten neden Spitalfields'da olduğunu bilmek istiyorum. Neden çalıntı mallar için bir çit görevi görüyor."

Şaşırmış gibi yaptı. "Yüzbaşı Blakely? Bir çit mi? Eminim şaka yapıyorsunuzdur. Bana sizi korumak için evinizde kaldığını söyledi."

"İyi denemeydi. Ama Templemore'lar bana Kaptan Blakely'yi benimle tanıştıranın sen olduğunu söylemişlerdi. Kurguyu da sen sürdürdün. İkimiz de beni hiç kimseyle tanıştırmadığını bildiğimiz için bu oldukça şaşırtıcı geldi. Öyleyse başka bir yalan bul."

Lord Hazretleri parmaklığa doğru yürüdü ve parmaklığa yaslandı. "Ben sadece arkadaşımın hikayesini destekleyerek ona yardım etmeye çalışıyordum. Yasadışı bir işe karıştığından haberim yoktu."

"Ah, saçma sapan şeyler!" Ona doğru yürüdü. "Az önce sizi ve Yüzbaşı Blakely'yi Merrington'ın kütüphanesinde görüşürken gördüm."

Sonunda onu korkutmayı başarmıştı. Adamın bakışları telaşla ona yöneldi. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ve onu sulh yargıcına ihbar ettiğimi söylediğinizi biliyorum. Neden böyle bir şey yaptınız?"

Gözlerinde ani bir uyarı parıladı. "Leydi Clara, yetkiniz dışındaki konularla uğraşıyorsunuz. Küçük evinizdeki işinize devam etmenizi ve bu tür meseleleri bana ve ofisime bırakmanızı öneririm."

Lord Winthrop'un ondan "küçük evi" diye bahsetmesi yeterince kötüydü, ama bunu bu ikiyüzlü alçağın yapması çok fazlaydı.

"Siz ve ofisiniz düşmanla işbirliği yapıyor gibi görünüyorsunuz." Gözleri kısıldı. "Belki de bu konuyu İçişleri Bakanı ile konuşmalıyım. Eminim bilinen bir kaçakçının faaliyetlerini nasıl örtbas ettiğinizi duymak isteyecektir."

"Şimdi buraya bakın-"

"Eğer gerçekten de yaptığınız buysa. Sanırım iyi bir casus Spitalfields'da da işe yarayabilir."

Öfkesini dizginliyor gibi görünüyordu ama bunu büyük bir güçlkle yapıyordu. "Leydim," dedi bir süre sonra, "Evinizi yönetmenin zorlukları belli ki gücünüzü tüketmiş, yoksa ben ve arkadaşlarım hakkında böyle çılgın fanteziler kurmazdınız. Ama yükünüzü hafifletmek adına, bu fantezileri farkında olmayan yabancılara anlatmak zorunda kalmamanız için size bir bağışta bulunmaya hazırım. Eminim çocuklarınız için bin poundu faydalı bulursunuz."

Yüce Tanrım, şimdi de rüşvete başvuruyordu. Ama sessiz kalması için ona bu kadar yüksek bir meblağ teklif ettiğine göre bu son derece önemli olmalıydı. Sorun şu ki, ondan ne hakkında sessiz kalmasını istiyordu? İçişleri nı bile içine alacak kadar sinsi bir yasadışı ağ mı? Yoksa resmi bir çaba mı?

Ve eğer ikincisiyse, neden bunu basitçe söylemedi?

"Rüşvete iyi yanıt vermem, efendim."

"Rüşvet mi? Kim rüşvetten bahsetti ki?"

"Yapmayın Lord Ravenswood, rüşveti duyduğumda anlarım. Ama şu anda oldukça büyük bir servete sahibim, bu yüzden sizin bin sterlininize ihtiyacım yok. Eğer sessizliğimi istiyorsanız, bana paradan daha çok istediğim bir şey teklif etmelisiniz. Gerçek gibi."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlarsa da, görünürde umursamaz bir tavırla parmaklığa yaslanmak için döndü. "Neden *benden* gerçeği istiyorsunuz? Sizi endişelendiren onun faaliyetleri olduğuna göre neden Kaptan Blakely'ye sormuyorsunuz?"

"Bunu zaten denedim. Ama muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, cevap vermeyi reddediyor."

"Yazık. Çünkü benden bir şey öğrenemeyeceksiniz. Sivillere, onları ilgilendirmeyen konularla ilgili ayrıntıları açıklamak gibi bir alışkanlığım yok."

"Siviller mi? Yani bu İçişleri Bakanlığı tarafından onaylanmış bir faaliyet mi?"

Ona kaşlarını çatı. "Bunun sizi ilgilendirmediğini söylemek istiyorum. Ve tekrar İçişleri Bakanı'na gitmekle tehdit etmeden önce, daha fazla müdahalenizin başınıza kolayca bela açabileceğini belirtmeliyim. Tek yapmam gereken, değerli kurumunuz hakkında sulh yargıcıyla konuşmak. Bay Hornbuckle'a orada yasadışı bir faaliyet yürütüldüğü söylenirse, kanıt olsun ya da olmasın hayatınızı cehenneme çevirecektir. Özellikle de ben istersem."

"Buna cüret edemezsin!"

"Sizi rahatsız etmekten vazgeçirmek için çok şey yapmaya cesaret edebilirim, sizi temin ederim. Ve eğer bana bu inanılmaz başarıyı elde etmek için size ne önerebileceğimi söylerseniz -vermeyeceğim cevaplar dışında- sizi memnun etmek için elimden geleni yaparım."

Bir an düşmanca bir sessizlik içinde durdular. Lord Ravenswood zaten yanında rahat hissedeceği bir adam değildi ama şu anda onun boynunu neşeyle sıkabilirdi. Bir çitin yanında kendini bu iyi konumdaki kraliyet lordunun yanında olduğundan çok daha rahat hissetmesi ne kadar garipti.

Eğer Morgan gerçekten bir çit olsaydı.

Ravenswood'un ona söylemeyeceği açıktı. Bunu yapması için Morgan'ı ikna etmesi daha iyi olurdu. En azından o kibirli bir devlet memuru değildi. "Pekala, eğer bana neler olduğunu anlatmayacaksanız, en azından Yüzbaşı Blakely'nin kendisi hakkında beni aydınlatın."

Ona ihtiyatla baktı. "Neden?"

"Çünkü onun onurlu bir adam olduğuna beni ikna edebilirsiniz, şu anki faaliyetleri hakkında sessiz kalmaya ikna olabilirim."

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Pekala. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Geçen yıl bir korsan gemisinde zaman geçirdiğini duyduğumu hatırlıyorum.

Bu doğru mu?"

"Evet."

"Bu bana onurlu bir adamın bir hareket gibi gelmiyor."

Ravenswood iç çekti. "Orada kendi isteğiyle bulunmuyordu. Korsanlar onunla karşılaştığında, casusluk yaptığı bir grup kaçakçı tarafından iki yıl boyunca bir adada mahsur bırakılmıştı. Korsan Lordu ve mürettebatı onu kurtardı. Özgürlüğünü kazanmadan önce birkaç ay onlarla kaldı."

"Peki özgürlüğünü kazanmak için tam olarak ne yaptı?" dedi kuru bir sesle.

Ravenswood omuz silkti. "Onlara adayı en iyi şekilde nasıl kullanacaklarını gösterdim. Yollarından çekildim. Onlara denizcilik hakkında bir iki şey öğrettim."

"Değerli eşyaları için insanları ikiye bölmek yok mu?" diye sordu yarı şaka.

Ona delici bir bakış fırlattı. "Yüzbaşı Blakely size böyle bir şey yapacak türden bir adam gibi mi geliyor?"

Bakışlarını fenerle aydınlatılmış bahçelere kaydırды.

"Hayır." "O zaman belki de içgüdülerine güvenmelisin."

"Biliyorum. Ve bana senin ve Morgan'ın bir şeyler çevirdiğinizi söylüyorlar."

"Morgan' mı?"

Onun Hristiyan adını kullandığını çok geç fark etti. "Yüzbaşı Blakely' demek istemiştım."

"Hayır, yapmadınız. Kendinize iyi bakın, Leydi Clara. Ortak dostumuz öyle bir adam değil... şey..."

"Merak etmeyin lordum. Morgan'ın benim için uygun bir talip olmadığını biliyorum, eğer söylemeye çalıştığınız buysa."

Ona spekülâtif bir şekilde baktı. "Aslında onu bu şekilde düşünecek kadar ileri gittiğini düşünmemiştim. Henüz."

Kızardı ve bu kadar çok şey anlattığı için kendine lanet etti. "Sadece bir şakaydı, hepsi bu. Bana ne anlatmaya çalışıyordun?"

"Tanıdığınız diğer erkekler gibi olmadığını."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hangi 'diğer adamları' ? Spitalfields'dakileri mi? Yoksa babam, Lord Winthrop ve sizin gibi adamlar mı?"

"Bağışlayın beni, diğer hanımefendiler gibi korunaklı bir hayat sürmediğinizi unutmaya meyilliyim. İkincisini kastetmişim elbette. Morgan'ın aile bağlantılarına rağmen, görüldüğü kadar medeni biri değil."

Bu kesinlikle yetersiz bir ifadeydi. "Bunu kendim çözdüm, çok teşekkür ederim."

"Lütfen yanlış anlamayın. Ona büyük saygı duyuyorum. Ama o hepimizle aynı kurallara göre oynamıyor." "Ve sen de benim öyle olduğumu mu varsayıyorsun? Ne kadar tuhaf."

Gülümsemeye başladı. "Demek istediğinizi anlıyorum. Ben sadece onun gerçek konumunu keşfetmenin sende yanlış bir izlenim bırakması ihtimaline karşı seni uyarmak istemişim. Onun hakkında daha fazla... nasıl desem... *sevgiyle* düşünmenize neden oldu."

"Benim için endişelenmeyin. Ben... bunu nasıl söylesem... Yüzbaşı Blakely ile başa çıkabilirim."

Kıkırdadı. "Komik, seninle ilk tanıştığında da aynı şeyi söylemişti. Ama sanırım o zamandan beri fikrini değiştirdi."

Güldü. "Öyle olduğuna inanıyorum."

Bu kez daha dostane bir sessizliğe gömüldüler. Sonunda parmaklıklardan uzaklaştı. "Bir anlaşmaya vardık mı Leydi Clara? Bu konuda kendi işinize bakacak mısınız?"

Hayır, yapmayacaktı. Ama bunu ona söylemek pek de akıllıca görünmüyordu. "Elimden geleni yapacağım," dedi umursamazca.

"Nedense bunu pek güven verici bulmuyorum," diye mırıldandı.

Ama konuşmayı eski suçlarından biri olan yeni seyisine getirmesine izin verdi. Balo salonuna döndüklerinde, ahır şefinin yankesiciyi atlarla çalışması için eğitim maceralarını anlatarak onu güldürdü. Morgan onları içeri girerken gördüğünde hâlâ gülüyordu.

Ancak o gülmüyordu.

Bölüm 14

Dikkatle izle akıp giden
her anı, Evdeki huzuru
korumak ve Şaşkınlığı
önlemek için.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Morgan buna inanamıyordu: Ravenswood ve Clara balkondan birlikte içeri girmişler, sanki hayatları boyunca arkadaşmışlar gibi çok samimi görünüyorlardı.

Ki muhtemelen öyleydi. Bu düşünce karnında alışılmadık bir sıkışma yarattı. "Siz ikiniz eğleniyor gibi görünüyorsunuz. Dans etmeye gittiğinizi sanıyordum."

Ravenswood sakince, "Oraya hiç varamadık," dedi.

"Seni aramaya çıktığımda bunu hemen anladım." Morgan, Clara'nın yanına yaklaşarak elini sahiplenici bir tavırla onun sırtına koydu. "Umarım onu dansa benim götürmeme aldırılmazsın."

Ravenswood aniden eğlenmiş görünüyordu. "Bunun Leydi Clara'ya bağlı olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Benimle dans et Clara," dedi Morgan sert bir sesle.

Onun büyük kızgınlığına rağmen, kadın güldü. "Bu bir rica mı yoksa emir mi Kaptan?"

"Hangisini tercih ederseniz, *ma belle ange*."

Ravenswood'un gözlerinde bu sevecenlik karşısında bir merak belirdi ama o sadece başını Clara'ya doğru eğmekle yetindi. "İstenmediğimi anlayabiliyorum. Tartışma için teşekkür ederim leydim. Çok aydınlatıcı oldu."

"Evet, öyleydi, değil mi?" Elini Ravenswood'a uzattı. Ravenswood elini tuttu ama her zamanki gibi bastırmak yerine öpmek için dudaklarına götürdü. Sonra Morgan'a gülümseyerek oradan ayrıldı.

Arkadaşını boğazlamak için şiddetli bir dürtü Morgan'ı ele geçirdi ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi. *Tanrım*, bu akşam ona ne olmuştu böyle? "Benimle dans edecek misin, etmeyecek misin Clara?" diye sordu, sesinin bu kadar huysuz çıkmasından nefret ediyordu.

Gözleri parlayarak ona baktı. "Lord Ravenswood beni ona söz verdiğim danstan mahrum bıraktığına göre, bunu yapacağıma inanıyorum."

Kaşlarını çatarak onu vals için piste götürdü. "Ravenswood ile harika vakit geçiriyor gibiydin."

"Öyleydim. Oldukça ilginç bir beyefendi."

Dişlerini sıktı. Clara gibi bir kadının Vikont'u nasıl "ilginç" bulduğunu kolayca anlayabiliyordu... ünvanlı, zengin ve çok uygun. Morgan'ın olmadığı her şeyi.

Onu kollarının arasına alarak olması gerekenden daha yakın tuttu, üzerinde hak iddia etmek, ona *kendisinin* olduğunu hatırlatmak için ilkel bir erkek dürtüsü hissetti. Kelimenin gerçek anlamıyla öyle olmasa bile. Asla olamayacak olsa bile.

Yine de onun sahiplenici tutuşuna aldırıyor gibiydi. Onunla kolayca dans etti, kanatlı bir melek kadar hafif ayaklı ve neşeliydi. Zarafeti ve kendine güveni, kendi aklını bilen bir kadınınki gibiydi, yine de kütüphanede gösterdiği tüm tatlılıkla onun kollarına teslim oldu. Bu, bir erkeğin kendi ayakları üzerinde takılıp düşmesi için yeterliydi.

Ve kokusu... Tanrım, saçlarındaki yasemin kokusu onu aya karşı ulutmak, Merrington'ın bahçelerine götürmek ve bir şeytan gibi ırzına geçmek istemesine neden oldu. Saten kaplı sırtını okşamakla yetindi, onu kendine yakın tuttu, başparmağını belinden tuttuğu kaburgalarında gezdirdi.

Yine de Ravenswood'u aklından çıkaramıyordu. "Nasıl oluyor da *benden* cevap isterken öfkeleniyor, suçluyor ve eziyet ediyorsun da Lord Ravenswood'un yanında cana yakın bir ruha bürünüyorsun?"

Şaşkın bakışları ona yöneldi. "Öyle olduğumu düşündüren ne?"

"Az önce ikinizin de yüzü gülüyordu, iki eski dost gibi rahattınız."

"Birbirimizi bir süredir tanıyoruz, biliyorsun. Sanki yabancıymışız gibi değil." Yüzünde muzip bir ışık belirdi. "Seninle benim olduğumuz gibi değil, her halükarda."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bana Saygıdeğer Kaptan Morgan Blakely olduğunuzu -bir baronun kardeşi, bir başkasının oğlu, kötü şöhretli bir casus ve Tanrı bilir daha neler neler- ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?"

Nedenini bilmiyordu ama kadının onun aile bağlantılarıyla bu kadar ilgilenmesi onu rahatsız etmişti. "Gerçekte kim olduğum senin için bir fark yaratıyor mu?"

"Bilmiyor olmam bir şeyi değiştirir. Adın, Cenevre ve geri kalan her şey hakkında bana yalan söylemiş olman. Bana *neden* yalan söylediğini bile söylemeyecek olman."

Kadının sesindeki incinmişlik iması, onu gerçek kelimelerden daha etkili bir şekilde parçaladı. "Yalan söylemedim. Pek sayılmaz. Donanmada görev yaptığım dönemde gerçekten Morgan Pryce adını kullanıyordum. Çoğu deniz subayı beni hâlâ bu isimle tanır."

"Ama neden farklı bir isim aldın-" "Bu uzun bir hikâye Clara, şimdi anlatamayacağım kadar çok."

"Bana kısa versiyonunu anlat," dedi sertçe. "Yoksa senin ve Ravenswood'un hissettiğiniz ve benim bilemeyeceğim başka bir şey mi var?"

İç çekti ama ona söylememek için bir neden bulamadı. "Kardeşim ve ben ayrı büyüdük. Sebastian ve ben doğduktan kısa bir süre sonra annem babamı terk etti ve beni Cenevre'ye götürdü. Bana soyadı olarak kızlık soyadını verdi. Ölmek üzereyken amcam Llewelyn'i çağırdı ve Lew Amca gelip beni aldı. On üç yaşındaydım. Sebastian'ın benden haberi yoktu, amcam ve baron da işleri daha az karmaşık hale getirmek için bu sırrı saklamamı istediler."

"Kimin için daha az karmaşık?" diye sordu, o kadar alçak sesle ki orkestranın sesinden onu neredeyse duymadı.

Kadının yüzündeki sempati onu şaşırtmıştı. Onun elini sıktı. "Aldırmadım, tatlım. Anlamıştım. Baron ve amcam unvan iddiaları konusunda endişeliydiler. Annem onlara Sebastian'ın en büyükleri olduğu konusunda güvence vermiş olsa da, miras ona kalana kadar bizi ayrı tutmanın en iyisi olduğunu düşündüler. Beni okula gönderdiler ve reşit olduğumda nüfuzlarını kullanarak beni donanmada asteğmen olarak işe başlattılar ve baronun vesayeti altına aldılar. Bana çok iyi baktılar. Onları suçlayacak hiçbir şeyim yok."

"Kardeşinin arkadaşlığını reddetmek dışında."

Gözlerini kaçırdı. Kadın onu o kadar iyi okuyordu ki bu onu korkuttu. "Artık ona sahibim ve önemli olan tek şey de bu. Baron öldükten sonra sırrı saklamak için bir neden görmedim ve Sebastian'ı aradım. Gerçeği öğrendiğinde, ailedeki yerimi almam ve doğum ismimi kullanmam konusunda ısrar etti. Bu şekilde Morgan Pryce olarak başladım ve Morgan Blakely oldum." Bakışları tekrar ona döndü. "Gördüğünüz gibi, gerçekten yalan söylemedim. Sadece... bazı şeyleri atladım."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle. Eskiden casus olduğun gerçeği gibi. Korsanlarla vakit geçirdiğini. Bu-"

"Ravenswood sana korsanlardan bahsetti mi?"

"Sadece ben sorduğum için. Ama bana başka pek bir şey söylemedi."

Elini kızın belinde sıktı. "Yine de uzun süre onunla dışarıdaydın."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyleydin."

Onun bu yeni çekingenliğinden hoşlanmamıştı. Neredeyse kıskançlık olduğunu yeni yeni fark etmeye başladığı karnındaki gerginlik kadar nefret ediyordu bundan.

Kıskançlık, Tanrı aşkına! Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. "Balkondayken ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

Başını geriye attı. "Bu benimle Lord Ravenswood arasında, değil mi?"

"O zaman ona kendim sorarım," diye .

"Sana söyleyeceğini nereden çıkardın?"

"Çünkü benden saklayacak bir şeyi yok." Kadın bakışlarını kaçırınca, adam onu daha da yaklaştırdı. "Yoksa var mı? Seni öpmeye falan çalışmadı, değil mi?"

Bakışları tekrar ona döndü, eğlence doluydu. "Neden böyle düşündün ki?"

"Erkekler bu tür davetlerde kadınları genellikle bu yüzden balkona çıkarır." Kadın inatla sessiz devam edince, "Ee? Öyle mi yaptı?"

"Ne yaptı?"

"Seni öpmeye çalışıyorum, lanet olsun!"

Yüzündeki tüm muziplik kayboldu ve derin bir ciddiyetle ona baktı. "Yapsa sorun olur muydu?"

Yalan söylemeyi düşündü ama bunun bir anlamı yok gibiydi. "Gerçek şu ki, bu benim için çok önemli. Yine de nedenini biliyorsam lanet olsun."

Bu onu memnun etmişe benziyordu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Lord Ravenswood hiçbir şeye kalkışmadı. Ne zaman yalnız kalsak beni öpmeye çalışman *herkesin* öpmeye çalıştığı anlamına gelmez, biliyorsun."

"O zaman hepsi ya kör ya aptal ya da ikisi birden."

Dürüstlüğünden anında pişmanlık duydu. Onun şefkatli ve umut dolu gülümsemesi, adamda onu burada, yerde bırakıp kaçma isteği uyandırdı. Önce o

Yumuşak, kadınsı şefkat ağını ona sımsıkı *sarmıştı* ve adam Koş.

Kimi kandırıyordu? O ağı çoktan sıkı sıkıya sarmıştı. Tek düşünebildiği, onu tekrar öpebilmek, tadına bakabilmek ve ona dokunabilmek için yalnız kalmasını sağlamaktı. Delilik, katıksız delilik.

Clara, Morgan'ın tatlı sözleri sayesinde kendi çılgınlığını yaşıyordu. Kendisini çok ateşli ve rahatsız hissetmesine neden oluyorlardı ve bu samimi vals de yardımcı olmuyordu.

Şimdiye kadar, Londra'da ilk kez ortaya çıktığında vals için koparılan kıyameti hiç anlamamıştı. Ona "utanç verici" ya da "çirkin" ya da "namuslu insanların ahlaki yapısına zarar veren" hiçbir şey görünmemişti.

Ama daha önce hiç değer verdiği bir adamla, onu öpen ve en özel yerlerini okşayan bir adamla vals yapmamıştı. Bu, her hareketi baştan çıkarmaya yönelik erotik ve şehvetli bir adıma dönüştürdü. Adamın kalçasının eteğine değmesi, güçlü elinin onu belinden kavradığını hissetmesi, ellerinin samimi bir şekilde kenetlenmesi... hepsi dansın nefes kesen temposuyla birleşince dizlerinin bağı çözüldü.

Dizlerinin güçsüz olması da dans etmesine engeldi. Morgan'ın sanki kaçmasından korkuyormuş gibi onu sıkı sıkı tutması da öyle.

Kaçmak aklındaki son şeydi. Bu fırsatı onu daha fazla sorgulamak için kullanmalıydı ama bunun için yüreği yoktu. Morgan'la birlikteyken güvenli, sorumlu ve ahlaklı olması gerektiğini unutmuştu. Morgan'ın ona gösterdiği olanaklar dışında her şeyi unutmuştu, Morgan'ın sunduğu kendi hapisanesinden kurtulma özgürlüğünü.

Ayrıca artık sorular için çok geçti. Vals bitmek üzereydi ve Morgan onu pistten çıkarıyordu. Ani bir panikle teyzesinin kısa bir mesafeden, sanki Clara'nın arkadaşını seçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak onlara baktığını gördü. Lord Winthrop teyzesinin yanında durdu ve onunla kısa bir görüşme yaptıktan sonra, kalabalığın arasından dirsekleyerek Clara ve Morgan'a doğru ilerlemek için yanından ayrıldı.

Tam da ihtiyacı olmayan şey - Lord Boring'le bir dans daha. Onu sonsuza dek kovmamış mıydı? Tanrım, adamın cesaretini kırmak için ne gerekiyordu?

Lord Winthrop zemini temizledikleri sırada onlara ulaştı, ama dikkati Morgan'ın üzerindeydi, onun değil. "Demek sensin. Ben de öyle düşünmüştüm. Şeytan kardeşin olduğundan kuşkuluydum; bir hanımefendiyi toplum içinde asla böyle uygunsuz bir şekilde tutmazdı."

Clara çok geç de olsa Morgan ile Lord Winthrop'un oldukça tatsız bir geçmişleri olduğunu hatırladı. İşleri düzeltmek için acele etti. "Lord Winthrop, nereye gittiğinizi merak ediyordum. Bana bir şeyler getirebileceğinizi umuyordum-"

"Leydi Clara, bu alçağın gerçek karakterinin farkında olmadığınızı biliyorum," diye söze girdi Lord Winthrop, kendini beğenmiş bir haklılıkla. Gözleri Morgan'a hançer gibi saplanmıştı. "Ama arkadaşlarının kim olduğuna dikkat etmelisin. Tek söylediğim bu."

"Bizi merakta bırakma," dedi Morgan tembelce. "Devam et, Winthrop. Zavallı karakterimin bütün ayrıntılarını hanımefendilerine anlat." Durakladı ve Lord Winthrop'un ağzı bir karış açık ona baktığını görünce ekledi: "Unuttum, bunu yapamazsınız, değil mi? Bir kağıt parçasını imzaladığınızı hatırlıyor gibiyim... neydi o... bir tür şart mı? Sizden alınandan çok daha büyük bir miktar para karşılığında bazı konularda sessiz kalacağınıza dair?"

Demek Lord Winthrop korsanların saldırısı hakkında konuşmayı *bu* yüzden reddetmişti. Ona ödeme yapılmıştı.

"Belki de kardeşime sormalıyız," diye devam etti Morgan. "Eminim hatırlıyordur."

Lord Winthrop hiddetle, "Hiç şüphesiz öyle," dedi, "para *onun* cebinden çıktığına göre. Senin cebinden çıkması zor, değil mi?"

Clara nefesini içine çekti. Lord Winthrop şimdi tehlikeli bir zeminde yürüyordu. Morgan'ın ön kolundaki kasların elinin altında gerildiğini hissedebiliyor, neredeyse öfkesinin kokusunu alabiliyordu.

Yine de konuştuğunda, aristokrat Winthrop'tan daha soğukkanlı görünmeyi başarıyordu. "Çünkü kamuoyu onun umurunda, benimse hiç umurunda değil. Bu yüzden eğer toplum içinde bana karşı çıkmakta yine özgür olmak istiyorsan, kardeşimin parasını ona iade et. Sadece kendinizi aptal durumuna düşürmeyi başarırısanız şaşırmayın."

Bu durum eli sıkı Lord Winthrop'un pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. "Ben... şey... sözleşmemizin şartlarını ihlal etmeye çalışmıyordum, efendim. Sadece Leydi Clara'ya sizin gibi bir adamın onun için uygun bir dans partneri olmadığını belirtiyordum."

"Peki ya sen daha iyi biri olur muydun?" Morgan kendi elini Leydi Clara'nın elinin üzerine kaydırdı ve sanki kibirli Kont'la alay etmek istercesine rahatça okşadı. "Bir yerlerde senin yaşında bir erkeğin sakın temposunu tercih edecek birkaç hanım olmalı, ama Leydi Clara'nın onlardan biri olduğundan şüpheliyim."

Lord Winthrop gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Bir şeyler yapmazsa patlayacaktı. Bu yüzden kimi yatıştırmanın daha önemli olduğunu hesapladı ve Morgan'ın kendi başının çaresine bakabileceğine karar verdi.

Kolunu bırakarak Lord Winthrop'un yanına gitti ve hızla, "Bu dansı bana siz teklif etmediniz mi lordum?" dedi.

Ona göz kırptı. "Anlayamadım?"

"Bir dans. Sanırım bu dansı sana söz vermiştim."

"Neden... neden, evet. Gerçekten de öyle, Leydi Clara." Burnunun ucuyla Morgan'a bakan Lord Winthrop, muzaffer bir gülümsemeyle kolunu ona uzattı. "Ve size bir *beyefendinin* nasıl dans ettiğini göstermekten büyük mutluluk duyuyorum."

Morgan'a yalvaran bir bakış fırlattı. "Vals için teşekkür ederim, Kaptan Blakely. Çok keyifliydi."

Morgan'ın gözlerinde ateş parladı, ama o sadece umursamaz bir tavırla başını eğmekle yetindi. "Rica ederim leydim. Kaprislerinizi tatmin etmekten her zaman memnuniyet duyacağımı biliyorsunuz."

Aceleyle Lord Winthrop'a döndü. "Müzik başlıyor. Gidelim mi?"

"Nasıl istersen, hayatım." Lord Winthrop onu götürürken Morgan'a baktı. Morgan, Lord Winthrop için kötü şeyler düşünen düşünceli bir ifadeyle onları izliyordu. Ve belki de onun için de.

Ama öylece durup halka açık bir yerde yumruklaşmalarını izleyemezdi. Bu ikisine de iyi gelmezdi.

"Bu adamı nereden tanıyorsun?" Lord Winthrop düşüncelerini bölerek sordu.

"Kaptan Blakely ve ben bu akşam ilk kez tanıştık." Teknik olarak bu doğrudu, çünkü Morgan Pryce'la tanışmış olmasına rağmen Morgan Blakely'yi hiç tanııyordu. Ama bunu düzeltmeye niyetliydi.

Lord Boring ona kurnazca baktı, sanki ona tam olarak inanmamış gibiydi, ama neden inanmaması gerektiği onu aşıyordu. "Sizi uyarıyorum leydim. Sizin konumunuzdaki bir leydinin ilişki kurması gereken türden bir adam değil."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim Lord Winthrop. Aklımda tutacağım."

Sadece onun kastettiği şekilde değil. Morgan'a karşı yapılan tüm bu uyarılar, ona olan ilgisini daha da artıran ters bir etki yapıyordu. Herkes onu kara bir yaratık olarak resmetmeye kararlı görünüyordu, ama Morgan'ı tanıdıkça bambaşka bir Morgan görüyordu. Bu onun çok ilgisini çekiyordu.

Lord Winthrop sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Benden daha önce istediğin şeyi düşünüyordum," dedi. "Sanırım sonunda gelip küçük evinizde size yardım edeceğim. Halanızüzzerinde bir erkeğin etkisini kullanabileceğinizi düşünüyor gibi görünüyor. Onlara büyüklerine nasıl saygı duyacaklarını öğret." Bir iniltiyi bastırarak sessizce teyzesine lanet okudu.

Tam da ihtiyacı olan şey- Kendini beğenmiş Lord Winthrop'un çocuklarını elinden almaya çalışması. Gerçi onu kaçırtaçak bir şey varsa, o da Huzurevinde geçireceği bir iki gündü. "Teşekkür ederim lordum. Ne zaman isterseniz gelmekten çekinmeyin. Ben her gün oradayım." Yeni servetinin yarısına bahse girerdi ki adam hiç gelmeyecekti.

Sonra müzik başladı. Clara'nın içini rahatlatan bu müzik, konuşmayı engelleyen canlı bir makaraydı. Ama aynı zamanda balo salonunu taramasını da zorlaştırıyordu, ki Clara her fırsatta Morgan'ı arıyordu.

Ortadan kaybolmuştu, lanet olsun ona. Dans bittikten ve Lord Winthrop'a izin verdikten sonra, ortadan kaybolan tek kişinin Morgan olmadığını fark etti. Lord Ravenswood hiçbir yerde bulunamamıştı. Morgan'ın ailesi bile gitmiş görünüyordu.

Yarım saat geçip de hiçbirini bulamayınca gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Morgan sorularının geri kalanına cevap vermeden ondan kaçmıştı.

Tamam, isterse ondan kaçmasına izin versin. Çünkü cevapları burada ve şimdi alamazsa, öyle ya da böyle alacaktı. Kurdu ininde köşeye sıkıştırmak zorunda kalsa bile.

Clara titredi ve Petticoat Lane'den Morgan'ın dükkânına doğru aceleyle ilerlerken, kullanışlı pelerinini daha sıkı sardı. Gece yarısına doğru buraya tek başına gelmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ama balodan eve döndükten sonra Samuel'i hiçbir yerde bulamamıştı ve böylesine kötü şöhretli bir adamı gözetlemeye giderken diğer hizmetçilerden hiçbirinin kendisine eşlik etmesine cesaret edememişti.

Bir saat önce eve gelip geceyi burada geçireceğini söylediğinde şüpheleri üzerine çekmiş olması yeterince kötüydü. Bu pek sık yaptığı bir şey değildi. Yaptığında da genellikle hasta ya da kaçak bir çocukla ilgilenmek üzere oraya çağırıldığı için yapardı. Nadiren de sebepsiz yere gelirdi.

Yine de, yetkili olmanın bir avantajı, fazla yorum yapmadan görünüşte keyfi kararlar verebilmesiydi. Şansımız varsa,

Evdeki hizmetçiler onun sadece kendilerini kontrol ettiğini düşüneceklerdi.

Morgan'ın dükkânına gelmek için gizlice kaçarken biraz daha fazla sorun yaşamıştı ama Evi neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu. Ve tüm anahtarların kopyaları ondaydı.

Zaten başka ne seçeneği vardı ki? Yuvadaki sadık erkek hizmetkârlardan birinin ona eşlik etmesi sorular ve protestolar anlamına gelirdi. Ayrıca iki kişi bir kişiden daha az sessiz olurdu, böylece Morgan yaklaştığına dair adil bir uyarı almış olurdu. Bunu kesinlikle istemiyordu. Planının başarısı, onu gizli faaliyetlerinin ortasında şaşırtmasına bağlıydı.

Bu yüzden tek başına gizlice çıkmak zorunda kalmıştı. Neyse ki sokaklar oldukça ıssızdı. Bölge sakinlerinin meyhanelerden ve cin dükkanlarından ayrılması için çok erken, saygın tüccarların evlerine gitmesi içinse çok geç bir saatti.

Ayrıca, Ev sadece bir çığlık uzağındaydı - çığlık atarsa, orada biri mutlaka onu kurtarmaya koşardı. Morgan ve Johnny de şüphesiz dükkânın içindeydi ve onlar da ona yardım ederdi.

Morgan'ın danslarından sonra nasıl ortadan kaybolduğunu düşünmek bile kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Neden, iyi geceler bile dememişti ki! Bu sadece buraya sinsi bir şeyler yapmak için geldiğini kanıtlıyordu.

Onun ve Lord Ravenswood'un gizemli olmaya kararlı görünmeleri çok can sıkıcıydı. Onların nazlı kaçamaklarından ve onu korkutarak susturmak ya da para vermek için yaptıkları açık girişimlerden bıkmıştı. Ona başka seçenek bırakmadıkları için gerçeği kendi başına öğrenecekti. Morgan dükkânda değilse, Johnny'ye bildiklerini anlatması için baskı yapacaktı. Ama cevapları alması bütün gece sürse bile birileri ona cevap verecekti.

Yine de dükkâna yaklaştığında burayı tamamen karanlık bulduğunda, omurgasından aşağıya doğru huzursuz bir ürperti yayıldı. Işık ve hareketlilik bekliyordu, bu mutlak durgunluk değil. Kirli pencerelerden baktı ama hiçbir şey göremedi, arkada yanan bir lambanın zayıf parıltısı bile yoktu. Kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi ve kapıyı hızlıca kontrol ettiğinde kilitli olduğunu gördü.

Ne kadar garip. Yaptıkları alçakça faaliyetin içinde bina dışında bir şey olabilir miydi? Emin olmak için ara sokağa doğru ilerledi ve ara kapıyı denedi. O da kilitliydi ve kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi. Kanı deli gibi akmaya başladı. Morgan burada değilse bile en azından Johnny burada olmalıydı. Tabii Morgan ve Samuel, Johnny'nin suç faaliyetlerine karışmadığı konusunda yalan söylemedilerse.

Hayır, bunu düşünmeye dayanamazdı. Ama başka türlü nerede olabilirdi ki?

Onu duymayacak kadar derin uyuyor olabilir ?

Kapıya daha sert vurdu ama sadece takırdamasını sağlayabildi. İçeriden başka bir ses çıkmadı. Kıpırdamadan durdu, emin olmak için dikkatle dinledi.

Arkasında bir botun gıcırtısını duymasının tek nedeni buydu. Etrafında dönerken, sokağın girişinde iri yarı, tamamen siyah giyinmiş bir adamın görüntüsü karşısında şaşkına döndü. Ya da en azından onun bir adam olduğunu düşündü. Adamın yüzünü göremiyordu, çünkü yüzü, en hafif esintiyle etrafında dönen siyah bir pelerinin kapüşonunun derinliklerinde saklıydı.

Yüreğini ürperten bir sarsıntıyla onun kim olduğunu anladı. Spitalfields'da sadece bir adamın böyle bir kıyafetle geceleri dolaştığı biliniyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı belli belirsiz tanıdık gelen bir ses.

Morgan'ı faaliyetleri hakkında sorgulamak için burada olduğunu söylemeye cesaret edemedi. "Ben... Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye geçiştirdi, kaçamak bir ifadenin korkunç suretten kurtulmasına yardımcı olabileceğini umuyordu.

Adam yaklaştı. Şimdi onu daha iyi görebildiği için, kendisinden daha uzun olmasına rağmen sadece biraz yapılı olduğunu fark etti. Ama bu, adam yaklaştıkça içgüdüsel olarak duvara doğru büzülmesine engel olmadı.

Adam sanki kadının korkusuna şaşmış gibi bir an durdu, sonra birkaç adım ötede durana kadar tekrar ilerledi. Kadın adamın çenesine baktı ama kapüşon yüzünün geri kalanını gizliyordu.

"Kim olduğumu , değil mi?" diye tersledi.

Başını salladı, *ancak bunun Hortlak* olduğuna inanmak zordu. Aksanı kabaydı ve yeterince iri görünmüyordu, yine de her zaman centilmen bir niteliği olduğunu ve iri yapılı olduğunu duymuştu. Yankesici söylentileri buraya kadarmış.

"Benim isim seninle değil," dedi o doğal olması mümkün olmayan gırtlaktan gelen sesiyle. "Kaptan nerede?"

"Bilmiyorum."

"Onunla tanışmak için , değil mi?"

"Hayır! Yani, ben... şey... görmek istedim... yani-"

Eli pelerinin içinde kayboldu ve aniden adamın elinde bir tabanca belirdi. Kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başladı. Eğer onu korkutmak istiyorsa, bunu kesinlikle doğru şekilde yapıyordu.

"Bana arkadaşının nerede olduğunu söyle," diye rica etti, "o zaman gitmene izin verebilirim." "O benim arkadaşım değil!"

"Ben bunu sormadım!" diye bağırdı, neredeyse hınçla. Sonra sesini alçalttı. "Bana o lanet Kaptan Pryce'in nerede olduğunu söyle, yoksa hayatını kaybedersin."

"Bilseydim sana söylerdim, yemin ederim. Buraya onunla konuşmayı umarak geldim ama kapıyı çaldığımda cevap vermiyor."

Kapüşonun altından alçak sesle bir küfür yükseldi. Tabancasını düzeltti ve doğrudan ona doğrulttu. Tam olarak ona değil. Şüphesiz birçok kez tabanca kullanmış bir adam için garip bir şekilde kendinden emin görünmüyordu. Tabanca havada dalgalandı.

"Şimdi beni dinle," diye homurdandı. "Arkadaşına bir mesaj vermeni istiyorum."

"Sen nasıl istersen." Bir mesaj iyiydi. Bir mesaj *çok* iyiydi. Ölmüş olsaydı bir mesaj iletemezdi. "Mesaj nedir?"

"O çocuğu artık etrafımda tutmasını istemiyorum, duydun mu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne çocuğu?"

"Şu senin oğlan! Hani şu Perkins'in oğlu!"

"Neden olmasın?" diye ağzından kaçırdı, Hayalet'in Johnny'ye ne olduğunu umursaması bir yana, onu bilmesine bile şaşırmıştı.

"Çünkü o çocuğun kız kardeşi bir polis memuruyla arkadaş, işte bu yüzden! Yargıcın işimle ilgili her şeyi gevşek dilli bir delikanlıdan duymasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum," diye tersledi. "Ama Kaptan Pryce çocuğu öylece dışarı atamaz."

"Ne yapacak. Onu senin evine ya da kız kardeşine geri gönderecek. Zaten o çocuğa yapılması gereken de bu. O buraya ait değil."

Johnny'nin Morgan'da kalmak için nasıl ısrar ettiğini hatırlayınca irkildi. "Ya çocuk gitmezse? O zaman ne olacak?" Elbette Hortlak, Lucy ile polis arasındaki gevşek bağlantı gibi anlamsız bir nedenle bir çocuğu öldürmezdi. Öldürür müydü?

"Gidecek. *Bana* karşı gelmeyecek, değil mi?" Adam iyice yaklaşmış, tabancasını kadının önünde pervasızca sallıyordu. "Arkadaşın Pryce da öyle."

"Ben o kadar emin olmazdım." Nedense Morgan'ın suç ortağı da olsa kimsenin emirlerine kolayca boyun eğeceğini düşünemiyordu. Ve eğer Morgan Hayalet'in dediğini yapmazsa... "Çocuğa çok bağlı. İstedığınızı yapmayabilir."

Hortlak tabancayı kadının göğsüne doğru salladı. "Ona söylesen iyi olur! Yoksa onu pişman ederim!" Tabancanın horozunu kaldırdı ve tehditkâr bir hırıltıyla ekledi, "Ve eğer onu ikna edemezsen, *seni* de pişman ederim!"

Sokağın başından yeni bir ses duyuldu. "Kahretsın Samuel, size bu gece geri gelmemenizi söylemiştim-"

"Morgan!" diye bağırdı. "Kaç!"

Hortlak küfrederek Morgan'ın yüzüne doğru döndü ve tabanca ateş aldı. Morgan sendeleyerek karşı duvara yaslanırken Clara şaşkın bir sessizlik içinde onu izledi.

"Tanrım, onu öldürdüm!" diye bağırdı Hayalet. "Ne yaptım ben?" Sonra tabancasını bıraktı ve koşarak sokaktan kaçtı.

Clara tam zamanında ileri atılarak Morgan'ın duvardan aşağı kaydığını gördü. "Morgan!" diye bağırdı ona doğru koşarken. "Aman Tanrım, Morgan!" Morgan'ın yanında dizlerinin üzerine çökerken kalbi duracak gibi oldu. "Konuş benimle. Nereni incittiğini söyle."

"Clara?" diye homurdandı. "Sen misin?"

"Evet, evet, buradayım." Çılgınca, yığılmış bedenini aradı, nereden vurulduğunu bulmaya çalıştı. *Lütfen ölmesine izin verme Tanrım*, diye dua etti. "Yanımdayım, sevgilim. Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve ay ışığı, ölmek üzere olan bir adam için şaşırtıcı derecede berrak görünen gözlerinde tamamen parladı. "Koşmaya başlayabilirsin, *tatlım*. Çünkü seni elime geçirdiğimde bir hafta boyunca oturamayacaksın."

Bölüm 15

...saat dokuzu vurdu, ama Çirkin görünmedi. O zaman Güzel, onun ölümüne kendisinin neden olduğundan korktu; umutsuzluğa kapılmış biri gibi ağlayarak ve ellerini sıkarak sarayın her yerine koştu...

"Güzel ve Çirkin "den

Genç Bayanlar Dergisi,

Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Morgan, Clara'nın gözlerini kırptırmasından onu şaşırttığını anlayabiliyordu. Ama sonra pervasız kadın onun öleceğini düşünüyor gibiydi. Buraya gelerek yaptığı aptalca şeyden sonra böyle düşünmesine izin vermeliydi.

Hortlağın karşısındakinin *kendisi* olduğunu anladığında on ömür kaybetmişti; Morgan'ın korkutup kaçırmasından önce neredeyse vurulacak olan oydu. Hâlâ yaşadığı dehşetin etkisindeydi.

Ve kalçasındaki yakıcı acı. Onu omuzlarından tutarak, kendini ayağa kaldırmak için kullandı.

Ayağa kalktı ve kolunu hızla adamın beline doladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Yaralanmışsın!"

"Haklısın, yaralıyım!" Ayakta durmanın pek de sorun olmadığını fark ederek rahatladı. "Peki sen neden buradasın? Tanrı aşkına, hiç mi dinlemiyorsun?"

"Boş ver şimdi bunları. Ben bir doktor getirene kadar ayakta durmamalısın." "Lanet olası bir doktor istemiyorum!" Sokaktaki sesleri duyabiliyordu.

Şimdi insanlar silah sesi hakkında konuşuyor, nereden geldiğini sorguluyorlardı. Ve Clara'nın ihtiyacı olan son şey geceleyin burada onunla birlikte bulunmaktı. Kolunu Clara'nın omuzlarına dolayarak, "Kimse bizi görmeden beni dükkâna sok, tamam mı?" diye emretti.

"Senin bacağın, değil mi?" dedi adam ona doğru eğildiğinde. "Bacağını mı vurdu?"

"Ya öyle ya da arkam dönükken vahşi köpekler beni parçaladı. Tabii ki benim bacağım!"

Burnunu çekti. "Bu konuda asık suratlı olmana gerek yok." Kapiya doğru topallayarak yürümesine yardım etti. "Sanki seni vuran *ben* değilmişim gibi, Tanrı aşkına."

"Bu gece bittiğinde beni vurmuş dileyeceksin," homurdandı. "Yemin ederim seni dizlerimin üzerine yatıracağım-"

"Oh, sus ve bana dükkânın anahtarlarını ver. Beni dizine yatırmana izin versem bile, ki vermem, bunu yapacak durumda değilsin."

"Yerinde olsam bu konuda bahse girmezdim." Ama yine de anahtarları ona uzattı. Kadın kapının kilidini açtı, sonra da eşikten geçmesine yardım etti.

Kapiyı arkalarından hızla kapatıp kilitledi, kimse onları görmeden ara sokaktan kaçtıkları için rahatlamıştı. Kadının omzunu bırakarak topallayarak ilerledi.

Aceleyle onun yanına gitti. "Bekle, sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim. Sadece oturmam gerekiyor." Yaranın çok ciddi olmadığından şüpheleniyordu, yoksa yürüyemezdi ama çok acıyordu ve muayene etmesi gerektiğini düşündü.

Dükkân kömür tozu gibi kapkaraydı ama Morgan karanlıkta dolaşmaya alışkındı. Clara alışkın değildi. Morgan onu geri çekmeden önce neredeyse merdiven tırabzanlarına çarpacaktı.

"Johnny'yi çağırayım mı, lambayla gelsin mi?" diye sordu. "O burada değil. Bu gece için onu Samuel ile gönderdim." "Neden?"

"Neden sanıyorsun? *Seni* burada istememle aynı sebepten!" ", değil mi?" diye suçladı.

kolundan tuttu ve onu dükkânın arka tarafına götürdü.

"Mesele bu değil. Sana bu gece uzak durmanı söyledim, o yüzden beni dinlemeliydin. Neden dinlemedin?"

"Emir yağdırmak yerine gerçekten bir şeyler açıklasaydınız olabilirdi."

"Gece vakti buraya tek başına gelmeyecek kadar mantıklı olduğunu sanıyordum."

Cevap verdiğinde sesi pişmanlıkla doluydu. "Geriye dönüp baktığımda, bunun pek de parlak bir fikir olmadığını kabul ediyorum. Ama bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Ve haklıydım, değil mi?" Onu suçlamaya o kadar kararlıydı ki neredeyse tökezleyerek yatağına düşecekti.

"Vay canına, meleğim, kaval kemiğini kırmadan önce orada dur. O zaman uğraşmamız gereken iki sakatlık olacak."

Derin bir iç çekerek yatağa uzandı ve zaman yanında bulundurduğu fenere uzandı. Onu yaktı ve anında odayı sıcak bir ışık doldurdu. Feneri bir kancaya asmak için arkasına uzandığında, kadının soluğunu duydu ve dehşet içinde bacağına baktığını görmek için arkasına baktı.

"Tanrım, Morgan, çok fazla kan var."

Eğer haklı değilse lanet olsun. Pantolonunun sol bacağının tamamı kan içindeydi. Ama bu onu yıldırmadı. Bu yaranın kanıyor olmasına şaşırmayacak kadar çok yara görmüştü. "Göründüğü kadar kötü olduğundan şüpheliyim." Kalçasının yan tarafını dikkatle inceledi. "Delik yok ve sadece şurada bir yırtık var... mermi beni sıyrıp geçmiş olmalı."

"Ama kan-"

"Bazen en hafif yaralar en çok kanayanlardır. Cehennem gibi yakar ama et yaraları genellikle öyle olur."

"Ama bir doktora görünmelisiniz."

Başını kaldırıp ona baktı. "Peki bana kim bir tane getirecek? Sen mi? Vurulduğumda yanımda olduğunu da bilsinler mi?"

"Bu umurumda değil."

İşin kötüsü, muhtemelen bilmiyordu. "Ama *ben* biliyorum. Ayrıca, bunu kendim halledebilirim. Daha önce de yaptım." Kız itiraz etmeye başlayınca ekledi: "Eğer doktora ihtiyacım olursa, sabah döndüğünde Johnny'yi gönderirim. Ama yapacağımı sanmıyorum. Tek gereken bir pansuman-"

"Oh, çok sinir bozucu olabiliyorsun!" Pelerinini çıkarıp şifonyerin üzerine atarken eldivenlerini çıkardı ve dönüp odayı taradı. "İnsanlar her zaman 'hafif' yaralardan ölüyor, biliyorsun." Çılgınca görünüyordu, bakışları bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Burada suyu nereden bulacağım? Ve sargı bezi ve-"

"Sakin ol Clara, her şey yolunda." Clara'nın onun için duyduğu endişe onu hem duygulandırmış hem de eğlendirmişti. Arkasını işaret etti. "Lavabo şurada. Altında da temiz çarşaflar var, onları kullanabilirsin."

Topuklarının üzerinde dönerek adamın işaret ettiği yere doğru kararlı adımlarla ilerledi.

"Daha önce bir yarayı , değil mi?" diye sordu.

"Yurtta bir ya da iki kez, bir çocuk yaralandığında ve doktoru bekleyemediğimizde." Lavaboyu aramak için diz çöktüğünde ona paniklemiş bir bakış attı. "Ama hiç bu kadar ciddi olmamıştı."

"Sana söyleyip duruyorum, o kadar da kötü değil. kendim de yapabilirim. Bunu daha önce de yaptım."

"Tanrı aşkına, sana kendi yararı sardırmayacağım." Havluları çıkarıp omzuna atarken yüzü tebeşir rengindeydi. "Seni bu işe bulaştıran benim ve seninle ilgilenecek olan da ben olacağım."

Adam ona şüpheyle baktı. "Madem ısrar ediyorsun. Ama bayılacak gibi görünüyorsun."

"Sizi temin ederim ki ben bayılacak tiplerden değilim. Bununla başa çıkabilirim."

"Kimse yapamayacağınızı söylemedi, *ma belle ange*." Gülümsemekten kendini alamadı. Clara'nın onunla ilgilenmesi kalçasındaki acıyı azaltmaya yetmişti.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Spitalfields'da pek çok korkunç manzara gördüm, biliyorsun - soğukkanlılıkla vurulan adamlar, sevgilisi tarafından dövülen bir kadın, gerçek beslenme eksikliğinden bir deri bir kemik kalmış cin seven bir başhemşire. Bu da farklı değil."

Şimdi gevezelik ediyordu ama konuşmasına izin verdi. Savaşta deneyimleri ona bir şey öğrettiyse, o da insanların kriz anlarında farklı tepkiler verdiğiydi. Bazıları hastalıklı bir sessizliğe bürünürdü. Diğerleri, Clara gibi, zihinlerini eldeki zorluklardan uzak tutmak için konuşurlardı.

O leğene su doldururken, adam botlarını çıkardı, sonra ayağa kalkıp dar pantolonunu ve çoraplarını çıkardı. Kumaş çoktan yapışmaya başlamıştı ve yaradan çekip çıkarırken küfretti. Kanla daha fazla kirlenmesini önlemek için ceketini ve yeleğini çıkarıp bir kenara attı. Sonra gömleğini düzeltti ve bacağına incelemek için oturdu.

Tahtaya çarpan metalin ani şangırtısı başını kaldırmasına neden oldu. Clara, görünüşe göre ona taşıdığı su dolu leğeni düşürmüştü, dilsiz bir şekilde orada duruyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var, tatlım?"

"Pantolon giymiyorsun...um...pantolon."

Kızın yanaklarında beliren kızarıklık onu kıkırdattı... ta ki kızın onun çıplak bacaklarına hayranlıkla baktığını görene kadar. Tüm olanlara rağmen çekmecelerinde bir kıpırdanma hissetti. Bir küfür savurarak öne eğildi ve gömleğinin rahatsız edici tepkisini örtmesini umdu. "Pantolonun yararı sarmana engel olacağını düşündüm."

"Oh, tabii ki. Evet. Elbette." Leğeni almak için diz çöktü, içine biraz daha su doldurdu ve yatağın yanına getirdi. Onunla göz göze gelmedi. "Bağışlayın beni, yetişkin erkekleri görmeye alışık değilim...şey-"

"Yarı çıplak. Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Kadın leğeni yere bırakıp kızarmış ve melek gibi bir ifadeyle diz çöktüğünde, adam bir iniltiyi bastırdı. Onu ayaklarının dibinde diz çökmüş olarak hayal ettiği bir seferinde, onun için tamamen farklı bir hizmet sunuyordu. Ne yazık ki siki bu fanteziyi çok iyi hatırlıyordu.

Çabucak dikkatini yarasına verdi. "Görünüşe göre sadece yüzeysel." Neredeyse öyle olmamasını diliyordu. zaman sinir bozucu uyarılması yerine acısına odaklanırdı. "İyileşeceğini umuyorum."

Havluyu leğene batırırken hararetle "Tanrı'ya şükür!" dedi.

Kadın kanı yıkamaya başladığında, adamın kalçasına ateş sıçradı ve adam nefesinin altında küfretti.

Güzel yanaklarında iki renk lekesi belirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Her şey için. Bunun olmasını istememiştım."

"Bir dahaki sefere istenmediğiniz bir yere burnunuzu soktuğunuzda bunu hatırlayın."

Onun homurdanmalarını duymazdan geldi, görünüşe göre yarayı temizlemeye onunla tartışamayacak kadar odaklanmıştı. "Burada güçlü içkileriniz var mı? Kanyak? Viski?"

"İyi fikir." Biraz konyak kesinlikle işine yarayabilirdi. "Lavabodaki havluların arkasına bak." Kadın ayağa kalkıp o yöne doğru ilerlerken, alaycı bir sesle ekledi: "Kadınların sert içkiler içmesinin uygun olmadığını sanıyordum."

Zarif bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Nedense bir adamın vurulmasını izlemenin, adab-ı muaşeret kurallarını çiğnemek için kabul edilebilir bir mazeret olduğunu düşünüyorum. Tabii bununla bir sorunun yoksa?"

"Ben değil. Kadınlar her zaman görgü kurallarını çiğnemelidir. Hayatı daha ilginç kılar."

"Sen öyle san." Şişeyi buldu ve çıkardı. "Garip ama Hortlak'ın seni vurmak istediğini sanmıyorum. Bence kazara oldu. Olaydan sonra sanki şaşırmış gibi, 'Tanrım, onu öldürdüm!' dedi."

"Ona bir sürpriz yapacağım, tamam mı?" dedi Morgan acımasızca. "Bu pislik yanına *kalmayacak*. Sana saldırmaya cüret ettiği için onu lime lime edeceğim."

"Ben mi? Eminim bana saldırmak istememiştir. Beni biraz tehdit etse de, o-"

"Ne? Seni tehdit mi etti? Beni beklerken ona rastladığınızı ve ona saldırdığınızı sanıyordum."

Kızgınlıktan taş kesilmiş bir halde kendini toparladı. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Sizin sokağınızda bir yabancıya asla saldırmazdım."

"Bir hafta önce bana saldırmıştınız."

"Bu farklı. Güpegündüzdü ve yalnız değildim. Ve sen de siyah bir pelerinle örtülü değildin." Elinde şişeyle ona doğru geldi. "Hayır, o gelip nerede olduğunuzu öğrenmek istediğinde ben burada kapıyı çalıyordum. Ona söyleyemeyince, tabancasını çıkardı ve etrafta sallamaya başladı-"

"*Bon Dieu*, seni öldürebilirdi! Onun lanet boynunu kıracağım, kıracağım!"

Adam yataktan kalkmaya başladı ama kadın onu geri itti. "Öyle bir şey değildi. Tam olarak değil."

"O zaman bana 'tam olarak' nasıl olduğunu anlat." Burada yaralı halde oturanın *kendisi* olabileceğinin farkına varması *onu* sendeletti, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Seni neden tehdit etti? Senden ne istiyordu? Ne söylüyordu?"

Onun yanındaki yatağa oturdu ve şişenin tıpasını açtı. "Çok garipti. Johnny hakkında endişeli görünüyordu. Sana onun hakkında bir mesaj iletmemi söyledi."

Kadın yaranın üzerine konyak döktüğünde, adam kötü bir yemin etti, sonra şişeyi elinden kaptı, geçici olarak tartışmalarından uzaklaştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Tanrı aşkına, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Konyağı neden istediğimi sanıyorsun? Kanamayı durdurmak için. Bayan Carter bir yarayı güçlü içkilerle temizlemenin daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacağına yemin ediyor."

"Bayan Carter kendi fikrini söyleme hakkına sahiptir, ancak bunu bacağım üzerinde *denememeyi* tercih ederim."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Cerrah olan ağabeyinin bunu donanmada kullandığını söyledi."

"Donanmada böyle bir çizik için iyi bir konyağı ziyan etmezdik, söz veriyorum." Şişeyi dudaklarına götürerek birkaç yudum içti, sonra tekrar yere bıraktı. "Donanmada konyağı *bunun* için kullanırdık."

"Güzel. Ne istersen onu kullan. Benim işim bitti zaten." Ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koyarak etrafına bakındı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

bandajlama için kullanabilir misin?"

"Al, kravatımı kullan," dedi kravatı çıkarırken.

Adam ona verdiğinde, kadın kaşlarını çatı. "Bu ipek. Yaranın etrafına sararak ipeği mahvetmeyeceğim. Ayrıca ipek yeterince emici değil. Hiç temiz çarşafın ve onları kesecek bir makasın ya da bıçağın yok mu?"

Tabancası uygun olmadığında bazen paltosunun içinde taşıdığı kılıflı bıçağı almak için arkasına uzandı. Gece kıyafetleri onu saklamayı zorlaştırdığı için baloda çıkarmak zorunda kalmıştı.

Bıçağı ona uzattı. "Bıçağımı kullanabilirsin ama yatakta sadece çarşaf var ve onları yırtmana izin vermeyeceğim."

"Pekâlâ, kombinezonumu kullanacağım. Pamuktan yapılmıştır, sargı için mükemmeldir." Bıçağı eline alarak, görünüşe göre mahremiyetini korumak için ön tarafa doğru yürüdü.

"Harika," diye seslendi arkasından. "Yaramın son moda kadın kıyafetlerinden başka bir şey giymesini istemem."

"Üzgünüm," diye seslendi ön odadan, "bir dahaki sefere kadar beklemek zorunda kalacaksın. Bu kombinezonun modası geçti, Spitalfields için asla en iyi kıyafetimi giymem."

"Fark ettim. Tıpkı bu akşamki küçük kaçamağınız için siyah bir elbise giydiğinizi fark ettiğim gibi. Sanırım bunun fark edilmeden etrafi gözetlemenizi kolaylaştıracağını düşündünüz."

Ön odadan uzun bir sessizlik geldi. Sonra küçük bir sesle, "Onun gibi bir şey," dedi.

Onu tekrar azarlayacaktı ama eteklerinin hışırtısı dikkatini dağıttı. Kombinezonundan şeritler kesmek için onları kaldırdığını hayal etmemeye çalıştı. Altına giyeceği incecik, baldıra kadar uzanan kombinezonu, ipeksi çorapların zarif kalçalarına ve çukurlu dizlerine yapıştığını hayal etmemeye çalıştı ve...

İhtiyaç içinde tayfun gücüyle kükredi ve nefesinin altında küfretti. Her şeye rağmen onu bir doktor çağırmaya göndermeliydi. Her şey bu işkenceden daha iyi olurdu.

Özellikle de bir elinde kumaş şeritleri, diğerinde harap olmuş kombinezonla odaya döndüğünde. Kadın giysiyi bir kenara fırlattığında, artık bacaklarına yapışmış olan eteklerine bakmaktan kendini alamadı, ancak siyah bombeli kumaş fazla bir şey görmesine izin vermiyordu.

Daha fazla yarası olmaması çok kötü. O zaman hepsini sarmak için elbisesini kombinezonunu kesmesi gerekecekti. Çekmecelerinden bahsetmiyorum bile.

-Onu bunlardan kurtarmak için, lanet tabancayı bacağına kendisi ateşleyecekti.

Clara'nın çıplak görüntüsü ateşler içindeki beyninde canlandı ve onu acımasızca bastırdı. Şu anda Clara'yı baştan çıkarmaktan daha önemli işleri vardı. "Hayalet'in sana benim için bir mesaj verdiğini söylemiştin. Neymiş o mesaj?"

"Garip olan da buydu. Johnny'yi kovmanı istediğini söyledi. Bu konuda çok kararlıydı. Johnny'nin kız kardeşinin bir polisle arkadaş olmasından hoşlanmadı."

Morgan bunu kafasında evirip çevirdi. Specter bunu neden umursasındı ki, özellikle de bütün polis bürolarında gerçekten bağlantıları varsa? Bu hiç mantıklı değildi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Gözleri kısıldı. Ya ona saldıran adam gerçekten Hayalet değilse? Bu gece ara sokaktan kaçan adam, geçen sefer kaçan adam gibi iri yarı ve geniş omuzlu değildi. Morgan yaklaştığında sokakta bekleyen bir at da yoktu; bu geceki saldırgan yaya olarak kaçmıştı.

"Unuttuğum bir şey daha var," dedi onun yanına gelirken. "Seni vurduktan sonra tabancayı düşürdü. Sanırım hâlâ ara sokakta duruyordur."

"Kahretsin, Clara, bu çok önemli! Onu alıp buraya getirsem iyi olacak."

Ayağa kalkmaya başladı ama kadın onu yatağa geri itti. "Ben seni sarana kadar hiçbir yere gitmiyorsun Morgan."

"Patroniçe," diye mırıldandı.

"Ayrıca, muhtemelen şimdiye kadar çoktan kendisi için geri dönmüştür," dedi, oturup bacağını dizinin üzerine koyarak bandajlarken.

Haklıydı. Hangi aptal silahını ara sokakta bırakır ki? Ama bu, ona saldıranın Hortlak olmadığına dair şüphesini güçlendirdi. Ve eğer o değilse, o zaman gerçek Hortlak şimdi bile etrafta gizleniyor olabilirdi.

Kadının bir havluyu kalın bir kare şeklinde katlayıp yaranın üzerine sıkıca bastırmasını ve ardından kombinezon şeridini kalçasının etrafına sarmasını sabırsızlıkla izledi.

Bağladıktan sonra konyak şişesini yere bıraktı ve Clara'nın elini tuttu. "Clara, bana sokakta neler olduğunu an be an anlatmanı istiyorum." Clara konuşmak için ağzını açtı, ama adam iki kez bastırdı.

parmaklarını ağzına götürdü ve ekledi, "Hayır, henüz değil. Yalnız olduğumuzdan emin olana kadar olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birazdan açıklayacağım." Gerçek Specter'ın dinlemediğinden emin olduğunda.

Adam yataktan kalktı ve kadın, "Morgan, ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"yok. Yürüyebilirim."

"Ama yaranıza daha fazla zarar verebilirsiniz!"

Ona gülümsedi. "Bir keresinde koluma saplanmış bir kurşunla savaşımtım, *ma belle ange*. İnanın bana, bu hiçbir şey değil."

Topallayarak ön odaya geçti ve hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı kontrol etti. Odaya geri dönerek dükkân ile yatak odası arasındaki kapıyı kapattı. Sonra Clara'nın itiraz çılgınlıklarına aldırmadan ikinci kata tırmanarak depoyu aradı. Johnny'nin yetersiz eşyaları ve saklanan birkaç kutu dışında yukarıda hiçbir şey yoktu, Tanrı'ya şükür.

Adam aşağı indiğinde, ellerini kalçalarına dayamış ve gözleri parlayarak aşağıda duruyordu. "Yemin ederim, yaranı bir daha kanatırsan... yaranı kendin sarmanı sağlarım!"

"Ne? Ve bana konyakla işkence etmeyi özledin mi?" Adam onun yanına uzandı ve çenesinin altından vurdu. "Rahatla meleğim, neyle başa çıkabileceğimi biliyorum." Yatağa doğru geri döndü. "Şimdi bana bu gece tam olarak ne olduğunu anlat. En başından başla. Gördüğün her şeyi, saldırganın söylediği her şeyi bilmek istiyorum. Tamam mı?"

Adam tekrar oturup sırtını duvara yaslayana kadar yüzünde isyankâr bir ifadeyle öylece durdu. Sonra aceleyle yanına gidip bandajını kontrol etti. Taze kan sızmadığından emin olunca yanına oturdu ve konuşmaya başladı.

Şaşırtıcı derecede sakın bir sesle olayı o kadar eksiksiz anlattı ki adam gülümsedi. Kadının kendisi de bir casus olmalıydı. Detaylara çok dikkat ediyordu, hatta kapüşonun altından gördüğü temiz traşlı çene izini tarif etmeye kadar. Ama kadın ayrıntıları anlattıkça, adam onun Hayalet'le *buluşmadığına* daha da ikna oluyordu. Kötü eğitilmiş aksan, dengesiz davranışlar... hiçbiri uymuyordu.

Zaman zaman bir şeyi açıklığa kavuşturmak için onu durdurdu ve sözünü bitirdiğinde kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Tabanca dediğin zaman

"Titriyordu" diye sordu, "Ne demek istiyorsun? Adam titriyor muydu? Hatta belki de korkmuştu?"

"İlk başta. Ama sonra açıkça telaşlandı, o şeyi çılgınca salladı ve-"

"O Specter değildi," dedi kararlı bir şekilde.

"Ama pelerini giyiyordu ve sanki-"

"O değildi, size söylüyorum. Bir kere, mükemmel İngilizce konuşuyor. Ve onu sadece bir an için görmüş olsam da, iri yarı bir adam, çok iri yarı. Tarif ettiğiniz gibi hafif yapılı biri değil. Ayrıca, tabancalar hakkında zerre kadar bilgisi olan hiç kimse onu etrafta sallamaz. Bu, kişinin hedeflediği kurbana onu kapmak ya da bir kenara atmak için çok fazla şans verir. Hortlak kendini bu kadar savunmasız bırakmayacak kadar akıllıdır."

"Kızgındı."

"Sinirlenmiyor. Ya da o kadar büyük hatalar yapacak kadar sinirli değildir. Ayrıca, asla tabanca kullanmaz; bıçağı tercih eder." Specter uşaklarını arkalarından yaklaşıp boğazlarına bıçak dayayarak tehdit etmeyi severdi. Ve Ravenswood'un son casusu Jenkins vurulmuş değil, bıçaklanmış olarak bulunmuştu. "Hayır, bu silahlar konusunda çok az deneyimi olan ve daha da az mantıklı birine benziyor."

"Johnny'nin gitmesini isteyen biri."

"Evet, ama bu kim olabilir?"

İkisi de sessizliğe gömüldü, düşünüyorlardı. Sonunda Clara, "Lucy. Johnny'nin kız kardeşi."

"Ne? Ama bana onu önemsemediğini söylemişti."

"Ona sandığından daha fazla değer veriyor. Onu gitmeye ikna etmeye çalışıyor ama o gitmiyor." Clara ona karanlık bir bakış fırlattı. "*Seninle* yaşamayı tercih ettiğini söylüyor."

Morgan omuz silkti ama saçma bir şekilde memnun olduğunu hissetti.

"Ve bana saldıran kişi sizinle konuşmak istediğini söyledi. Mesaj kesinlikle *sizi* için tasarlanmıştı, beni değil." "Doğru, ama bir kadın birini tabancayla tehdit ediyor? Bu pek de

Muhtemelen."

"Lucy ile tanışmadın," dedi kuru bir sesle.

Bunu düşündü. "Görmezden geldiğimiz bir şüpheli daha var - Lucy'nin Bay Fitch'i."

"Bay Fitch'i nereden biliyorsunuz?"

"Johnny söyledi. Adamın kendisini ya da kardeşini onaylamadığını söyledi."

"Bu doğru, ama o zaman neden Johnny'nin buradan gitmesini istesin ki?"

"Çünkü bayan arkadaşının kardeşinin bilinen bir suçluyla arkadaşlık etmesi itibarına zarar verir."

Başını salladı. "Bana polis ofisinde de aynı şeyi söylemişti." İç çekti. "Sanırım bunu bu gece çözemeyeceğiz. Yarın Lucy ile konuşup nasıl tepki vereceğini göreceğim. Her zaman yanılıyor olabiliriz, biliyorsun. Hortlağın kendisi de olabilir."

"Öyle değil, bundan eminim. Johnny'nin buradaki varlığı Hayalet'i rahatsız etseydi, çocuk şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu."

Ürperdi. "Harika. İyi bir ortak seçmişsiniz; işine gelirse çocukları öldürebilecek bir adam."

Bakışları ona yöneldi. Kadın şimdi adamın savunmasını yırtan karanlık ve suçlayıcı bir ifadeyle onu izliyordu.

"Clara, anlamıyorsun-"

"Bu sefer beni oyalamana izin vermeyeceğim Morgan. Olanlardan sonra cevapları hak ediyorum." Titrek bir nefes aldı. "Onun bu gece buraya gelmesini bekliyordun, değil mi? Bu yüzden beni burada istemedin. Bu yüzden beni bulduğunda ona karşı çıkıyordun."

Tereddüt etti, sonra iç çekti. "Evet. Cevabını almak için geleceğini söyledi."

"Ve sanırım siz de ona bağlılık sözü vermeye hazırınız." Sözlerine acılık karışmıştı. "Bunu anlamıyorum. Ben de *seni* anlamıyorum. Onu ne kadar iyi tanıdığınıza bakılırsa, belli ki onunla bir ilişkiniz var. Ama böyle bir adamla nasıl çalışabilirsin? Sen onun gibi değilsin. Sen bir baronun oğlusun-"

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi," diye hırladı. "Sen de toplumdaki diğer tüm aptallar gibisin; bir centilmen yaratmak için gereken tek şeyin bir adama kusursuz gece kıyafetleri giydirmek ve ona unvanlı bir baba vermek olduğunu düşünüyorsun. Ama benim gerçekte ne olduğumu bilmiyorsunuz."

Gözleri kocaman açılmıştı ama inatla çenesini yukarı kaldırdı. "Senin ne olmadığını biliyorum. Onun gibi bir katil değilsin. Ve Tanrı yardımcım olsun, ama senin bir çit olduğuna da inanmıyorum. Öyleyse neden buradasın?"

Elini saçlarında gezdirerek gözlerini başka tarafa çevirdi. Clara'yı Winthrop'la bıraktıktan sonra Ravenswood'un peşine düşmüş ve

adamın Clara'yla ne konuştuğunu bilmiyordu. Ravenswood kaçamak cevaplar vermişti ama Morgan'ı Clara'ya gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri anlatması için serbest bırakmıştı.

Neyin gerekli olduğunu nereden biliyordu? Ve her şeyi açıklamaya cesaret edebildi mi?

Yine de, bunu açıklamaya cesaret *edemedi* mi? Bu gece cevap ararken öldürülebilirdi. Bunun tekrar olma riskini göze almadan önce kendini diğer bacağından vurabilirdi.

Sorun şu ki, nedenini bilmeden emirlere körü körüne uyacak bir denizci değildi. Ve haklıydı, nedenini bilmeyi hak ediyordu. Hayatının neden alt üst olduğunu. Neden burada, evine bu kadar yakındı ve çocukları için bolca ayartma sağlıyordu. Ravenswood neden bu konuda bir şey yapmayı reddediyordu.

İç çekerek sırtını duvara yasladı. "Pekâlâ, lanet olsun sana, pekâlâ. Sanırım cevapları hak ediyorsun."

Bölüm 16

Böylece gençlik düşünmeden,
Aşklarının peşinden gider,
Acı dolu bir çağ olsa da
Sık sık tahakkuk eder.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Clara, Morgan'ın başından sonuna kadar anlattığı hikâyeyi dinledi. Morgan'ın açıklamalarını pek de şaşırtıcı bulmamıştı, zaten onun görüldüğü gibi biri olmadığını tahmin etmişti.

Yine de, onun tanımaktan gurur duyabileceği bir adam olduğunu öğrenmek büyük ölçüde güven vericiydi. Ona karşı duyduğu çekim yersiz değildi ve akli onu ne kadar azarlamış olsa da içgüdüleri doğru çıkmıştı. O gerçekten de iyi ve onurlu bir beyefendi.

Belki de *fazla* iyi ve onurlu. Tanrı aşkına, hayatını tehlikeye atıyordu! Duyduğuna göre, hiç kimse Hayalet'i geçip de hayatta kalamamıştı.

Kalbi boğazına doğru fırladı. Bu geceki saldırıyı Hortlak olmayabilirdi ama tabancası en az onun kadar korkunç, en az onun kadar tehlikeliydi. Köşeye sıkıştırılmaktan nefret etmişti, onu sarsan korku ve çaresizlikten nefret etmişti. Artık her şey bitmiş olsa da, her seste irkiliyor, nabızı hâlâ hızla atıyor ve Morgan'ın zavallı sargılı bacağına görünce kalbinin etrafına soğuk bir korku yumruğu dolanıyordu.

Yine de Morgan burada oturmuş, çok daha ölümcül bir suçlu olan gerçek Spectre'yi nasıl yakalayacağını sakince anlatıyordu. Bu çok fazlaydı.

"Morgan, bunu yapamazsın," dedi Morgan hikâyesini bitirirken. Adam ona savunmacı bir bakış attı. "Neyi yapamam?"

"Bu! Hayalet'e tuzak kurun. Öldürülebilirsin! Eğer bir şeyler ters giderse-"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hiçbir şey ters gitmeyecek meleşim.

Spitalfields'daki gerçek amacım hakkında sessiz kaldığın hiçbir şey ters gitmeyecek."

"Elbette sessiz kalacağım. Başka ne yapabilirim ki?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "bu pis işe bulaştırdığım için beni azarlayabilirsin. Seni kandırdığım için. Farkında olmadan Johnny'yi hayata geri döndürdüğüm için."

"Bütün bunlar umurunda değil. Hepimiz için böylesine tehlikeli olan bir adamı yakalamak için her şeyi riske atarken olmaz."

"Bana kızgın değilsin," dedi inanamayarak.

"Ne? Hayır! Senin bir suçlu olmadığını öğrendiğimde nasıl kızabilirim ki? Her şeyi yanlış anlamışım - senin hakkında korktuğum her şeyi, Lord Ravenswood'un beni uyarmaya çalıştığını düşündüğüm her şeyi..."

Her şey bir yana, bundan bahsetmek istememişti.

Gözleri kısıldı. "Ravenswood sana tam olarak ne söyledi? Sadece sorularınızı geçiştirdiğini ve sessiz kalmanız için size rüşvet vermeye çalıştığını iddia etti."

"O yaptı. Bu doğru."

"Ama belli ki bundan daha fazlasını yaptı."

Ona solgun bir gülümseme fırlattı. "Çok korkunç bir şey değildi. Gerçekten. Sadece... şey... aile bağlantılarınıza bakarak sizin de diğer beyefendiler gibi olduğunuzu düşünmemem konusunda beni uyardı. Tam olarak söylediği şeydi: 'Göründüğü kadar medeni değil.'"

Morgan ona kasvetli bir şekilde baktı. "O haklı, biliyorsun." Yerdeki konyak şişesini kaptığı gibi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı, sonra da ne demek istediğini vurgulamak istercesine ağzını koluna sildi. "İstedğim zaman rol yapabilirim ama özümde hiç de medeni değilim."

Onun kendinden bu kadar emin olmadığını görmek içini şefkatle doldurdu. "Medeni ya da değil, sen *iyi* bir adamsın ve bu daha önemli."

Sert bir kahkaha atarak başını salladı. "Evet, ben 'iyi' bir adamım. O kadar iyiyim ki her gün burada bulunarak yankesicilerinizi suç hayatına geri dönmeye teşvik ediyorum." Gözlerini şişeye dikti. "Gerçi sanırım bu gece bunun intikamını aldın."

"İntikam için gelmedim. Buraya sadece gerçeği öğrenmek için geldim."

"Yaptığın çok aptalca bir şeydi. Ne umuyordun ki? başarmak?" Sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama gözlerini ona doğru kaldırdığında alev alev yanıyordu. "Tüm sorularınızı sormak için yarına kadar bekleyebilirsiniz. O adamın Hortlak olduğu ortaya çıksaydı neler olabileceğini düşündüğümde-"

"Pekala, yapmamam gereken bir hata yaptığımı kabul ediyorum. Ama Hortlak'la buluşacağınızı nereden bilebilirdim ki?" Onun bu mükemmel

Bütün dikkatli planlarını neredeyse mahvettiği için ona duyduğu haklı öfkeyle yataktan kalkıp odayı adımlamaya başladı. "Kendimi savunmak için şunu belirtmeliyim ki, bu akşam sorduğumda bana doğruyu söyleseydin, tüm bu fiyasko önlenebilirdi. Beni neden burada istemediğinizi açıklasaydınız, emin olun ortaya çıkmazdım."

Adamın bıkkın iç çekişi, iğnelemesinin yerine ulaştığını gösteriyordu. "Buna tam olarak ikna olmuş değilim. Sanırım emrimi neden göz ardı ettiğini anlayabiliyorum, ama buraya azılı bir suçluyu gözetlemek için hazırlıklı gelmek... Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu?"

Bir çocuk gibi azarlanmaktan bıkmış bir halde dönüp ona baktı. "Senin ve Ravenswood'un suç teşkil eden bir şeyin peşinde olduğunuzu düşünüyordum. Senin, İçişleri Bakanlığı'nın ve Hortlak'ın da dahil olduğu devasa boyutlarda bir komplo olduğunu."

"Ama Clara-"

"Düşünüyordum da," diye devam etti büyük bir hiddetle, "eğer bu... bu yasadışı planın önlemeye çalışmadan devam etmesine izin verirsem, dışarıda adaleti sağlaması için hükümetlerine güvenen, kendileri için konuşamayan veya hareket edemeyen tüm insanlara ihanet etmiş olurum. Benim suçlamalarım gibi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona dik dik baktı ve kendisine daha fazla ders vermesini istedi.

İşe yaramadı. Ayağa kalktı, üzerinde sadece don, gömlek ve bacağına bandaj olan bir adam için inanılmaz derecede tehditkâr görünüyordu. Gözleri fener ışığında siyah elmaslar gibi parlayarak ona doğru ilerlerken nefesini tuttu, sonra bir adım geri çekildi.

"Diyelim ki haklıydın," diye homurdandı, "ve biz gerçekten de 'suç teşkil eden bir şeylerin peşindeydik'. Hepimizi birlikte komplo kurarken bulmuş olsaydınız bile ne yapabilirdiniz? Dünyayı kurtarma hevesiyle, silahınız olmadan, size yardım edecek bir arkadaşınız ya da polisiniz olmadan... hiçbir korumanız olmadan buraya kadar zıpladınız."

Birden adamın planlarına müdahale için ona kızgın olmadığını fark etti. Kendini tehlikeye attığı için kızgındı. Adam gerçekten de onun için endişeleniyordu!

Bu her şeyi değiştirdi, tüm öfkesini söndürdü. "Yalnız gelmeyi planlamamıştım, biliyorsun. Ama Samuel'i bulamadım ve başka kimsenin seni ziyaret ettiğimi öğrenmesini istemedim-"

"Lanet olsun Clara, o sefil -Lucy ya da her kimse- benim yerime *seni* vurabilirdi." Clara'yı omuzlarından yakaladı, yüzünde

hayal kırıklığı ve korkuyla. "Seni öldürmüş olabilir!"

Yutkundu. "Ama senin sayende öldürmedi."

"Ve beni en çok endişelendiren de bu. Eğer ben gelmeseydim..." Bir ürperti onu sarstı ve parmakları kadının omuzlarında sıkılaştı. "Senin incindiğini görmek bana ne yapardı biliyor musun? Köşeye sıkıştırdığı kişinin sen olduğunu, sana tabanca salladığını fark ettiğim o bir saniyede..." Başını iki yana salladı, sonra duygusallıktan boğuklaşmış bir sesle devam etti: "Tanrım, Clara, bir daha asla böyle bir dehşet hissetmek istemiyorum."

"Umarım zorunda kalmazsın." Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ama bu korkudan da değildi. Onu önemsiyordu, gerçekten önemsiyordu. Yoksa neden bu kadar kızgın olsun ki? "Şu andan itibaren"

"Şu itibaren benden uzak duracaksın, duydun mu? Bu soruşturma süresince bana ya da bu dükkâna yaklaşmayacaksın." Onu aniden bırakarak, pelerininin şifonyerinin üzerine örtülü olduğu yere doğru yürüdü. "Aslında, hemen şimdi gitmeni istiyorum. Ben giyinirken beklersen, seni eve kadar geçiririm ya da sana bir hack getiririm, hangisini tercih edersen."

Ona göz kırptı. Elbette onu evden atmıyordu. Şimdi değil, onun nasıl bir adam olduğunu ve kendisine karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu yeni yeni keşfetmeye başlamışken. Ve yarasının hâlâ bakıma ihtiyacı varken kesinlikle olmazdı.

"Bu gece seni yalnız bırakmayacağım," diye itiraz etti. "Hâlâ yaralısın. Ayakta bile durmamalısın. Ya yaran daha da kötüleşirse ya da ateşin çıkarsa? Burada arayabileceğin kimse yok, sana yardım edecek kimse yok."

"Ben iyi olacağım." Pelerinini ona getirdi. "Daha önce de yaralandım ve kimsenin şımartmasına gerek kalmadan üstesinden geldim."

"Gitmiyorum," diye tekrarladı şiddetle. "Anlamıyor musun? Beni vurulmak üzereyken gördüğünde dehşete kapıldıysan, seni gerçekten vurulmuş gördüğümde ne hissettiğimi sanıyorsun? Ve sonra bunun benim hatam olduğunu, benim yüzümden ölebileceğini bilmek..." Adam pelerini omuzlarına geçirmeye çalıştığında kadın sarsılarak ondan uzaklaştı. "Hayır, senin iyi olacağına ikna olana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi yatağına geri dön ve sana çay yapıp yapamayacağıma bir bakayım. Eğer çaydanlığınız varsa, ocakta ateş yakabilirim-"

"Lanet olası çay falan istemiyorum!" diye kükredi. Kadın irkilince, adam sinirli bir iç çekti. "Clara, mantıklı ol. Eğer saldırganın Hortlak olmadığı konusunda haklıysam, o zaman Hortlak'ın kendisi hâlâ yolda olabilir."

"Ve o da olmayabilir. Tabanca sesi onu bu gece size yaklaşmayı tekrar düşünmesine neden olacak kadar korkutmuş olabilir." Başını kaldırdı

çenesi. "Bildiğiniz kadarıyla, bütün bu süre boyunca dışarıda sizi bekliyordu ve her şeyi gördü. Birkaç dakika önce binayı ararken endişelendiğiniz şey bu değil miydi?"

"Evet, ama-"

"Bildiğiniz gibi, şu anda geliyor olabilir. Sonra biz çıkarken ikimiz de onunla karşılaşırız. Bundan nasıl kurtulacağını konuşmanı görmek isterdim." Omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, daha önce neden bu kadar ketum olma ihtiyacı hissettiğini anlayabilirim ama artık neyin peşinde olduğunu bildiğime göre gitmen için bir neden göremiyorum. En azından Johnny'nin dönme vakti gelene kadar."

Dişlerini sıktı. "Bazen inatçılığın haddini aşıyor. Hortlak konusunda haklı olsan bile, itibarın umurunda değil mi? İnsanlar sabah seni buradan koşarak çıkarken gördüklerinde ne düşünecekler?"

"Gece yarısından sonra beni buradan koşarak çıkarken gördüklerinde ne diyecekler? Bunun daha şüpheli olacağını düşünürdüm. Özellikle de bana eşlik edersen. En azından sabah uygun bir saatte çıkabilirim ve beni içeri girerken hiç görmediklerini varsayarlar. Ya da beni sokakta görürlerse, onlara makul bir mazeret sunabilirim - fırına erken gittiğimi falan. Ayrıca, Spitalfields'da sabahın erken saatlerinde sokakta gece yarısından şafağa kadar olandan daha az insan olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Sabaha kadar beklersem muhtemelen fark edilmem bile."

"Ama eğer sen-"

"Olursa bırak ben düşüneyim. Burada kalmamı neden umursuyorsun? Yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum. Johnny'nin uyuduğu üst katta uyuyacağım. Sen Hayalet'le görüşmeni yaparsın ve kimsenin haberi olmaz. Sabah, senin iyi olduğuna ikna olduktan sonra gideceğim. Bu kadar basit."

Uzun bir süre ona baktı. "Bu kadar basit, ha? Her şeyi düşündüğünü sanıyorsun."

"Çünkü ben yaptım."

"Hayır, yapmadın." Kurdun tombul bir tavuğa bakışını anımsatan yakıcı bakışları onu duraksattı. "Ele almayı ihmal ettiğiniz küçük bir sorun var, *ma belle ange*."

"Neymiş o?"

"Seni istiyorum." Bakışları açık bir niyetle kızın vücudunda gezindi. "Ve eğer seni bütün gece çatımın altında tutarsam -tek başıma- sana sahip olacağım."

Vücudundaki tüm duyular alarma geçti. Onun bu bakışını çok iyi tanıyordu. Onu korkutması gerekirdi ama korkutmadı. Onu heyecanlandırdı, evet. Kesinlikle heyecanlandırmıştı. Ama ona "sahip olabileceği" düşüncesi ruhunun zerresini bile .

Yine de yılların terbiyesi ve ahlak dersleri onu itiraz etmeye zorladı. "Ya bana 'sahip olmanıza' izin vermezsem, efendim?"

Tek kaşını kaldırdı. "Hatırlarsan, dükkanımı en son işgal ettiğinde ve gitmeyi reddettiğinde, geri dönersen seni ırzına geçmekle tehdit etmiştim. Buradasın. Kalacağını sanıyorsun. Yani bana öyle geliyor ki tehdidimi yerine getirmek için her türlü nedene sahibim."

"Saçmalık. Yaralısın. Yapamazsın-"

"Ben yaralıyım, ölü değil. Ve evet, yapabilirim." Sesi boğuklaştı. "Kesinlikle yapabilirim, eğer sen de dahil olursan."

Daha önce de böyle tehditler savurmuştu. Yine blöf mü yapıyordu? Yoksa bu sefer gerçekten ciddi miydi?

Ve onun bunu kastetmesini istiyor muydu? Öyle olmasından çok korkuyordu. "Daha önce beni ırzıma geçmekle tehdit ettiğinde, sadece beni korkutmaya çalışıyordun. O zaman işe yaramıştı, bu yüzden tekrar deniyorsun. Ama bu sefer işe yaramayacak, çünkü artık senin hakkında çok şey biliyorum. Senin bir centilmen olduğunu biliyorum ve asla-"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Adam ona doğru o kadar hızlı ilerledi ki, kadının kaçacak zamanı kalmadı. Onu merdiven trabzanlarına yasladı, iki kaslı kolunun arasına sıkıştırdı ve göz göze gelene kadar eğildi. "Ben bir centilmen değilim. Medeni değilim. Ravenswood, Winthrop ve çevrenizdeki diğer beyefendilerde hayranlık duyduğunuz şeylerin hiçbiri değilim."

Kesinlikle medenileşmemiş görünüyordu; ham, aç ve asi. Bu, kadının her parçasına elektriksel bir heyecan dalgası gönderdi.

Sertçe devam etti. "İstedığimi istediğim zaman almaya alışkırım. Ve ben seni istiyorum. Seni gördüğüm günden beri istiyorum. Sonunda seninle yalnız kaldığımda seni 'baştan çıkarmak' konusunda herhangi bir çekincem olacağını düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Ya şimdi git ya da kal ve yatağımı ısıt. Hangisi olsun?"

"Sen isteksiz bir kadını yatağa atmazsın," diye fısıldadı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sen isteksiz bir kadın *olmazdın*, Clara. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, her biri diğerinin gerçek niyetini değerlendiriyordu. Onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu baştan çıkarmak için en ufak bir girişimde bulunursa, ona sahip olacaktı.

Yine de istediği bu muydu? Evlilikten söz etmemiştir; bu onun için fazla "medeni" bir şeydi. Ama bu gece ona dokunuşundan sonra, başka bir adamla evlenmeyi aklından bile geçiremiyordu. Başka bir adamın yatağını paylaşmaya kesinlikle katlanamazdı.

Yani ona göre, ya bir erkekle fiziksel aşk yaşama umudundan vazgeçecekti ya da Morgan'la sonu yıkım ve kalp acısından başka bir şey olmayan kısa bir ilişki yaşayacaktı.

Ama olmayabilir de. Yeni bulduğu servetinin her bir pounduna bahse girerdi ki adam onun için sadece arzudan fazlasını hissediyordu. Yoksa neden onun adına Johnny'yi korumak için bu kadar risk alsın? Ya da bu gece ona saldıran adamı ölümlle tehdit ? Ya da Samuel'e onu nasıl koruyacağını öğretsin?

Hayır, ona fiziksel olanın ötesinde değer veriyordu. Ve bu onun için yeterli bir umuttu. Bu gece onun öleceğini düşündüğünde biraz delirmişti. Bu her şeyi değiştirmiş, ona hayatın ne kadar kısa olabileceğini, adamın ne kadar pervasızca yaşadığını ve birlikte ne kadar az zaman geçirebileceklerini göstermişti. Bu zamanı, reform amaçları için mükemmel olabilecek ama kalbi için kötü olan bir adamla harcamak istemiyordu. O zamanı değer verdiği bir adamla geçirmek istiyordu.

O günü Morgan'la geçirmek istiyordu. Onu her şekilde elde edebilirdi.

"Ee?" diye sordu, arzularında sabırlı olduğu kadar sabırsızdı da.

onun casusluğu. "Ne olacak? Güvenli bir yere, ait olduğun bir yere mi kaçacaksın? Yoksa kalıp seni 'ırzına geçmeme' izin mi vereceksin? Çünkü sana vereceğim tek seçenek bunlar."

Ve istediği tek bir seçenek vardı.

Kollarını onun boynuna doladı ve vücudunu onunkine bastırdı, keskin nefes alışlarından ve kalçalarında şiştiğini hissettiği dolgunluktan zevk aldı. "Beni baştan çıkar Morgan," diye fısıldadı. "Bu gece beni baştan çıkar."

ellerinin arasına alırken gözlerinde şiddetli bir arzu belirdi. "Beni tehlikeye atma meleğim. Ben sadece bir erkeğim. Bu yüzden cennetten yatağıma yuvarlanmadan önce, istediğinin bu olduğundan çok emin ol. Çünkü seni bir kez istediğim yere getirdim mi, ne yeryüzünde ne de cennette hiçbir şey seni benden kurtaramaz."

Beklenti vücudunda alev alev yanarken ağzı kurudu. " zaman kurtarılmak istememem iyi bir şey, değil mi?" Parmak uçlarında gerinerek onun gülümsemeyen ağzına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Kırmızı Başlıklı Kız'ın sepetini Kurt'un yüzüne doğru sallamak gibiydi. Ağzı, daha önce gördüğünü sadece hayal ettiği kudurmuş bir şevkle onunkini yakalamadan saniyeler önce gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Onu derinden, açgözlülükle öptü, ihtiyacının büyüklüğüyle nefesini kesti. Ona hiç acımadı, ondan sadece vermekten çok memnun olduğu bir yanıt talep etti.

Adamın kolu onu belinden kelepçeleyp, göbeğinden göbeğine, göğsünden göğsüne, yumuşak belinden sıcak, sert kasıklarına, sanki hak iddia ediyormuşçasına ona sabitlediğinde, şiddetli bir zafer onu ele geçirdi. Artık onu kendine ait kılacaktı. Ve ah, nasıl da onun olmak istiyordu.

Ellerini gömleğinin altından yukarı kaydırıp ve göğsünün sıcak hatlarının üzerinde gezdirdi. Zamanında fiziksel emeği bilen bir adamın göğsünü yontulmuş ve sıkı bulduğunda hiç şaşırmadı.

Adamdan boğuk bir inilti yükseldi ve ağzı kızın yanaklarına, burnuna ve göz kapaklarına öpücükler yağdırmak için kızınkinden ayrıldı. "Demek ırzına geçilmesini istiyorsun, öyle mi Clara?" diye kulağını tırmaladı.

"Ben de öyle mi?"

"Beni kışkırtmak ve dikkatimi dağıtmak için istemediğin şeyleri söyleme eğilimindesin. Ama her zaman ben istediğimi elde edemedim kaçmayı başarıyorsun."

"Kaçmak için ne kadar çabaladığımı görüyorsun." Ellerini gömleğinin altından çıkarıp düğmelerini çözmek için kaldırdı ama adam bunun için fazla sabırsızdı.

Memnuniyet dolu bir hırıltıyla gömleğinin düğmelerini uçuşturarak yırttı, sonra da başının üzerinden yırtıp attı. "Ah, Clara, bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye fısıldadı Clara, çıplak göğsünün kıllarla pürüzlendirilmiş derisini okşarken, ince dokusuna hayret ediyor ve oraya buraya dağılmış yara izlerini merak ediyordu.

Başını kaldırıp adamın kendisini o kadar yoğun bir istekle izlediğini gördü ki, bu istek kendi isteğini de ortaya çıkararak tamamen açığa vurdu. Bunu inkâr edemezdi ve etmek de istemiyordu. En az onun kadar kötüydü, arzuyla yanıp tutuşuyor, onun kendisini almasını istiyordu.

Ve en kötüsü, tamamen pişmanlık duymuyor.

Adam arkasından uzanıp elbisesinin düğmelerini öyle pervasızca açtı ki, adam işini bitirdiğinde hiç düğmesi kalıp kalmayacağını merak etti. Gergin bir şekilde

bir adam tarafından soyulurken, göğüs kemiği boyunca, kalbine çok yakın ince bir yara izini parmakladı. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, tamamen onu elbisesinden çıkarmaya odaklanmıştı. "Sanırım bir deniz savaşı ya da başka bir şey."

Yara izlerinin kökenini hatırlamayacak kadar sık yaralanmış olması onu hayrete düşürmüştü. "Medenileşmemiş" olmasına şaşmamalıydı. Böyle bir vahşetin karşısında kim medeni kalabilirdi ki?

Elbisesi açıldı ve adam onu sabırsızlıkla omuzlarından itti, sonra da korsesinin bağlarıyla uğraşmaya başladı. Göğsündeki birçok yara izini incelemeye devam etti ve kaburgalarında özellikle derin bir tane buldu. "Peki ya bu? Başka bir deniz savaşı mı?"

Yüzü donuklaştı. "Hayır. Cenevre."

"Ama o zamanlar sadece bir çocuk olduğunu sanıyordum-"

"Arkanı dön," diye emretti, onun yorumunu görmezden gelerek. "*Bon Dieu*, siz kadınlar ve korseleriniz. Korseyi icat eden adam bir kadının üzerinden çıkarmayı hiç denememiş sanırım." Yine de Morgan'ın dediğini yaptığında, adam kısa sürede onunkini çıkardı. Morgan'ın korse giymeyi neden bu kadar iyi bildiğini düşünmemeye çalıştı.

Ama bunun farkına varmak onu öfkелendirdi. "Bunları siz erkekler için giyiyoruz, biliyorsunuz. Mükemmel bir vücut, ince bir bel ve-"

"Beni o sosyete aptallarıyla bir tutma," diye araya girdi. Korsesi yere düştü ve adam ellerini göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdı. "Ben bir kadının gerçek tenini tercih edecek kadar centilmen değilim meğim. Yumuşaklığını, dolgunluğunu seviyorum. Eğer balina kemiğini hissetmek isteseydim, bir balınayı okşardım." Kulağını ısırarak için başını eğdi, bıyıkları kulağın altındaki yumuşak eti sıyrıyordu. Elleri göğüslerini yoğurup okşadı ve dokunuşundan acı duymalarını sağladı. "Seni okşamayı tercih ederim."

Adamın nefesi kızın üzerinde konyak kokusuyla dolaşıyordu ve yüzü defne romu kokuyordu. Tüm bunların üzerine arzularının misk kokusu sinmişti. Adam kızın göğüslerini okşadıkça kız daha çok sallanıyor, adamın ellerinin üzerinde olmasının verdiği zevkle sarhoş oluyordu. Ve adam bir elini aşağı kaydırıp bacaklarının arasını, kızın neresine dokunulmasını istediğini bilen esrarengiz bir yetenekle okşadığında, kız neredeyse yüksek sesle haykıracaktı.

Kendi elleri de onu okşamak için can atıyordu ama sırtı ona dönükken bunu yapmak zordu. Adamın sert çıkıntısının kışına baskı yaptığını hissetmek yeterli değildi, bu yüzden ulaşabildiği tek şeyi, kalçalarını okşadı. Kadın

Sert kasları okşadı, parmaklarını hevesle yukarı doğru sürükledi. Ta ki sol eli bandaja çarpana ve adam inleyene kadar.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak elini geri çekti.

O da onu yakaladı. "Sorun değil. Sadece elini bandajın üzerinden daha yukarı kaldır, tatlım." Elini donundaki şişkinliğin üzerine koydu ve parmaklarını oradaki kalınlığın etrafına kapattığında bir ürperti onu sarstı. "Tanrım, uzun zamandır seni böyle kollarımda istiyordum... seni o sokakta Johnny ile gördüğümünden ve sana asla sahip olamayacağımı anladığımdan beri."

"Artık bana sahipsin, değil mi?" diye fısıldadı, çorabın içinden elinden geldiğince onu okşayarak.

"Pek sayılmaz." Elini iterek onu kendine doğru çevirdi. İç çamaşırının bağlarını çözmek için uzandığında yüzünde açlık parlıyordu. "Seni görmeme izin ver. Bunca zamandır sadece hayal edebildiğim şeyi görmeme izin ver."

Bakışlarını kaçırdı, ani bir utangaçlık onu ele geçirdi. "Verity Teyze bir kadının bir erkekle asla çıplak olmaması gerektiğini söylüyor. Kocasıyla bile."

Bir kocadan söz ettiğinde adamın ellerinin geceliğinin bağları üzerinde tereddüt ettiğini mi hayal etmişti? Eğer öyleyse, bu çok uzun sürmedi. Kadın daha fazla itiraz etmeye vakit bulamadan, adam geceliğini vücudundan aşağıya doğru çekiyordu.

"Teyzeni ne kadar sevsem de," diye mırıldandı, "bir sevgili edinirken nasıl davranman gerektiği konusunda ona güvenmen gerektiğini sanmıyorum."

Bir sevgili. Onun için kastettiği tek şeyin "bir sevgili" olmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını bilmiyordu. Ya da onu bir geceden fazla istemesine mi sevinmeliydi.

"Ayrıca," diye devam etti, sesi boğuktu, elleri göbeğinden donuna kadar serbestçe dolaşıyordu, "kendine saygısı olan hiçbir tecavüzcü bu güzelliği örtülü bırakmaz." Donunu açtı ve kalçalarının üzerinden kaydırды. Sadece çorapları kalmıştı ama onları da üzerinde bıraktı.

Yine de çoğunlukla çıplaktı. Onunlayken. Bu düşünce teninde sıcak bir kızarıklık yarattı... ve heyecanı sinirlerini titretti. Adamın ona bakmak için geri adım atması da işe yaramadı.

Bakışları onu yiyip bitiriyor, sanki gelecekteki açlık nöbetleri için görüntüsünü gibi açgözlülükle üzerinde geziniyor gibiydi. "Hiçbir erkek, hatta bir centilmen bile seni böyle görüp sana sahip olmak istemez. Ve ben hiçbir şekilde bir centilmen olmadığım için..."

Kadının ağzını kendi ağzıyla kapatmak için araya girdiğinde, daha önce baloda yaptığından daha fazla bedenine dokundu. Göğüslerini, kalçalarını ve karnını ateşli bir şekilde okşaması, bacaklarının arasına yaptığı samimi vuruşlar... Bunların hepsi, bileklerine zincir vurmuş kadar kesin bir şekilde onu kendisine ait olarak işaretliyordu. Çünkü başka bir erkeğin ona bu şekilde dokunmasına izin verme düşüncesi onu tiksindiriyordu.

Hatta adamın sert etinin karnına değmesinden ve bunun verdiği vaatten bile zevk alıyordu. Onun her yerine dokunmak istiyordu; geniş göğsüne, tel gibi kollarına, kalın, iyi işlenmiş kalçalarına. Kaslarının enfes sertliğinden, araştıran parmaklarının altındaki kaba kadife gibi kıllı deriden, parmakladığında düğümlenen yassı erkek meme uçlarından zevk alıyordu.

İnledi ve ağzını onunkinden ayırarak fısıldadı: "Hde beklediğim gibi biri değilsin meleşim."

"Nasıl yani?"

Gözleri parlayarak ellerini tuttu, sonra yana doğru uzattı ve parmaklıkların sert tahtasını parmak eklemlerinde hissedene kadar geriye doğru itti. "Bunca zamandır yüksek ahlak anlayışın yüzünden işlerime burnunu soktuğunu sanıyordum. Ama tek neden bu değilmiş, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bilmiş bir gülümsemeyle parmaklarını parmaklıkların etrafına kapattı. "Ruhunda kötülüğe karşı gizli bir istek var. Tehlikenin heyecanından hoşlanıyorsun, değil mi? Uyuyan bir canavarın burnunu cımbızlayıp sonra da koşabildikleri kadar hızlı koşan çocuklar gibi. Canavarın dikkatini çekmek için burnunu cımbızlamaktan zevk alıyorsun."

İtiraz etmeye başladı, sonra tereddüt etti. Adam haklı mıydı? Doggett kanının ve Spitalfields'da uzun süre çalışmanın etkisinin bir bileşimi miydi onu ona çeken?

Belki de bir kısmı buydu. Ama hepsi değil, hiçbir şekilde değil. "Evet, büyük kötü kurdun burnunu çimdiklemekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Ama seninki, burnunu çimdiklemek istediğim tek kurdun burnu. İlgisini çekmek istediğim tek haydut sensin."

Adam uzun bir süre ona baktı, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu, ama kadın gözlerinde bir memnuniyet sezdiğini düşündü. "O zaman parmaklıklara tutunun, *ma belle ange*. Çünkü *bu* büyük kötü kurdun dikkatini çektiğiniz kesin. Ve şimdiye kadar sahip olduğun tüm kötülük arzusunu tatmin edene kadar dinlenmeyeceğim."

Korku, ateşli bir beklentiyle karışarak her damarından, her kasından, her sinirinden geçerek onun emirlerini yerine getirdi. Pozisyonu göğüslerini cesurca ona doğru itti, ancak her birinin üzerine sıcak, açık ağızlı öpücükler yağdırmaya başladığında herhangi bir utanç soldu. Meme uçlarını diliyle dikleştirdi, sonra sıkı, ağrıyan çekirdekler haline gelene kadar emdi. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü kızın karnına gömmeden önce her iki göğüs de sonsuzmuş gibi görünen anlar boyunca onun ilgisini çekti.

Onun ayaklarının dibinde olması ne kadar garipti. Elleri arkaya uzanıp kalçalarını kavrarken ve onu öpücüklerinin içine çekerken göbeğinin etrafında daireler çizerek öpmesi. Tanrım, ağzıyla neler yapabiliyordu. Dışleri tenini sıyrıyor, dili göbeğine dalıyor ve dudakları titreyen bedenini tahrik ediyordu. Onu kıvrandırıyor ve -utanç verici bir düşünce- ağzını daha da aşağıya indirmesini istiyordu.

Birden geri çekilerek ona gizemli bir gülümseme attı. Elleri bacaklarını ayırmaya zorladığında ağzı kurudu. Hâlâ parmaklıklara tutunurken kendini açıkta hissediyordu... aleni... utanç verici derecede ahlaksız.

"Morgan?" diye fısıldadı belirsizce, adam bacaklarının arasındaki kıvrımları ayırıp oradaki yumuşak ete şehvetle baktığında. Tam Morgan'ın düşündüğü noktada fişkırان ılık bir sıvı, utanç verici tepkisini gizlemek için içgüdüsel olarak kalçalarını geriye döndürmesine neden oldu.

Ama elleriyle kalçalarını tutarak onları durdurdu. "Kıpırdama meleğim ve seni tatmama izin ver." Sonra ağzını onun utancının kaynağına dayadı.

Adam kızın utanmasına fırsat vermedi, çünkü diliyle onu öylesine şaşırtıcı bir şekilde okşamaya başladı ki, kız orada ilgiyle sallanmaktan başka bir şey yapamadı.

Yüce Tanrım. Ne kadar kötü. Ne kadar da zevkliydi. Ağzı onu yuttu, dili son yemeğini yiyen bir kurt kadar aç bir şekilde onu yaladı. Kadın parmaklıklara tutundu, çünkü sıcaklık içinden fişkırıyor, onu tüketiyordu.

Sonra dili, tıpkı daha önce parmağının olduğu gibi kadının içindeydi; şeytani bir istilacı, olmaması gereken yerleri okşuyor, olmaması gereken yerleri acıtıyordu. Onun küstah ağzına karşı kıvranıyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Kısa süre sonra Merrington'ın kütüphanesinde onu ele geçiren aynı hisler onu yangına doğru sürüklüyor, inlemesine... sonra ağlamaklı bir çığlık atmasına... sonra ateş onu tamamen tüketirken adını haykırmasına neden oluyordu.

Alevler onu yalayıp geçerken, kontrolsüzce titriyordu. Adamın ilgisinin ortasında bir yerde parmaklıkları serbest bırakmıştı. Nefesi yavaşça normal bir tempoya düşerken, elleri şimdi adamın başını kalçasına kenetlemişti.

"Sen... bu ırza geçme işinde çok iyisin, değil mi?" diye fısıldadı. Bir gecede iki kez ona yıldızları göstermiş ama henüz kendi tatminine ulaşamamıştı. "Korkarım tecrübesizliğimle seni hayal kırıklığına uğratabilirim."

Başını ellerinin arasına almak için ayağa kalktı. "Sanki beni hayal kırıklığına uğratabilirmişsin gibi." Yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. "Ayrıca, tecrübesizliğin ilacı pratik yapmaktır. Ve önümüzdeki aylarda seninle saatlerce pratik yapmayı dört gözle bekliyorum."

Adam onu merdiven boşluğundan çekip yatağa doğru götürürken, kadın onun sözlerini düşündü. Belli ki adam bu geceyi onlar için tek bir olay olarak görmüyordu. Ama ne olarak görüyordu? Kısa bir ilişkinin başlangıcı mı? Yoksa daha fazlası mı? Ve gerçekten bilmek istiyor muydu?

Onu yatağa bastırdı, bacaklarının arasına diz çökmeden önce sadece donunu çıkaracak kadar durdu.

Gözlerini adamın beline dikti, esmer kılların arasından gururla çıkan kalın, dik etten gözlerini ayıramıyordu. "Bu oldukça... um... sağlam görünümlü bir alet," dedi titrek bir sesle.

Kıkırdadı. "Umarım ikimizi de memnun edecek kadar sağlamdır."

Sağlamlık ve *zevk* şu anda aynı cümlede kullanacağı kelimeler değildi. *Sağlam* ve *koçbaşı* daha uygun görünüyordu. O... o *şeyin* hassas bölgelerine yaklaşmasına izin vermenin bilgeliğini sorgulamaya başladı.

Onun tereddüt ettiğini anlayan adam, bir elini omzunun yanına koymak için eğildi. Diğeri ise onu okşamak için bacaklarının arasına uzandı. "Parmağımı içine sokmam hoşuna gidiyor mu Clara? Daha önce hoşuna gitmiş gibiydi."

Adam parmağını kadının içinde gezdirdi ve kadının yanaklarında bir allık belirdi; adamın altında çırılçıplak yattığı ve az önce adamın ağzından hayal edilebilecek en mahrem şekilde zevk aldığı düşünüldüğünde bu tamamen saçmaydı. "Evet, ben... Hoşuma gitti."

"Ve iki parmak?" diye homurdandı ikinci bir parmağını içeri sokarken. "Hoşuna gitti mi?"

Bacaklarının arasında yeniden bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı bile, her zaman uyandırdığı o şaşırtıcı sıcaklık. "Evet," diye mırıldandı, bunun nereye varacağını merak ediyordu. "Ah, evet."

"Benim 'aletim' çok büyük değil, tatlım. Ama söz veriyorum, izin verirsen onunla sana on kat daha fazla zevk verebilirim."

Adamın "aletinin" ucunun etini sıyırdığını, sonra da kaygan alt dudaklarının arasından geçirdiğini hissetti. Biraz panikleyerek, "Daha büyük her zaman daha iyi değildir Morgan," diye fısıldadı.

Gergin bir kahkaha attı. "Bir ya da iki hafta içinde böyle hissedip hissetmediğini göreceğiz." Yavaşça, emin adımlarla, amansızca içine girerken, eğilip ağzına bir öpücük kondurdu. "Senin içinde olmak istiyorum, Clara. Aç ve beni içeri al."

"Nasıl?"

"Sadece rahatla, *ma belle ange*." Eli bacaklarının arasından ayrılıp göğüslerini okşamaya başladı. "Sadece rahatlırsan her şeyimi alabileceğini biliyorum."

O da rahatladı. Şaşırtıcı bir şekilde, adamın yaptığı şey o kadar da kötü değildi. Gerçekten de, adam içeri girdikçe daha az kötü oluyordu. Biraz rahatsız ediciydi ama onun içinde olmanın verdiği olağanüstü his bunu telafi ediyordu. Onunla kaynaşmış olmasının katıksız yakınlığı ona komik şeyler yaptı, daha fazlasını arzulamasına neden oldu, uyluklarını açmasına ve onunla buluşmak için eğilmesine neden oldu.

İnledi. "Bir bakireye göre iyi içgüdülerin var." "İyi bir öğretmenim var."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Korkarım bir dakika içinde öyle düşünmeyeceksin. Daha önce hiç bir bakirenin ırzına geçmedim ama ilk seferinde canının yandığını biliyorum."

Yutkundu. "Bana öyle söylendi."

İçine girmenin verdiği gerginlik gergin dudaklarında ve sert çenesinde kendini gösteriyordu. "Seni incitmeden alabilseydim, meleğim, alacağımı biliyorsun."

"Biliyorum." Dudaklarını öpmek için uzandı.

Onun öpücüğüne açgözlülükle karşılık verdi, dili başka yerde gösteremediği bir aceleyle derine saplandı. Sonra hareketlerini aniden durdurdu ve ağzını onunkinden ayırarak fısıldadı: "Eğer şimdi durmamı istiyorsan, söyle. Çünkü bundan sonra erdemim geri alınamaz olacak."

"Beni ilk öptüğünde telafi edilemez hale geldi," diye itiraf etti. "Ve bazı şeyler her türlü acıya değer."

Yüzünde şiddetli bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Acıya değmesini *sağlayacağım*," diye yemin ettikten sonra kadının içine derinlemesine daldı.

Kızın acıdan çok şaşkınlıktan kaynaklanan istemsiz çığlığı üzerine gözleri karardı ve uzun, acı veren bir öpücükle daha kızın ağzını yakaladı. Sanki ona uyum sağlaması için zaman tanıyormuş gibi bir an içinde hareketsiz kaldı. Sonra hareket etmeye başladı. Onun ırzına geçmek için.

Bunun için başka bir kelime yoktu. Etinin içindeki güçlü itici güç, dilinin ağzındaki sıcak araştırması... bunlar onu yenmek, fethetmek, onsuz yapamayacağı kadar canlı bir şekilde farkına varmasını sağlamak içindi.

Kesinlikle işe yarıyordu. Her itiş bir sonrakini kışkırtıyor gibiydi, ta ki kadın ona karşı gerilene, altında kıvrana, daha önce olduğu gibi aynı tatlı tatmini, ona her zaman verdiği serbest bırakmayı arzulayana kadar.

Ağzını onunkinden ayırıp yanağında ve boynunda gezdirdi, dişleri deriyi sıyırdı, kulak memesini ısırdı. "Seni yiyip bitirebilirim meleğim... ve yine de tatmin olmam. Tanrı yardımcım olsun... Sen benim kanımda varsın."

Tıpkı onun içinde olduğu gibi. Onun her vuruşunun vahşi ritmini karşıladı... eşini karşılayan bir diş kurdun açlığıyla onlara . Ulaşabildiği her yeri öptü, nefes nefese kalana kadar dişleriyle onun göğüs uçlarını çekiştirdi. Şimdi onun da ırzına geçiyordu. Birbirlerinin ırzına geçiyorlardı, her biri diğerinin çılgınlığından besleniyor, diğerinin ihtiyacını tatmin ediyordu.

Vahşilik bedeninde dayanılmaz boyutlara ulaştı. Adamın kollarını kavradı, onu daha da içine çekmek için mücadele etti.

"Bana her şeyini ver meleğim," diye homurdandı, daha sert, daha hızlı ve daha derine inerken nefesi kızın yanağına değiyordu. "Her şeyini istiyorum... her şeyini..."

"Al onu..." diye fısıldadı. "O senin."

Düzensiz bir çığlık atarak son bir kez daha içine doğru gürledi ve bir anda salıverilmesi vücudunu sarsan parlak, delici bir patlamayla onu vurdu. Saniyeler sonra kendini onun içine bıraktı, adını inledi, yüzü kendi salıverilmesiyle doldu.

Hayatının en tatlı anıydı. Ve o acı veren berraklık anında, vücudu onunkinin üzerine çöktüğünde ve ağzı ruhunu yakan bir öpücükle onun ağzını aradığında, bir şeyi fark etti.

Kurda aşık olmuştu.

Bölüm 17

Her türlü dili dinlerler, Çünkü bazıları Syrens şarkıları gibi büyüler ve cezbeder.

Bu yüzden şaşılacak bir şey yok, Kurt onların çoğunu yuttu. "*Kırmızı Başlıklı Kız*," *Charles Perrault*, *Robert Sember'in İngilizce çevirisi*, Ahlaki Değerlerle Geçmiş Zaman Hikayeleri

Morgan **doymuş** ve rahatlamış bir halde Clara'nın yanına uzandı, bir kolu omzundaydı ve başı göğsüne yaslanmıştı. Hayatında kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Geçmişte sevişmek onu sadece daha huzursuz, daha yalnız hissettirmişti.

Clara'yla değil. Onun kucağında çırlıçıplak yatması, kolunu karnına dolaması ve bacaklarından birini onunkinin üzerine atması son derece doğal, son derece doğru geliyordu. Tamamen saf.

Onun göğsüne sokuldu. "Sevişmeyi sevdiğime inanıyorum, Kaptan Blakely."

Gülümsedi. "Enstrümanım sonuçta yeterince sağlam çıktı, değil mi?"

"Mmmm. Oldukça sağlam. Çok kullanışlı bir aletiniz var." "Her zaman memnuniyetle, leydim." tatlı bir rehavet çöktü,

Ona birkaç dakika daha yakın olma isteğini bastırdı. "Umarım Hortlak'ın bu gece korkup kaçacağı konusunda haklısındır. Çünkü yakın zamanda kapıyı çalacak olursa, korkarım kapıyı açamayacak kadar güçsüz olacağım."

Başını göğsünden kaldırdı, gözleri endişeyle dolmuştu. "Yaran yine ağrımıyor, değil mi?"

Güldü, onun endişesi içini ısıtmıştı. "Hiç de değil meleğim. Gücümü tüketen şey sevişmemizdi."

"Asla!" Güzelce öpülmüş dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Senin gibi büyük kötü bir kurt mu? Kim senin yarana 'çizik' der ki? Senin yenilmez olduğunu sanıyordum."

Ona bir bakış fırlattı. "Beni kışkırtma, seni alaycı fahişe. Seninle laf dalaşına girmek şöyle dursun, nefes alacak enerjiyi bile zar zor toplayabiliyorum."

Sırtarak başını onun göğsüne yasladı. "Eh, en azından artık tüm öğütlerine nasıl son vereceğimi biliyorum."

Kıkırdayarak kollarını ona doladı ve onun kollarında hissettiklerinin, başka hiç kimseyle tatmadığı yakınlığın tadını çıkardı.

Ona doğru sokuldu. "Bu özel casusluk işi için seni seçmelerine çok sevindiğimi söylemeliyim."

"Ben de öyleyim." Şaşkınlıkla bunun doğru olduğunu fark etti. Spitalfields'tan hoşlanmamasına rağmen, Hortlak'ı alt etmeye çalışmanın zorluğundan, Johnny'ye yardım etmenin verdiği tatminden ve en önemlisi de Clara'yı tanımanın verdiği mucizeden keyif almıştı.

Bir sonra, "Morgan?" dedi. "Hmm?"

"Neden seni seçtiler? Gönüllü mü oldun?" "Pek sayılmaz," dedi.

Çenesini adamın göğsüne dayadı ve yüzüne baktı. "Ama bunu daha önce yaptığınızı sanıyordum."

Sertleşti. "Ravenswood sana bundan da mı bahsetti?"

"Pek sayılmaz, ama kardeşiniz casusluktan bahsetti ve ben de-"

"Oh, casusluk," dedi tekrar rahatlayarak. "Elbette."

Kadın ona ciddiyetle baktı. "Ne demek istediğimi sandın?"

Her şeye lanet olsun. Bu kutsanmış tatlılığın uzun sürmeyeceğini bilmeliydi. Şimdi ona geçmişiyile ilgili bir şeyler anlatmak zorundaydı, sadece onunla neye bulaştığını göstermek için bile olsa. Ve şüphesiz ne kadar aptalca davrandığını anlayacak ve onu kendinden uzaklaştıracaktı. O yüzden bu ait olma hissine fazla alışmasına izin vermemeliydi.

Yine de adam geri çekilmeye çalıştığında, kadın onu sıkıca kavradı. "Söyle bana, olur mu?"

Onun ciddi ifadesine bakarken iç geçirdi. Onun centilmen kişiliğiyle ilgili aptalca fikirleri vardı ve onun hakkındaki gerçeği başka bir şekilde öğrenmeden önce bunları yıkması gerekiyordu. Onu Morgan'la herhangi bir kişisel ilişkiye girmemesi konusunda uyarmaya kararlı görünen Ravenswood'dan olduğu gibi.

"Aslında hırsızlığımdan bahsettiğinizi sanmıştım." Kendini onun tepkisine hazırlayarak bir nefes aldı, sonra devam etti. "Neden beni seçtiklerini sordunuz, büyük ölçüde eskiden yankesici ve hırsız olduğum için."

İnançsızlık yüz hatlarını gölgeledi. "Ama bu nasıl olabilir? Sen bir baronun oğluydun. İngiltere'de büyümemiş olsan bile, annen buna izin vermemiştir."

"Hırsız olduğumu bilmiyordu. Ben de bir baronun oğlu olduğumu bilmiyordum."

"Ne dedin? Annenizin sizi aldığını söylediğinizde, bunun babanızdan resmi bir ayrılık olduğunu düşünmüştüm."

Sert bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Aslında annem beni kaçırdı. Baronun zamparalıklarından bıkmıştı, bu yüzden ikiz doğurduğunda hizmetçilere rüşvet vererek bunu aileden saklamalarını ve çocuk yatağından kalkana kadar bana bakmalarını istedi. Sonra beni ve mücevherlerini alıp sevgilisi, dans ustasıyla birlikte kaçtı. Görünüşe göre baronun varisi olduğu için onu aramayacağını düşünmüş."

"Ve yaptı mı?"

"Hayır. Onu doğru yargılamıştı. Sebastian'ı vardı, başka hiçbir şey umurunda değildi. Kardeşim de dahil olmak üzere tüm dünyaya annemin doğum sırasında öldüğünü söyledi." Gözlerini kaçırdı, boğazı düğümlendi. "Baronu tanı mıyordum ama anlatılanlara göre tam bir pislikmiş."

"Öyle diyebilirim!"

Bakışlarını tekrar kadına çevirdi, onun bu harareti karşısında şaşırılmıştı. "Kesinlikle inatçı bir kızsın."

"Karisini seven hiçbir duygu sahibi erkek, sevgilisi olsun ya da olmasın, onu aramadan öylece çekip gitmesine izin vermez."

"Ah, ama İngiliz lordlarının hisli insanlar olup *olmadığını* merak ediyorum. Gururları genellikle daha yumuşak duygulardan daha güçlü görünür. Belki de haklısınız. Bazen baronun annemi sevdiğinden bile şüphe ediyorum." Ne Lew Amca ne de Sebastian öyle ya da böyle bir şey biliyor gibiydiler. Bu, annemin neden barona geri dönmediğini açıklıyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Geçmiş değiştirilemezdi.

"Ee?" diye dürttü. "Bunun seni nasıl bir yankesiciye dönüştürdüğünü hâlâ açıklamadın."

Clara'nın bütün bu olanları kabullenmesi onu şaşırtmıştı. Ama Clara onu her zaman şaşırtmıştı. "Ne yazık ki annem kaçmak için yanlış yılı ve yanlış yeri seçmiş. Birlikte kaçacağı yanlış adamdan bahsetmiyorum bile. Benimle birlikte 1788'kaçtı. Cenevre'ye varışımızın üzerinden bir yıl geçmeden Paris'teki ayak takımı Bastille'e saldırdı."

Yüzünü dehşet kapladı. "Yüce Tanrım, devrim sırasında Cenevre'de miydiniz?"

Başını salladı. "Ve Cenevre İngiltere'den çok daha fazla etkilendi. Hatta kendi Terör Hükümdarlığı'nı bile yaşadı. Neredeyse vardığımız andan itibaren şehirde kaos vardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir İngiliz dans ustası, zina yapan bir İngiliz hanımefendi ve yeni doğan çocuğunun yuva kurması için pek de uygun bir yer değildi."

"Ama o kadar yer varken neden Cenevre? Neden Amerika ya da... ya da İspanya falan değil?"

"Annemin tüm gerekçelerini bilmiyorum, sadece büyüdüğümde bana anlattıklarını biliyorum, ama görünüşe göre annemin ilk sevgilisinin Cenevre'de arkadaşları varmış. Ne yazık ki onlar soyluymuş, bu da duruma yardımcı olmamış."

"İlk sevgilin mi?"

İç çekti. "Evet. Biz şehre geldikten yaklaşık bir yıl sonra, dans ustası yaşamamız için gereken tüm mücevherleri çaldı ve sonra ortadan kayboldu." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Korkarım annem erkek seçiminde hiçbir zaman çok akıllıca davranmadı."

Clara'nın yüzündeki açık acıma duygusunu hazmetmek zordu. Gözlerini kaçırdı ve daha sert bir şekilde devam etti. "Parası, sahip çıkabileceği arkadaşı ve bakması gereken bir bebeği olmayan annem, hayatta kalmanın tek yolunun başka bir sevgili edinmek olduğuna karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, onun için fazla seçenek yoktu. Ve giyotine kurban gidene kadar ikinci adamla oldukça iyi yaşadık."

Kızın keskin soluğunu duymazdan geldi, ancak tüm bunları anlamamanın zor olduğunu biliyordu. Bununla yaşamıştı, bu yüzden ona garip gelmiyordu. Ama bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştı, muhtemelen çocukluğunun iğrenç ayrıntılarını bir başkasının bilmesinin utancı bir yana, kulağa bir romandan çıkmış gibi geldiğini biliyordu.

Cenevre'deki hayatının ilk dönemleri hakkında her şeyi bilen tek kişi annesinin kardeşiydi ve o da annesinin Lew Amca'ya hayatının son günlerinde anlatmış olmasından kaynaklanıyordu. Ravenswood sadece hırsızlığı biliyordu ve Sebastian hiçbir şey bilmiyordu, Morgan'ın istediği de buydu.

"Her neyse," diye devam etti Morgan, "annem bizi bu şekilde destekledi, sevgili edinerek. Ama bu en iyi ihtimalle riskli bir varoluştur. Terör başladıktan sonra Cenevre'de güzel bir İngiliz kadını olarak değeri düştü."

"Demek yaparak aile gelirine katkıda bulunmaya karar verdin," dedi sessiz bir sempatiyle. "Başladığında kaç yaşıydın?"

Kalbinin etrafında bir mengene sıkıştı. Konuşmayı burada kesmek istiyordu. O günleri düşünmek bile hoşuna gitmiyordu ve Clara'nın onun niyetini bu kadar kolay tahmin edebilmesi sinirlerini bozuyordu. Ya da onu küçük, üzgün çocuklarından biri olarak görmesi. Gerçi gerçekten de öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Yine de ona cevap verdi, her şeyi anlatmak için adlandırılmaz bir dürtü tarafından zorlandı. "İlk seferinde altı yaşındaydım. Planlanmış bir şey değildi. Annem şimdiki 'hayırseverimiz' ile tartışıyordu, çok cimri bir adamdı. Bağrısmalardan kaçmak için oradan ayrıldım. Acıkmıştım, bu yüzden baget ekmekleri hazırlayan bir fırıncıya arkası dönük olana kadar bekledim, bir tane aldım ve kaçtım. Bir yankesici her şeyi gördü ve benimle arkadaş oldu. Bana bir şeyleri nasıl çalacağımı ve bir çite nasıl satacağımı öğretti." Ona acımasız bir gülümseme attı. "Bir uzmanlık alanı bile geliştirdim. Buralardaki çocukların deyimiyle ipek hırsızıydım."

"Sokaktaki insanların başlıklarını ve kapüşonlarını çaldın."

"Çok iyi. Hırsızlığı biliyorsun."

"Hırsızlarla bu kadar uzun saatler geçirdikten sonra insan ister istemez biraz toparlanıyor. Ama neden boneler?"

Gözlerini kızın çıplak, karmakarışık kestane rengi saçlarına dikti. "Annem onları severdi. Çalıp çitçilere sattığım her on taneden birini ona . Aptalcaydı, biliyorum. Parayı daha çok kullanabilirdi ama-

"Çalmayı kolaylaştırdı."

"*Hiçbir şey* çalmayı iyi yapmadı," dedi hiddetle. Kadın bir elini göğsüne vurarak onu yatıştırdı.

"Hayır, tabii ki değil." Parmakları boş boş adamın belinde gezindi. "Tecrübelerime göre iki tür hırsız vardır: Hayatta kalmak için çalan ve bulabilseler gerçek bir işi tercih edecek olanlar ve hayatta kalmak için çalmaya başlayıp kısa süre sonra bunun hayatını kazanmanın heyecan verici bir yolu olduğunu öğrenenler. İlkini ıslah etmek daha kolaydır. İkincileri ise... diyelim ki tüm çocuklarım faydalı ve üretken bir hayat sürmüyor."

"Peki ben hangisiydim?" diye sordu, kalbinin etrafındaki mengene onu tamamen ezmekle tehdit ediyordu.

"Birincisi, tabii ki." Sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi söyledi. "İkinciler yaptıklarından çok az utanç duyarlar. Demek istediğim, annene hırsızlıktan bahsetmeni engelleyen şey utançtı, değil mi?"

Ona göz kırptı. "Beni nasıl cezalandıracağından korkmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sesi umursamaz bir anne gibi gelmiyor."

Clara'nın annesinin fahişelik yapmasının gerekliliğini, bunun onu kötü bir anne yaptığını düşünmeden kabul edebilmesi onu dehşete düşürmüştü. Aradaki farkı görebilen başka biriyle hiç karşılaşmamıştı. "O şartlar altında olabileceği en iyi anneydi."

Başını salladı. "Ve sen de olabileceğin en iyi evlattın."

Mengene kırıldı ve kanının yeniden serbestçe aktığını hissedebiliyordu. Annesini anlamıştı. Normalde anlayışlı olan amcası bile bunu anlamamıştı.

Kelimeler ağzından döküldü, durduramadığı kelimeler. "Anneme her zaman parayı nereden bulduğuma dair bir bahane uydururdum. Ona tavukçunun tavuklarını yolduğumu ya da yandaki boyacının ayak işlerini yaptığımı ya da aklıma ne gelirse onu yaptığımı söylerdim."

Homurdandı. "Sanki böyle işler varmış gibi. O çalkantılı zamanlarda Cenevre'nin yerlileri için bile yeterince iş yoktu. Ama ben herkesin 'İngiliz fahişenin' çocuğu olduğunu düşündüğü babasız bir çocuktum, bu yüzden benim için kesinlikle iş yoktu." Clara'nın saçlarını karıştırdı. "Yankesicilerin Reformu Evi de yoktu."

"Keşke bir tane olsaydı." Clara kolunu onun beline doladı. "Hiçbir çocuk böyle bir sorumluluğu tek başına üstlenmek zorunda kalmamalı."

Kadının yüzünde onun adına beliren tutkulu öfke boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. "Cehennemimde tamamen yalnız değildim, biliyorsun. Annem vardı."

"Evet, ama bu konuda onunla konuşamadınız ve bu da büyük bir fark yaratıyor. Suçluluğunun ağırlığını tek başına taşımak zorundaydın." Yanağını onun göğsüne sürttü. "Ama hiç yakalanmadın mı?"

"Birkaç kez. Ancak üzerimde mal bulamadılar, ben de her seferinde hakimi suçsuz olduğuma ikna etmeyi başardım. Ama her seferinde geceyi hapiste geçirdim. Anneme arkadaşlarımla kaldığımı söyledim. Sevgililerinden biri oradayken sık sık gitmeyi sevdiğim için bu açıklamayı kabul etti."

"Emin misiniz? Birçok anne, kabul etmeseler de çocuklarının yalan söylediğini bilir."

"Sanırım yalanlarıma inanmayı seçti. Bunun alternatifi ne kadar battığımız gerçeğiyle yüzleşmekti ve o bunu yapamazdı. Bu, ilk sevgilisine güvenerek ne kadar kötü bir hata yaptığını kabul etmesi anlamına gelecekti. Sanırım bu yüzden son ana kadar bana barondan bahsetmedi."

Clara ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden ona baron diyorsunuz?"

Acı boğazını tıkadı. "Ona ne demeliyim-Baba mı? O benim için hiçbir şekilde baba değildi. Amcam beni getirdikten sonra bile baron benimle hiçbir şey yapmak istemedi. O andan itibaren benimle ilgilenen kişi Lew Amca oldu."

"Anlamıyorum, amcan iyi bir adama benziyor. Peki Cenevre'de işler kötüye gittiğinde annen neden İngiltere'ye dönmedi? Baban dönmese bile ağabeyi ona yardım ederdi."

"Bunu hep merak etmişimdir. Terör sırasında Cenevre'den kaçmanın pratik sorunları vardı ve daha sonra Napolyon'un kontrolü ele geçirmesiyle... Sanırım zor olurdu."

Clara onu dinlerken, sözsüz bir şekilde sempatisini göstererek onu okşadı. Ve garip bir şekilde, onun şımartılması onu beklediği kadar rahatsız etmedi. Doğrusu, onu rahatlatmıştı.

"Ama durum bundan daha karmaşıktı," diye devam etti. "Öldüğü açıklandıktan sonra geri dönmesi, ailesine utanç getirmesi anlamına geliyordu. Gerçek ortaya çıkacaktı ve onun rezilliğinin skandalına katlanmak zorunda kalacaklardı. En azından Cenevre'de anonimdi ve utancı başka kimseye uzanmıyordu."

"Sen hariç," dedi Clara usulca.

"Evet, ama İngiltere'de bu bana uzanırdı. Muhtemelen beni ondan alırlardı ve buna dayanabileceğini sanmıyorum. Elinde kalan tek şey bendim." Omuz silktilti. "Ve annem hayatına giren erkekler hakkında her zaman büyük umutlar beslerdi. Her zaman son sevgilisinin bizi hayata bağlayacak, ona iyi davranacak ve beni kanatları altına alacak iyi bir adam olduğuna inanırdı. Sonsuz umutları olan bir kadındı ta ki-"

"Ne kadar?"

Hayır, bunu ona söyleyemezdi. Anlatamazdı işte. "Öleceğini fark edene kadar." Acıya karşı savaşıyor kesik kesik nefes aldı. "Sonra benim geleceğimi sağlamaktan başka çaresi olmadığını anladı. Bu yüzden amcama mektup yazdı ve o da nüfuzunu kullanarak Cenevre'ye geçiş izni aldı, çünkü o sırada Cenevre Napolyon'un yönetimi altındaydı. İşte o zaman Lew Amca'nın kız kardeşini bulma umudunu hiç yitirmediğini, ancak İngiltere'den kaçışının izini sürmekte başarılı olamadığını öğrendik. Tanrı'ya şükür sonunda onunla birkaç gün geçirebildi."

"Neden öldü?"

"Tüketim." Yalan söylemek kolaydı. Bunu Sebastian'a, Ravenswood'a, annesini soran herkese yeterince sık söylemişti. Sadece o ve

Amcası gerçeği biliyordu.

Clara sanki yalan söylediğini sezmiş gibi ona araştıran bir bakış attı. Ama nasıl hissedebilirdi ki? Başka hiç kimse yalan söylememişti.

Ürkütücü hissi üzerinden attı. "Gerisini biliyorsun, büyük kısmını. Cenevre'den ayrıldıktan sonra, donanmaya alınacak yaşa gelene kadar İrlanda'da bir okula gönderildim." Gülümsedi. "Donanma benim için mükemmeldi. Tüm o disiplin ve sinir bozucu kurallar, dönüştüğüm vahşi çocuğu yola getirmek için birebirdi. Beni şekle sokan mükemmel bir kaptanım vardı-"

"Umarım gerçek anlamda değildir. Sert kaptanlar olduğunu biliyorum."

"Benimki öyle değildi, Tanrı'ya şükür. O çok iyi bir adamdı. Savaşı ilk gördüğümüzde, beni Cenevre sokaklarındaki bir hayattan kurtaran amcama ve bana bir şans veren diğer herkese kendimi kanıtlamak için savaşmaya can atıyordum. Bu yüzden şeytan gibi savaştım ve kendimi gösterdim."

"Ta ki sen kaptan olana kadar." "Evet."

"Ve Spitalfields'da bir casus." Durakladı. "Ama gönüllü olmadığını söylemiştin ve bu görevin senin isteyeceğin türden bir görev olmadığı izlenimini edindim."

"Hayır."

"Peki bunu neden yapıyorsun?"

"Ravenswood bana komuta etmem için birinci sınıf bir gemi sözü verdi. Denize geri dönmemin tek yolu bu olabilir." Ravenswood'un İçişleri Bakanlığı'ndaki pozisyon teklifinden bahsetmedi. Onun neden denize geri dönmeyi buna tercih ettiğini asla anlayamayacaktı.

Başını çevirip odanın diğer ucuna baktı. "Peki siz... denize dönmek için çok mu heveslisiniz?"

Kadının sesindeki aksaklığı fark edemedi. O kesinlikle beklentileri olan bir kadındı. Peki onu mahvettiğine göre şimdi ona ne diyecekti? Ne de olsa onun da beklentileri vardı. Bir centilmen olmayabilirdi ama asla bir ahlaksız olmamıştı.

"Bir gemiye komuta etmeye geri dönmek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu. Birkaç yıl . Donanma bana karşı biraz tedirgin, görüyorsunuz, çünkü ben... şey... korsanlarla o yapışkan işe ve her ne kadar suçsuz bulunsam da-"

"Lord Ravenswood bana bundan bahsetti. O söylememiş olsa bile, Lord Winthrop'tan bu konuda çok şey biliyordum."

"Winthrop'un söylediği tek bir kelimeye bile inanma." Morgan kaşlarını çattı. "Onun soyulmasıyla hiçbir ilgin yok. Ben sadece Korsan Lord'un gemisinde İngiltere'ye dönmek için çalışan bir denizciydim. Ödöl parasından bir şilin bile almadım ama Winthrop sanki tüm saldırıyı ben planlamışım gibi davranıyor."

Kadın gülerek şaşırttı, sonra da okşayıcı elini kalçasında gezdirdi. "Evet, Lord Winthrop oldukça tatsız bir adam."

"Anladığım kadarıyla." Durakladı, sonra olabildiğince hafif bir ses tonuyla ekledi: "Görünüşe göre gözü senin üzerinde."

Alaycı bir gülümsemeyle ayağını onun baldırına sürttü. "Lord Winthrop'u kıskanıyor musun?"

Kadının kendisine bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde dokunmayı bırakmasını diledi. Bu onu olmaması gereken bir yerde uyandırıyor ve muhtemelen bunun farkında bile değildi. "O kış mı? Kesinlikle hayır."

"Öyle olmalısın. Teyzem benimle Lord Winthrop arasında bir evlilik yapılmasını istiyor. Kontun bana mükemmel bir koca olacağını düşünüyor."

Kadın elini masum bir şekilde zaten filizlenmekte olan ereksiyonunun yanına koyduğunda, adam nefesini içine çekti. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım onunla evlenseydim, bir hafta içinde ya can sıkıntısından öldürdüm ya da bir demir çubukla beynini dağıtırdım. Bu dünyada evleneceğim son erkek Lord Boring olur. Bir erkekte olmasını istediğim özelliklerin hiçbirine sahip değil."

"Ah?" diye mırıldandı eli belirgin bir yöne doğru ilerlerken. "Peki bunlar hangi nitelikler olabilir?"

"Hızlı bir beyin. İyi bir kalp. Cömert bir öfke." Adamın artık kabarmış olan ereksiyonunu avucunun içine aldı. "Ve çok sağlam bir alet."

Ne yaptığını çok iyi biliyordu, küçük cadı! Bir hırıltıyla onu altına aldı. Kızın gülen yüzüne bakarak, sert aletini kızın yumuşak saçlarına sürttü. "Sonuçlarına katlanmaya hazır değilsen benimle dalga geçme meleşim."

Arsızca gülümsedi, sonra kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. "Aynısıyla yüzleşmeye hazır değilseniz *benimle* alay etmeyin efendim."

Onunla savaşmaya bile kalkışmadı. Onun için duyduğu endişe, acıya varan bir şiddetle onu yeniden arzulamasına neden olduğunda değil. Onun sıcaklığında kendini kaybetmek, geçmişini onun rahatlatıcı gülümsemesine gömmek, onun kucağında huzur bulmak istiyordu. Hangi tanrının ona böyle bir melek gönderdiğini bilmiyordu ama cennet ona sunulduğunda direnmeyecek kadar şeytandı.

Çok daha sonra, ikinci bir ruh yakıcı birleşmeyi tamamladıklarında ve Clara uykuya daldığında, sessizce yataktan kaydı ve çekmecelerine uzandı. Ama onları giymeden önce, kalçalarına bulaşan kanı fark etti. Bu onu ürküttü. Bir an için yarasının yeniden kanamaya başladığını düşündü.

Sonra ne olduğunu anladı. Clara'nın kanı. Bakiresinin kanı.

Gördüğü manzara karşısında kendinden iğrendi. Onun huzurlu uykusunu bozmamak için sessizce hareket ederek, başıboş bir havlu buldu ve belindeki kıpkırmızı lekeyi yıkadı.

Bunu vicdanından da temizleyebilmeyi diledi ama bu imkânsızdı. Bu kadar hayran olduğu bir kadının kızlığını nasıl bozabilirdi? Onun konumundaki pek çok insanın değer verdiği bir şeyi ondan çalmıştı, üstelik evlilik vaadinde bile bulunmadan.

Böyle bir söz, ne tür zorluklara yol açarsa açsın, şimdi verilmeliydi. Amcasının centilmenlikle ilgili öğretilerini çoğu zaman göz ardı etmişti ama her zaman uyduğu bir kural vardı: Hiçbir erkek bir kadından faydalanamazdı.

Eğer yaparsa -Morgan'ın bir zayıflık anında Clara'nın şehvetli doğasından gibi- o zaman sonuçlarına katlanırdı. Pekala, Morgan onunla evlenecekti. Annesinin aşıkları gibi olmayı, bir kadının itibarı ve geleceği pahasına kendi ihtiyaçlarını tatmin etmeyi reddediyordu. Neye mal olursa olsun, bunu düzeltecekti.

Ya takım elbisesini reddederse? Morgan çekmecelerini çekerken ona düşünceli düşünceli baktı. Duyduğuna göre, kadın hiç koca aramamıştı.

Ama o da hiçbir erkekle yatmamıştı. Hayır, onun teklifini kabul etmeyecek kadar mantıklı biriydi. Onun gibi kadınlar sevgili edinmezdi ve eğer baştan çıkarılmalarına izin verirlerse, baştan çıkarıcılarının kendileriyle evlenmesi için dua ederlerdi.

Bu yüzden Morgan onunla evlenecekti, düşüncesi onu korkutsa bile. Clara'yla evlilik... Tanrım. Onu Ravenswood ve kardeşinin bir kopyası, sözde değil gerçekte bir beyefendi yapmaya çalışacaktı. Onun işlerine karışacak, diz çökmesini bekleyecek, makamının gerektirdiği gibi davranmasını isteyecekti.

Ve onunla ilgilenmek, üzerine titremek, onu sıcak kollarında kucaklamak. En kötüsü de buydu. Çünkü bunu çok fazla arzuluyordu ve bir şeyi arzulamak onu kaybetmenin en kesin yoluydu. Özlem duymamak daha güvenliydi - bunu kafasının içinde biliyordu. Yine de özlemini içinden atamamıştı.

Kalp.

Bu lanetli Spitalfields, etrafındaki her insanda özlemin arttığı yerdı. Havada sis gibi asılı duruyor, evlere ve tavernalara sızıyordu. Çocukları çalmaya, kadınları bedenlerini satmaya, erkekleri içmeye itiyordu. Ve onu uzun zaman önce vazgeçtiğı şeyleri arzulamaya itiyordu. Aşkı. Çocukları. Mutluluk.

Denizde bunların hiçbirine sahip değildi. Orada bunu ne istiyor ne de özlüyordu. Bir kez gemi hayatının rutinine gömüldüğünde, tuz ve balıktan başka bir şey kokmayan havayı soluduğunda, bir çarkın dişlisi gibi çalışabilirdi. Gemide her zaman bir şeyler yapılması gerekirdi. Savaşlar yapılmalı, limanlar keşfedilmeli, manevralar denenmeliydi. Çok arzuladığı her şeyi aylarca unutabilirdi.

Clara'nın ona yeniden arzulattığı her şey. Bu yüzden onunla evlenmeli ve Clara onun gerçekte ne olduğunu öğrenip öğrenerek ondan uzaklaşmadan önce denize dönmeliydi. Arzularının nihayet tatmin edilebileceğini düşünmeye başlamadan önce.

Evet, bu tür bir uzak evliliğı kaldırabilirdi. Kadın burada yaşayabilir ve sevgili evine bakabilirdi; o da onu Afrika'ya, Cebelitarık'a ve görevinin onu götürdüğü her yere yaptığı yolculuklar arasında görebilirdi.

Peki bu olasılık neden birden bu kadar cazip gelmemişti? Ona hızlı bir bakış attıktan sonra içini çekti ve ön dükkâna doğru ilerledi. Biraz hava alması gerekiyordu. Hayatının geri kalanında her gece ona sarılmayı içermeyen planlar yapması gerekiyordu ve bunu, o orada öyle tatlı tatlı uyurken, kanı göğsünde şimşek gibi çakarken ve boğazı özlemle daralırken yapamazdı.

Dükkânın ön odasına doğru ilerledi, sonra durup sonradan aklına gelmiş gibi bıçağını aldı. Sırtının alt kısmındaki donunun kemerinin içine sokarak arka odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Yan kapıya doğru ilerledi ve genellikle orada tuttuğı, ilk geldiklerinde araması gereken mumu buldu. Yaktı, ön tarafa doğru yürüdü ve tezgahın üzerine koydu.

Pencerenin yanındaki gölgelerde dururken, neredeyse terk edilmiş sokağı bakmaya başladı. Saate bakınca saatin sabahın üçü olduğunu gördü. Birazdan onu uyandırmak zorunda kalacaktı. Ne derse desin, güpegündüz, herkesin görebileceğı bir yerde dükkânından çıkmasını istemiyordu. Eğer başını ve yüzünü örterse, onu bu gece bekleyen bir arabaya gizlice bindirebilir ve evine gidebilirdi.

Evine, ondan uzağa. Ve soruşturma devam ettiği sürece ondan uzak durmak zorundaydı. Ne yazık ki bu karmaşanın çözülmesi aylar sürebilirdi ve bu da başka bir sorun yaratıyordu. Ya bu geceden sonra kendini bir çocukla bulursa? O zaman ne olacaktı?

Clara'nın bebeğini taşıyacağı düşüncesi onu dehşete düşürecek kadar yoğun bir özlemle doldurdu. *Bon Dieu*, ama onunla asla kadar ileri gitmemeliydi. Lanet olası aletini pantolonunun içinde tutmalıydı.

Yan kapıdan gelen bir ses düşüncelerini böldü. Gerildi. Bu Hayalet olmalıydı, bu da işe dönme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Arka odanın kapısının sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra yan kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Birkaç metre ötedeki sokakta duran kukuletalı figür Clara'nın tarif ettiğine pek benzemiyordu. Bir kere, derin kukuletanın altında bir yüze dair hiçbir ipucu yoktu, Clara'nın bahsettiği soluk, temiz traşlı çenenin tek bir parıltısı bile yoktu.

Morgan, kendisine rağmen, teninde bir ürperti hissetti. Elbette adamın bir yüzü vardı - doğaüstü bir varlık değildi. Yine de kukuletasının altında bunu tamamen gizleyebilmesi garipti. Morgan, kukuletaı geri çekerse altında hiçbir şey kalmayacağı gibi tedirgin edici bir izlenime kapıldı.

Bu saçma düşünceden sıyrıldı. Kapı aralığına yaslanarak, "Sanırım cevabını almak için buradasın," dedi.

"Dışarı çıkın Kaptan Pryce," diye homurdandı Hortlak, sesi eskisi gibi kılık değiştirmişti. "Bayan arkadaşınızı rahatsız etmenizi istemeyiz. Ve kesinlikle tartışmamıza kulak misafiri olmasını da istemeyiz."

İçindeki alarm düğümlendi. Hayalet Clara'nın burada olduğunu biliyor muydu? Ah, ama belki de "bayan arkadaşının" sadece bir fahişe olduğunu düşünüyordu. "Hangi bayan arkadaştan bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Az önceki saçma yüzleşmeyi kaçırdığımı mı sandın? Sahtekârın Leydi Clara'yı korkutmaya çalışmasını? Senin cesurca onu kurtarmaya koşmanı?"

Göt herif Clara olduğunu biliyordu, lanet olsun ona. Haklıydı, Hayalet başından beri izliyordu.

Morgan çıplak ayaklarının altındaki kiri görmezden gelerek ara sokağa doğru yürüdü, sert hava tüylerini diken diken ediyordu. Kapıyı arkasından kapatırken, bıçağını takmayı akıl ettiği için Tanrı'ya şükretti. Bu ona belirgin bir avantaj sağlamıştı, çünkü Hayalet muhtemelen onun silahsız olduğunu düşünüyordu.

Aksi takdirde adam Morgan'ın onu öldürme riskini göze alacak kadar yaklaşmazdı. Morgan henüz buna hazır değildi.

Morgan düşmanına döndü ve kayıtsızca, "Demek burada bir kadın var. Ne olmuş yani?"

"Sıradan bir kadın değil. Etkilendiğimi söylemeliyim. Kadınlar konusunda yetenekli olmanı bekliyordum ama bu ölçüsüz bir yetenek; ahlaklı ve yüce Leydi Clara'yı baştan çıkarmak."

Morgan, penceresiz arka odanın kapısının bunca zamandır kapalı olduğunu ve Hayalet'in ne yaptıklarını bilmesinin imkânsız olduğunu bildiği halde gerildi. "Leydi Clara'nın namusunu benim gibi bir adama teslim edeceğini nereden çıkardın?"

"Ben aptal değilim. Saat sabahın üçü, üzerinde sadece don var ve hanımefendi en az iki saattir burada. Bariz bir sonuca vardığım için beni suçlayabilir misiniz?"

Morgan, Clara'yı, soruşturmasını ya da her ikisini de mahvetmeyecek bir yanıt düşünmeye çalıştı. "Bu kadın başıma bela olmuştu, ben de onu bildiğim en iyi yolla susturdum, öldürüp dikkatleri üzerime çekmek dışında." Bunun kendisine Hortlak'ın polis bürolarıyla bağlantısını belirleme şansı verebileceğini fark edince ekledi: "O kadının aslında beni sulh yargıcına ihbar ettiğini biliyor muydun?"

"Başınıza açtığı belaları duydum. Onaylamama konusunda pek de ketum davranmadı."

Ve Hortlak'ın sözleri tam olarak hiçbir şeyi açığa vurmamıştı. Adam böyle bariz bir numara için fazla kurnazdı.

Hayalet aldatıcı bir şekilde rahat bir sesle devam etti. "Yani sessizliğini kazanmak için onu baştan çıkardın, öyle mi?"

Morgan omuz silkti. "Başka ne yapabilirdim ki? Çok fazla sorun çıkarıyordu."

"Aynen öyle. Yine de onu yatağınıza çekebilmenize şaşırdım. İşe almak istediğiniz yankesicileri kurtarmak istediğini düşünürsek, mesleğinize olan kişisel itirazlarını aşması için onu nasıl ikna ettiğinizi hayal bile edemiyorum." Hayalet'in sesindeki kuşku açıktı.

Morgan tehlikeli bir zemine bastığının farkındaydı ama başka bir çıkış yolu da göremiyordu. "İtirazlarının üstesinden gelmeye çalışmadım bile - dediğiniz gibi, o

günahlarımı görmezden gelemeyecek kadar ahlaklı bir kadındı. Bunun yerine onu benim ve günahlarım hakkındaki bilgilerinin yanlış olduğuna ikna ettim."

"Oh? Bunu nasıl başardın?"

"Bir kere, Johnny'nin burada kalmaya başladığından beri benim için tek bir şey bile sıkıştırmadığını belirttim."

"Evet, biliyorum. Ben de bunu merak ediyordum."

Lanet olsun. Adamın her yerde gözleri vardı. "Bu kadar aptal olacağımı düşünmedin herhalde. Çocuğun Leydi Clara'nın casusu olmadığını nereden bilebilirdim ki? Beni iş üstünde yakalayıp tutuklatmak için hakimimi ikna etsin diye dükkanıma yerleştirilmişti."

"İyi bir noktaya değindin. Ve bunu düşünmeniz çok akıllıca. Madem senin için çalmasını istemiyordun, neden onu yanına aldın?"

Adamın sesi artık daha az kuşkulu geliyordu. Avantajı ele geçirdiğini hisseden Morgan devam etti. "Hanımefendinin suçlamaları onun zayıf noktası, biliyorsun. Sonunda bana yardım edecekse Johnny'ye karşı nazik olmayı göze alabilirim."

"Onun yardımı mı?"

"Tüm o yankesiciler, elbette. Bir ev dolusu gönüllü küçük hırsız sadece dinlenmeyi bekliyor. Onlar benim sorumluluğumdayken neler başarabileceğini bir düşünün. Ve yetkililer ona dokunmaz, çünkü onun ahlaklı biri olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden onların müdahalesi konusunda endişelenmeme bile gerek yok. Gerçekten derli toplu bir düzen. Bunu kendiniz denemediğinize şaşırdım. Ya da en azından çocuklarını kendi tarafınıza çekmek için çalışmadınız."

"Bunu düşündüm. Ancak tanınmış bir hayırsever hanımefendiyle kamuoyu önünde kavga ederek faaliyetlerime dikkat çekmek istemediğimden, onun da aynı şeyi yapacağını düşünerek kendimi rahat bıraktım. O da öyle yaptı." Omuz silkti. "Ama baştan çıkarmanın Leydi Clara üzerinde işe yarayacağını bilmiyordum, yoksa daha fazlasını deneyebilirdim."

Hortlak'ın Clara'yı baştan çıkarmaya çalışması fikri midesini bulandırır da Morgan kendini bu iğrenç konuşmaya devam etmeye zorladı. Kötü adam ancak Morgan'ın yanında kendini rahat hissederse gardını indirirdi. Ve Morgan'ın da kendisi kadar kötü, sinsi ve vicdansız olduğunu düşünürse.

"Bu ahlaklı tipleri bilirsiniz," dedi Morgan kayıtsızca, "dışarıdan çok düzgün görünürler ama içten içe bir erkek için yanıp tutuşurlar. Bir kez ilgisini çektiğimde, onu istediğim her şeye ikna edebiliyordum. Şehvet düşkünü bir kadın, ne kadar zorlama olursa olsun, bir yalana inanmayı tercih eder.

arzuları sağduyusunu bastırdı. Ben Leydi Clara'ya sadece duymak istediklerini söyleyerek istediğini verdim."

Morgan nefesini tutmuş, Hortlak'ın bu hikâyeye inanacak kadar kadınlar hakkında alaycı olması için dua ediyordu. Hayalet kıkırdadığında Morgan neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Testi geçmişti.

"Size krediden bile daha sinsisiniz, Kaptan Pryce.

Yine de eğer tekrar ahlaklı olursa-

"Yapmayacak." Morgan başparmaklarını imalı bir şekilde çekmecelerinin içine soktu. "Bir kadını nasıl mutlu edeceğimi bilirim. Ama geçici bir süre için mantıklı düşünmeye başlarsa, şantajla bunu bastırabilirim. Ne de olsa, suçlu sevgilisiyle ilgili bir skandal patlak verirse, evinin ne kadar dayanacağını sanıyorsun?"

Hayalet'in dudaklarından alçak bir ıslık çıktı. "Onu tamamen kontrolünüz altına aldığınızda Tanrı zavallı kadının yardımcısı olsun. Kesinlikle doğru yoldan gidiyorsun. Bir kadını kontrol etmek için dikkatli davranmalı, doğal korkularını yatıştırmalı, parmaklıkları bile görmeyene kadar etrafındaki yaldızlı kafesi inşa etmek için acele etmemelisin."

"Aynen öyle," diye cevap verdi Morgan, ama Hayalet'in kadınlar hakkındaki duygusuz değerlendirmesi onu tedirgin etmişti. "Kafesinin etrafını parmaklıklarla çevirdiğimde, yankesicilerini de kafeslerinden çıkaracağım."

Hayalet kısa bir selam verdi. "Çok iyi, Kaptan Pryce. Açıkça görülüyor ki benim gönlümdeki adamsınız." Sonra aniden yaklaştı. "Asıl soru şu, siz de benim işimin peşinde misiniz?"

Morgan kıkırdadı. "Sakın bana büyük Specter'ı endişelendirdiğimi söyleme." "Hiç de değil." Specter'ın elinde aniden bir bıçak parladı. "Sen sokağa silahsız giren kişi."

Adam gözünü bile kırpamadan Morgan kendi kılıcını çekti. "Ve beni hafife alan sensin. Hiçbir yere silahsız gitmem."

Hortlağın keskin nefes alışından Morgan'ın onu gafil avladığı anlaşılıyordu. Güzel.

"Cevabın bu mu?" diye tersledi Hayalet. "Leydi Clara'ya karşı kazandığın zafer seni benimle de başa çıkabileceğini düşünecek kadar aptal mı yaptı?"

"Hiç de değil. Ama tehdit edilmekten hoşlanmıyorum."

." Hayalet'in bıçağı ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geniş pelerininin içinde kayboldu. "O halde seni tehdit etmeyeceğim. Henüz."

"Ve seni almayacağım. Henüz." Morgan kendi bıçağını beline geri soktu. "Artık birbirimizi anladığımıza göre

senin için bir teklif."

"Sana anlaşmamızın şartlarını zaten verdim. İster kabul et, ister etme."

"O kadar çabuk değil. Bunu duymak isteyeceksiniz. Gördüğünüz gibi, sizi sordum-"

"Biliyorum."

"-ve öğrendim ki çalıntı banknotlarınız için Kıta'da yeterli kaynağınız varken, onları İngiltere'den çıkarmak için postalara güvenmek zorundasınız. Postayla her paket gönderişinizde hırsızlık ve ifşa riskiyle karşı karşıya kalıyorsunuz. Bunları postalamamanın size her sterlinden ortalama bir şiline mal olduğundan bahsetmiyorum bile."

Hortlak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her çabanın bir maliyeti ve riski vardır."

"Evet, ama sizin için ikisini de ortadan kaldırabilirim." "Nasıl?"

"Bildığınız gibi, çok başarılı bir kaçakçı çetesiyle bağlantım var. Çalıntı banknotları postalamakla uğraşmama gerek yok; banknotları dükkanımda sattığım kaçak tütünü iyi bir para karşılığında satın almak için kullanıyorum. Kaçakçılar Fransa'daki tütünün parasını benim banknotlarımla ödüyorlar ve banknotlar orada çok başarılı bir şekilde dolaşıyor. Herkes mutlu."

"Devam et."

"Notlarınızı bu şekilde taşımak da sizin için zor olmayacaktır."

Ben.

"Evet, ama neden bana böyle bir hizmette bulunuyorsunuz?"

"Polisin peşimi bırakmasını istiyorum. Orada bağlantıların olduğunu söylüyorsun."

Çok iyi, sen o avuç içlerini yağla, ben de senin notlarının ülkeden çıkış yolunu yağlayayım."

Kötü şöhretli kaçakçı Jack Seward, Morgan'ın dört yıl önce mahsur kalmasındaki rolünden sonra ona bir iyilik borçluydu. Morgan Seward'la çoktan konuşmuştu. Jack'in konyak ve tütün kaçakçılığına karşı koymadan devam edebileceğine söz vermesi karşılığında, adam bir katile tuzak kurmak için işbirliği yapmaya çok istekliydi.

"Peki ya diğer alacağın?" diye sordu Specter. "Ondan da elde ettiğin kârın bir kısmını istiyorum."

"Pekâlâ. Sana yüzde yirmi vereceğim. Senetlerle sizin için ne yaptığımı düşünürsek, bu yeterli bir kâr olacaktır."

Yüzde yirmi sekizde anlaşılan kadar pazarlık yaptılar. Hayalet iç çekti. "Sıkı bir pazarlık yapıyorsunuz Kaptan. Umarım düşmanınız kadar zorlu bir müttefikiniz de olur."

"Ben asla senin düşmanın olmadım, sadece rakibin oldum."

"Aynı şey. Bu yüzden bazı güvenceler istiyorum. Her şeyden önce kaçakçınızın adını istiyorum, böylece söylediğiniz her şey olduğundan emin olabilirim."

"Onun adını üçümüz ilk banknot alışverişi için bir araya geldiğimizde öğreneceksin, daha önce değil. Onunla kendi bağlantınızı kurarak beni saf dışı bırakmaya çalışmanıza izin vermeyeceğim."

Hayalet bir adım geri çekildi. "Toplantı hakkında bir şey söylemediniz. Bu tür işlerle genellikle uşaklarım aracılığıyla ilgilenirim."

Evet, adamı yakalamanın bu kadar zor olmasının nedeni buydu. Ve bu yüzden bu işlemin en önemli kısmıydı. Onu notlar elindeyken yakalamaları gerekiyordu. Onu ölü ele geçirmenin tek yolu buydu. "Güvence isteyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Kaçakçım iş yaptığı herkesi tanımak ister- kaçakçılık tehlikeli bir iştir ve bir yabancıнын onu ihbar etmesi yüzünden yakalanması onun için iyi olmaz. Bu yüzden ilk takasta sizinle yüz yüze konuşmak istiyor, yoksa anlaşma olmaz."

Uzun bir sessizlik oldu ve Morgan toplantıya neden ihtiyaç duyduklarına dair başka nedenler eklememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Sesi çok istekli çıkarsa, Hayalet bir fare kokusu alırdı.

Ancak Spectre'nin taşımak isteyeceği binlerce sterlin için kolay bir çıkış noktası, adam için kaçırılması zor bir fırsat olacaktır.

Sonunda Hayalet sert bir sesle, "Pekâlâ, görüşmenizi yapacaksınız. Ama sadece yeri ve zamanı ben belirlersem. Ve ancak bana kaçakçının adını şimdi verirsen."

Morgan tereddüt etti ama Jack çoktan Londra'ya gelmişti ve kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yerde kalıyordu. "Pekâlâ. Ama günü ben belirledim, kaçakçıma ulaşmak için yeterli zamanım olsun diye." Ve Morgan'a da tuzağını hazırlamak için yeterli zaman.

"Yeterince adil. Adı ne?" "Jack

Seward."

Specter başıyla onayladı. "Adını duymuştum. Sussex'teki en büyük konyak ve tütün kaçakçılarından biri."

"Yakında Sussex'in en büyük banknot kaçakçısı olacak. Toplantı gününe gelince, üç gün sonrası çok mu erken?"

"Hayır. O sabah sana buluşma saatini bildiren bir mesaj göndereceğim. Zamanı geldiğinde arkadaşınla birlikte burada bekle, ben de seni bana getirmesi için bir adam göndereceğim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Specter her zaman böyle çalışırdı, bu da Tanrı'ya şükür hiçbir şeyden şüphelenmediği anlamına geliyordu. Morgan kapıya doğru geri çekildi. "Şimdi sakıncası yoksa Leydi Clara'nın yaldızlı kafesini inşa etmeye dönmek istiyorum."

Hayalet güldü. "Elbette. Yatakta da genç suçlamalarını savunurken olduğu kadar tutkulu mu?"

Morgan, Hayalet'le bu tür mahremiyetleri tartışma düşüncesiyle ürpermesini zorlukla bastırdı. "Şikâyetim için bir neden yok diyelim."

"Ah, bir centilmen," dedi Hayalet alaycı bir tavırla. "Pekâlâ, o zaman sizi yalnız bırakayım. Üç gün içinde mesajımı bekleyin."

Morgan, "Üç gün," diye tekrarladı.

Kanı hızla akan Morgan, adam ara sokaktan çıkana kadar bekledi, sonra derin bir nefes aldı. Yem hazırlanmıştı. Şimdi tuzağı kurmak sadece ona ve Ravenswood'a kalmıştı.

Bölüm 18

Zaman bir mermer gibi
yuvarlanır, Ve her devleti
hayran bırakır;
O zaman her anı iyileştir,
Çok geç olmadan.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Clara arka odaya girdi ve Morgan'ın dış kapıyı kapatıp dükkânın ön tarafına geçtiğini duymadan birkaç saniye önce iç kapıyı hafifçe kapattı. Adamların konuşmalarının çoğunu kaçırmamıştı; Morgan dışarı çıktığı anda uyanmıştı. Ara sokaktaki seslerin mırıltısını duyunca dayanamayıp dinledi.

Duydukları ona iki şey söylüyordu. Birincisi, Morgan bu gece ona saldıran kişi ile gerçek Hortlak arasındaki fark konusunda haklıydı. Sahtekâr ne kadar beceriksizse, gerçek kötü adam da o kadar korkunç bir karakterdi. Morgan'ın o gece yarattığıyla zeka yarıştırmak zorunda kalmasını kıskanmıyordu.

İkincisi, yarattığı yakalayacak kurnazlığa sahip biri varsa, o da Morgan'dı. Morgan'ın kendisi hakkında takındığı tavırdan duyduğu rahatsızlığa rağmen, onun hızlı düşünmesine hayranlık duyuyordu. Yankesicilerden herhangi biri kadar kolay ve ikna edici bir hikâyeye uydurabiliyordu.

Ama bir zamanlar o da onlar gibi olduğu için bunu beklemesi gerekirdi.

Başını iki yana salladı. Buna hâlâ inanamıyordu. Pervasızca aşık olduğu adam bir zamanlar yankesicilik yapmıştı. Ve hâlâ kalbinde bunun acısını çekiyordu. Bunu anlayabiliyordu. Dahası, adını koyamadığı bir içgüdüyle, adamın ona her şeyi anlatmadığını da biliyordu. Acı çekiyordu, hem de derinden. Ama ona nedenini ya da nasıldığını anlatacak kadar güvenmiyordu.

Bir anlık korku onu sarstı. Yüce Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu? Adamın dükkânın önünde dolaştığını, kim bilir ne aramak için etrafı karıştırdığını duyabiliyordu. Her an geri dönebilirdi ve onunla nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Sevdiğini yeni yeni keşfettiği bu adama ne söyleyebilirdi ki? Özellikle de aşk muhtemelen onun aklından geçen en uzak şeyken?

Çok geçmeden Morgan içeri girdi, sonra onu kombinezonu ve donuyla orada dikilirken görünce irkilerek durdu. "Uyanmışsın."

"Sen de öylesin." Kulağa aptalca geliyordu. Ama nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe göre yalnız değildi, çünkü adam ona kuşkuyla bakıyordu. Bu yüzden bekledi ve Hayalet'in az önce söylediklerinin ne kadarını ona anlatacağını merak etti. Bu, ona ne kadar güvendiğinin bir ölçüsü olabilirdi.

Ayrıca, kulak misafiri olduğunu kabul etmek istemiyordu. Tekrar.

Başparmaklarını donunun kemerine soktu. "Ben... um... o Spectre'ydi."

Biraz daha rahat nefes aldı. " miydi?"

Gözleri kısıldı. "Şaşırmış görünmüyorsun." "Neden şaşırayım ki? Sana geri gelebileceğini söylemiştim."

"Aslında hiç gitmedi. Daha önce olanları gördüğü konusunda haklıydın."

"Öyle?"

Temkinli bir şekilde yaklaştı. "Burada olduğunu biliyor. Birlikte olduğumuzu biliyor."

"Anlıyorum." Onu geri kalanını anlatmaktan vazgeçirecek bir şey söylemek istemiyordu. Korsesini yerden alıp kollarını omuz askılarından geçirdi ve arkasını döndü. "Şunu taşımama yardım eder misin?"

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu endişeli bir sesle, ama yine de kadının dediğini yaptı.

Onu bağlarken parmaklarının tenine değmesi, onun için yeniden acı duymasına neden oldu. "Artık Hayalet gecenin geri kalanında yok olduğuna göre, kalmamın bir anlamı yok. Sanırım Yuva'ya döneceğim."

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Yaram için endişelendiğin için kaldığını sanıyordum."

"Hortlağı ara sokakta tehdit edecek kadar iyiysen, sabaha kadar 'çizikten' kurtulacak kadar da iyisindir diye umuyorum."

Ondan bir inilti yükseldi. "Ne dediğimizi duydun, değil mi?" Parmakları kadının omuzlarına saplandı. "Her şeyi duydun mu?"

İç çekti. Artık kulak misafiri olduğunu gizlemenin bir anlamı yoktu. "Evet, her şeyi duydum."

Clara'yı kendine doğru çevirdi, gözleri acı doluydu. "Tanrım, Clara, bunların hiçbirinde *ciddi değildim*! Sadece onun şüphelerini yatıştırmak için rol yapıyordum.

o yapmadı-"

"Bunu biliyorum," diye itiraz etti Morgan, o daha devam edemedi. "Gerçekten Morgan, sana bu kadar az güvendiğimi mi sanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse meleğim, senden ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum. Beni her an şaşırtıyorsun."

"Benimle sadece bir suç planına uymamı sağlamak için seviştiğini düşünecek kadar aptal değilim." Bu ona Hayalet'e söylediği diğer her şeyi hatırlattı ve daha önceki kızgınlığı yeniden ortaya çıktı. "Yine de beni neden bu kadar aptal yerine koyduğunu anlamıyorum."

Ona göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerinden kurtularak onun kibirli ses tonunu taklit etti. "'Kafesinin etrafını parmaklıklarla çevirdiğimde, yankesicilerini de kafeslerinden çıkaracağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanki sen benimle yattın diye çocuklarım için tüm hedeflerimi bir kenara atacakmışım gibi. Tanrım, beni bir bezelye kazı gibi gösterdin."

Morgan suratsızca, "Tehdit etmektense bezelye kazı gibi ses çıkarman daha iyi," dedi.

Bariz endişesi onu ayak parmaklarına kadar sarstı ve tehlikede olan her şeyi hatırlattı. "Sanırım haklısın."

Ona doğru yaklaşarak kaskatı kesilmiş bedenini kollarının arasına aldı. "Dinle meleğim. Casusluk kötü ve tehlikeli bir iştir. İstedğim son şey senin bundan zarar görmendi. Daha iyi idare edemediğim için üzgünüm ama burada olduğunu biliyordu ve seni düşman olarak görüyordu. Düşmanımla sevişmek bir neden sunmam gerekiyordu."

"Bunun farkındayım." Ellerini adamın beline doladı ve başını adamın çıplak göğsüne yasladı. "Sadece... o korkunç adamın beni bu kadar kolay kandırabileceğini düşünmesi utanç verici."

Onu sıkıca kucakladı. "Bana inanmayacağından bile korkuyordum. Seninle tanışan hiç kimse senin kararlılığından ve güçlü iraden hakkında bir an bile şüphe edemez."

"Ve kadınları nasıl 'kontrol edeceğime' dair söylediği tüm o şeyler tüylerimi ürpertti."

"Ben de." Başının tepesine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni asla kafese kapatmaya çalışmam Clara, bu mümkün olsa bile."

"Bunu biliyorum." Bir an düşündü. "Ama konuşma şekli, böyle bir yöntemi kendi kadını üzerinde uygulayıp uygulamadığını merak etmeme neden oldu."

Tereddüt etti ve konuştuğunda sesinde bir parça şaşkınlık vardı. "Bunu gerçekten düşünmemiştim."

Kaşlarını kaldırarak ona bakmak için geri çekildi. "Çünkü sen bir kadın değilsin. Ama diyelim ki Spitalfields'da bir karısı ya da metresi var. Şimdiki yöntemlerinizle ona ulaşamazsanız, o kadın aracılığıyla ona ulaşabilirsiniz."

"İlgi çekici bir düşünce ama kim olduğunu bilmeden pek yardımcı olmaz."

"Belki etrafa sorabilirim. Bakalım buradaki kadınlardan herhangi biri gizemli bir erkek arkadaştan bahsetmiş mi-"

"Hayır!" diye gürledi. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Kendini bu işe daha fazla bulaştırma. Bu çok tehlikeli."

Onun korumacılığını son derece sevimli bulsa da, bunu fark etmesine izin vermeye cesaret edemiyordu, yoksa tam bir ayıya dönüşecekti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum, biliyorsun."

"Yaptığın şey kendini öldürtmeye çalışmak ve bu süreçte benim hayatımdan on yıl çalmaya çalışmak." Onu nefesini kesecek kadar sıkıca kavradı. "Yemin ederim, eğer Spectre senin hakkında bir şeyler öğrenmemiş olsaydı, soruşturma bitene kadar seni hapsederdim. Şimdi yapamam, yoksa bu onun şüphelerini uyandırır. Ama yine de sana göz kulak olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni kontrolüm altında tutmaya çalıştığımı düşünüyor, ben de öyle yapacağım. Ev'de sana göz kulak olacağım ve geceleri arabana kadar eşlik edeceğim. En azından bunu duyarsa Hayalet'i şaşırtmamış olurum."

Ona ters ters bakmak için geri çekildi. "Evet, ama diğer herkes ne düşünecek? Bütün mahalle senin dükkânını kapatmaya çalıştığımı biliyor. Seni aniden Yuva'ya kabul edersem, neden şimdi sana uygun bir arkadaş bulduğumu merak edecekler. Çocukların kafası karışacak ve hizmetçiler vicdanımı karanlık güçlere teslim ettiğimi . Böyle düşünmelerine izin veremezsin, Morgan. Bu, inşa etmeye çalıştığım her şeyi mahveder."

"Uzun sürmeyecek meleşim. Specter şartlarımı kabul ettiğine göre en fazla birkaç hafta."

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O yakalanana kadar hâlâ düşmanmışız gibi davranmamız gerekecek."

"Bunu merak edecektir."

"Bırak merak etsin." Konuşmalarından duyduklarını tekrar gözden geçirdi. "Ona hatamı fark ettiğimi ve geri çekildiğimi söyle. Ama beni ifşa etme tehdidin yüzünden sessiz kalacağım. Evet, ona bunu söyle." Ona ters ters baktı. "Sonuçta, bu işten aptal gibi görünen biri çıkacaksa,

Ben değil, sen olmalıydın. Eğer en başta bana ne yapmaya çalıştığını söyleseydin, asla karışmazdım."

Homurdandı. "Şimdi de burnunu sokuyorsun."

"Bu farklı. Ben durumu kurtarmaya çalışıyorum."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Pekâlâ, bunu düşüneceğim. Senin çözümün daha uygulanabilir görünüyor." Bakışları tekrar ona döndü. "Ama eğer tehlikede olduğuna dair bir izlenim edinirsem
_"

"Araya girip günü kurtarabilirsin," dedi kuru bir sesle. "Ben istesem de istemesem de bunu zaten yapacaksın."

Ona o kadar uzun süre baktı ki, kadın onun bakışları altında rahatsız oldu. Sonunda şöyle dedi: "Peki ya bu iş bittiğinde? O zaman birbirimize karşı ne olacağız?"

Çok fazla umutlanmamaya çalışarak kıpırdamadan durdu. "Ne demek istiyorsun?" "Medeni" olmayabilirim ama biraz vicdanım var. Evlilik bu gece yaptıklarımızı düzeltmenin tek yoludur."

Teklifin kesinlikle temkinli bir şekilde ifade edilmesi olmasaydı çok sevinirdi. Eğer bu bir teklifse. Herhangi bir sonuca varmadan önce açıklığa kavuşturmalıydı. "Yani benimle evlenmek istediğini söylüyorsun."

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Senin için doğru olanı yapmak istediğimi söylüyorum. Seni mahvolmuş halde bırakmayı reddediyorum. Yani evet, evlenirken sana adımı vermek niyetindeyim."

Onun adı, ama görünüşe göre kalbi değil. Tüm umutlarının tükenişini izlerken gülümsemeye çalıştı. "Ama daha önce evlilikten hiç söz etmediniz. Bu konuyla ilgilenmediğiniz izlenimine kapıldım."

Gözlerini kaçırdı, çenesi gergindi. "Sana söyledim, masumiyetini aldığım bir kadına ne borçlu olduğumu biliyorum. Ben tam bir barbar değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye boğuk bir ses çıkardı, ama hayal kırıklığı boğazında şişerek konuşmasını tamamen engellemekle tehdit ediyordu. Tanrı korusun, vicdanını rahatlatmak dışında herhangi bir nedenle onunla evlenmek isteyebilirdi. Bunu ummak için çok fazlaydı.

Elbisesinin durduğu yere giderek onu aldı ve içine girdi. "Peki denize dönme planlarına ne oldu?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey. Bu iş bittiğinde evleneceğiz ve ben gemimin komutasını alana kadar karı koca olarak birlikte yaşayacağız."

İçinde öfke kabardı. *Hem* vicdanını rahatlatmak hem özgürlüğünü korumak istiyordu. Tam bir erkek gibiydi. "Denize açıldığın zaman

Ne kadar sıklıkla, ? Ayda bir mi? Yılda iki kez mi?"

"Ben bir donanma kaptanıyım. Zamanımın çoğunu denizde geçiriyorum." Durakladı, çok rahatsız görünüyordu. "Sanırım her zaman benimle gelebilirsin. Pek çok kaptan eşlerini yanlarında taşır."

"Heyecanından anladığım kadarıyla onlardan biri olmak için sabırsızlanıyorsun."

Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi. "Evinizi denetleyebilmek için burada kalmayı tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

"Tabii ki." Yoksa evlenme teklif etmezdi, lanet olsun.

Onu.

Göğsüne çöken ezici acı yüzünden nefes alamıyordu.

Onun kendisini sevmesini beklemiyordu, en azından henüz. Belli ki hâlâ duygularından emin değildi. Ama gerçek bir evlilik teklif etseydi, zaman içinde ona değer verdiğini itiraf edecek kadar rahat hissedeceğini umarak kabul edebilirdi.

Ama bu! *Bu* vicdansızlıktı. Sonunda sevdiği, evlenmek istediği bir adam bulmuştu ve onun evlilik fikri hiç olmamasından daha kötüydü.

Acısını yutkunarak, hırpalanmış ruhunun içindeki gururun bir kısmını çıkardı. "Teklifiniz çok düşünceli ama bu tür bir evlilikle ilgilenmiyorum."

Onun rahatlamış görünmesini bekliyordu, afallamış değil. "Ne tür bir evlilikten bahsediyorsun sen?"

"İtibarımı korumak için bir mantık evliliği. Evlenmek için bu kadar uzun süre bekledim çünkü böyle bir ittifakla yetinmek istemedim. Ve sen vicdan azabı çekiyorsun diye bu durum değişmeyecek."

"Clara, beni yanlış anlıyorsun. Ben bunun gerçek bir evlilik olmasını istiyorum, senin deyiminle bir 'ittifak' değil."

"Belki İngiltere'deyken gerçek olabilir, ama geri kalan zamanlarda-"

"Denizdeyken sana sadık kalmayacağımdan mı endişeleniyorsun? Mesele bu mu? Çünkü yapardım, biliyorsun."

"değil." Adam nasıl bu kadar kör olabilir?

Telaşlı görünüyordu. "O zaman bana ne olduğunu söyle, lanet olsun! Memnun olursun sanmıştım. Sanki her gün bir kadına evlilik teklif ediyor değilim."

"Bu çok açık. Bunu çok kötü yapıyorsunuz."

"Bu da ne demek oluyor?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bu, kocamın beni uygun bir yere sakladığı, kendisinin ise hayatını aynen eskisi gibi yaşamaya devam ettiği bir evlilikten daha iyisini hak ettiğim anlamına geliyor. Onun iyiliği ve onu bir daha görüp göremeyeceğim konusunda endişelenmek zorunda bırakıldığım, onun ise her an kendini tehlikeye attığı bir evlilik-"

Hıçkırıklarını bastırarak, sıkıntısını görmemesi için ona sırtını döndü. "Lütfen elbisemi bağlamama yardım et. Gitmek zorundayım."

Ama arkasından yaklaştığında, kollarını onun beline doladı ve direnen bedenini sıkıca kendine bağladı. "Benim için endişelenmen beni duygulandırdı meleşim," diye fısıldamak için saçlarını okşadı, "ama bir süre sonra benim yokluğuma alışacaksın ve artık endişelenmeyeceksin. Yuvadaki hayatınla çok meşgul olacaksın-"

"Ne tür taş kalpli bir cadı olduğumu düşünüyorsun?" Adamın kollarından kurtulup yüzünü ona döndü. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Denizci eşleri, kaptan eşleri bunu her zaman yaparlar. Bana kocalarının bu kadar uzun süre uzakta olmasına alıştıkları söylendi."

"Bundan şüpheliyim. Ve bunu yapanlar başka seçenekleri olmadığını düşünüyor olabilirler. Ama benim bir seçeneğim var ve o da benimle olmaktansa benden uzakta olmayı tercih eden bir kocaya sahip olmak değil."

Gözleri siyah buz parçalarına dönüştü. "Ben öyle bir şey demedim. Bunun senin hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok-"

"değil mi?"

"Hayır! Bu benim geçim kaynağım. Bunu kabul edebileceğini sanıyorsun."

"Bir gemiye komuta etmeyi ve denize açılmayı gerçekten sevdiğini düşünseydim, seninle tartışmazdım Morgan. Ama bir ya da iki denizci tanıdım. Denizi özleyenler bundan sık sık bahsederler. Karadaki her şey gemideki yaşamla kıyaslanamayacak kadar kötüdür; tekrar dümenin geçmek için gün sayarlar. Siz öyle değilsiniz. Seni tanıdığım bunca zaman boyunca, denizde olma özleminden hiç söz etmedin."

Belli ki buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü gelip onu çevirdi, sonra da sessizce elbisesini bağlamaya başladı.

Alçak bir sesle devam etti. "Denize *doğru* koşmuyorsun Morgan. Benden kaçıyorsun."

"Hiçbir şeye kaçmıyorum ya da hiçbir şeyden kaçmıyorum. Denizcilerle evlenen kadınlar için evlilik böyle bir şeydir." Adam elbisesini bağlamayı bitirdi, nefesi kızın boynuna sıcak ve öfkeli bir şekilde çarpıyordu.

Adamın ellerinin elbisesini terk ettiğini hissettiği anda yüzünü ona döndü. "Güzel. O zaman sanırım bir denizcinin karısı olmaya hazır değilim. Ben yanımda gerçek bir kocaya sahip olamamanın özlemiyle otururken, hayatımı bana pek faydası olmayan bir adama bağlı olarak geçirmeye hiç niyetim yok."

"Tanrım, Clara, ben..." Ellerini yorgun bir şekilde yüzüne sürdü. "Anlamıyorsunuz. Nasıl gerçek bir koca olacağımı bilmiyorum. Sana istediğin şeyi veremem."

Adamın yüzüne baktığında doğruyu söylediğini fark etti. Ya da gerçek olduğunu düşündüğü şeyi. Her ne sebeple olursa olsun, ona gerçek bir koca olabileceğine ya da gerçek bir evlilik yapabileceğine inanmıyordu.

Tersine, bu onun tüm öfkesini yatıştırdı. Çünkü yapabileceğine inanıyordu. Ve küçük, aptalca bir parçası zamanla onu da buna inandırabileceğini umuyordu. Ama şimdi evliliğin bu küçük versiyonunu yaşamasına izin verirse olmazdı.

"Eğer bana istediğimi veremiyorsan," dedi usulca, "o zaman bana hiçbir şey veremezsin."

Çenesi gerildi. "Sana adımı verebilir ve seni bir skandaldan koruyabilirim."

"Herhangi bir skandal olmayacak. Şansım yaver giderse, fark edilmeden Yuvaya geri dönebilirim ve aramızda ne olduğunu kimse bilmez."

"Peki ya çocuğumu taşıyorsan?"

Bu düşünce nefesini kesti. Morgan'ın çocuğu. *Onların* çocuğu. At kuyruğunu mürekkep hokkalarına batıran, yaramaz siyah gözlü küçük bir çocuk. Ya da tırmandığı bir ağaç dalından babasının açık kollarına düşerken tehlikeye gülen tombul yanaklı bir kız.

"Bu her şeyi değiştirir tabii," dedi. "Hiçbir çocuğuma piçlik lekesini bulaştırmak istemiyorum."

"Tanrı'ya şükür *biraz* aklın var."

"Yine de bu ilginç bir soruyu gündeme getiriyor. Eğer bir çocuk için evlenecek olsaydık, sanırım onu büyütmek için yanında olmayacaktın." Ona dikkatle baktı. "Sen babasız büyüdün. Söyle bana, çocuğun için istediğin bu mu? Babasını neredeyse hiç tanımadan büyümesini mi?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu hiç düşünmediği bir şeydi.

Yatağa gidip çoraplarını giyerken, jartiyelerini bağlarken ve botlarını çekiştirirken onu düşünmeye bıraktı. Onu kaldırdığında

Yine gözlerini dikmiş, şüphe götürmez bir açlıkla onu izliyordu... ve yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı, sanki cennete giden geminin rıhtımdan onsuz ayrılışını izliyordu. Bakışları ona, Londra'da onunla birlikte kalmak istememesinin *tüm* nedenlerini açıklamadığını söylüyordu. Ama o söyleyene kadar, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Kadın ayağa kalkıp eteklerini indirdiğinde, adam sertleşti. "Clara, ikimiz de yorgunuz ve geç oldu. Şu anda büyük kararlar almamalıyız. Bunu düşünmek için biraz zaman ayıracağına söz ver."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Morgan." Nasıl bir evlilik istediği konusunda fikrini değiştirmedeği sürece.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kollarını kavramak için yaklaştı, sonra onu öylesine ateşli bir öpücük için hareketsiz tuttu ki kadın bunu reddedemedi. Onu uzun ve derin öptü, onu küle çevirecek ateşli bir tutkuyla. Bunu o kadar zahmetsizce yaptı ki ağlayabilirdi.

Sonunda geri çekildiğinde gözleri aşırı derecede parlıyordu ve parmakları onu hapsedmek istercesine omuzlarına saplanmıştı. "Başka seçeneğin kalmamasını sağlayabilirim, tatlım. Johnny ve Samuel sabah gelene kadar seni burada, yatağında tutabilirim. O zaman skandaldan kaçınmak için benimle hemen evlenmek zorunda kalırsın."

Onun bakışlarını kendi sabit bakışlarıyla karşıladı. "Evet, bunu yapabilirsin. Ama sadece kullandığın kadınla evlenirsen Hayalet ne düşünür? Onun şüphelerini uyandırmak istemezsin, değil mi?"

Uzun bir süre ona baktı, yüzünde kararsızlık titreşiyordu. Sonra alçak sesle küfrederek onu serbest bıraktı.

Pelerinini alıp omuzlarına yerleştirdikten sonra kapıya doğru döndü. Başarılı savuşturmasından hiç zevk almadı. Adamın onu gerçekten de burada tutmasını diledi, çünkü bu onun görüldüğünden daha fazla önemsediyini gösterecekti.

Ama kalmadı. Ve o da kalamadı.

Neredeyse dükkânın önündeki kapalı kapıya ulaşmıştı ki adam, "Seninle işimiz bitmedi, bana kalırsa bitmedi," dedi.

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. En azından o kadar kolay pes etmiyordu. Belki de onlar için hâlâ umut vardı. "Senin metresin olmayacağım, Morgan, ve bazen de karın olmayacağım. Ama bundan daha fazlasını istediğine karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sonra da gitti.

Bölüm 19

Emek ya da beceri gerektiren
işlerde ben de meşgul olurdum.
Çünkü Şeytan, boş ellere hala yapacak
bir kötülük bulur.

"Against Idleness and Mischief," Isaac Watts,
Çocukların Kullanımı için Kolay Dilde
Denenmiş İlahi Şarkılar

Morgan onun gidişini midesini bulandıran bir kasılmayla izledi. Onun bu şekilde çekip gittiğine inanamıyordu - korumasız, mahvolmuş, olası bir skandalın eşiğinde sallanıyordu. Lanet olası aptal kadın!

Onun peşinden kapıdan çıkıp çıplak ayakla sokağa doğru ilerledi sokaktaki meleğinin eve kadar olan kısa mesafeyi nasıl yürüdüğünü izledi.

Ufuktaki ışığın soğuk parıltısı şafağın her an sökmek üzere olduğunu gösteriyordu ama o kaçmak için akıllıca bir zaman seçmişti. Sokak tamamen ıssızdı. Şafak öncesi bir gece adamı bile kıpırdamamıştı. Görünüşe göre kimse tarafından fark edilmeden Ev'in içinde kaybolduğunda, rahatlasın mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasın bilemedi. İtibarı pahasına ona sahip olmak istemiyordu ama çekip gitmesini de izlemek istemiyordu.

İçinden küfrederek dükkânına tekrar girdi. İşler hiç de planladığı gibi gitmemişti. Onunla evlenmeyi kabul etmeliydi. O zaman onun için doğru olanı yapmış olmanın rahatlığını yaşayabilirdi.

Ama Clara onu asla kolayca bırakmazdı. Bu onun için çok basit olurdu. Ona adını teklif etmesi yeterli değildi. Her şeyi talep ediyordu -toprağı, evi, çocukları, tüm hayatı onun emrindeydi.

Keşke ne istediğini bilseydi. Ama nasıl bilebilirdi ki? Aptalca bir şekilde onun kendisiyle deniz arasında bir seçim yaptığını düşündü. Bu hiç de seçim olmazdı, onu her gün denize tercih ederdi.

Dayanamadığı şey bu yerdı... ve burada ne kadar uzun süre kalırsa, kızın bir gün onun gerçek yüzünü görüp geri çekilme ihtimalinin o kadar artacağı korkusuydu.

Tiksinti.

Bu gece ona kendisiyle ilgili anlatmak istediğinden çok daha fazlasını anlatmıştı. Ve onun bu konuda tatlı ve anlayışlı davranması durumu daha da kötüleştirmişti. Her şeyi, tüm karanlık, iğrenç sırlarını itiraf etme dürtüsünü artırdı. Ona kesinlikle nefret edeceği yanlarını göstermek istiyordu.

Burası, Londra'nın bu umutsuz deliği, geçmişini yüzeye bu kadar yakın tutuyordu. Belki buradan uzakta ona karşı daha rahat davranabilir ve bir şansları olabilirdi. Evet, belki onu da yanında denize götürürse...

Bon Dieu, ne düşünüyordu? Suçlamalarını asla bırakmazdı. Ne onun için ne de başkası için.

Ama bu ondan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Hayır, kesinlikle. Öyle ya da , onunla evlenecekti. Onu bir şekilde yıpratacaktı. Bu onun kendi iyiliği içindi.

Ya da kendine öyle söyledi.

Tüm kasları bitkin bir halde yatağına doğru yöneldi, sonra odayı görünce durdu. Ortalık darmadağındı; kan lekeli çarşaf hâlâ yatağın üzerindeydi, diğer çarşaf yere serilmişti, konyak şişesi içindekilerle birlikte yerde bir kenara bırakılmıştı. Her yer brendi ve Clara'nın yasemin kokusuyla kokuyordu. Johnny ve Samuel birazdan burada olurlardı ve bu şekilde bırakırsa içeri girdikleri anda bir şey olduğunu tahmin ederlerdi, özellikle de Johnny yukarı çıkarken buradan geçmek zorunda olduğu için.

İnledi. Kötülere rahat yok.

Giysilerini ve botlarını giydi ve odayı düzeltmeye koyuldu. Çarşaftaki kanı yıkamak ve konyağı temizlemek için sokaktaki ağaçtan aldığı testiyi - ortak su tulumbası- üç kez doldurmak zorunda kaldı. Odayı düzelttiğinde, nemli alt çarşafı kuruması için sobanın yanındaki kirişe astığında ve sadece üst çarşafı kullanarak yatağı yeniden yaptığında güneş doğmuştu. Clara'nın unuttuğu kombinezonunu yatağın altına koymaya ancak vakit bulabilmişti ki kapı çalındı ve Johnny ile Samuel'in dönüşü haber verildi.

Kapıyı açtığında Samuel bir tabanca kaldırdı. "Dün gece ne oldu böyle? Bunu sokakta buldum ve Johnny bunun kız kardeşine ait olduğunu iddia ediyor. Babaları gönderilirken bırakmış. Johnny, kız kardeşinin bunu korunmak için kullandığını söylüyor."

Morgan, ikisini içeri almak için kenara çekilirken, "Sadece bunun için kullanmıyor," homurdandı içinden. Demek Clara yine haklıydı-Lucy

sahtekar olduğunu söyledi.

Samuel ve Johnny ona pek aldırmadan arka odaya yöneldiler. Yanlarına geldiğinde Samuel kaşlarını çatmıştı. "Neler oluyor burada? Lucy'nin silahı sokakta duruyordu ve şimdi de bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Morgan bir şey kaçırdığından endişelenerek sordu.

Samuel ona ters ters baktı. "Yatağında bir kadın vardı. Kokusunu alabiliyorum. Bütün oda kokuyor."

Samuel'in ne ima ettiğini anlaması bir saniyesini aldı. "Sence Lucy ve ben-" Kısa bir kahkaha attı. "Önce o beni vuruyor, sonra da sen beni onunla yatmakla suçluyorsun. Ve ben o kadınla tanışmadım bile."

"Seni Lucy mi vurdu?" Samuel öfkesi şaşkınlığa dönüşerek sordu.

"Bizimle kafa buluyorsun!" Johnny şaşkın gözlerini Morgan'a dikti.

"Sen değil misin?"

"Ne yazık ki ciddiylim." Pantolonunun paçasını, altındaki bandajın şişkinliğini gösterecek kadar düzeltti. "Dün gece buraya Hortlak gibi giyinip geldi, beni korkutup seni evden attırmaya ve onunla yaşamaya geri göndermeye çalışıyor."

Johnny'nin yüzü aydınlandı. "Öyle mi?" Ve sonra, Morgan'ın yaralanması konusunda duygusuz davrandığının farkındaymış gibi ayıldı. "O bunu yapmazdı. Bunun için seni vurmazdı."

"Vurulma olayı bir kazaydı ama bence bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmalıyız." Zaten Johnny'nin buradan gitmesini istiyordu, şimdi Hortlak'la ilgili meseleler daha da ciddileşmişti. "Kız kardeşinin yanına gitmelisin, Johnny." Johnny'nin ötesine, Samuel'e baktı. "Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?"

Samuel acımasızca başını salladı. "Ve seni bir daha rahatsız etmemesini de sağlayacağım."

"şimdi," diye itiraz etti Johnny, "onunla yaşamak istemiyorum!"

Morgan ellerini çocuğun omuzlarına koydu ve belirsiz, korkmuş yüzüne baktı. "Gündüzleri buraya gelip çalışabilirsin ve ben de sana ücretini öderim. Ama geceleri burada olmanı istemiyorum."

Johnny hâlâ üzgün görüldüğünde Morgan taktik değiştirdi. "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var, yoksa seni geri almak için böyle aşırı önlemler almazdı. Kız kardeşinin meyhanede tek başına yaşamasını istemezsin, değil mi? Erkeklerin ona kaba davranabileceği bir yerde?"

Çocuğun bunu düşünmediği açıktı. "Kendi başının çaresine bakabilir," diye cevap verdi ama sesi kuşkuluydu.

"Belki de yapabilir. Ama ailenin yanında olmasından asla zarar gelmez. Artık büyüüp bir erkek olmanın zamanı geldi Johnny. Ailen için sorumluluk alma zamanı geldi. Bu da kız kardeşinle yaşaman ve ona göz kulak olman anlamına geliyor."

Johnny omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ. Sanırım bunu yapabilirim."

"Ama çalmak yok," diye ekledi

Morgan. Johnny başını salladı.

"Çalmak yok."

En azından Johnny'nin burada geçirdiği kısa süre içinde çocukla bu kadarını başarmıştı.

Samuel bir elini çocuğun omzuna vurarak, "Hadi bakalım Johnny," dedi. "Yukarı çıkıp eşyalarını toplayalım." Morgan'a özür dileyen bir bakış attı. "Söylediklerim için özür dilerim. Burada bir kadın olması konusunda."

Morgan, Samuel'in Clara'nın burada olduğunu öğrenirse fikrini değiştireceğini bildiğinden, "Sorun değil," dedi. "Şimdi ikiniz de gidin. Lucy peşimden kılıçla gelmeden önce."

Johnny'nin Samuel'le birlikte üst kata çıkışını izlerken garip bir pişmanlık duydu. Çocuğa bağlanmıştı. Bu nedenle Samuel'e de bağlanmıştı. Ve Tanrı biliyor ya, Clara'nın büyüüne o kadar çabuk kapılıyordu ki, nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Londra'dan ayrıldığında sadece onu değil, onları da geride bırakmış olacaktı. Bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemişti.

Ama gelir gelmez bu düşünceden kurtuldu. Ne istediğini biliyordu ve bu yer ya da bu insanlar değildi. Clara ne kadar yalvarsa da burada yaşayamazdı. Bunu anlamasını sağlamak zorundaydı.

Clara kuşluk vakti, Yuvadayken uyuduğu küçük yatak odasının kapısından gelen fısıltılarla uyandı. Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak doğruldu ve "Kim o?" diye bağırdı.

Kapı bir aralık açıldı ve Peg başını içeri uzattı. "Affedersiniz leydim ama Bayan Lucy sizi görmeye geldi. Ve gitmeyecek."

Kapının arkasından Lucy'nin sesi geldi: "Onunla konuşmama izin ver."

Clara iç çekerek yataktan kaydı ve ağır yün şalını üzerine geçirdi. "Geliyorum Peg." Yorgun ayaklarını hızla terliklerin içine soktu ve beynindeki sisi temizlemeye çalışarak kapıya yöneldi. Beş

Saatlerce uyumak akli başında bir insan için yeterli değildi. Ve Tanrı aşkına, bacaklarının arası neden bu kadar ağrıyordu?

Lucy, Clara daha kapıya ulaşmadan odaya daldı. "Seninle konuşmam gerek," dedi ve Peg'e ters ters baktı. "Yalnız, lütfen."

Clara başını salladı ve Peg yerini bilmeyen kızlar hakkında homurdanarak oradan ayrıldı.

Peg gider gitmez Lucy gözyaşlarına boğuldu. "Oh, leydim, korkunç bir şey yaptım!"

Clara gözlerini kırptırdı, kahve içmek ve banyo yapmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordu. Ve sonra aklına geldi. Geceyi neden Home'da geçirdiğini. Neden ağrıyordu. Ve Lucy'nin bu sabah neden panik içinde burada duruyor olabileceğini.

İnledi. Şu anda buna hazır değildi. "Lucy, bunun zamanı değil-"

"Dün gece bendim. İtiraf ediyorum. Seni ara sokakta durduran bendim."

Harika. Günah çıkarmanın ruha iyi geldiğini kim söylemişse, yarım gecelik bir uykudan sonra günah çıkarmaya zorlanmamıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Clara yüzüne biraz soğuk su çarpmak için leğene doğru giderken.

"Ne?" Lucy söyledi.

"Yok bir şey. Ama bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü yakında benim için gelecekler. Tabancayı bulacaklar ve benim olduğunu bilecekler ve..." Bir feryatla sözünü kesti. "Ve onlara Kaptan Pryce'ı öldürmek istemediğimi söylemelisin! Sen de oradaydın ve onlara bunu yapmak istemediğimi söylemeliydin!"

Clara şaşkın bir bakışla onunla yüzleşti. "Onu öldürmek mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunun için beni asmalarına izin veremezsin! O bir kazaydı ve ben biliyorum ki-" "Sorun değil," diye araya girdi Clara. "Onu sen öldürmedin."

Lucy gözyaşlarıyla harap olmuş yüzünü kaldırdı. "Ne oldu?" "O iyi. Onu sadece biraz yaraladın."

"Ama onun duvardan aşağı kaydığını gördüm! Onu gördüm! Kanı gördüm!" "Ne kanı?" Samuel Lucy'nin arkasından odaya dalarken sordu, sonra Clara'nın sargısıyla durduğunu görünce durdu. Kıpırmızı kesildi. "Affedersiniz leydim ama aşağıda bana Lucy'nin burada olduğunu söylediler ve ben de her yerde onu arıyordum."

Clara gülümsemekten kendini alamadı. "Sorun yok Samuel. Lucy ve ben de tam bir şey konuşuyorduk. Seni ilgilendirmiyor, yani sen-"

"Ah, Samuel!" Lucy ağıladı ve kendini Samuel'in kollarına atarak Clara'nın iddiasını yalanladı. "Korkunç bir şey yaptım! Bana yardım etmelisin!"

Samuel, Clara'ya kuğkulu bir bakığ fırlatırken, "ĞĞte, iğte," diye mırıldandı yatığtırıcı bir sesle. "Her şey yoluna girecek."

"Onu ben vurdum, Samuel! Kaptanı babamın silahıyla vurdum!"

"Söylediğim gibi Kaptan Pryce iyi," diye kesin bir dille araya girdi Clara. Bu dramatik olaylardan bıkmıştı artık. "Artık bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Samuel Lucy'nin saçlarını okşarken, "Leydi Clara haklı," diye ekledi. "Kaptan gayet iyi. Sadece bacağı biraz ağrıyor. Silahını da geri getirdim, gördün mü?" Samuel silahı havaya kaldırdı.

"Öyle mi?" Lucy bir eliyle gözyaşlarını silerken diğer eliyle ondan aldı. "Onun iyi olduğundan emin misin? Polise söyleyip beni astırmayacak değil mi?"

"Birini vurduğun için seni asmazlar," dedi Samuel kuru bir sesle. "Sadece onları öldürdüğün için. Ki sen bunu yapmadın. Ve hayır, o sana hiçbir şey yapmayacak." Gülümsedi ve kızın yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Daha da iyisi, kardeşini evine gönderiyor. Johnny eve geliyor, yani endişelenecek bir şey yok, duydun mu?"

Lucy'nin yüzü aydınlandı ve burnunu çekti. "Gerçekten mi?"

"Johnny dışarıda seni bekliyor, yemin ederim. Yüzbaşı Pryce ona kız kardeşiyle ilgilenmesi gerektiğini söyledi, o da bunu yapacak."

"Bunu duydun mu?" Lucy, Clara'ya gülümseyerek haykırdı. "Ve hepsi de senin eserin. Onunla konuştun, değil mi? Ben... ben çok aptalca davrandım ve neredeyse ikinizi de öldürüyordum. Kaptanla konuştun ve Johnny'yi eve göndermesini sağladın."

Clara, Morgan'ın davranışlarının daha çok Hortlak'la ilgili tırmanan durumla ilgili olduğunu düşündü ama bunu söyleyemezdi, o yüzden omuz silkti. Lucy'nin sözlerinin Samuel için ne anlama geldiğini çok geç fark etti, çünkü Samuel'in yüzü kararmış ve ona bakmaya başlamıştı.

"Lucy neden bahsediyor?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Dün gece vurulduğunda Kaptan Pryce'in yanında mıydın?"

Clara daha söze girmeden Lucy cevap verdi: "Onu rahat bırak Samuel. Ben onunla konuşmaya gittiğimde onu gözetliyordu... neredeyse onu öldürüyordum. Ona göz kulak oldu, değil mi Leydi Clara?"

Clara, Samuel'in gözlerinde, Morgan' "bakarken" tam olarak ne yaptığından şüphelendiğini görebiliyordu. Ama nasıl tahmin edebilir ki? O tahmin edemezdi.

Morgan'ın bir şey söyleyeceğine inanmıyorum.

Samuel, "Lucy, git koridorda beni bekle," dedi. "Hanımefendiyle özel olarak konuşmam gerek."

Lucy duraksadı, endişeyle Clara'dan Samuel'e baktı. Sonra içini çekti ve odadan çıktı.

Clara nefes alamıyordu. Tanrım, her şey olmaya başlamıştı bile - şüpheler, söylemek zorunda kalacağı yalanlar. Dün gece pervasızca kendini Morgan'ın kollarına atarken ne düşünüyordu? Bu onun itibarı için, Ev için felaket anlamına gelebilirdi...

İşin noktaya gelmesine izin vermezdi. Vermeyecekti. Samuel'e yalan söylemekten nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Alternatif düşünilemeyecek kadar korkunçtu. Clara kız gidene kadar bekledi ve sonra en buyurgan sesiyle, "Evet, ne oldu?" dedi.

Samuel onun bakışlarına inatla karşılık verdi. "Kaptan dün geceyi bir kadınla geçirdi. Yatak odasında."

Karnında bir endişe çalkalandı. "Bunu sana o mu söyledi?" "Söylemesine gerek yoktu. Kokusunu alabiliyordum."

Koklamak mı? Yüce Tanrım, bu hiç hazırlıklı olmadığı bir şeydi. "Kaptanın odasında bir kadın olmasının benimle ne ilgisi olabileceğini anlayamıyorum."

"Lucy senin onun dükkanında olduğunu söyledi." "Peki ya oradaysam?"

"Dostça bir ziyaretten bahsetmiyorum, dikkatinizi çekerim." Yutkundu, sonra ekledi: "Yatağında bir kadın vardı."

"Samuel!" Clara haykırdı, aktarabileceği tüm şoku toplayarak. "O kadının *ben olduğuma* inanıyor olamazsın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona ters ters baktı. "O zaman dükkânında ne yapıyordun? Gece vakti? Onunla yalnızken? İnkâr etmeye de kalkma. Her zaman sürdüğün o kokuyu alabiliyorum."

Clara, Samuel'e Stanbourne bakışını fırlatarak, onun zaman zaman bir arkadaş gibi görünebileceğini ama yine de tek bir sözüyle hayatını mahvedebileceğini kendine hatırlattı. "Bu seni ilgilendirmez Samuel, ama Yüzbaşı Pryce yaralandı, bu yüzden evet, yarasını saracak kadar uzun süre yatak odasına girdim. Hepsi bu kadar. Sonra buraya döndüm ve geceyi burada geçirdim." Tanrı böylesine açık bir yalan için onu affetsin.

Neyse ki, sözleri onu kısa kesmiş gibi görünüyordu. "Ama dükkânı şey kokuyordu..." Kadın ona ters ters bakınca, adam kararsızca sözünü kesti. "Yani..."

Yanaklarına doğru yükselen kızarıklık için rol yapmasına gerek yoktu. "Kaptan Pryce ima ettiğiniz türden uygunsuz... davranışlarda bulunacak durumda olsaydı bile, asla ama asla böyle bir şey yapmazdım."

Görünüşe göre, yaptığı suçlamanın ne kadar çirkin olduğu kafasına dank etmeye başlamıştı. "Şey, ben öyle düşünmüyordum, ama ben... Yani..."

"Neden, adam bir çit," diye itiraz etti, bu kadar korkunç bir yalan söylediği için duyduğu suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak. "Eğer bunu yapacağımı düşünüyorsan-"

"Düşünmüyordum! Yani..." Başını eğdi, uygun bir şekilde azarlanmıştı. "Ah, leydim, demek istemedim. Sadece sizin için endişeleniyorum, hepsi bu." Ellerini ceplerine soktu. "Gözü senin üzerinde, bunu herkes görebilir. Ama onun gibilerle asla arkadaşlık etmeyeceğinizi biliyorum."

"Kesinlikle hayır," diye devam etti Clara, onu gerçeğe inanmamaya ikna ettiği için tatmin olmuştu. Ama bu bir kereden fazla işe yaramazdı ve ona tekrar yalan söylemeyi hazmedebileceğini sanmıyordu. Bu da Hayalet meselesi bitene kadar Morgan'dan uzak durmasını daha da zorunlu hale getiriyordu. "Yapacak başka korkunç suçlamaların var mı Samuel?"

Kıpkırmızı kesilerek başını salladı ve kadın bir suçluluk duygusu daha hissetti. Yine de Samuel'in bu kadar anlayışlı olması korkutucuydu.

"Güzel," dedi, bu meseleyi geride bırakmaya kararlıydı. "Şimdi Lucy'nin tabancasıyla ilgili benim de bir endişem var."

"Sen hiç merak etme," dedi, konuyu kendi kendine bıraktığı için rahatlamış görünüyor. "Lucy'nin başka kimseyi vurmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl kullanacağını bilmediği bir silahı taşımamalı."

"Katılıyorum leydim. İcabına bakacağım, bakacağım. Hemen şimdi halledeceğim." Topuklarının üzerinde dönerek koridora doğru yürüdü.

Clara onu takip etti, tedirgin kızla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Lucy fuayeye inmiş, ön pencereden dışarı bakıyor ve belli ki Johnny'yi arıyordu.

Samuel, Clara ile birlikte yaklaşıırken, "Lucy," dedi, "sana nasıl ateş edileceğini öğreteceğim."

"Ne?" Lucy dönüp onlara bakarken Clara "Ne?" dedi. Aklından geçen bu değildi.

Samuel Clara'ya özür dileyen bir bakış attı. "Bu bölgelerde korunaklı olması onun için daha iyi. Ama ona bunu nasıl öğretirsem, o zaman

Kimseye zarar
veremez." "Ama
Samuel-"

"Evet!" Lucy haykırdı. "Bana nasıl yapılacağını öğret, Samuel. Bay Fitch'ten bunu yapmasını istedim ama yapmadı. Kızların tabanca taşımaya hakkı olmadığını söyledi."

Clara, Lucy'nin dün gece tabancayı ne kadar çılgınca salladığını düşünerek, "Bu konuda haklı olabilir," diye mırıldandı.

"Sana öğreteceğim, o kadar," dedi Samuel sert bir sesle. "Bay Fitch'in ne düşündüğü umurumda değil."

Lucy'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bay Fitch Johnny'yi geri götürdüğüm için çoktan kızmıştır. *Bu* hiç hoşuna gitmeyecek."

"Lucy," dedi Clara usulca, "kardeşlerini kabul edecek bir adamla birlikte olsan daha iyi olmaz mıydı sence?"

"Hayır, eğer onlara bakamazsam," dedi üzüntüyle. "Rodney'nin büyük bir evi var ve onları sevmeyi başarabilirse hiç sorun olmazlar-"

"Bırakın 'Rodney' büyük evini alsın," diye sertçe söze girdi Samuel. Lucy'nin yanına yaklaştı ve omzunun arkasına koydu. "Eğer izin verirsen sana ve çocuklara bakabilirim."

Lucy kararsızca Samuel'den Clara'ya baktı. Kızın kalbinin ne istediği açıktı ama akli hâlâ ona karşı çalışıyordu. "Bizi tutacak yerin yok Sam."

"Ben bir yer bulacağım. Leydi Clara bize yardım edecek, değil mi leydim?"

Ona öyle çaresiz bir bakış fırlattı ki, kalbi onun için acıdı. "Evet, sana yardım edeceğim. Ve belki sana bir eşe bakmanı sağlayacak bir iş bulabilirim-"

"Bir eş!" Lucy utangaç bir tavırla başını eğerek haykırdı. "Oh, hayır leydim, Sam benimle evlenmeyi düşünmüyor."

"Öyle değil miyim?" Samuel karşılık verdi. Lucy şaşkınlıkla yüzünü onunkine çevirince ekledi: "Evlenecek yaştayım, yirmi yaşına yaklaştım. Ve... sana ve çocuklara bakmak istiyorum, gerçekten istiyorum." Lucy'nin gözleri yaşlarla doldu ve adam başparmağıyla bir tanesini sildi. "Ah, Lucy, sana ezelden beri aşığım, neredeyse erkek olduğumu fark ettiğim ilk günden beri. Sen sadece Fitch'i unut ve *benimle* evlen. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Lucy hâlâ bir şey söylememişti, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Bu yüzden Samuel meseleyi kendi eline aldı, onu kendine çekti ve öptü.

Clara onları yalnız bırakmak ve Lucy için döküğü sevinç gözyaşlarını saklamak için arkasını döndü. Dürüst olmak gerekirse, kıskançlık gözyaşlarını da. Samuel'in Lucy'yi istediğı kadar Morgan'ın da onu istemesi için her şeyini verebilirdi. Onları bu kadar tatlı bir şekilde öpüşürken izlemek bu sabah dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ancak bunun üzerinde duracak zamanı yoktu, çünkü ön kapı aniden açıldı ve teyzesinin neşeli sesi eşikte yankılandı.

Verity Teyze, "Burası Lord Winthrop'un evi," diye duyurdu. Clara inleyerek kapıya doğru döndüğünde teyzesinden küçük bir gıcırtı duyuldu. "Aman Tanrım, burada neler oluyor?"

Gerçekten de iyi bir eksiklik. Lord Winthrop görünüşe bakılırsa Ev'de gönüllü olarak hizmet verme tehdidini yerine getirmişti. Önce öpüşen çifti, sonra da geceliğı ve şalvarından başka bir şey giymemiş, hareketsiz duran Clara'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burası nasıl bir dinsiz yer böyle?" diye gürledi. "Dışarıda şüpheli görünen bir çocuk var... içeride insanlar hayvanlar gibi davranıyor... bu adamın cebinden bir tabanca çıkıyor... ve ben de diyorum ki, Leydi Clara, elbiseleriniz nerede?"

Clara iç çekti. Beş saatlik uyku bu günü atlatması kesinlikle yeterli olmayacaktı.

Bölüm 20

Masalarına bir Mantar, üzerine de Masa örtüsü
yapılmış bir Su İskelesi Yaprığı serilmişti.

Kelebeğin Balosu ve Çekirgenin Ziyafeti,

William Roscoe

Üç gün. Morgan, Clara'yla üç gündür ayrı olduklarına inanamıyordu. Üç ay gibi gelmişti. Üç yıl gibi. Sonsuzluk gibiydi.

Tanrım, bu fahişe ona ne yapmıştı? Uyanıkken düşüncelerini tüketiyor ve rüyalarına giriyordu. Ona duyduğu özlem, tek ilacı o olan bir hastalık gibi onu yiyip bitiriyordu.

Bu yüzden onu görebildiği tek yoldan gördü. Her sabah, arabası onu Yuvaya götürmek için geldiğinde dükkânın önünde meşgul olmaya özen gösteriyordu. Her akşam, Samuel onu eve dönmesi için arabaya teslim ederken aynı yerden onu izliyordu. Hatta bir ya da iki kez, akşamları meyhaneye giderken, sapıkça bir şekilde onun kendisinden uzak durma kararlılığını test etmek için sokakta yanından geçmeyi bile planlamıştı.

Ona bir bakış bile atmadı.

Bugün ona bundan daha fazlasını verecekti, diye yemin etti adam cadde boyunca evine doğru yürürken. Bir görev için gelmişti ve kadının tüm inatçılığı onu durduramayacaktı.

Çünkü bu gece Hayalet'le buluşacaktı. Adam, Morgan'ın talimatlarını saat 8'de dükkânda beklemesi gerektiğini söyleyen bir mesaj göndermişti bile. On iki saatten az bir süre sonra Morgan hayatının en tehlikeli karşılaşmasına çıkacaktı ve bu gerçekleşmeden önce onunla zaman geçirmek istiyordu. Bunu hak etmişti, Tanrı adına. Üç gün boyunca onun kurallarına göre yaşamıştı. Şimdi ona birkaç saat verebilirdi.

Eve varmak üzereydi ki, taş merdivenlerin gölgesinde oturmuş, birbirlerine sokulmuş ve kıkırdayan iki çocuk fark etti. Sonra onu fark ettiler ve kıkırdamaları kesildi. Oğlanın suratu asıldı, kızın da beti benzi attı. Morgan onlara şapka çıkardı, ama merdivenleri tırmanmaya başladığında çocuk ayağa fırladı ve Morgan'ın önündeki merdivenlere sıçrayarak yolunu kesti.

Çocuk omzunu kapıya doğru salladı. "mi giriyorsun?" "İsterdim. Eğer yolumdan çekilirsen."

"Pekâlâ. Ama lütfen efendim, beni ve Mary'yi burada gördüğünüzü gizli tutar mısınız?"

Morgan, kızın merdivenlerin üzerinden merakla kendisine baktığı yere doğru baktı. "Neden?"

Mary söze girdi. "Leydi Clara burada olduğumuzu öğrenirse David'le beni içeri geri gönderir. O zaman Winter'a katlanmak zorunda kalırız."

"Kış mı?" Morgan onun ne demek istediğini merak ederek berrak bahar göğüne baktı.

"Adım *Lord* Winter, şapşal," diye düzeltti David kızı. "Sadece 'Kış' değil. Odsfish, Mary, hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

Lord Winter mı? Winthrop'u kastetmiş olabilirler mi? Öyle olmalıydı. Ve o kendini beğenmiş aptalın Clara'nın Evi'nde vakit geçirmesi fikri Morgan'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Lord 'Kış'ın burada ne işi var?" diye sordu.

David başparmaklarını pantolonunun ceplerine soktu. "Üç gündür buraya geliyor. Yardım etmek istediğini söylüyor ama bence sadece Leydi Clara'ya göz kulak olmak istiyor çünkü o yokken burada olmaktan pek hoşlanmıyormuş gibi davranıyor."

"Anlıyorum. Peki şimdi ne yapıyor?"

"Leydi Clara ofisinde çalışırken onun bize kitap okuması gerekiyordu."

"Ama okuma konusunda berbat." Mary kara gözlerini anlamlı bir şekilde devirdi. "Bize hiç hikaye okumaz. Bunları okuyor... onlara ne diyorsun David?"

"Vaazlar." David ekşitirken, ince kahverengi saçlarından bir tutam ela gözlerine düştü. "Bayan Carter'ın yatmadan önce okuduğu İncil'den bile daha kötü. En azından İncil'de hikâyeler var. Ama bu sadece 'şunu yapmayın' ve 'bunu yapmayın'dan ibaret."

"Ve bize de ezberletiyor," dedi Mary huysuzca. Morgan'a umutlu bir bakış fırlattı. "Sen hikâye okur musun?"

Morgan gülümsemesini gizledi. "Bugün değil. Sadece Leydi Clara ile kısaca konuşmak için geldim."

"Giderken Lord Winter'ı da yanında götürebileceğini sanmıyorsun, değil mi?" David sordu.

"Eminim Leydi Clara kalmasını tercih ederdi."

Mary başını salladı, atkuyruğu saçları dalgalanıyordu. "Hiç sanmıyorum. Buraya geldiği ilk gün büyük bir gürültü kopardı ve Leydi Clara o günden beri ona kızgın. Kızdığını da anlayabiliyorum; yüzünde öyle bir ifade oluyor ki, sanki biri poposuna iğne batırmış gibi. Lord Winter ne zaman gelse, kışına bir iğne batmış gibi etrafta dolanıyor. Keşke biri onun yerine Lord Winter'ın poposuna bir iğne batırsa."

Morgan onu memnun etmeyi çok istiyordu ama Lord "Winter "dan uzak durması gerekiyordu. Adam ona Blakely diyecek ve Morgan'ın özenle hazırladığı çit imajını mahvedecekti. Ama lanet olsun, bu çifte hayattan bıkmamıştı. Her şey bittiğinde mutlu olacaktı.

"Peki Leydi Clara ile ne hakkında konuşmaya geldiniz?" David sordu.

"Umarım onu neşelendirmek için buradasınızdır," diye araya girdi Mary. "Çünkü Leydi Clara üzgün olduğunda burası eskisi gibi olmuyor."

"Üzgün müydü?" Morgan'ın midesi acıyla gerildi. Onun kendisini özlemediğini düşünmek hoşuna gitmiyordu, ama yine de mutsuz olabileceğini bilmek de hoşuna gitmiyordu. *Sacrebleu*, bu kadın onun içini dışına çıkarıyordu.

"O iyi." David Mary'ye uyarıcı bir bakış attı. "Leydi Clara'yı neden öğrenmek istiyorsun ki? Sen kaptansın, değil mi? Johnny'nin arkadaşı?"

"Evet."

"O zaman burada işiniz yok. Leydi Clara bizimle konuştuğunuzu görürse derinizi yüzer. Nasıl olsa sen bir çitsin."

"Haklı olabilirsiniz. Yine de onunla önemli bir konu hakkında özel olarak konuşmam gerekiyor. Bu yüzden seninle bir pazarlık yapacağım. Sen ve arkadaşının burada sinsice dolaştığınızı duymayacağım."

"Biz sinsi değiliz!" Mary itiraz etti.

"-Eğer Leydi Clara'yı görmek için hizmetçiler ya da diğer çocuklar beni görmeden içeri nasıl gireceğimi söylersen. Bunu başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

David düşünceli düşünceli bakarken, Mary mırıldandı, "Biz sinsi sinsi dolaşmıyorduk, tek söylediğim bu. Eğer bir ceset orada öylece oturup insanları kendi haline bırakıyorsa bu sinsilik değildir..."

David ona aldırmadan başını salladı. "Arka merdivenlerden dolaşabiliriz. Leydi Clara'nın ofisinin yanındaki koridora çıkıyor. Peg ve Bayan Carter'a göz kulak olursam kimse sizi görmez."

"Devam et o zaman. Eğer senin için bir gine var."

"Bir gine!" Mary bütün itirazlarını unutarak haykırdı. "Yardım edebilir ?"

Morgan tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Benim için başka bir şey yaparsan sana bir gine veririm. Ama korkarım bu hoşuna gidecek bir şey değil." Adam bir şekilde hata bulmuş gibi ona baktı, sonra başını salladı. "Hayır, bunu yapacağını sanmıyorum. Lord 'Kış'ı bu kadar sevmediğine göre."

Küçük ellerini kemikli kalçalarının üzerine koydu ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Bir gine için istediğin her şeyi yapabilirim."

"Ben Leydi Clara ile işimi bitirene kadar Lord 'Winter'ı meşgul edebilir misin? Ben onunla konuşurken bizi rahatsız etmesini istemiyorum."

Mary kaşlarını çatı. "Yani oraya geri dönüp yaşlı moruğu dinlemek zorunda mıyım?"

"Evet. Ve eğer Leydi Clara'yı aramaya kalkarsa, onu olduğu yerde kalması için ikna etmelisin." Merdivenlerden geri inmeye başladı. "Ah, boş ver, yapamayacağını biliyordum-"

"Ben !" Elini uzattı. "Ama kobayımı şimdi istiyorum." Adam gülümsemesini bastırdı. "Yeterince adil."

Gine'yi ona uzattığında ısırıldı, sonra da dişlek bir gülümsemeyle ona baktı. Omuzlarını dikleştirerek, minyatür bir Clara'nın tüm asil duruşuyla merdivenlerden yukarı yürüdü. En tepede, dramatik bir şekilde durgun bir poz vermek için durakladı. "Eğer sıkıntıdan ölürsem, Kaptan, dua edin de beni iyi bir şekilde gömün."

İçeri girerken Morgan gülmekten kendini alamadı. Ama David sadece homurdandı ve onun kolunu tuttu. "Bu taraftan Kaptan, Leydi Clara'yı görmek istiyorsan."

Bir gine daha fakirleşen Morgan, bir dakika bile geçmeden kendini binanın içinde buldu. Koridorda, David'in ona Clara'nın ofisi olduğunu söylediği görkemli kapıya bakıyordu. Tanrı'ya şükür, koridor ıssızdı, çünkü bütün çocuklar alt kattaydı.

İçeri girmek için kapıyı hafifçe açmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Ve işte oradaydı - onun saplantısı, çiziklerle kazınmış ve mürekkeple lekelenmiş eski bir meşe masada oturuyordu. Arka pencereden gelen güneş ışığı odanın içinde süzülüp tülbentle örtülü kollarına ve omuzlarına vuruyor, onları sabah altınıyla yaldızlıyordu. Önünde açık duran deftere konsantre olurken başı öne eğikti. O kadar dalmıştı ki içeri birinin girdiğini bile fark etmemişti.

Ama Morgan her şeyi fark etti -kestane rengi güzel saçlarının, çizilmiş alnını nasıl saçaklandırıldığını, pembe dilinin ucunun nasıl

Bir meblağ üzerinde çalışırken dudaklarını yalaması, sadece odadaki varlığının onu nasıl daha parlak, daha büyük, daha tatlı hale getirdiğini.

Ancak adam içeri girip kapıyı arkasından kapattığında, kızın başı yukarı kalktı ve büyü bozuldu.

"Morgan!" Yüzünde kısa bir süre için zevk ifadesi belirdi, sonra yerini tedirginlik aldı. "Burada ne işin var? Sana birlikte görünmememiz gerektiğini söylemiştim!"

" yok. Gizlice girdim."

Birden bir kedi kadar ürkek bir şekilde ayağa fırladı, bakışları kapıya yöneldi, elleri eteklerini düzeltmek için çırpındı. Onu sinirlendirdiği kadar kolay sinirlendirebilmesi onu memnun etmişti.

"Gitmek zorundasın," diye itiraz etti. "Lord Winthrop burada ve sizi görürse felaket olur."

"Merak etme, halledildi." Masasının etrafında döndü. "Onun burada ne işi var?"

"Oh, bu çok saçma." Tatlı ağzı dudaklarını büzdü. "Kafasında burada gönüllü olması gerektiği gibi aptalca bir fikir var. Baloda ona gelip çocuklarla çalışmasını söyledim ama bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Onu temelli vazgeçirmeye çalışıyordum." İçini çekti. "Öyle bir şansım yok. Sana söyledim, teyzem beni onunla evlendirmeye kararlı ve şimdi o da teyzemin planlarına uyuyor gibi görünüyor."

Morgan kaşlarını çatı ve kız geri çekilmeden önce onu belinden yakaladı. "O iş bitti, çünkü benimle evleniyorsun."

"Morgan-"

Sözlerini bir öpücükle kesti, onun kolay tepkisinden, dokunuşunun altında eriyişinden teselli buldu. Dilini onun tatlı ağzının davetkâr sıcaklığına defalarca gömerken limon tadı aldı ve onu öpmekten daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

Birdenbire ondan uzaklaştı, gözleri irileşmişti ve nefesi hızla geliyordu. "Bunu yapmamalıyız. Burada olmaz."

"Biliyorum," dedi üzüntüyle, kızın kollarından kaymasına izin verirken. "İşte bu yüzden seni bir günlüğüne götürüyorum."

"Ne? Yapamazsın!"

"Yapabilirim. Yengem seni ve yengeni, kardeşimle birlikte kırlarda bir gezintiye davet etti. Piknik gibi bir şey. Hatta Ravenswood'u da teyzene eşlik etmesi için ikna etti."

"Ama... ama..." diye mırıldandı.

"Unutma, Juliet burada birlikte çalıştığımızı düşünüyor. Seni bir günlüğüne bizimle gelmeye ikna etmemi söyledi. Ve eğer bunu başaramazsam, buraya gelip seni kendisi almayı planlıyor." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Gördüğün gibi meleşim, başka seçeneğin yok. Eğer bizimle gelmezsen, kardeşimle birlikte buraya gelecek ve Hayalet'i yakalamak için yaptığım tüm planı mahvedecek. Spitalfields sakinlerinin, ikizimin Templemore arabasından inişini, tam teçhizatlı uşakların eşliğinde gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini bir düşün. Böyle bir felaketin sorumlusu olmak istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, ama... ama Leydi Juliet'i planlarından vazgeçiremediniz mi? Ona bunu yapamayacağınızı ya da meşgul olduğumuzu ya da... ya da..."

"Bunu neden yapayım ki? Bu benim fikrimdi." Kızın şaşkınlığı öfkeye dönüşünce usulca ekledi, "Seninle olmak istedim meleşim ve benimle asla yalnız çıkmayacağını biliyordum, bu yüzden Juliet'in yardımını aldım. Artık taşlar yerine oturduğuna göre, sen de gelmek zorundasın."

Gözleri kısıldı. "Bu bir şantaj Morgan sen de bunu biliyorsun."

Uzanarak elini yakaladı ve öpmek için kaldırdı. "İstedığimi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Ve seninle bir gün geçirmek istiyorum, *ma belle ange*. Tek istediğim bir gün." Diğer kolunu genişçe açarak odayı ve ötesini taradı. "Buradan uzakta, Spitalfields'dan uzakta. Bana bir gün bile ayıramaz mısın?"

Alt dudağını ısırdı, belli ki kararsızdı, ancak gözleri dışarıdaki mükemmel mavi gökyüzünü gösteren tek pencereye sabitlenmişti. Dışarıdaki güzel sabahı seyrederken onun elini daha sıkı tuttuğunu hayal etti. "Lord Winthrop konusunda ne yapmalıyım?"

Onu kollarının arasına aldı. "Aklıma pek çok uygun şey geliyor -boğmak, asmak, kurşuna dizmek ve dörde bölmek-"

"Saçmalama," diye karşılık verdi zayıf bir kahkaha atarak. "Ben de onu kıskanmadığını söylediğini sanıyordum."

Saçlarını okşamak için başını eğdi ve onun tatlı yasemin kokusunu burnuna çekti. Özlem göğsünün etrafındaki bandı sıkılaştırdı. "Senin ilgine sahip olan herkesi kıskanıyorum - Yuvadaki çocukları, teyzeni, Samuel'i... hepsini. Çünkü onlara her şeyi verirken bana birkaç saati bile çok görüyorsun..."

"Ve sen bana bir ömrü çok görüyorsun," diye fısıldadı kravatının içine.

Yüzünü buruşturdu. Her zaman doğrudan konuya girdiği için ona lanet olsun. "Bugün senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğim. Günü benimle geçirmeye gelir misin?" Ellerini kadının belinin kıvrımlarında gezdirdi, keşke daha fazla zamanları olsaydı diye düşündü. "Lütfen mi?"

"Seninle kapıdan öylece gidemem."

"Hayır. Geldiğim yoldan gideceğim. Birkaç dakika bekle ve arabayı çağır, sonra teyzeni al ve Templemore'daki evde bize katıl."

"Verity Teyze'yi getirmemi istediğinize emin misiniz? Sizi Kaptan Pryce olarak tanıyor ve ailenize bir şeyler söyleyeceğinden eminim."

"Her şeye lanet olsun, bunu unutmuşum." Adam onun yanağını okşadı. "Hayır, bu işleri oldukça karıştırır. Onu evde bırakmanın bir yolu mı? Juliet'e hasta olduğunu falan söyleyebilirsin."

"Bunu yapacağım. Gerçek kimliğini saklamak için bunca zahmete girip de teyzemin bunu her yerde söylemesinin bize pek faydası olmaz."

Nefesi kesildi. "Bu geleceğin anlamına mı geliyor?"

Ona ters bir bakış attı. "Bana başka seçenek , değil mi?" "Yok."

"O zaman sanırım yapmak *zorundayım*, değil mi?"

"Kesinlikle." Kızın evet demesi üzerine duyduğu rahatlamanın yoğunluğu onu şaşırttı. "Sebastian ve Juliet bizi Londra'nın hemen dışında terk edilmiş bir zevk bahçesine götürüyorlar. Orayı bir arkadaşından satın almış ve henüz ne yapacağına karar vermemiş. Ama göletler, şelaleler ve küçük bir çardak var. Bence hoşuna gidecek."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İtiraf etmeliyim ki Ev'den biraz uzaklaşmak iyi gelecek." Masayı işaret etti. "Ve kırdaki bir günü kitaplarla uğraşmaya tercih ederim."

"Güzel." Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Buradan ayrıldığınızda arabacınızı bu adrese gönderin. Biz orada bekliyor olacağız." Tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Ve eğer bir saat içinde gelmezseniz, yemin ederim Juliet buraya gelecek ve-"

"Biliyorum, biliyorum. Hayalet'i yakalamak için yaptığınız tüm planı mahvedecek ve hepsi benim suçum olacak."

Kıkırdadı. "Çabuk öğreniyorsun, meleğim. Ama ben gittikten sonra o küçük aklını çalıştırır ve planlarını değiştirmeyi düşünürsen diye-" Onu kollarına sürükleyerek tekrar öptü, yavaşça, onu uyandırmak için zaman ayırdı, ellerinin ince bedeninin yumuşak hatlarında gezinmesine izin verdi.

Geri çekildiğinde demir gibi sertti ve bugün onu ailesiyle paylaşmak zorunda olmamayı diliyordu. "Tanrım, seni ne kadar özlemişim," diye fısıldadı pembeleşen yanağına doğru.

"Ben de."

Bir an öylece durdular, ta ki pencereye çarpan çakıl taşlarının çıkardığı tıkırtı onu geri çekene kadar. Bu, Lord Winthrop ve çocukların alt kattaki salona çıktıklarını belirtmek için genç David'le üzerinde anlaştıkları işaretti. "Gitmem gerek," dedi ona, sadece dudaklarına bir öpücük daha kondurmak için durakladı. "Ama bir saat sonra görüşürüz meleşim."

Sonra geldiği yoldan kendini dışarı bıraktı.

Templemore arabası şehirden uzaklaşırken Clara heyecanını güçlkle bastırabiliyordu. Akıllı Morgan'ın manipölasyonuna kızmasını söylüyordu, ama kalbi bundan heyecan duyuyordu. Onu özlemiş olması yeterliydi, ama bu kadar zahmete girmesi... Bu ona umut veriyordu.

Ailesinin onu karşılama şekli de öyle, sanki her an bir evlilik haberi bekliyorlarmış gibi.

Dikkatli ol, diye kendini uyardı. Ama faydası yoktu. Bu keyifli arabada Morgan'ın karşısında oturmaktan çok mutluydu, Londra'nın kirli sokaklarını böyle muhteşem bir günde, sadece birkaç saatliğine de olsa geride bırakmaktan çok memnundu.

"Lord Templemore'un yukarıda iyi olduğundan emin misiniz?" diye sordu Leydi Juliet.

Güzel ve asil Leydi Juliet, Clara'ya sevgiyle gülümsedi. "İnanın bana, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Sebastian açık havayı en az benim kadar seviyor."

Clara teyzesi olmadan gelene kadar iki arabaya binmeyi planlamışlardı. Sadece bir kişi daha sığdırarak bir arabayı geride bırakabileceklerini fark ettiklerinde, Lord Templemore arabacıyla gitmeyi seçmiş, diğer dördü de gösterişli ama sıkışık aile arabasına dolmuştu.

Morgan karşısındayken, bacakları Morgan'ınkilerle sınıksı kenetlenmişken ve bakışları Morgan'ın üzerindeyken bu sıkışıklığa aldırılmıyordu. Ayrıldıklarından beri geçen bir saat içinde, Morgan'ın kendisine bakışları karşısında yarım düzine kez kızarmış olmalıydı ama Lord Ravenswood'un ikisini de izlediğini fark ettiğinde bunu bastırmaya çalıştı.

Leydi Juliet yüzünün kızardığını fark ettiyse bile bunu belli etmeyecek kadar kibar ve terbiyeliydi. "Söyler misiniz," dedi genç kadın, yarı Clara'ya dönerek, "Morgan'ımız Yuva'da nasıl? Gecelerini orada geçirdiği için oranın artık daha güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?"

Clara yutkundu. Bu mükemmel kadına yalan söylemekten nefret ediyordu, ama nedense Morgan Spitalfields'de ne yaptığını ailesine söylememeye kararlı görünüyordu. Clara kaçamak bir sesle, "Oh, evet, o buralarda olduğu için geceleri her şey çok daha iyi," diye mırıldandı. "O gittikten sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Leydi Juliet onun kolunu okşadı. "O zaman onu bahsin bitiminden sonra da Londra'da kalmaya ikna gerekecek, değil mi?"

"Bahis mi?"

Morgan inleyerek baldızına acıyan bir bakış fırlattı. "Gerçekten Juliet, bugün bunu konuşmak zorunda mıyız? Dışarısı çok güzel ve-"

"Sakın size bahisten bahsetmediğini söylemeyin," diye haykırdı Leydi Juliet. "Morgan, bu senin için çok korkunç!"

Lord Ravenswood sırtarak, "Evet Morgan," diye ekledi. "Ona söylemeliydin."

"*Biri* bana anlatmalı," diye araya girdi Clara. "Merakım artık iyice arttı."

Morgan içini çekerken, Leydi Juliet açıkladı. "Yaklaşık sekiz ay önce Morgan, ikisi de aynı şekilde giyinmiş olarak karşıma çıkarsa onu ve Sebastian'ı ayırt edemeyeceğimi iddia etti. Ona yanıldığını söyledim ve bunun üzerine küçük bir bahse girdik."

Clara Morgan'a alaycı bir bakış fırlattı. "Gerçekten, Yüzbaşı Blakely, böyle bir bahse nasıl girersiniz? Bir kadın kocasını kocasının kardeşinden ayırt edemez mi? Bu çok gülünç."

Morgan tek kaşını kaldırdı. "Tek yumurta ikizi meselesinin bir engel teşkil edeceğini düşünmüştüm."

Clara ve Leydi Juliet, erkekler çok aptaldır bakışlarından birini attılar. Leydi Juliet'ten şimdiden hoşlandığına karar veren Clara, Morgan'a muzipçe gülümsedi. "Sizi kardeşinizden ayırt edebilirim, sizi temin ederim."

"Gerçekten yapabilir misin?" Gözleri karararak için için yanan kömürlere dönüştü. "Henüz kocan olmasam bile mi?"

Henüz kelimesi havada asılı kaldı ve ağzı kurudu. Gerçekten de onun böyle şeyler söylememesini diliyordu. Bu Lady Juliet bakışı

Spekülatif ve Lord Ravenswood kaşlarını çattı. "Bunun... bununla hiçbir ilgisi yok. İyi gözlem yeteneği olan herkes ikinizi birbirinden ayırabilir."

Lord Ravenswood kuru bir sesle, "Bilmiyorum, benim de başım dertte," dedi.

Morgan kurt gibi , kızın iddiasından memnun olduğu belliydi.

Juliet ellerini çıırttı. "Oh, bahsi tekrar yapmalıyız! Aynı şartları kullanabiliriz. O zaman Morgan bir yılını daha beladan uzak durarak geçirmek zorunda kalacak."

Morgan'ın gülümsemesi bir anda yok oldu. "Aklından bile geçirme. İkinize de güvenmiyorum. Ve geçen sefer dersimi aldım."

Ama Clara, Morgan'ın homurdanmalarından çok Juliet'in yorumuyla ilgileniyordu. "Ne demek bir yıl daha beladan uzak durması gerekecek?"

Morgan çenesi gerilerek gözlerini kaçırınca Juliet, "Anlaşma böyleydi. Bahsi kaybettiğinde, bir yıl boyunca İngiltere'den ayrılmamayı ve kendini tehlikeye atmamayı kabul etti."

Clara'nın dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. Demek Spitalfields'daki faaliyetleri hakkında ailesine yalan nedeni buydu. Neden, küçük hilekâr!

Lord Ravenswood'un aniden eldivenlerini düzeltmeye büyük bir ilgi gösterdiğini görünce gözleri kısıldı. Morgan'ı bahiste hile yapmaya kimin zorladığını da çok iyi biliyordu. Her ikisi de alçak ve sinsiydi ve hadlerinin bildirilmesini hak ediyorlardı. Clara, "Söylesene," dedi, "Morgan kendini bu işe sokmaya bu kadar hevesli mi?

Onu bu tehlikeden ancak bir bahse girerek uzak tutabilirsiniz?"

"Evet," diye cevap verdi Leydi Juliet, "Morgan her zaman kendini olayların içine atıyor. Daha geçen yıl Lord Ravenswood'un isteği üzerine bir haydudu yakalarken neredeyse ölüyordu. Ondan önce de korsanlar ve kaçakçılar vardı. Sebastian, Morgan'ın güvenliği için durmadan endişelenirdi. Ta ki bahse kadar."

"Anlıyorum," dedi Clara. "O zaman kendimi çok kötü hissediyorum, Leydi Juliet."

Morgan başını kaldırdı ve Clara'ya bir uyarı bakışı attı, ancak Leydi Juliet sadece "Nasıl yani?" diye sordu.

Clara Morgan'a kayıtsızca gülümsedi. "Eminim Kaptan Blakely için bu koşullar altında Spitalfields'de kalmak çok zor olmuştur. Tel örgüler ve sorun çıkaran kaba saba adamlar yüzünden herhalde binlerce kez bahsini bozmak istemiştir." Lord Ravenswood'a muzip bir sırıtış fırlattı. "Ve sen, onun arkadaşı, ondan böyle bir şeyi nasıl isteyebilirsin?"

İyilik mi? Onu her fırsatta belanın peşini bırakmadığı bir duruma zorlamak ama yine de harekete geçmesine izin verilmemesi-"

"Bunu halledebileceğini düşünmüştüm," diye karşılık verdi Lord Hazretleri. "Morgan hayatta neyin en önemli olduğunu her zaman bilmiştir."

"Ailesine karşı görevlerini mi kastediyorsun?" diye sordu gülümseyerek. "Ve ülkesine."

"Evet, ama bu durumda ailesine karşı olan görevi ülkesine karşı olan göreviyle çatışıyor."

"O zaman Morgan'ın her zaman doğru seçimi yapması iyi bir şey, değil mi?" Lord Ravenswood gözleri parlayarak konuştu.

Bakışları onunkilere kilitlenmişti ve dilinin ucunda onun entrikaları hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek vardı. Özellikle de Morgan'ı nasıl etkilediklerini bildiği halde.

Sonra Morgan, "Ah, bakın, geldik" dedi. İddiasını doğrulamak istercesine araba sarsılarak durdu. "Spitalfields hakkında bu kadar konuşma yeter. Yemek yemek istiyorum."

Leydi Juliet güldü. "Her zaman yemek yemek istiyorsun. Yemin ederim Morgan, mağara büyüklüğünde bir miden var."

Morgan kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Leydi Clara'ya söyleme, yoksa Ev'in tüm yiyeceklerinin nerede kaybolduğunu öğrenir."

Lord Templemore Leydi Juliet'in inmesine yardım etmek için ortaya çıktı ve Morgan da Clara'ya aynı hizmeti sunmak için öne çıktı. Ama Clara'nın elini hemen bırakmadı. Sadece onu kendine çekmek için kullandı ve fısıldadı, "Bunun hesabını sonra soracağım, seni alaycı fahişe."

"Bu süreçte kendini tehlikeye atmadığın sürece," diye fısıldadı, "bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Araştıran bir bakışla onun koluna girdi. "Ailemin bilmediği bir şey onlara zarar veremez. Ben sadece onları korumak istiyorum."

"Bunu yapmak için tuhaf bir yöntemin var."

Çenesi gerildi ama diğerlerine katıldıklarında başka bir şey söylemedi.

Sonraki iki saat Clara'nın beklediğinden daha keyifli geçti.

Eğlence bahçesi uzun zaman önce kullanılamaz hale gelmişti - resmi yürüyüş yolları aşırı büyümüş, kuğuya binen Cupid'in taş çeşmesi likenlerle kaplanmış, böylece genç Aşk Tanrısı yeşil bir sakala bürünmüş ve yakındaki Fleet Nehri'ni geçen zarif köprüler bakımsız kalmıştı.

Ancak burası, arkadaşların eşliğinde gezinmeyi rahatlatıcı bir deneyim haline getiren harap bir çekiciliğe sahipti. Özellikle zaman Morgan

Eski bir saray mensubu kadar yakın bir şekilde ona eşlik etti, kimse bakmazken elini tuttu, hatta bir keresinde çiçek açmış bir kiraz ağacının arkasından bir öpücük çaldı.

Onun bitmek tükenmek bilmeyen ilgisi, evlenmeme kararını bir kez daha düşünmesine neden oldu. Ondan seçtiği mesleği bırakmasını bekleyerek haksızlık mı ediyordu? Öğleden sonra boyunca adamın donanmada geçirdiği yıllarla ilgili pek çok şey duymuştu, bu da onun bu hayattan bir çıkarı olduğunu göstermeye yetiyordu. Eğer yeniden bir gemide kaptanlık yapmayı ailesine verdiği sözü bozup Spitalfields'da hayatını riske atacak kadar çok istiyorsa, o zaman kim oluyordu da ondan bundan vazgeçmesini bekliyordu?

Özellikle de tek alternatifi, ağabeyinin ona verdiği şüphesiz rahat harçlıkla var olan bir centilmen hayatı iken. Ailesi onun için açıkça bunu istemiş olsa da, Morgan bu şekilde yaşamaya uzun süre razı olamazdı. Harekete ihtiyacı vardı. Onun gibi, işe yaradığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Hırslıydı ve donanma ona açık olan tek yol gibi görünüyordu.

Muhtemelen bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu ama ikinci bir oğul için ne gibi seçenekleri vardı? Kardeşinin cömertliğine bel bağlamak ya da onun geliriyle yaşamak onu rahatsız ederdi. Denizi ne kadar az ya da ne kadar çok severse sevsin, muhtemelen bunu ilerlemek için tek şansı olarak görüyordu.

Yine de bir deniz subayının karısı olarak yaşamaya katlanabilir miydi? Onu sadece zaman zaman görmeye nasıl dayanabilirdi? O her fırsatta kendini tehlikeye atarken onu özlemeye? Onun yokluğundan nefret etmesi, çocuklarını yalnız büyötmeye içlerlemesi, sürekli onun için endişelenmekten yorulması ne kadar sürerdi?

Sonra tekrar, onu her öptüğünde.

Hayır, bunu mantıklı bir şekilde düşünmeliydi. Sadece onun yatağında geçirdiği bir geceye dayanarak verdiği her karardan pişmanlık duyacaktı, o gece ne kadar görkemli ve heyecan verici olursa olsun.

"Juliet," diye seslendi Morgan baldızına, hep birlikte nehirden uzaklaşırlarken. "Yemek yemeden bana yeterince acı çektirdiğini düşünmüyor musun? Hiç yemek yemeyecek miyiz?"

Leydi Juliet güldü. "Aslına bakarsanız, hizmetkârlar şu anda tepenin üstünde yemeğimizi hazırlıyorlar. Sanırım sizin için bile yeterince var."

Morgan, Clara'nın elini dirseğine daha sıkı bastırarak, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Haydi meleşim. Akşam yemeği nihayet servis edildi."

Akşam yemeği, açık gökyüzünün altında battaniyelerin üzerine özenle serilmiş şaşırtıcı bir dizi yiyecek, ekmek ve peynirden oluşuyordu. Şarap ve içkinin yanı sıra meyve ve soğuk tartlar da ikram edilmişti. Clara hepsini orada görene kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemiştir.

Sadece o değildi. Açık hava iştahlarını artırmıştı, bu yüzden aç köpekler gibi yemeğe saldırdılar ve konuşmak için çok az enerji harcadılar.

Ama açlığın ilk etkisi geçtikten sonra Leydi Juliet yeniden konuşmaya başladı. Kocasının yanındaki koltuğundan zarif bir ayağını uzatarak Morgan'ın dizini dürttü. "Bizden uzaklara yelken açarsan neler kaçıracağını görüyor musun? Gemide bu kadar iyi yemek yemediğinizi söylemeye cüret edebilirim."

Morgan güldü. "Neden bu kadar çok *yediğimi* sanıyorsun? Gemide mi? Gelecek için depoluyorum."

Clara'nın yediğı tartın tadı birden toz gibi kuru gelmişti. Morgan'ın uzaklara yelken açtığını düşünmek bile iştahını kapatmıştı.

Leydi Juliet, Clara'nın tepkisini fark etmiş gibi, battaniyeye uzanmış, gözleri kapalı duran Lord Ravenswood'a döndü. "Bu konuda bir şey yapamaz mısınız, efendim? Onu her zaman denize ve ailesinden uzağa göndermek zorunda mısınız?"

Lord Ravenswood tek gözünü açtı. "Bana bakmayın. Ona İçişleri Bakanlığı'nda kazançlı bir pozisyon teklif ettim bile. Ne zaman isterse o zaman alabilir. Şimdiye kadar reddetti. Ben de onu burada tutmak için elimden geleni yaptım."

Clara nefesini içine çekti, sonra Morgan'a sorgulayan bir bakış fırlattı. Elbette bu doğru olamazdı. Bir şeyler söylemeliydi, ona anlatmalıydı...

Ama adamın gözlerini kadehine dikip onunla göz göze gelmemesinden bunun doğru olduğunu anladı.

Yani başka seçeneğı olmadığından değildi. Gururu onun ya da ailesinin sırtından geçinmesine izin vermiyordu. Oh, hayır. Burada onunla olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

Yemeğı boğazında düğümlendi ve kan beynine hücum etti. Kendine ihanet etmeden önce ondan, hepsinden uzaklaşmalıydı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve dudaklarında solgun bir gülümseme belirdi. "İzin verirseniz, bulmam gereken... arazide gerekli bir şey var mı?"

Leydi Juliet başını salladı ve tepenin aşağısını işaret etti. "Nehre giden ormanın içinden. Daha önce gördüğümüz çardağın yanında."

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra tepeden aşağı ağaçların arasına daldı.

Bölüm 21

Ne kadar da kördür o
insan, Kendisini daha
bilge kılmak isteyen
dostlarının öğütlerini
küçümseyen.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

Morgan bir anda Clara'yı bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anladı. Ayağa fırladı ve onun peşinden gitti. "Gidip çardağı bulmasına yardım edeceğim."

"Bir sorun mu var?" Juliet seslendi.

Başını iki yana salladı. "Beni onunla birkaç dakika yalnız bırak, tamam mı?" Ravenswood'un o lanet çenesini kapalı tutmasını diledi. Morgan, Ravenswood konuştuğu anda Clara'nın yüzüne yayılan acıyı asla unutamayacaktı.

Morgan kardeşinin kendisini izlediğini hissetti, muhtemelen Morgan'ın üzgün olduğunu sezmişti, ama ikizini görmezden gelerek onun peşinden koştu.

"Clara!" diye seslendi onu ileride gördüğünde, ama bu sadece onun koşmaya başlamasına neden oldu. İçinden küfrederek onun peşinden koştu. Bir an için onu gözden kaybetti ama Juliet'in bahsettiği yere doğru ilerlemeye devam etti. Oraya tam zamanında ulaşmıştı ki Clara'nın hanımeli perdesinin içinden geçip çardağa girdiğini gördü. Hiç şüphesiz ondan saklanmayı düşünmüş, onun yerine kendisini gerekli yerde arayacağını varsaymıştı.

Ama buna ihtiyacı yoktu; ondan kaçmaya çalışıyordu ve o da buna izin vermiyordu. Bugün onun savunmasını yıkmak için çok çalışmıştı ama onun kendisine karşı bir kez daha savunmaya geçmesini izlemek için.

Hanımelinin altından geçerken, kendini bir anda öğleden sonra güneşinin zar zor nüfuz ettiği bir yarı karanlığa gömülmüş buldu. Uzun zaman önce bu çardak muhtemelen sadece çürük kafes yapısının üzerinde güzelce iz bırakacak kadar sarmaşık barındırıyordu, ama zaman hanımelerini neredeyse tüm ışığı boğana kadar kalınlaştırmış ve kokulu çiçeklerden bir mağara yaratmıştı.

Ama onu göremeyeceği kadar karanlık bir mağara değildi. Kadın taşın bir bankın üzerinde kambur bir şekilde oturuyordu. Yüzü ona dönüktü ve omuzları sarsılarak hareket ediyordu.

Ağlıyordu, lanet . Onu ağlatmıştı. "Clara-"
diye başladı.

"Git buradan," diye boğuldu, vucudunun uşt kısmını ondan uzaklaştırarak. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyaçım var Morgan."

Onun bariz sıkıntısının ardından çaresiz hissederek yaklaştı. "Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Ravenswood'un teklifini uzun zaman önce geri çevirdim. Ama yapmamış olsaydım bile, bunu asla kabul edemezdim. Bu şu anlama gelirdi..." Kadının anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Burada kalmak," diye bitirdi onun yerine. "Bu benimle burada kalmak anlamına gelir. Tabii ki bunu yapmak istemezsin."

"Hayır! Yani, seninle birlikte olmak istiyorum ama... her şey bir yana, bunun bizimle hiçbir ilgisi yok." Bankta onun yanına oturarak elini omzuna koydu. Kız omuz silktiğinde, adamın midesi alt uşt oldu. "Sadece teklif ettiği pozisyon için uygun değilim."

Başını kaldırıp çardaktan öteye baktı. "Kendi kendime, kardeşinin ya da benim paramı alamayacak kadar gururlu olduğunu söyledim. Denize dönmekten başka seçeneğiniz olmadığını hissettiğinizi. Düşündüm ki..." Nefesi kesildi. "Benimle evlenmek istediğini söylediğinde... bunu gerçekten kastettiğini sanmıştım-"

"*Bon Dieu*, yaptım!" Onu omuzlarından yakaladı ve kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı.

Ama kadın adamın elinden kurtuldu ve uzaklaşmak için ayağa kalktı. "Hayır, yapmadın, yoksa sorunumuzun bariz çözümünü bir kenara atmazdın. Elinize geçen ilk fırsatta benden kaçmak istemezsiniz."

"Kaçtığım sen değilsin." O da ayağa kalktı. "Anlamıyorsun meleğim. Sen değilsin."

"Bana bir daha denizi özlediğini söylemeye kalkma, çünkü-"

"Bu lanet yerde yaşayamam!" diye patladı.

Kıpırdamadan durdu. Sonra ona döndü, yumuşak yüz hatlarına yayılan bir şaşkınlık vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Londra'da yaşayamam."

"Ama zaten yaşıyorsun."

"Evet, çünkü yapmak zorundayım. Ama bundan nefret ediyorum, duyuyor musun?" Yumruklarını sıkarak ona doğru yürüdü. "Hepsinden nefret ediyorum! Yoksulluktan, pislikten ve suçtan nefret ediyorum. Yoğun havadan nefret ediyorum. Nefret ediyorum... Tanrım, o kadar çok şeyden nefret ediyorum ki."

"Bunun tek nedeni şu anda Spitalfields'da olmanız. Ama Lord Ravenswood için çalışırsan bunları görmek zorunda ."

"Hiç kimse Londra'da yaşayıp kendini tamamen Londra'nın geri kalanından soyutlayamaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Döndü ve çardağın açıklığına doğru yürüdü, hanımelinin karışık perdesinden ötesindeki ormana baktı. "Ve nerede yaşadığım ya da çalıştığım önemli değil, bana her zaman şunu hatırlatacak-"

"Cenevre mi?"

Başını iki yana salladı. "Cenevre değil, orada yaşarken olduğum şey. Neye dönüştüğümü." Aylak aylak bir hanımeli çiçeğini parmakladı. "Denizdeyken bambaşka bir insan oluyorum Clara. Komuta bende. Ben kaptanım, saygıdeğer, onurlu. Amcamın, babamın ve hatta ağabeyimin benim için istediğı her şeyim. Ama buradayken-"

"Sen hâlâ o adamsın!" Arkasından yaklaşıarak kollarını onun beline doladı. "Nerede olduğunun bununla hiçbir ilgisi yok. Johnny'ye, Samuel'e ve bana nasıl davrandığını gördüm. Burada da gemide olduğundan daha az iyi bir adam değilsin. Burada ya da başka bir yerde, senin ne olduğunu *biliyorum*."

Onunla için döndü ve onu itti. "Bilmiyorsun, lanet !
Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Annenizin karnını doyurabilmek için hırsızlık yaptığınızı biliyorum. Bunun sizi kötü bir insan yaptığını düşünseydim, nasıl bir yankesici reformcusu olurum? Hayır, ne söylersen söyle senin kötülüğüne inanmayacağım-"

"Bir adam öldürdüğümü biliyor muydun?" Kadının yüzü bulutlanınca ekledi: "Savaşın sıcağında değil, ülkeme hizmet için değil. Sırf nefretimden dolayı bir adam öldürdüm. Ve gerçek şu ki, eğer bunu tekrar yapma şansım olsaydı, yapardım."

İşte, söylemişti. Ve kızın şok olmuş yüz ifadesine bakılırsa, kız tam da adamın bu ifşaatla ilgili düşünmesini beklediğı şeyi düşünmüştü.

Geri adım attı, yüzü kül rengi olmuştu. "Birinden mi çalışıyordun?"

"Hayır, öyle değil. En umutsuz anımda bile, bir mülk için asla adam öldürmezdim."

"O zaman neden?"

"İntikam için. Başka neden olsun ki?"

Şimdi daha sakın görünüyordu. Sıraya doğru kayarak oturdu ve beklenti dolu bir bakışla ona baktı. "Bana neler olduğunu anlat."

Düşüncesi bile boğazını düğümlledi. "Bu çok çirkin bir hikâye."

"Umurumda değil. Bilmek istiyorum."

Bir lanetle ellerini ceplerine soktu. Bir gün ona anlatacağını hep biliyordu. Onu tüm sırlarına tanık olmaya zorlama dürtüsüne karşı koyamıyor gibiydi. Ve onu etkilemeyen her sır için daha fazlasını ortaya çıkarmak istiyordu. Çünkü onu gerçekte ne olduğuyla yzleştirmesi, bunu kabul etmeye zorlaması gerekiyordu. O zaman aralarında onun deyimiyle "ara sıra evlilikten" te bir şey olup olamayacağından emin olacaktı.

Yine de bir an daha tereddüt etti, uzun zamandır sakladığı bir hikâyeyi anlatmak için enerjisini topladı.

"Morgan?" diye fısıldadı.

İ ekti. "Annemin veremden öldüğünü söylediğimde yalan söyledim." Clara hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

"Sebastian'a da böyle söyledim. Herkese böyle söyledim. Amcam hariç. Annem ona gerçeği söyledi."

Sessizliğe gömüldüğünde Clara, "Peki gerçek *neydi*?" diye sordu.

"nce size annemin son sevgilisi Jean-Paul'dan bahsetmeliyim. İlerinde en ktsyd ama sanırım annem onu severdi. Ona tam olarak duymak istediği şeyleri söylemeyi biliyordu... onlar için yaptığı planları, tekrar parası olduğunda gidecekleri yerleri. Ama hiç parası olmadı ve eline biraz para geçtiğinde de hepsini ucuz şaraba harcadı." Kulağa çok iğrenç geliyordu, çok... Spitalfields.

Devam etmek için kendini zorladı. "Bir gün hırsızlık yaptığımı öğrendi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, belki de beni gördü. Ama annem akşam yemeği için sığır eti almaya gittiğinde benimle yüzleşti. aldığım her şeyin bir kısmını istediğini, yoksa ne yaptığımı anneme söyleyeceğini söyledi."

"Kulağa hoş bir insan gibi geliyor," dedi alaycı bir tavırla. "Peki kabul ettiniz mi?"

"Hayır. Parayı şaraba harcayacağını ve elimizde hiçbir şey kalmayacağını biliyordum. Eğer bana ait bir şeye elini sürerse, onu keseceğimi söyledim." Ona belli belirsiz bir gülümseme attı. "On üç yaşındayken kendimi çok şanslı hissediyordum. Her şeyi yapabileceğimi sanıyordum."

"On üç yaşındaki çocuklar genellikle böyle yapar," dedi gözlerinde parlayan endişeyle.

Adam, kadının tüm hatalarını affetme isteğini göremeyerek arkasını döndü. "Tahmin edebileceğiniz gibi Jean-Paul bu konuda pek iyimser değildi. Her zamanki gibi sarhoştu, bu da her şeyi daha da kötüleştirdi. Büyük bir tartışmaya girdik ve annem ortasında içeri girdi. Annem ona

çalmak." Hatırlayarak derin bir nefes aldı. "Ama sanki ondan kaçabilmek için parayı kendime saklıyormuşum gibi söyledi. Kendimi kaybettim. Kendimi ona doğru fırlattım ve kavga etmeye başladık."

Çardağın dışındaki pırıl pırıl güne rağmen o gece gözünün önünde canlandı. Annesinin durmaları için bağırışını hatırladı. Üzerine yağın darbeleri ve neredeyse iki katı büyüklüğündeki bir adamla dövüşmesini sağlayan olağanüstü enerjiyi hatırladı.

Ve sonra çeliğin parıltısı. "Kendimi tutuyordum ve beni ondan alamıyordum, bu yüzden bir bıçak çıkardı ve yan tarafıma sapladı. Bu kavgayı hemen hemen bitirdi. Yerde kanlar içinde yatıyordum, ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm. Parmaklarımla yarayı kapatmaya çalıştığımı hatırlıyorum."

Keskin bir nefes aldı. "yara izi böyle mi oldu? Bıçaktan mı?"

Kadının sempatik sesi onu geçmişten koparıp aldı ve başını salladı. "Annem Jean-Paul'a beni öldürdüğünü haykırdı ve onu yumruklamaya başladı." Boğazı sıkışmış, çiğ gibi hissediyordu. "*Bundan* hiç hoşlanmadı." Titreyen bir nefes aldı. "Bu yüzden onu dövdü. Ayakta duramaz hale gelene kadar. Gözleri şişip kapanana kadar ve-"

Kelimeler boğazında düğümlendi ve Clara'nın yanına koştuğunu görmek yerine hissetti. Kollarını ona dolamaya çalıştı ama o omuz silkti. "Ev sahibesi gürültüyü duydu ve yukarı çıktı. Jean-Paul'u dışarı attı, beni hastaneye götürdü, annemi hastaneye götürdü. Beni oldukça iyi tedavi ettiler ama annemle..."

Annesinin hastane yatağında hareketsiz ve solgun yattığını hâlâ görebiliyordu. "Birkaç hafta dayandı ama sanırım adam onu yaralamıştı... içten içe. Ya da belki de yıllar boyunca o kadar kötü muamele gördükten sonra kalbi kırıldı. Bilmiyorum." Sert bir nefes aldı. "Ama o zaman bana barondan bahsetti, ona ve amcama mektuplar göndermemi istedi. Neyse ki Lew Amca hemen Cenevre'ye geldi, çünkü o geldikten iki gün sonra öldü."

"Ah, Morgan," dedi Clara gözyaşlarına boğulmak üzere olan sulu bir sesle. "Hepsi bu kadar değil." Kendini ona bakmaya zorladı.

Devam edin. "Mektupların İngiltere'ye ulaşması ve amcamın gelmesi birkaç hafta sürdü. Bu süre içinde Jean-Paul itip kakacak yeni bir kadın buldu. Ama yine de onu her gün sokaklarda, pazarda görüyordum. Annemi sorma cüretini bile gösterdi. Dilini koparmak istedim."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi yumuşak bir sesle.

"En kötüsü de," diye devam etti, kadının yüzündeki acıma ifadesini görmezden gelerek, "yerel polis tarafından asla cezalandırılmayacağını biliyordum. Bir İngiliz fahişenin dövülmesi ve yankesicisinin bıçaklanması kimin umurunda olurdu ki? Bunu hak ettiğimizi söylerlerdi. Bu yüzden adalet için askeri yetkililere başvurdum ve onlardan adaleti sağlamak için onun anneme ve bana saldırmaktan daha ciddi bir suçtan suçlu bulunmasını sağlamam gerektiğini biliyordum."

"Ne gibi?"

Titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Casusluk. Jean-Paul'u suçlamak için yola çıktım. Onun el yazısıyla sahte mektuplar yazdım, tüm küçük hırsız arkadaşlarıma tanık olmaları için para verdim ve sonra yetkililere Jean-Paul'un İngilizler için casusluk yaptığını söyledim."

"Ne?" dedi, açıkça şok olmuştu.

"Cenevre o zamanlar kargaşa içindeydi. Fransa burayı ilhak etmişti ama hala devrimden kalan sarsıntılar vardı ve kimse kimseye güvenmiyordu. Çok inandırıcı olduğumdan emin oldum." Isırgan bir kahkaha attı. "Ve ne oldu biliyor musunuz? İşe yaradı. Birkaç mektup ve birkaç yalancı tanıkla Jean-Paul birkaç gün içinde vatana ihanetten suçlu bulundu."

"Demek intikamını aldın," diye fısıldadı.

Sesi şiddetlendi. "Hayır. Onu giyotine götürdüklerinde intikamımı aldım. Vatana ihanetin cezası buydu. Ona komplo kurmak için yola çıktığımda da bunu biliyordum." Onu kollarından yakaladı. "İnfazını bizzat izledim. Ve kafasını uçurduklarında ne hissettim biliyor musun Clara? *Sevindim*, sana söylüyorum."

Bu gerçek şimdi bile onu hasta ediyordu. Parmaklarını onun kollarına geçirdi. "O yüzden benim nasıl bir adam olduğumu bildiğini söyleme. *İşte* ben böyle bir . İntikam almak için her türlü dolambaçlı yola başvuracak, yalan söyleyecek, hile yapacak ve birini casuslukla suçlayacak türden. Bunu yaptığımda zerre kadar pişmanlık duymayacak türden."

Adam onu itmeye başladı ama kadın başını ellerinin arasına aldı. "Hiç pişmanlık duymuyor musun? O zaman neden Londra'da yaşamaktan, büyüdüğün yere benzeyen bir yerde kalmaktan bu kadar korkuyorsun?"

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!" diye itiraz etti. "Ben sadece... yapamam..."

"Korkuyorsunuz. Olduğun şeyin toplamının bu olmasından korkuyorsun. Annesinin ölümünün intikamını almak isteyen on üç yaşındaki öfkeli, yaralı bir çocuktan başka bir şey olamayacağından korkuyorsun. Bir şekilde Londra seni tekrar deliğe sürükleyecek ve bir daha asla çıkamayacaksın."

"*Sacrebleu*, Clara, bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Neden bu kadar çok şey görmek zorundaydı? Neden onu hem bu kadar iyi anlamak hem de anlamamak zorundaydı?

"Ama sen o çocuk değilsin Morgan, neyden korkarsan kork. Bir daha asla o çocuk olamazsın. Sen bunu aştin."

"Öyle mi? Bu yüzden mi seni bile kandıracak kadar inandırıcı bir şekilde çit olabiliyorum?"

"Bu senin görevindi ve ben anlıyorum. Yapmayı seçmeyebileceğimiz şeyleri görev için yaparız. Yaptığın işte iyi olmaktan utanma. Keşke Spitalfields'in ruhu için savaşan daha fazla Morgan Blakely olsaydı."

"Kimsenin ruhu için savaşmıyorum, lanet olsun! Buradan kaçmak için savaşıyorum-"

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Çok iyi biliyorsun ki Lord Ravenswood senin bir gemiye sahip olman için elinden geleni yapardı. Sana saygı ve hayranlık duyduğunu ben bile söyleyebilirim. Hayır, sen bunu yaptın çünkü doğru olan buydu."

"Sanki doğru olan bu olduğu için bir adama casusluk iftirası mı attım?" diye homurdandı.

"Bu şartlar altında yapabileceğinizi düşündüğünüz tek şekilde davrandınız.
-"

"Yani intikam almak için yalan söylemenin ve hile yapmanın kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsunuz. Öyle mi? çocuklarınıza ne söylediniz?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama benim çocuklarımla başka çareleri var, senin yok." Bir sevgilinin tüm şefkatiyle yanaklarını okşadı. "Eğer annenin dövülmesini izleseydin ve sonra adamın bunu bir başkasına tekrar yapmasını engellemeye çalışmasaydın, senin doğaya aykırı olduğunu düşünürdüm."

"Bunu o nedenle yapmadım-"

"Görmedin mi? Onu başka bir kadınla gördün. Hiç pişmanlık duymadığını gördün. İçkinin kölesi olduğunu ve bunu tekrar yapacağını biliyordun. Bu yüzden onu durdurdunuz. Belki doğru yol bu değildi ama Cenevre'deki yabancı bir çocuğun bildiği tek yol buydu."

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve onları acımasızca bastırdı. Tanrım, onu umutlandırmıştı. Bu onun için hiç adil değildi, lanet olsun.

Onu iterek bankta oturmaya gitti, bir an daha yanında durursa hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşeceğinden emindi. "Sen devam et

Beni bu asil imgeye sığdırmaya çalışıyorsun ama aslında içimde olduğum şey bu değil." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bilmiyorsun-"

"İçinde ne olduğunu düşündüğün önemli değil, Morgan." Onun yanına oturmak için acele etti. "Sonuçta, bir adamın karakterini gösteren şey ne yaptığı, nasıl davrandığıdır. Ve ben senin asilce davranmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmedim."

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve ruhunun en karanlık sırlarını bilmesine rağmen onu bu kadar şiddetle savunmasına şaşırdı. "Ben bile kendimden emin değilken, karakterimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Elimde değil," dedi sesi titreyerek. Gözlerini banka indirdi, tatlı yüz hatlarında çalkantı görünüyordu. "Seni seviyorum. Ve birini sevmek ona inanmak demektir."

Onu seviyor muydu? Ne olduğunu bilmesine rağmen mi? Engel olamadan şiddetli bir sevinç onu ele geçirdi. Onu çenesinden yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı ama berrak mavi gözlerinde aldatmaya dair hiçbir ipucu yoktu. "Eğer ciddi değilseniz Tanrı yardımcınız olsun, *ma belle ange*."

"Tabii ki ciddiyim, seni koca aptal." Ona sulu bir gülümseme attı. "Bensiz uzaklara yelken açmanı izleme düşüncesi bana neden bu kadar eziyet ediyor sanıyorsun?"

O anda, onu asla geride bırakamayacağını biliyordu. "O zaman benimle gel," diye fısıldadı. "Benimle denize açıl. Kaptanın karısı ol."

"İstediğin bu değil-"

"Seviyorum." Elini çenesi boyunca kaydırды, okşadı, okşadı. "Seni yanımda istiyorum, Clara. Bu üç gün bana bir şey gösterdiyse, o da sensiz olmaya dayanamadığımdır."

Gözleri sıkıntılı bakıyordu. "Peki ya çocuklarım ne olacak? Onların bana ihtiyacı var-"

"Sana ihtiyacım var," diye karşı çıktı. "Bencilce olduğunu biliyorum, adil olmadığını da biliyorum ama sana en az onlar kadar ihtiyacım var." Buna aşk demeye cesaret edemedi, çünkü onu sevmesine izin verirse ve o yine de onu reddederse, hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Bunun yerine onu öpmek için başını öne eğdi, onun da kendisine en az kendisi kadar ihtiyacı olduğuna dair bir işaret aradı.

Ağzı yumuşak ve istekliydi, ama içinde hayal kırıklığıyla ulumasına neden olan bir mesafe hissedebiliyordu. Bunun devam etmesine izin vermeyecekti.

"Benimle gel, tek istediğim bu. Benimle evlen ve benimle denize açıl. Teyzen evi yönetebilir. Ya da başka biri... Kim olduğunu bilmiyorum. Bırak başkası dünyayı bir süreliğine kurtarsın."

değiş." Onu kucağına çekerek kollarını sıkıca sardı. "Onun yerine beni kurtar..."

Sonra ona reddetme şansı vermedi. Ağzını onunkine mühürledi, aralarındaki bağı, evlilikle güçlendirmek istediği bağı ona hatırlatmaya kararlıydı. Onu bunun dışında nasıl ikna edeceğini bilmiyordu - onu tutmak, ona dokunmak, aralarında sıçrayan kaçınılmaz ateşi canlandırmak. Ona ihtiyacı olduğunu gösterebilirse, en azından bunun için...

Bir elini elbisesinin altından geçirip kalçalarının arasına sokarken diğer elini de göğsünün sıcak satenini okşamak için korsajının içine kaydırды.

Ağzını açtı, gözleri şokla irileşmişti. "Morgan, bunu yapmamalıyız."
_"

"Sana ihtiyacım var meleşim." Yanağından titreyen yanağına doğru bir yol öptü.

Boğaz. "Ve senin de bana ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor. Beni sevdiğini söylüyorsun ama o çocuklarını daha çok seviyorsun."

"Bu doğru değil." Nefesi hırıltılıydı, nabızı ağzının altında delice atıyordu. "Sadece onların kimsesi yok, senin ise-"

"Sen yoksan ben de yokum." Clara nefesini tutup elinin içine girene kadar meme ucuyla oynadı. "Beni de en az onlar kadar sevdiğini göster Clara. Bana ihtiyacın olduğunu göster."

Kendini onun sıcacık bedeninde kaybetme dürtüsü o kadar baskın geldi ki, reddederse paramparça olacağını düşündü. Ama kadın reddetmedi. Başını ellerinin arasına aldı ve sanki gözlerinde bir şey arıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı.

Sonra acı dolu bir iç çekişle adamın başını daha da yaklaştırarak dudaklarını kendisiyle buluşturdu. Bacakları adamın parmaklarının darbeleri için ayrıldığında, adam ölebilirdi. Ne söylerse söylesin, kadın onundu. Ona aitti ve her zaman öyle kalmasını sağlayacaktı.

Çılgınlığa varan vahşi bir ihtiyaçla onu öptü ve okşadı, onun istekli tepkisinden keyif aldı. Parmaklarını çekmecesinin içine sokup buklelerini karıştırdı, onun zevkinin merkezini aradı, onun üzerinde biraz gücü olduğunu, bu sürekli açlık tarafından tüketilen tek kişinin kendisi olmadığını, onun da kendisini istediğini kanıtlama ihtiyacı duydu.

Ve onu ıslak ve sıcak bulduğunda, sıcak, ipeksi etini okşadı, ta ki kadın inleyip elinin altında kıvrana ve başını sıkıca kavrayana kadar. Korsesinin kenarını dişleriyle aşağı çekti ve ağzını meme ucunun üzerine kapattı, ona olan ihtiyacından patlayacağını düşünene kadar onu her iki cepheden de memnun etti.

Özellikle de elini aşağı indirip pantolonunun üzerinden ereksiyonunun uzunluğunu okşadığında. Adam inledi ve kendini onun eline bastırdı. "Beni içine al meleğim," diye mırıldandı daha fazla dayanamadığında. "I senin içinde olmak istiyorum..."

Başını geriye çekti. Yüzü kızarmış, saç tutamları nemli alnına yapışmıştı. "Burada mı?"

"Evet, burada. Benimle seviş, *tatlım*...burada...şimdi..." Elini bacaklarının arasından çekip donunun düğmelerini açtı, sonra da kalçalarının üzerinden geçirip ayak bileklerine kadar indirdi. "Bir saniye ayağa kalk."

Kızarmasına ve kokulu çardaklarının girişine kaçamak bakışlar atmasına rağmen, adamın istediğini yaptı. Hızla pantolonunun ve donunun düğmelerini çözdü ve dizlerine kadar indirdi. Sonra onu kendine doğru çekti.

"Ya biri gelirse?" diye fısıldadı adam eteklerini kaldırıp bacaklarını ayırırken ve onu kucağına oturtmak için aşağı çekerken.

"Umarım yaparlar. O zaman tehlikede olacaksın ve ne olursa olsun benimle evlenmek zorunda kalacaksın." Onu kucağından daha da yukarı çekti. "Bankta diz çök," diye emretti ve kadın iki eliyle adamın omuzlarına tutunarak diz çöktü.

Şişmiş sikinin ucu kızın buklelerini sıyırdı ve ağzı kurudu. "Şimdi beni içine al meleğim. Ben çıldırmadan önce."

Ve sanki onunla sevişmek için doğmuş gibi, kendini onun üzerine bıraktı, yavaşça aşağı kayarak onu sıcaklığıyla sardı. Etekleri adamın kalçalarına fısıldıyor, bir meleğin beyaz kanatları adamın çıplak tenini okşuyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye öyle nazlı fısıldadı ki, adamın bakışları ona yöneldi. Yanakları kıpkırmızı olmasına rağmen dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Kız onun üzerinde deneysel bir şekilde kıpırdandı ve adam tam orada patlayacağını düşündü. "Seviyor musun?"

Ellerini onun beline kenetledi. "Bundan daha iyisi olursa, meleğim... beni kilitlemek zorunda kalacaklar... çıldırmış bir deli olacağım."

Esrarengiz bir içgüdüyle dizlerinin üzerine kalktı ve onun üzerine çökerek boğazından boğuk bir çığlık kopardı. "Sana yapmam gereken de bu Morgan. Seni bir yere kilitlemeliyim, böylece beni asla terk edemezsin."

"Her gece yatağımı paylaşacak mısın?" diye fısıldadı göğsüne , sonra ağzı açık öpücükler kondurdu zarif, gergin tene, meme ucunu aradı, dişleriyle çekiştirdi kadın üzerinde aşağı yukarı sallanmaya başlarken.

"Her gece... her gün... ve eğer reddedersen seni yatağa bağlayacağım..."

"O zaman beni kilitle," diye cevap verdi, onu karşılamak için ayağa kalkarak. "Düşünemiyorum

Seninle yatağa bağlı olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Parmakları adamın omuzlarını acıyla kavradı. "Maceralara yelken açmak dışında."

Kadının sesindeki acıyı duydu, tüm zevklerine karışan acıyı hissetti. "Onlara seninle sahip olmak istiyorum," diye karşı çıktı.

"Kaçmak istiyorsun." Kadın başını geriye attı, adamın üzerine tekrar tekrar inerken hareketleri vahşileşti, onu nefessiz bırakana kadar ereksiyonunu sıktı.

"Seninle," diye yemin etti. "Sadece seninle." "Lanet olsun sana Morgan... Ruhumu istiyorsun."

"Evet!" Onu şiddetle kendine doğru çekti. "Ruhunu istiyorum." Kalçalarını iterek onu hareketlerini hızlandırmaya teşvik etti ve o da yaptı. "Vücudunu istiyorum." Başını onun göğsüne yasladı ve kendi kalbinin çılgınca atışıyla eşleşen kalbinin atışından keyif aldı. "Kalbini istiyorum." Kendisini yutacağını düşünene kadar defalarca onun sıcaklığının içine gömüldü. "Hepsini istiyorum."

"Ama karşılığında ne alacağım?"

"Her şeyi. Seni tutmak için ne gerekiyorsa."

Sonra patlamanın geldiğini hissetti, içinden nabız gibi atıyordu. Tohumunu onun tatlı saten sıcaklığına dökerken bir çılgınlıkla ona doğru gerildi. Onu sıkıca kavrayan kadın etrafında sarsıldı, kurtuluşunun mantrası olan adını tekrar tekrar söylerken ondan kurtuluşunun son parçasını sıktı.

Zaman kısa bir süreliğine , hanımeli ve birleşmelerinin keskin kokularıyla kokulandı. Ama bu uzun sürmedi. Yavaşça onun kucağına çöktü, gevşemiş ve bitkin düşmüştü, başını onun omzuna yaslarken yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Onları görünce telaşlandı. "Neyin var?" Başını eğerek kızın alnından öptü ve başparmağıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Ah, Morgan, seninle evlenmek istiyorum," dedi burnunu çekerek. "Gerçekten istiyorum. Ve eğer birlikte olmamızın tek yolunun seninle denize açılmak olduğunu düşünseydim, o zaman bunu yapardım. Seni o kadar çok seviyorum." Yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Ama sen kim olduğunla yüzleşip kabullenene kadar, ben sana asla yetmeyeceğim. Ben her zaman her yerde deva bir ilaç olacağım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi boğuk bir sesle, ona o kadar tatlı bir şekilde teslim olduktan sonra bunu söylediğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Onun yanağını okşadı. "Geçmişini düşünmemek için kendini tehlikeye atıyorsun. Ama bu sonsuza kadar işe yaramayacak. İyi yanlarınla birlikte kötü yanlarını da kabul edene kadar, olduğun şeyle hep savaşacaksın. Ve ne kadar çok savaşırırsanız, size bir zamanlar ne olduğunuzu hatırlatan herkese o kadar çok kızarsınız. Benim gibi, çocuklarımla birlikte."

Sert bir nefes çekti. "Benimle evlenmeyip burada kalmanın gerçek nedeni bu, değil mi? Çünkü çocuklarımı her gördüğünde ne olduğunu hatırlıyorsun ve bu seni öfkeliyor. Ama olduğun şey seni sen yaptı ve ben her şeyini seviyorum."

"Sadece benim için Evinden vazgeçecek kadar değil," diye hırladı.

"Vazgeçmenin seni tatmin etmeyeceğini bilecek kadar. Kim olduğunla barışana kadar hiçbir şey seni tatmin etmeyecek." Gözleri kaybolmuş ve pişman görünüyordu. "Yani hayır, sırf içindeki iyiyle olduğu kadar kötüyle de yüzleşmekten korkuyorsun diye çocuklarımı terk etmeyeceğim. Ve seninle kaçmayacağım ve benden nefret etmeni izlemeyeceğim çünkü seni olduğun gibi, kendinden saklamak istediğin gibi görüyorum."

Öfke içinde patladı. Kadının haklı olabileceği gerçeği öfkelerini daha da arttırdı. Onu kucağından kaldırıp bankın üzerine koydu, sonra da ayağa kalkıp donunu ve pantolonunu çekti. "Bu sadece bana istediğinizi yaptırmaya, nefret ettiğim bir şehirde kalmamı sağlamaya çalışmanızın bahanesi-"

"Nefret ettiğin şey şehir değil," diye fısıldadı kendi çekmecelerini çekip bağlarken. "Şehrin sana kendin hakkında hatırlattığı şey."

Ona doğru döndü, korkunç acıyı tutan öfkesine sarıldı. "Neye istersen inan. Ama gerçek şu ki, şartlarını yerine getirmediğim sürece beni istemiyorsun. Benim de kendi şartlarım var. Onları karşılayamazsan, seninle dans edecek başka bir adam bulabilirsin, çünkü ne dersin de, kendimi bu lanet şehre hapsetmeye niyetim yok."

Ona sırtını dönerek, çardak girişine doğru kararlı adımlarla yürüdü.

"Morgan?"

"Ne?" diye sormak için durakladı.

"Etrafınızda gördüğünüz tek şey parmaklıklarsa, bir gemi bile hapishaneye dönüşebilir."

Ona bir yanıt vermedi, sadece asılı hanımellerinin arasından geçip havaya doğru ilerledi.

Ama o büyümüş ormanın içinden diğerlerinin yanına dönerken, sözleri kabul edilmek için haykırıyordu. Çünkü ona inkar etse de, parmaklıkların etrafını sardığını uzun zamandır biliyordu. Ve eğer yakında bu konuda bir şey yapmazsa, asla özgür kalamayabilirdi.

Bölüm 22

Buradan öğrenebiliriz ki,
düşüncesiz bir yolculukla
Kadeh ve dudak arasında
garip kazalar olur.

Küçük Güzel Bir Cep Kitabı, *John Newbery*

O günün ilerleyen saatlerinde, gece çöktükten ve Clara'yı ailesiyle birlikte Templemore'daki evinde bıraktıktan çok sonra, Morgan giderek artan bir huzursuzlukla dükkânında volta atıyordu. Aklını yapması gereken şeye verememesi yeterince kötüydü. Şimdi de *bunun* olması gerekiyordu.

"Bir terslik var," dedi Jack Seward'a saatine bakarken. Saat neredeyse dokuzdu ve Hayalet sekizde dükkâna buluşacakları yeri haber vereceğine söz vermişti. Kimse gelmemişti. Jack'le birlikte bir saatten fazla bir süredir ön odada bekliyorlardı.

"Belki de sadece geç kalmıştır." Jack parmaklarını biberli ve tuzlu saçlarının arasından geçirdi. "Yerini ayarlamak onun için beklediğinden daha zor olmuş olabilir."

"Bundan şüpheliyim. Bu adam karşılaşmalarının her ayrıntısını planlayan biri.

Geç kalmadı. Bir şey onu korkutmuş."

Ravenswood kapıdan, "Korkarım haklısın," diye yorum yaptı. Morgan etrafında döndü. "Lanet , Ravenswood, eğer , kesinlikle işe yarayacaksın." Ravenswood, adamlarıyla birlikte cadde boyunca gizli pozisyonlarda nöbet tutmak için uygun bir şekilde giyinmiş olsa da, yine de tanınabilirdi.

Ancak adam bu konuda endişeli görünmüyordu. "Küçük bir sorunumuz var."

Morgan Jack'le bakıştı. "Ne demek istiyorsun?" " Merrington'un balosunda hakkında sana anlattığım adamı hatırlıyor musun? Hornbuckle'ın subayı Bay Fitch?" "Ne olmuş ona?"

Ravenswood gergin bir şekilde kravatını çekiştirdi. "Hatırlarsanız, Hornbuckle'a adamın sizi araştırmasında bir sakınca olmadığını söylememi istemiştiniz. Ben de sizi onun gayretli olduğu konusunda uyar mıştım."

"Oh, hayır, demek istemiyorsun-" diye başladı Morgan.

"Ne yazık ki evet. Adamlarım ve ben yerimizi aldıktan kısa bir süre sonra dükkâna göz kulak olmak için ortaya çıktı. Bir süreliğine yerleştiğini fark ettiğimde gitmesini istedim ama sanırım o zaman çok geçti. Specter muhtemelen onu etrafta dolanırken gördü ve bir polis memuru tarafından görölme riskini almak istemedi. Avımızın çoktan gittiğini söyleyebilirim."

"*Sacrebleu!*" Morgan patladı. Bütün bunlar bir hiç içindi!

Bu gece bu işi bitirmek istemişti. Bu oyunu oynamaktan, dükkânda gizlenmekten yorulmuştu. Ona sahip olamadığı halde Clara'dan yarım blok ötede olmaktan bıkmıştı. Ve şimdi onun kendisiyle evlenmeyeceğinden emin olduğuna göre, aralarına biraz mesafe koymaya daha da hevesliydi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Ravenswood sordu.

"Fazla seçeneğimiz yok. Daha sonra tekrar denemek zorunda kalacağız." Morgan Seward'a bir bakış attı. "Üzgünüm Jack, ama ben her şeyi yeniden ayarlayana kadar birkaç gün daha kasabada kalman gerekecek. Neyse ki peşimde bir polis memurunun olması en azından Hayalet'i söylediğim kişi olduğuma ikna edecektir. Ama başka bir buluşma ayarlayabilmem için kötü adamın bana yaklaşmasını beklemem gerekecek-"

"Sorun değil," diye cevap verdi Seward. "Londra'da kalmak benim için sorun değil, yeter ki parasını arkadaşın ödesin." Sırıttı. "Burada Hastings'dekinden çok daha fazla turta var, bunu söyleyebilirim."

Morgan bir gine çıkarıp Seward'a verdi. "O zaman git kendine bir tane bul. Birileri bu geceden bir şeyler çıkarabilir."

"Teşekkürler, dostum!" Seward göz kırpıp başını sallayarak gineyi cebine attı ve oradan ayrıldı.

O gittikten sonra Ravenswood tezgâha yaslandı. "Hornbuckle'a Fitch'i geri çağırmasını söylememi ister misin?"

"Bilmiyorum. Bakalım başımıza bela olacak mı?"

"Balodan beri buralarda çok takılıyor mu?"

"Fark ettiğim kadarıyla hayır. Ama iyi biri olsaydı fark etmezdim, değil mi?"

Ravenswood tezgahdan uzaklaştı. "Ben gideyim o zaman. Tabii baldızının Templemore'lara davetinin, senin için

akşam yemeği hala duruyor."

Juliet, görünüşe göre güzel günlerini bitirmek istemediğinden, Ravenswood ve Clara'yı akşam yemeğine davet etmişti. Morgan ve Ravenswood başka bir nişanla ilgili uyduruk bir bahane uydurup ağlayarak gitmiş olsalar da Clara kabul etmişti. Clara muhtemelen şimdi bile oradaydı.

"Eminim öyledir," diye homurdandı Morgan. "Anlayamadığım bir nedenden ötürü Juliet senden hoşlanıyor. Ya öyle ya da beni Londra'da kalmaya ikna etmek için seni kullanmayı umuyor."

Ravenswood ince ince gülümsedi. "Belki de senin üzerinde ne kadar az etkim olduğunu açıklamalısın."

"Bu öğleden sonra gayet iyi açıkladın." Ravenswood'un sözleri Clara'yı kaçmaya zorladığında. Ve onu Morgan'ı hâlâ kalbinden yaralayan bir karar vermeye kıskırtmıştı.

Ravenswood, "Sormamın sakıncası yoksa," dedi, "bu öğleden sonra Leydi Clara ile aranızda ne oldu? İkiniz de yaklaşık bir saat boyunca ortadan kayboldunuz ve tekrar ortaya çıktığınızda belli ki artık konuşmuyordunuz."

"Ona 'medeni' olmadığımı söyleyen sendin," diye tersledi, "bu yüzden eminim ne çoktan karar vermişsinizdir. Ne de olsa hiçbir şey bir bayanı medeni olmayan bir erkeğin ona yaklaşmaya cüret etmesinden daha fazla kızdıramaz."

Ravenswood ona sakince baktı. "Bunu açıkça düşündüğün şekilde söylemek istemedim. Sadece kalbini kaybetmemesi için onu uyarmak istedim, çünkü bir kadınla kalıcı bir ilişkiye ilgi duymadığını biliyorum."

Morgan acı bir ifadeyle, "O halde uyarılarınızın başarılı olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir," dedi. "Kalbini çok iyi korumuş."

"İstediğın bu değil miydi?"

"İstedim-" Bir lanetle sözünü kesti ve mum ışığıyla aydınlatılmış kendi görüntüsünü yansıtan siyah pencereye baktı. Ravenswood şimdiye kadar sahip olduğu en yakın arkadaşındı. En azından Morgan'ın hayal kırıklığını anlayabilir, Clara'nın ondan çok şey istediğini kabul edebilirdi. Ve şu anda, sempatik bir kulağa ihtiyacı vardı. "Ona evlenme teklif ettim. Reddetti."

"Anlıyorum." Ravenswood uzun bir süre sessiz kaldı. "Aslında bu beni şaşırttı. Senden bahsedişine, sana bakışına bakılırsa, böyle bir teklifi hoş karşılayacağını düşünmüştüm."

"Burada yaşamayı kabul etseydim belki de ederdi. Ama kabul etmiyorum ve onun da benimle denize açılmak gibi bir arzusu yok. Ne de ben tek başıma denize açılırken aylarca oturmak gibi bir arzusu var."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Dürüst olmak gerekirse, onu denize götürmeyi nasıl düşünebildiniz?"

Morgan iç çekti. "Biliyorum, , lanet olası Evi onu geride bırakmayı düşünemeyeceği kadar değerli."

"Bu doğru, ama bunu düşünmüyordum." Ravenswood kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben seni gemide bir eşle birlikte düşünüyordum. Daha az tehlikeli görevleri almaktan memnun olsaydın bir şey olurdu, ama yapmayacağını biliyorsun. Onu her fırsatta tehlikeye atmış olursun ve bu da senin dikkatini dağıtır."

Morgan bunları hiç düşünmemişti. Pratik sorunları düşünemeyecek kadar onun yanında olmasına odaklanmıştı. "Kaptanlar eşlerini her zaman yanlarında getirirler," diye söze başladı.

"Leydi Clara gibi eşler değil. Ortalama bir kaptan eşini gördünüz; her şeyini kocasının varlığına borçludur. Çok az eşyayla yaşamak, aylarca ailesinden ayrı kalmak, her türlü ilgi için kocasına bağımlı olmak, başka bir kadının yardımı olmadan çocuk doğurmak zorunda. Bu hem kadın *hem* de koca için zor bir hayat. Sizce neden bu kadar çok kaptan evlendiğinde donanmadan emekli oluyor?"

Ravenswood haklıydı ve Morgan birdenbire Clara'ya duyduğu öfkeden utandığını hissetti. Ravenswood'un bahsettiği bütün pratik meseleleri düşünemeyecek kadar zeki bir kadındı. Ravenswood'un ondan her şeyden vazgeçmesini istediğini, ailesinden, hayatının işinden, bağımsızlığından vazgeçmesini istediğini, o düşünmemiş olsa bile, muhtemelen fark etmişti. Ve bunların hepsi ona sadece sıcak bir yatak vaat edebilecek bir adam içindi.

Birlikte olabilmemizin tek yolunun seninle denize açılmak olduğunu düşünseydim, bunu yapardım. Seni o kadar çok seviyorum.

İnatçılığına duyduğu öfke yüzünden ona inanmamıştı. Ama şimdi merak etmek zorundaydı. Onun için her şeyden vazgeçmeye gerçekten istekli olabilir miydi? Ve karşılığında sadece onun da aynısını yapmasını isteyebilir miydi? Onu sadece kendisi için istediğini, acı dolu anılarını unutturmak için değil, onu tatmin etmek için istediğini gösterebilir miydi?

Nedense bunu bilmek birdenbire çok önemli göründü. Çünkü onun için bu kadar çok şeyden vazgeçebiliyorsa, belki o da ona istediğini vermenin bir yolunu bulabilirdi.

Ya bu olacaktı ya da onsuz bir hayatla yüzleşecekti. Ve bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Neden gidip Juliet'in bizim için akşam yemeği hazırlayıp hazırlamadığına bakmıyoruz?" Morgan Ravenswood'a söyledi. "Açlıktan ölüyorum."

Ama istediği yemek bu değildi. Ve yarına kadar bekleyip, istediği şeyin, *kimin* ondan vazgeçmiş olabileceği riskini göze almayacaktı.

"Sence bu gece nereye gidiyorlardı?" Leydi Juliet tatlılarını bitirirken Clara'ya sordu. "Morgan ve Lord Ravenswood planları konusunda çok gizemliydim."

Clara kaşlarını çatı. Hiç kuşkusuz Morgan ondan kaçmak için önceden verilmiş bir söz olduğunu iddia etmiş ve lord hazretlerini de ikna etmişti. Ama bunu Leydi Juliet'e söyleyemezdi. "Bilmiyorum. Yüzbaşı Blakely bana hiç sır vermez."

"Beni endişelendiren de bu," diye araya girdi Lord Templemore. "Morgan ne zaman sessiz kalsa, bu genellikle bir şeylerin peşinde olduğu anlamına gelir. Ve bu her neyse arkasında genellikle Ravenswood vardır."

Clara Morgan için yalan söylemeye başladı, sonra durdu. Neden yalan söylesin ki? Ailesinin gerçek yüzünü öğrenmesine izin vermeyen, onlara neden sürekli kendini tehlikeye attığını, neden onları terk etmeyi seçtiğini söylemeyen oydu. Onun için mazeret üretmeyi reddediyordu. Eğer bahane üretilmesini istiyorsa, o zaman burada kalıp kendisi üretebilirdi.

Ama hayır, o kaçmayı tercih ederdi. Onu sevenlerden. Geçmişinden. Hayatında nefret ettiği her şeyden. Onunla kaçmayacaktı.

Gözleri yaşlarla doldu ve onları acımasızca susturdu. Adamın canı cehenneme, onun için ağlamayacaktı. Sırf çok acı çektiği için, ona ihtiyacı olduğunu iddia ettiği için...

Beni sevdiğini söylüyorsun ama çocuklarını daha çok seviyorsun.

Bu doğru değildi. Doğru değildi! Sebeplerinin Yuvayla ve çocuklarına karşı hissettiği görevle hiçbir ilgisi yoktu.

Bırakın da değişiklik olsun diye dünyayı başkası kurtarsın.

Tamam, belki de dünyayı ya da en azından yankesicilerini de içeren küçük bir parçasını kurtarmak zorunda hissediyordu. Ama bu iyi bir şeydi, değil mi? Sırf Londra'da yaşamakla başa çıkamadığı için ona durması gerektiğini kim söyleyebilirdi ki?

Onun yerine beni kurtar.

Sorun da buydu zaten; onu kurtarmayı umutsuzca istiyordu. Böylesine korkunç gerçeklerle mücadele ederken onu kendi imajına uydurmaya çalışarak haksızlık mı ediyordu?

Annesiyle ilgili anlattıklarını hatırlayınca boğazı düğümlendi. Yüce Tanrım, bunca yıl bununla nasıl yaşamış ve delirmemişti? Hiçbir şey yapamazken annesinin dövülmesini izlemek...

Ürperdi. Belki de çok şey istemişti. Belki de her gün anılarıyla yüzleşmesi gerektiğinde burada asla yaşayamayacaktı. Ama eğer yapamazsa, ondan sonsuza dek vazgeçmeye hazır mıydı?

"Hanımefendi?" diye bir ses geldi kapı aralığından.

kaldırdıklarında taş suratlı uşağın kendilerini beklediğini gördüler.

"Evet, ne var?" Leydi Juliet sordu.

"Burada Leydi Clara'yı görmek isteyen bir 'kişi' var." Söz konusu "kişi" hakkında ne düşündüğü açıktı. "Bayan Perkins olduğunu iddia ediyor. Hanımefendileriyle acilen konuşması gerektiğini söylüyor. Onu göndermeye çalıştım ama-"

"Onu göreceğim." Clara sandalyesinden kalktı. Morgan'ın ailesinin ilgisinden kaçtığı için rahatlamış olsa da, ev sahiplerine özür dileyen bir bakış fırlattı. Onların akşam yemeği davetini asla kabul etmemeliydi. "Bu Lucy, oğullarımdan ikisinin kız kardeşi. Beni bulmak için neden bu kadar zahmete girdiğini gerçekten öğrenmeliyim."

"Elbette," dedi Leydi Juliet nazikçe. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bize haber verin."

Lucy'nin Templemore konağında aniden ortaya çıkmasının kendisini telaşlandırmasına izin vermemeye çalışan Clara, uşağı fuayeye kadar takip etti. Lucy mermer zeminde volta atıyordu, genç yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Clara'nın yaklaştığını görmek için başını kaldırdığında, "Tanrı'ya şükür!" diye haykırdı. "Ona yardım etmelisiniz leydim. Johnny'ye yardım etmelisiniz."

Clara'nın kalbi sıkıştı. "Şimdi ne yaptı?"

"Yaptığı şey bu değil. Gerçekten değil." Uşağa kötü bir bakış fırlatarak Clara'yı kenara çekti. "Geçen gün bana Rodney hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Kardeşlerimi kabul edecek bir adamla nasıl daha iyi olacağımı?"

Clara başını salladı.

"Haklı olduğuna karar verdim ve bu sabah Rodney'e Samuel'le evleneceğimi söyledim." Başını üzüntüyle salladı. "Bunu hiç iyi karşılamadı ve ben... yani, bana söylediklerinin bir kısmını ona anlattım." Lucy gözlerini silmeye başladı. "Gördüğünüz gibi bu onu çok kızdırdı, ama sonra

Sakinleřti ve ben de her řeyin yolunda olduđunu dűřűndűm. Ta ki bu gece o-"
Kűcűk bir hıçkırıkla sűzűnű kestide.

"Evet?"

"Johnny'yi tutukladı!"

"Ne?" Clara patladı. "Bunu yapamaz! Doğruca hapishaneye gider ve
çocuğun serbest bırakılmasını talep ederim!"

"Johnny henűz hapishanede deđil, Tanrı'ya řűkűr. Ama Rodney kısa bir
sűre űnce çocuđu götürmek için meyhaneye geldiđinde, Johnny'yi evine
götűrecekini ve seni getirdikten sonra onunla orada buluřacađımı sűyledi."

"Ben mi? Ama neden?"

"Beni ve onu ayıran kişi sen olduğu için seninle konuşmak istediğini
sűylűyor. Eđer gelip onunla konuřursan Johnny'nin gitmesine izin verecekini
sűylűyor."

"Benimle konuşarak ne elde etmeyi umuyor?"

"Bilmiyorum." Kaşları endişeyle çatıldı. "Sanırım en başta bunu
yapmamı tavsiye eden sen olduğu için beni ondan ayrılmaktan
vazgeçirebilecekini dűřűnűyor." Clara űzgűn görünűnce Lucy aceleyle ekledi
"Umursadıđımdan deđil. Sen haklıydın. Ama Rodney bunu bűyle görműyor.
Her neyse, ona gelip gelmeyecekini soracađımı sűyledim."

Yűce Tanrım, ne karmařa ama. Clara her řeye burnunu soktuđu için bunu
hak ettiđini dűřűnűyordu. Morgan haklıydı; dűnyayı kurtarmaya çalışmıřtı ve
bazen bu onu cezalandırmak için geri dűnűyordu.

"Eğer gitmek istemiyorsan," diye devam etti Lucy, "anlarım. Kendimi
yanlış adama kaptırmam senin suçun değil. Sadece Johnny
_."

"Elbette gelecekim. Bay Fitch'in çocuđu bu kadar kűtű kullanmasına izin
vermeyecekim.

Hemen geliyorum."

Lucy'nin rahatladıđı belliydi. "Oh, teřekkűr ederim, leydim! At arabası
hemen dışarıda bekliyor."

"Gűzel." Clara bu sabah gelir gelmez arabasını eve göndermiřti, çünkü
Templemore'lar onun daha sonra eve dűnmesiyle ilgileneceklerini
sűylemiřlerdi. "Ben ev sahipleriimden űzűr dilerken burada bekleyin. Hemen
geliorum."

Yemek odasına dűndűđűnde, neden çağrıldıđını műmkűn olduđuunca kısa
bir řekilde ačíkladı.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Leydi Juliet sordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Eminim Bay Fitch mantıklı bir adamdır ve kendisine mantıklı bir şekilde anlatıldığında durumu kabul edecektir." Ya da en azından öyle olmasını umuyordu. Kalbi kırık bir polis memuruyla tartışmaya girmekten hoşlanmıyordu.

Birkaç dakika sonra Lucy ile birlikte adamın evine doğru yola çıkmışlardı.

"Samuel tüm bunlar hakkında ne diyor?" Clara sordu.

Lucy kaşlarını çatı. "En tuhaf şey de bu. Onu bulamıyorum. Bu gece seni aramak için Stanbourne Hall'a gittiğimde orada olacağını düşünmüştüm ama yoktu. Seni nerede bulacağımı söylediler ama seninle olmadığını söylediler. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Gerçi senin onun nereye gittiğini bilebileceğini söylediler."

Clara başını salladı. "Bu sabah beni Ev'de bıraktığından beri onu görmedim. Belki de senin düğünün için planlar yapıyordur."

Lucy utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. "Sanırım. Bana dördümüzün yaşayabileceği kadar büyük, kiralayabileceğimiz küçük yer aradığını söylemişti."

"Onu , değil mi?"

Lucy başını salladı. "Rodney'nin büyük evini ve tüm güzel şeylerinden vazgeçtiğimi düşünmek bile hissettiklerimi değiştirmiyor. Samuel'in beni terk edeceğini düşünseydim asla Rodney'le birlikte olmazdım."

Clara'ya acı dolu bir bakış atmak için sözünü kesti. "Gençken Sam'e karşı zaafım vardı. Hırsızlık yapmaya başlayana kadar. Johnny de yankesiciliğe başlayınca Sam'i kalbime almaya cesaret edemedim. Sam kendini ıslah ettikten sonra bile, tekrar o işe dönüp çocukları da yanına almasından korktum. Ama sonra senin için ne kadar sıkı çalıştığını gördüm ve Johnny bana yaptığı her anlattı." Kızardı. "Ve meyhanedeki o geceden beri o kadar tatlı ki.... Her neyse, Samuel doğru olanı yapmaya devam edeceğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum."

Clara onun elini okşadı. "Ben de ona inanıyorum. O özünde iyi bir adam, biliyorsun."

"Evet leydim, biliyorum."

Petticoat Lane'den sadece birkaç sokak ötede, Grave Lane'deki Bay Fitch'in evine varıncaya kadar sessizlik içinde oturdular. Lucy'nin anlattıklarına rağmen, Clara evi bu kadar etkileyici bulduğuna şaşırmişti. Rafine olduğu kadar pahalı da görünmüyordu. Bay Fitch'in evini bu kadar

iyi bir zevki vardı. Yine de bu, Lucy'nin onun ilgisinden neden gözlerinin kamaştığını açıklayabilirdi.

At arabası durur durmaz Bay Fitch kapıyı açtı, sıkıntılı ve dalgın görünüyordu. Arabaya beklemesini söyledi, sonra onları salona götürdü, Johnny ateşin önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu ve iri yarı bir uşak tarafından korunuyordu.

Bay Fitch hizmetçiyi kovduktan sonra salonun kapısını kapattı. "Gelmeniz büyük incelik, Leydi Clara," dedi polis bürosunda kullandığı o kibirli tavırla.

Clara ona araştıran bir bakış attı. "Bu konuda başka bir seçenek göremedim. Suçlularımdan birini himayenize aldınız ve anladığım kadarıyla bunun için hiçbir nedeniniz yok. Bu yüzden Johnny'yi derhal serbest bırakmanızı talep ediyorum. Onun Lucy ile aranızdaki hiçbir sorunla ilgisi yok."

"Bu doğru." Johnny'ye doğru ilerleyerek çocuğu kolundan tuttu ve ayağa kalkmasını sağladı. "Şimdi kız kardeşinle birlikte eve git, evlat. Leydi Clara ile yalnız konuşmak istiyorum."

Clara ona bön bön baktı. Bu beklediğinden daha kolay olmuştu.

Olayların bu kadar hızlı gelişmesi karşısında telaşlanmış görünen Lucy, Clara'dan Bay Fitch'e baktı. "Burada ikinizle kalmayı tercih ederim, Rodney."

"Bir nedeni yok," diye cevap verdi Bay Fitch. "Hackney bekliyor, siz gidin. Ben hanımefendinin eve sağ salım dönmesini sağlayacağım. Onunla özel olarak konuşmak istiyorum ve senin de kardeşini yatağına götürmen gerekiyor."

Ve Bay Fitch'in gücünün dışında. Polis memuruyla yalnız kalma düşüncesi Clara'yı biraz tedirgin etse de, bunu Johnny'nin burada kalmasına, adamın sinirlenip onu tutuklama fikrini değiştirmesine tercih etti. "Sorun değil Lucy," diye araya girdi Clara. "Bay Fitch'le konuşmak benim için sorun değil. Johnny'yi tavernaya geri götür, ben de birazdan geleceğim."

Johnny bu plana kendisi karşı çıkacakmış gibi görünüyordu, ama Clara ona Stanbourne'un bakışlarını fırlatınca vazgeçti ve kız kardeşiyle birlikte oradan ayrıldı.

Onlar gider gitmez Bay Fitch bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun leydim. Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Sandalyenin kenarına yavaşça oturdu. "Eğer konu Lucy ise, Samuel'le evlenme kararında benim hiçbir söz hakkım olmadığını bilmelisin."

Dudakları inceldi. "Zaten o küçük bücürle evlenmeyecek. Ona şehri terk etmesi için yüklü bir meblağ teklif ettim, o da kabul etti."

Clara şaşkınlıkla ona baktı. Para için Lucy'yi terk etmek Samuel'in yapacağı bir şey değildi. "Buna inanmıyorum."

Bay Fitch omuz silkti. "Adam aptal değil, biliyorsun. Kadının d nek bir k z olduğunu görebiliyor.  nce benim ona kur yapmama izin verdi, sonra da adama döndü - adam neyin ne olduğunu gördü, parayı aldı ve kaçtı." Gözlerini ona dikti. "Ama bütün bunları boş ver. Seninle konuşmak istediğim Lucy değil."

Bu kesinlikle onun merakını uyandırdı. "Oh?"

"Bay Hornbuckle'dan Y zba ı Pryce'ı soru turmam için beni görevlendirmesini istediğinizi hatırlarsınız."

Tanrım, bu iyi olamazdı. "Evet, hatırlıyorum."

"Senin ne kadar haklı olduğuna karar verdi, ben de adamı izliyordum."

Bir iniltiyi ancak güçlükle bastırabildi. "Bunu duyduğuma sevindim. Peki kötü adam hakkında ne  ğrendin?"

Ona sinsi bir bakış attı. "Yapmayın leydim, ikimiz de onun kötü biri olmadığını biliyoruz."

Gerçeği gerçekten biliyor olabilir miydi? Elbette biliyordu. Bay Fitch bir polis memuruydu. Lord Ravenswood muhtemelen Morgan'ın gerçek amacını polise bildirmişti. Aslında bu, Bay Fitch ve Bay Hornbuckle'ın Morgan'ın "suç" faaliyetlerini takip etmekte neden bu kadar isteksiz olduklarını açıklıyordu.

Ama eğer durum böyleyse, Bay Hornbuckle neden Bay Fitch'e araştırmasını söylemişti? Belki de bu konuda bilgisizmiş gibi davranmak daha güvenli olurdu. "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Beni aptal yerine koymayın leydim. Bu ak am     leri Bakanlığı'ndan Ravenswood denen adamlarla konuştum. Onun ve y zba ının bir şeylerin peşinde olduğu çok açıktı. Bunu sizin de bildiğinizi söyleyebilirim."

Demek Morgan ve Ravenswood oraya gitmişlerdi; Bay Fitch'le ve muhtemelen sulh yargıcıyla da bir tür randevuya.

Ama Bay Fitch sanki kendisi Hortlak'ı yakalama girişimine dahil olmamış ve belki de ayrıntıları bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Bu konuda ne kadar şey söyleyebileceği hakkında hiçbir fikri olmadığından, en iyisi aptalı oynamaya devam etmekte. "Eğer bir şeyin pe indeyseler, ne olduğunu bilmiyorum. Herhalde bir kadına söyleyeceklerini d   nm yorsunuzdur."

"Neden olmasın? Eğer Spectre denen kötü adamı yakalamaya  alı ıyorlarsa, ki öyle olduğunu tahmin ediyorum, senin yardım edebileceğini d   nebilirler."

"Saçmalama. Nasıl yardım edebilirim ki?"

"Bana s yleyebileceğinizi ya da en azından ne kadar ilerlediklerini a ıklayabileceğinizi umuyordum."

Bu onu duraksattı. "Neden umursuyorsun ki?"

Omuz silkti. "Specter'ın yakalanması büyük bir olay. Benim ofisim de bunun bir parçası olmalı. Kötü adam için yüklü bir ödül var, biliyorsun." Öfkeli görünüyordu. "Bana kalırsa soruşturmayı, kazancı şehrin bu kısmında geçimini sağlayan bizlerle paylaşmadan yürütmemeliler."

Bu mantıklı. Ama Morgan'ın burada olup bu işi halletmesini diledi. Polis soruşturmalarındaki politika hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bay Fitch'in normalde ödül almaya hakkı var mıydı? Ravenswood onu bu işe karıştırmayarak onu küçümsemiş miydi?

Tek bildiği ona yardım edemeyeceğiydi. Çabucak ayağa kalktı. "Gerçekten Bay Fitch, bu konuyu Lord Ravenswood'la konuşmanız gerekecek. Ben böyle işlere karışmam." Eteklerini düzelterek kapıya doğru ilerledi. "İzin verirseniz, gitmem gerekiyor. Lucy'ye söz verdim."

"Bana Lord Hazretleri'nin Kaptan'la olan ilişkisinden bahset."

Ona bakmak için kapının önünde durdu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem."

"Benimleyken rol yapmana gerek yok, görüyorsun ya." Adamın bilmiş gülümsemesi kadının omurgasında bir huzursuzluk dalgası yarattı. "Kaptanla aranızda -ne diyelim- *samimi* bir dostluk olduğunu biliyorum."

Karnında bir endişe belirdi. Morgan'la olan ilişkisini biliyor olamazdı. Tahmin ediyor olmalıydı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tabii ki biliyorsunuz. Siz sevgilisiniz, kaptan ve sen. Geceyi onunla dükkânında geçirmenin tek olası nedeni bu."

Bunu nasıl bilebilir? "Eğer düşünüyorsan delisin-"

"Kaptanı izliyordum, hatırladın mı? Bay Hornbuckle'ın bana söylediği gibi. Seni gece geç saatlerde içeri girerken ve sabahın dışarı çıkarken gördüm."

Onun her yorumuyla itibarının elinden kayıp gittiğini hissederek, çılgınca durumu kurtarmaya çalıştı. "Eğer gördüyseniz, Lucy'nin kaptanı vurduğunu görmüşsünüz demektir. Evet, orada kaldım ama sadece yarasına yardım etmek için."

Homurdandı. "Seni baştan çıkarmasına yardım ettin, bu."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayamıyorum," diye itiraz etti, onun sözüne karşı kendisinininki olduğunu hatırlayarak. "Bahse girerim bütün gece beklemediniz bile, yoksa Hayalet'i orada görürdünüz-"

Adamın gözleri sözünü kesti. Tanrım, çok fazla şey söylemişti. Hayalet'in orada olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Ve eğer Bay Fitch Hayalet'i gördüyse ve ödülü almak için bu kadar hevesliyse, onu tutuklamalıydı.

adam oradaydı. Siyah pelerinli figürün kim olduğunu bilmemesi mümkün değildi. Herkes biliyordu.

Yine de ne Morgan'ı ne de Hayalet'i tutuklamaya teşebbüs etmemişti. Morgan'ın onunla olan ilişkisinden son derece emin görüldüğünden bahsetmiyorum bile ve bunu kesin olarak bilen tek kişi...

Dudaklarına bir gülümseme yapıştırarak kapıya doğru geri döndü. "Her neyse, bunun pek önemi yok. Size söylediğim gibi soruşturma hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıntıları öğrenmek istiyorsanız Kaptan Pryce ya da lord hazretleriyle konuşmalısınız. Şimdi gerçekten gitmeliyim, o yüzden izin verirsiniz-"

"Bu imkânsız leydim," dedi Bay Fitch, sesi inceden inceye değişerek daha derin, daha zarif, daha tehditkâr bir hal almıştı. Kalbi sıkışırken, adamın ceketinden bir tabanca çıkardığını ve ona doğrulttuğunu gördü. "Korkarım artık gitmenize izin veremem."

Bölüm 2C

Dev, yaklaşmaya cesaret edeni
kahvaltı niyetine yiyeceğini ilan etti;
Ve Blunderbore ağır adımlarla
tuzağına doğru yürüdü.
"Dev Katil Jack'in Tarihi," J. G. Rusher,
Anonim tarafından basılmıştır

"**Ne** demek Clara burada değil?" Morgan kardeşinin uşağına sordu.

Uşak ona her zamanki kibirli bakışını attı. "Leydi Clara kısa bir süre önce Perkins adında genç bir hanımın eşlik ettiğı bir faytonla ayrıldı."

Morgan ona sadece bakakaldı. "Lucy mi? Lucy *burada* mıydı?"

Sebastian ve Juliet, görünüşe göre onu ve Ravenswood'u fuayede duymuşlardı, onları karşılamak için dışarı çıktılar.

"Clara'nın Lucy'yle birlikte bir hack'le gitmesi de neyin nesi?" Morgan talep etti.

Juliet omuz silkti. "Bayan Perkins Leydi Clara'dan yardım istemeye geldi. Hatırladığım kadarıyla Fitch adında bir polis memuruyla ilgiliydi. Yuvadaki çocuklardan birini tutuklamıştı."

Ravenswood, "Fitch bu gece kesinlikle çok meşguldü," diye yorum yaptı. "Sence de bu ilginç değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Morgan, ensesindeki tüyler diken diken .

"Sanırım genç bayan adamın takım elbisesini reddetmiş," diye ekledi Juliet yardımsever bir şekilde. "Ve görünüşe göre adam misilleme olarak kızın kardeşini tutuklamış. Ya da buna benzer bir şey."

Bu açıklama son derece makul olsa da Morgan'ı rahatsız etmişti.

Ravenswood'a döndü. "Rodney Fitch hakkında ne biliyorsun?" "Sadece sana söylediğim gibi. Bir Dogberry gibi davranıyor, ama oldukça yetkin bir-"

"Dogberry!" Juliet haykırdı. "Fitch adını daha önce duyduğumu biliyordum."

Morgan ona üstünkörü bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun? Spitalfields'daki bir polis memuru hakkında ne biliyorsun ki?"

"Hayır, hayır, bu adam polis memuru değildi. Ben... sanırım on iki yaşındayken Stratford'a gelen gezici bir kumpanyanın oyuncusuydu." Juliet'in ailesi Stratford-upon-Avon'da yaşıyordu ve tiyatronun, özellikle de Shakespeare'in büyük meraklılarıydı. "Düşündüm de, Bay Fitch'in Hristiyanlıktaki adı da Rodney'di. Ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi Dogberry'yi oynadı. Bu yüzden onu çok iyi hatırlıyorum. Hepimizi gülmekten kırıp geçirmişti."

Morgan kanının hissetti. "Bu aktörü tarif et, Juliet."

Kaşlarını çattı, sonra adamın dediğini yaptı. Morgan, Ravenswood'un keskin nefes alışını duydu ve endişesi içinde düğümlendi. Ravenswood'a döndü. "Sesi ona benziyor mu?"

"Korkarım öyle."

"Başından beri bir rol oynuyordu," dedi Morgan, damarlarındaki kanın pıhtılaştığını hissederek. "Dogberry'yi oynuyordu. Çünkü kim beceriksiz bir Dogberry'nin Spitalfields'ın en azılı suçlusu olduğundan şüphelenir ki?"

"Fitch'in bu gece neden dükkânda olduğunu kesinlikle açıklıyor." Ravenswood'un kaşları çatıldı. "Seni soruşturmak için orada değildi. Ya da en azından yetkililer adına değildi. Bir tuzağın kokusunu almak için oradaydı."

"Ve seni gördüğünde, ne hakkında olduğumuzu anladı ve gitti." Morgan'ın telaşı artmıştı. "Specter polis teşkilatında bağlantıları olduğunu söylemişti, ama bu kadar yakın olduklarını hiç düşünmemiştim."

"Bu aynı zamanda Fitch'in suçluları yakalamadaki başarısını da açıklıyor olabilir. Hayalet ne zaman bir rakibini ortadan kaldırmak ya da kendisine ihanet eden birini yok etmek istese, nereye gideceğini ve onları nasıl yakalayacağını çok iyi biliyordu. Sanırım Jonathan Wild bunu yüz yıl önce yapabildiyse, Hortlak da kesinlikle yapabilirdi." Ravenswood başını salladı. "Yine de bir aktörün acımasız bir suçluya dönüşmesi? İnanılmaz görünüyor."

"Bana göre değil. Belki de hiç parası olmamasından bıktı ve yeteneklerini kullanmanın başka bir yolunu gördü. Her zaman Hayalet'in sesini manipüle etme konusunda garip bir becerisi olduğunu düşünmüşümdür. Bir de yakalanmaktan kaçma konusundaki esrarengiz yeteneği var; muhtemelen her seferinde kılık değiştiriyordu. Bir aktör olarak, bu kolay olurdu. Örneğin kendini boğuk göstermek için muhtemelen pelerininin altına dolgu malzemesi kullanmıştır."

"Ama tarif ettiğiniz o etkiyi -o pelerininin altında yüzünün olmamasını- nasıl başardı?"

"Yüz boyası," dedi Morgan acımasızca. "Siyah yüz boyası. Geceleri pelerinle neredeyse görünmez olur." Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. "Ama Tanrı aşkına, Clara'dan ne istiyor olabilir ki?"

"Seni cezbetmek için bir yol mu?" Ravenswood soluklaşarak cevap verdi.

"Hiç sanmıyorum. Eğer beni isteseydi, bu akşam karanlık bir sokakta yakalar ve boğazımı keserdi." Juliet'e döndü. "Lucy nerede olduğunu söyledi mi? Kız buraya geleceğini nereden biliyordu?"

Uşak cevap verdi. "Bana Leydi Clara'nın evinden geldiğini söyledi efendim. Onu buraya göndermişler."

"Güzel. Yani Fitch, Clara'nın onda olduğunu bildiğimizi bilmiyor. En azından henüz. Ayrıca, Morgan Blakely ile Morgan Pryce arasındaki bağlantıyı kurduğunu sanmıyorum, yani Lucy'nin buraya geleceğini bilse bile bunun ne anlama geldiğini bilemezdi. Bu bizim lehimize olacaktır." Kâhyaya bir bakış attı. "Kadınlar buradan nereye gideceklerini söylediler mi?"

"Hayır, efendim, üzgünüm. Bir korsanla ayrıldılar, bu yüzden nereye gittiklerini duymadım."

Ravenswood, "Muhtemelen hapisane değildir," diye ekledi. "Çocuğun tutuklanması şüphesiz sadece bir oyundu ve Fitch zaten gizlilik isteyecektir."

Morgan'ın elleri korkudan nemlendi. "Evet, ama ne için mahremiyet?"

Sebastian bir adım öne çıktı. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Morgan, "Açıklayacak zamanım yok," diye tersledi.

Sebastian Ravenswood'a ters ters baktı. "Yine senin için çalışıyor, değil mi? Bahse rağmen, söz vermesine rağmen-"

"Morgan benim sağdıcım," diye karşılık verdi Ravenswood, pişmanlık duymadığı her halinden belli olan bir ifadeyle. "Siz ikiniz o aptalca bahse girdiniz diye ondan yararlanmayı bırakacak değildim."

"Morgan!" Juliet ağladı. "Bunu nasıl?"

"Özür dilerim Juliet," diye Morgan. "Şu anda ders verecek zamanım yok. Leydi Clara tehlikede."

Bu her şeyi değiştirdi. Juliet'in rengi soldu ve kocasının kolunu tuttu.

Sebastian omuzlarını dikleştirdi. "Bana ne yapacağımı söyle. Yardım etmek istiyorum."

Morgan tereddüt etti ama şu an gayet iyi bir teklifi reddedecek zaman değildi. "Fitch'le birlikte ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Tahminim evi olabilir ama gerçekten emin değilim." Kardeşinin endişeli yüz hatlarına baktı. "Eğer yardım etmek istiyorsan, neden Stanbourne Malikânesi'ne gidip hizmetkârların Lucy'nin nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilip bilmediklerine bakmıyorsun? Bak bakalım Samuel adında bir uşak bulabilecek misin? Fitch'in nereye gidebileceğini biliyordur, ayrıca Lucy'den de hoşlanıyor. Öğrenebildiklerini öğrendikten sonra Leydi Clara'nın Spitalfields'daki enstitüsüne git." Adresi bir çırpıda söyledi. "Hepimiz orada buluşacağız."

Ravenswood'a döndü. "Sen Hornbuckle'a git ve Fitch'in nerede yaşadığını öğren, sonra da bizimle Home'da buluş. Ben Tufton's Tavern'e gideceğim. Lucy orada yaşadığı için Fitch'in adresini biliyor olabilirler. Ya da belki onlara nereye gittiğini söylemiştir."

"Yetkililer için çalıştığını bildiğine göre, ona zarar verecek kadar aptal olamaz."

"Bilmiyorum. Adamın ne yapacağı her zaman belli olmaz." Morgan içini bir boşunalık dalgasının kapladığını hissetti. Birdenbire yeniden on üç yaşındaydı ve bir adamın annesini dövmesini çaresizce izliyordu.

O anıyı silkeledi. Annesini korumakta başarısız olmuş olabilirdi ama bu konuda başarısız olmayacaktı. Başaramazdı. Aksi takdirde hayat yaşamaya değmezdi. "Onu aramamızı beklemeyecektir," dedi Morgan sakın bir sesle. "Bu bizim lehimize olan bir şey. O yüzden bundan faydalanalım."

Ve onlar ona ulaşana kadar Clara'nın kendi başına hayatta kalabilecek kadar zeki olması için dua edin.

Bay Fitch tabancasının namlusuyla Clara'ya kapıdan uzaklaşmasını işaret etti. Bay Fitch'in hareketleri Lucy'nin o gece sokakta yaptığından çok daha emin ve kontrollüydü ve Clara bunu son derece rahatsız edici buldu.

"Tahmin ettiğimden daha zeki bir kadın olduğunu kanıtladın," dedi önceki sesinden çok farklı olan o soğuk, zarif sesiyle. "Görünüşe göre kaptanın güvenini kazanacak kadar zeki. Sana ara sokakta Hortlak'la buluştuğunu söylemesini beklemiyordum. Ne yazık ki söyledi, çünkü şimdi gitmene izin veremem."

"Neden olmasın anlamıyorum. Bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?"

"Bana aptalı oynama!" diye bağırdı. "Kim olduğumu anladın ve bunu başkasına söylemene izin veremem."

Anlamıştı, değil mi? Morgan'ın tarif ettiği gibi iri yarı olmasa da Hortlak ete kemiğe bürünmüş halde buradaydı. Hayaleti oynarken bıçak kullanmayı tercih edebilirdi ama kendini oynarken daha pratik olan tabancayı kullandığı açıktı.

Eğer dikkatli olmazsa, bu pratikliğin tüm faydalarını görecekti. "Gerçekten hiçbir fikrim yok-"

"Yüzbaşı Pryce size anlattı, değil mi? O gece neden orada olduğuma dair her şeyi anlattı." Kaşlarını çattı. "Sen ve onun hakkında söylediklerine inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Sadece bu hikâye bile tuzağın bana yaklaştığını göstermeliydi. Onun gerçekten bir suçlu olmadığını bilmeseydin seninle yatmasına asla izin vermezdin. Çünkü sen gerçek bir çete tarafından manipüle edilemeyecek kadar ahlaklı ve zekisin."

Bir yemin etti. "Ama ona inanmak istedim, çünkü onun gibi bir cani senin gibi bir kadına sahip olabiliyorsa, bu Lucy'yle bir şansım olduğu anlamına geliyordu-" Başını birkaç dakika önce bıraktığı sandalyeye doğru sallayarak sözünü kesti. "Oturun Leydi Clara. Arkadaşınız Morgan Pryce hakkında uzun ve gerçekçi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Gözleri tabancanın namlusundan hiç ayrılmadan sandalyeye doğru ilerledi. "Evet, onun hakkında konuşalım. Haklıydın, biz sevgiliyiz. Ve eğer beni vurursan, o da senin peşinden gelir."

Fitch güldü. "Benim gerçekte kim olduğumu bile bilmezken nasıl bilebilir?" Gözleri soğudu. "Yoksa biliyor mu?"

"Olabilir. O çok zeki bir adam. Ayrıca, bunu yapmasa bile Lucy ona beni burada seninle bıraktığını söyleyecektir-"

"Lucy hiçbir şey söylemeyecek." Yaklaşırken çenesinde bir kas oynadı. "Değerli kardeşlerini hapisten uzak tutmak istiyorsa hayır. Ona sadece beni bıraktığında iyi olduğunu söyleyeceğim. Bir kadının Londra'da tek başına dolaşmasının tehlikeli olduğunu herkes bilir, bu yüzden nehirde öldüğünde, pervasız davranışların göz önüne alındığında kimse tamamen şaşırmayacaktır."

Yutkundu, gözleri çirkin ağızlığa sabitlenmişti. Ölecekti ve hiç kimse gerçekte ne olduğunu bilmeyecekti. Panik göğsünde kabardı, ama onunla savaştı. Sakin kalmak zorundaydı. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar onu konuşturmaya devam etmeliydi.

"Morgan'la bu akşam onun dükkanında buluşacaktık," dedi, "gelmediğimde bir sorun olduğunu anlayacak."

"Bana yalan söyleme, bunu çok kötü yapıyorsun. Seninle herhangi bir randevu ayarlamadı. Bunu biliyorum, çünkü Specter'la bir tane ayarladı." Kaşları çatıldı ve yüzü karardı. "O ve Ravenswood. İçişleri Bakanlığı'ndaki o şeytanı etrafta dolanırken gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ama bu kadar zeki olacaklarını hiç beklemiyordum. Hele o Jenkins denen adamdan sonra..." Ona ters ters baktı. "Boş ver bunları. Kim olduğumu anladığın iyi oldu. Artık oyun oynamayı bırakıp doğrudan konuya girebiliriz. Bana ne kadar bildiklerini, ne kadarını çözdüklerini söyle."

"Zaten beni öldürmeyi planlıyorken neden öldüreyim ki?" diye fısıldadı.

"Ah, ama ölmenin birden fazla yolu var, değil mi? Eğer bana bildiklerini anlattırsan, ölümünün hızlı ve acısız olmasını sağlarım. Aksi takdirde, senin için çok uzun bir gece olacak."

Sandalyenin arkasına yanaştı ve namluyu kadının şakağına bastırdı, sonra da yavaşça yanağından aşağı doğru gezdirdi. "Sevgilin sana söylemedi mi? Ben acımasızlığımla tanınırım. Gerekirse seni öldürmek için acele etmeyeceğim."

Silahın namlusunu grotesk bir okşama parodisiyle kızın kulağının etrafında gezdirdi ve kız titredi.

Alçak sesle, şeytani bir kıkırdama çıkardı. "İnsan vücudunun kapanmadan önce çok fazla acıya dayanabileceğini biliyor muydunuz? Tek bir atış dizinizi paramparça edebilir, ancak bunun acısını çekerek oldukça uzun bir süre yaşayabilirsiniz. Seni karnından vurmayı seçersem ne kadar uzun süre acı çekeceğinden bahsetmiyorum bile-"

"Bana işkence etmenin sana bir olmaz. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Eminim biliyorsundur. Pryce gibi kasıla kasıla konuşan biri Spitalfields'ı Hortlak'tan nasıl kurtaracağını övünerek anlatmaktan kendini alamaz."

"Bana hiçbir şey söylemedi, yemin ederim!" diye itiraz etti.

"Bakalım bacağına bir kurşun sıktıktan sonra hâlâ böyle diyecek misin?" diye homurdandı ve kadın bir tabancanın kurulma sesini duydu.

Sonra kapı aralığından yeni bir ses duyuldu. "Doğruyu söylüyor, Fitch. Hiçbir şey bilmiyor, o yüzden gitmesine izin verebilirsin. Çünkü ikimiz de asıl istediğinin ben olduğumu biliyoruz."

Bölüm 24

Jack görünmez ceketini, keskin
kılıcını ve hızlı ayakkabılarını savaş için
giydi;

Şövalyeyi ve güzeli kurtardı, Ve
büyük devi öldürdü.

"Dev Katil Jack'in Tarihi," J. G. Rusher,
Anonim tarafından basılmıştır

Morgan, Fitch'in salonuna girip sevdiği kadının şeytanın kendisi tarafından tehdit edildiğini görene kadar gerçek dehşeti tanımamıştı. Sadece kendi iradesiyle tabancasını Fitch'in üzerinde sabit tutabilmişti. Çünkü geri kalanı, tek bir yanlış adımın Fitch'in ateş etmesine neden olacağı korkusuyla şiddetle titriyordu.

Clara onu görünce zayıfça gülümsedi. "Buraya gelmenin zamanı gelmişti." Yüzü hiç bu kadar solgun, gözleri bu kadar geniş ve korkmuş görünmemişti,

Ama omuzlarındaki isyankâr duruş, ona en azından dağılmayacağına güvenebileceğini söylüyordu.

"Nereye gittiğini haber verseydin daha erken gelirdim," diye karşılık verdi. Ve eğer silahın kurulduğunu duymasaydı ve müdahale etmekten başka çaresi olmadığını bilmeseydi, Fitch silahı ondan uzaklaştırana kadar koridorda beklerdi.

"Bay Fitch'in bu kadar tehlikeli bir adam olduğunu fark etseydim-" diye başladı. "de susun!" Fitch'in yüzü öfkeyle buruşurken, onu itti. namluyu şakağına dayadı. "Geri çekil Pryce, yoksa yemin ederim ölür."

Dehşet Morgan'ın iliklerine kadar işlemişti. "Şimdi acele etmeyelim," dedi, ama tabancasını Fitch'in kafasına doğrultmaya devam etti. "Eğer suçlarına cinayeti de eklemeszen, ölümden kurtulabilirsin."

"Hopkins!" Fitch seslendi. "Buraya gel, lanet olası!"

Morgan odaya doğru ilerledi. "Eğer aradığınız uşaksa, bir anlamı yok. Evinize girmemi engellemeye çalıştığınızda onu bayılttım."

"Allah belanı versin!" Fitch homurdandı. "Senin ve Ravenswood'un dükkânda bir süre daha kalacağınızı düşünmüştüm. Buraya geleceğinizi nereden bildiniz?

Her neyse?"

"Lucy söyledi." Tanrı'ya şükür, Morgan oraya vardığında kız Johnny'yle birlikte meyhanedeki bir barakadan çıkıyordu. "Artık senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde Fitch yüzünü buruşturdu ve ağzını sert bir çizgiye getirdi. "Kendine gelecektir. Ona gizli servetimle neler satın alabileceğimi gösterdiğimde, ne söylersem yapacaktır. İngiltere'den birlikte kaçacağız."

"Bu evden çıkmaya izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir." Morgan odaya doğru ilerledi, kanı damarlarında dolaşıyordu. "Şu anda bile Lord Ravenswood seni almak için düzinelerce adamıyla buraya doğru geliyor."

"Blöf yapıyorsun!" Fitch bağırdı.

Morgan kesinlikle öyle olmadığını umuyordu. Ravenswood'u ya da kardeşini beklememişti; Lucy'yi, geldiklerinde onlara rehberlik etmesi için Yuva'ya göndermişti. Ama Lucy'nin Fitch'in Clara'ya zarar verebileceği fikrine duyduğu öfkeye bakılırsa, Morgan Lucy'nin üzerine düşeni yapacağına güvenebileceğini düşünmüştü.

"Beni hazırlıksız gelmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun," dedi Morgan. "O yüzden silahını indirsen iyi olur. Diğerleri de geldiğinde, senin için her şey biter."

"Arkadaşlarını beklemeyeceğim, Pryce." Tabancasını Clara'ya doğrultan Fitch, boştaki eliyle onu ayağa kaldırdı. "Ve Leydi Clara hiçbirinizin takip etmediğinden emin olmak için benimle geliyor." Onu da kendisiyle birlikte salonun diğer kapısına doğru sürükledi. "Peşimden gelmeye kalkmayın yoksa ölür."

Morgan korkunun onu ele geçirmesine izin vermemek için kendini odaklanmaya zorladı. Onu kaybetme düşüncesi...

Hayır, yapmazdı. "Onu buradan çıkarmana izin vermeyeceğim." Morgan odaya doğru ilerledi. "Yani bunu unutabilirsin."

Fitch, Clara'yı kapıya doğru geri iterken, "Beni durduramazsın," diye karşılık verdi.

Birdenbire Fitch'in arkasında, kapı aralığında bir figür belirdi. Morgan şaşkınlığını Fitch'e göstermemek için kendini zor tutuyordu ama Samuel'in burada ne işi vardı? Lucy onun kaybolduğunu söylemişti.

Fitch'in arkasında, Samuel bir parmağını ağzına götürdü ve diğer elinde tuttuğu bıçağı gösterdi, sanki talimat ister gibiydi. Morgan başını hızlıca sallayarak adamı uzak durması için uyardı. Fitch'in tabancası Clara'nın başına çok yakındı ve Samuel saldırırsa ateş alma ihtimali çok yüksekti.

Bu yüzden Morgan'ın Fitch'i o lanet şeyi hareket ettirmesi için ikna etmesi gerekiyordu. Morgan kendi silahının namlusunu yavaşça yere doğru indirirken, "Dinle, Fitch," dedi. "Clara'yı almak için hiçbir neden yok. Planlarını mahveden kişi benim. Onun yerine beni al."

Clara kaşlarını çatı ama onun ne yapmaya çalıştığını anlamış gibiydi. "Beni öldürürsen Lucy asla seninle kaçmaz," dedi Fitch'e. "Bir katili sevmek için fazla yufka yürekli." "

"Söyleneni yapacak," diye Fitch, ama tabanca Clara'nın şakağında sallanıyordu.

Morgan, Clara'nın işaretini aldı. "Ama neden onun öfkesini riske atalım? *Beni* öldürsen de umurunda olmaz. Benden *hoşlanmıyor* bile." Yakındaki bir masaya doğru adım atarak tabancasını masanın üzerine koydu. "Gördün mü? Bunu yere bırakıyorum. Clara'ya zarar vermek istemediğini biliyorsun. Ben bir orospu çocuğuyum ama o bir melek ve bu çocuklar ona güveniyor. O bir masum, senin küçük tatlı Lucy'n gibi. Ölmeyi hak etmiyor."

Fitch Clara'yı tutuşunu bıraktı. "Haklısın... O kişi sen olmalısın..."

Fitch'in silahı ona doğru yöneldiğinde Morgan, "Şimdi Samuel!" diye bağırdı.

Ama Samuel'in arkasında olduğunu bilmeyen Clara çoktan Fitch'in tabancasını tutmuş ve yere doğru itmeye başlamıştı. Morgan kendi tabancasına doğru hamle yaparken, Fitch'in tabancası ateş aldı.

Morgan'ın yüreği ağzına geldi. "Clara!" diye bağırdı, tabancasını kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırladı.

Ama Clara iyiydi, yerde bacağını tutarak kıvranan adamın başında donmuş bir halde duruyordu.

"Lanet olsun sana, Pryce," diye boğuldu Fitch, Samuel bıçak hazır bir şekilde yaklaşırken, "neden beni öldürmedin? Bana işkence etmek istiyorsun, öyle mi?"

"Ateş senin silahından geldi, benimkinden değil," dedi Morgan, öfkesi sesini sertleştirerek. "Dolu bir tabancayı Leydi Clara'nın yüzüne doğru sallamanın tehlikelerini en iyi sizin bilmeniz gerekir." Fitch'e doğru bir adım attı, sonra kendi tabancasının namlusunu adamın kafasına . "Ama istediğiniz öldürmekse, bunu seve seve yaparım."

Fitch hareketsiz kaldı. Sonra gözlerini kırpmadan Morgan'a baktı. "Devam et ve çabuk ol. Kalabalığa oynadığım yıllar çoktan geçti ve ayaktakımına asılmamı görme zevkini tattırmayacağım."

Tetiği çekmenin cazibesi Morgan'ın içine doldu; baş döndürücü, güçlü ve daha da baştan çıkarıcı çünkü bunun tek yol olduğundan korkuyordu

adaletin yerine geldiğini görmek için. Fitch'in düşündüğünün aksine, adam mahkemeye çıkarsa asılmayabilirdi. Kimse Specter'ın Jenkins'i ya da bir başkasını öldürdüğünü kanıtlayamazdı ve çitçi olmak, hatta usta bir çitçi olmak bile idamlık bir suç değildi. Yani Fitch sadece on dört yıl hapis cezası alabilirdi.

Clara'yı neredeyse öldürdükten sonra...

Kanın öfkesi Morgan'ın görüşünü doldurdu ve parmağını tetikte sıkı.

Sonra Clara'nın nazik elini kolunda hissetti. "Sen onun gibi değilsin Morgan. Kendini onun gibi yapma."

"Seni öldürecekti," diye homurdandı Morgan, onun için duyduğu korkunun anısı hâlâ hislerine kazınmıştı.

"Evet ve kanun bunun için onu cezalandıracak, yani senin cezalandırmana gerek yok. Artık on üç yaşında değilsin. Yasanın bu işi halledeceğine güvenebilirsin. Adaletin yerini bulması için elini kana bulamasına katlanmak zorunda değilsin."

Samuel anlaşılmaz bir ses çıkardı ve Morgan başını çevirdiğinde genç adamın onu izlediğini, Morgan'dan işaret almak için beklediğini gördü. Samuel'in bıçağı hâlâ hazırda ve Morgan onu kullanmak için can attığını anlayabiliyordu. Morgan şimdi nasıl davranırsa davransın, adamın hayatını yıllar boyunca şekillendirecekti.

"Sen bundan daha iyisin," dedi Clara usulca. "Öyle olduğunu biliyorum."

Morgan ona baktı, doğru şeyi yapacağına dair inançla parlayan yüzüne. Ona olan saf inancı.

İlk kez onun haklı olduğunu fark etti. O bundan daha iyiydi. Hayalet gibi bir adam değildi ve asla olamazdı. Spitalfields'da bile.

İçindeki kan arzusu aniden ölürken, tabancasını indirdi.

"Öldür beni," diye hırladı Fitch, kanayan bacağını Morgan'ın ayaklarının dibinde göğsüne bastırarak. "Bunu yapmak istediğini biliyorsun."

"Evet," diye itiraf etti Morgan. "Ama ruhumdan geriye kalanları kaybedecek kadar kötü değil. O yüzden ayağa kalk. Ravenswood ve adamları bekliyor."

Clara, Samuel'le birlikte kargaşanın dışında bir kanepede oturuyordu. Morgan, Fitch'le ilgilenirken yerlerinden kımıldamamalarını emretmişti ve Clara da bunu seve seve yerine getirmişti. Bir kere, Fitch'in tabancasını Morgan'a doğru kaldırdığını görmenin dehşetiyle hâlâ titriyordu. Diğer yandan, çalınan malları ve Hortlak'ın faaliyetlerine dair diğer kanıtları aramak için eve üşüşen adamlara müdahale etmek istemiyordu.

Lord Ravenswood'un adamlarından bazıları Rodney Fitch'i götürürken, Morgan ve lord hazretleri Fitch'in hâlâ halsiz olan uşağını sorguladılar. Sonra Lord

Templemore geldi ve açıklama talep ettiği ve Lord Ravenswood'un da bunları sağlamak zorunda kaldığı için daha fazla kaos ortaya çıktı.

"Kaptana çok benzeyen bu adam da kim?" Samuel, Lord Templemore'a şaşkınlıkla bakarak sordu.

"Bu Baron Templemore," diye açıkladı Clara. "Morgan'ın ikiz kardeşi."

Samuel alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu Kaptan Pryce'ın-"

"Evet. Ve gerçek adı Blakely. Oradaki diğer beyefendi için çalışıyor, Spectre'yi yakalamaya çalışıyor."

"Biliyor muydun?"

"Öğrendim. Dükkânına gittiğim gece vuruldu."

"Ohhh," dedi Samuel, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bir çitle nasıl birlikte olabildiğini merak ediyordum. Hiç sana göre değildi."

Konuyu değiştirmeye hevesli olan Clara, "Bu gece buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

"İsteyerek değil, bunu söyleyebilirim." Samuel başını Fitch'in uşağına doğru salladı. "Kaptanın konuştuğu adam, bu akşam Lucy'yi görmek için tavernaya doğru giderken beni yakaladı. Kafama vurdu ve beni buraya kadar taşıdı. Kendime geldiğimde bodrumda bağlıydım ve bana efendisinin bir toplantıdan döndükten sonra benimle nasıl ilgileneceğini anlatıyordu."

"Fitch Londra'dan ayrılmanız için size para verdiğini iddia etti. Sanırım aklında daha kalıcı bir uzaklaştırma vardı."

"Sanırım öyle yaptı." Samuel ürperdi. "Uşak beni aşağıda karanlıkta yalnız bıraktığında, kılıcımı çıkaracak zamanım oldu. Kaptan Pryce bana onu nasıl saklayacağımı öğretmişti, böylece kimse onu bulamazdı. Fitch'in uşağı pek akıllı değildi zaten, bu yüzden onu benden hiç almadı. Bıçağı çıkarıp kendimi kurtarmam bunca zamanımı aldı ama bunu yapar yapmaz neler olduğunu görmek için yukarı çıktım."

"Benim ve Morgan'ın hayatını kurtarmak için üzerinize düşeni yaptınız." Onun elini okşadı. "Bu gece bize iyi bir hizmette bulundun ve bunun karşılığını fazlasıyla almanı sağlayacağım."

"Bunu ödül için yapmadım," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Sizin için yaptım leydim. Lucy'mi bana geri getirdiniz ve bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Başını kaldırdı ve sonra sırtıtmaya başladı. "Ve Lucy'den ..."

Samuel ayağa kalkarken kapı aralığından bir kadın sesi "Samuel!" diye bağırdı.

Lucy odaya daldı ve doğruca sevgilisinin yanına gitti. "Sen iyi misin? Bay Fitch'le kavga ettiğinizi söylediler!" Ellerini her yerde gezdirerek yara olup olmadığını kontrol etti. "Yemin ederim, eğer sana zarar verdiyse-"

"Hayır, bana zarar vermedi, aşkım." Onu kollarının arasına aldı. "Ve gerçekten dövüşme şansım olmadı-"

Lucy onun itirazlarına aldırmadan, "Senin bir kahraman olduğunu söylüyorlar," diye devam etti.

Onu dudaklarından öptü. "Ve sen *benim* kahramanımsın."

"Ah, Lucy," dedi, yüzü gül gibi kızararak, "ben sadece bir erkeğin sevdiği kadın için yapması gerekeni yaptım."

Yine de, ikisi birbirlerine bütün ve güvende olduklarına dair güvence vermek için bir yol çizerken, açıkça onun tapınma sözlerinin tadını çıkarıyordu.

İki sevgilinin fatura kesişini izlemek, Clara'nın kasabadan ayrılışıyla şu an arasında bir yerde verdiği kararı daha da pekiştirdi. Morgan'ın Lord Ravenswood ve Lord Templemore ile görüştüğü yere baktı ve aşk, hayat veren bir iksir gibi içine doldu.

Kendisi olmadan yelken açmasına izin verebileceğini nasıl düşünmüştü? Yapamazdı, ne anlama gelirse gelsin. Gerçekten de, onun bir daha gözünün önünden ayrılmasına izin vermekte zorlanacaktı.

Sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi, ona doğru baktı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Arkadaşlarına birkaç kelime mırıldanarak yanlarından ayrıldı ve onun yanına oturdu.

"Burada işimiz neredeyse bitti meleğim." Parmaklarını onunkilere geçirdi. "Sonra seni eve götüreceğim."

"Eve gitmek istemiyorum," dedi hararetle. "Seninle birlikte olmak istiyorum." Adamın gülümsemesi genişledi. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Ve sadece bu gece için değil," diye devam etti, fikrini değiştirmeden önce her şeyi söylemeye kararlıydı. "Seninle birlikte yelken açmak istiyorum. Başın derde girdiğinde senden çok uzakta olmaya asla katlanamam."

Gözleri ısındı. "Başımı daha fazla belaya sokmayacağım meleğim."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama ben seni tanıyorum. Bir yanlış yapıldığını gördüğün an, kendini onu düzeltmeye adarsın. Bildiğim bir sonraki şey, bir kötü adam bir masuma zarar verecek ve sen de onları kurtarmak için tehlikeye atılacaksın ve-"

Onu sertçe, derinlemesine öptü, ağzı kafasındaki düşünceleri silip süpürdü. Geri çekildiğinde sırtıyordu. "Başımı daha fazla belaya sokmayacağım meleğim, çünkü denize açılmayacağım. Burada, Londra'da seninle kalıyorum."

Ona baktı, ona inanmaya cesaret edemiyordu. "Öyle misin?"

"Umarım bunu onaylarsınız, çünkü değiştirmek için artık çok geç. Ravenswood'un İçişleri Bakanlığı'nda bir pozisyon teklifini kabul ettim. Endişeleniyorsanız diye söylüyorum, bunun korsanlarla, kaçakçılarla, çitlerle ya da-

Bir sevinç çığlığı atarak kollarını onun boynuna doladı. "Kalıyorsun! Gerçekten benimle Londra'da kalıyorsun!"

Ona sarılırken güldü. "Evet, *ma belle ange*, Londra'da kalıyorum. Sevdığım kadınla birlikte."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Beni seviyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Denizdeki heyecan verici hayatımı herhangi biri için bırakacağımı mı sanıyorsun, *tatlım*?"

Onun sözleri yüreğini ağzına getirdi. "Morgan, gerçekten istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum ve Londra'da yaşamaya katlanamayacağını söylemiştin."

"Bu, beni kendimi senin gördüğün gibi görmeye zorlamandan önceydi - bir beyefendi kılığına girmiş bir haydut olarak değil, bir erkek olarak. Herkes gibi hatalar yapan biri. Ve artık yanında anlayışlı bir kadın olduğu için onlarla yaşamayı öğrenebilen biri."

İçinde karşı koyamayacağı kadar büyük bir umut kabardı. "Emin misiniz? Çünkü denizde bulduğunuz tüm heyecana gerçekten ihtiyacınız varsa-"

"İhtiyacım olan tek şey meleğim," diye mırıldandı, elini kaldırıp yanağını okşayarak, "sensin. Ve eğer seni işinden ve sevdiğin insanlardan uzaklaştırırsam, biliyorum ki senin çok özel bir parçanı kaybedeceğim - dünyayı kurtarmak isteyen parçanı, umudu olmayan çocuklar için ağlayan parçanı, sevdiklerin uğruna her türlü tehlikeye göğüs geren parçanı. Haklısın, eğer birlikte denize açılırsak, senin bana kızman ve benim de senin benim gerçekte kim olduğumu bilmene kızmam an meselesi olur."

Gülümseyerek onun yanağını okşadı. "Ama artık gerçekte kim olduğumdan korkmuyorum. Ayrıca, sen buraya aitsin ve ben de sana aitim. Sen bana gözlerindeki sevgiyle bakmaya devam ettiğin sürece, ikimizin de ait olduğu yerde kalmaya niyetliyim. Londra'da olsa bile."

Bakışlarındaki kararlı samimiyet karşısında korkuları eriyip gitti. Bu, geçmişiyile yüzleşmekten kaçınan Morgan değildi. Bu Morgan tam olarak ne istediğini biliyordu ve bir mucize eseri istediği şey de oydu.

" , " dedi usulca. "Burada benimle kal."

Gözlerine hınzır bir ışık girdi. "Ama yerine getirmen birkaç şartım var." Ona ihtiyatla baktı. "Ne gibi?"

"Bir düğün gezisi için seni değerli evinden uzaklaştırmak isteyeceğim."

İçine bir rahatlama yayıldı. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Ve bir daha asla dolu bir tabancanın yanına yaklaşmayacağına yemin etmelisin."

Güldü. "Ne yani? Bunca yıldır yaşadığın eğlenceyi özleyecek misin?"

"Çok komik, Clara, ama bu pazarlık olmayacak." Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Senin yanında her silah patladığında ömrümün yarısını kaybediyorum ve eğer benim-"

"Pekala, pekala, sen kazandın. Bir daha dolu bir tabancanın yanına yaklaşmayacağıma yemin ederim."

"Bu daha iyi." Sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Geriye sadece bir şart kalıyor, en önemlisi."

Şimdi ona bakma şekli kanının hızlanmasına neden oldu. "Bu da ne?"

"Beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğine söz vermelisin. Çünkü söz verirsen buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Adamın başını kendi başına doğru çekerek mırıldandı: "Sen de aynı şeye söz verdiğin sürece, sevgilim, bu kesinlikle tutabileceğim bir söz."

Sonsöz

Beauty ile evlendi ve uzun yıllar onunla birlikte yaşadı
ve mutlulukları - erdem üzerine kurulu olduğu için -
tamdı.

"Güzel ve Çirkin"

Genç Bayanlar Dergisi'nden,

Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Clara, Ev'in yeni alanının açılışı için daha mükemmel bir gün isteyemezdi. Bu sabah onları yaz güneşinden başka bir şey karşılamamış, hanımeli kokuları araziye sinmiş ve ardıc kuşları müzikal bir fon oluşturmıştı. Çocuklar geldiklerinde çok mutlu olacaktı.

Clara, uzun masalara içecekleri yerleştiren hizmetlileri denetlemeye ara vererek yeni alanını inceledi. Gönüllüler üç yıldan kısa bir süre içinde terk edilmiş eğlence bahçesini çocuklar için cennet gibi bir yere dönüştürmüşlerdi.

Ve bu büyük ölçüde Morgan ve ailesi sayesinde oldu. Cecil Amca'nın vasiyeti ne kadar büyük olursa olsun, tüm bu binayı asla inşa edemezdi. Ancak Sebastian'ın araziye bağışlaması ve Morgan'ın deniz subayı arkadaşlarının çoğunu inşaat ve tasarımda yardımcı olmaya ikna etmesiyle, Spitalfields'in dışında yeni bir yer kurmanın toplam maliyeti beklenenden çok daha düşük olmuştu.

Yeni şöhreti sayesinde Yuvaya yapılan bağışların artmasına kesinlikle yardımcı olmuştu. Hanımlar, tehlikeli bir suçlunun yakalanmasında rol oynayan Marki'nin kızına yardım etmek için can atıyordu. Spectre'nin davası aylarca Londra'da konuşulmuştu ve şimdi Spitalfields bile daha güvenli hissediyordu, yine de suçlamalarını oradan uzaklaştırdığı için mutluydu.

Juliet üç çocuğundan ikisini kucağına almış, geniş geniş gülümseyerek yanımıza geldi. "Kızlara Morgan Amca'nın misafirler gelmeden önce bize evi gezdireceğini söylemiştim ama şimdi onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Samuel'in bütün pencereleri açmasına yardım etmeye gitti." Bayan Carter'ın emekliye ayrılmayı planlamasıyla birlikte, Samuel ve Lucy

yeni tesisin günlük ileyii. "Bugün havanın bu kadar sıcak ve güzel olmasını beklemiyorduk ama şimdi yle, Morgan temiz havanın evin cazibesini arttıracakını söylüyor. Kim bilir, belki Lord Winthrop'tan bir bağış bile koparabiliriz?"

Juliet güldü. "Bundan pheliyim. Lord Hazretleri gelirse bile bu bir mucize olur. Şeytanın vücut bulmuş hali olarak gördüğü adamla evlendiğin için hâlâ kızgın."

Neyse ki Clara'nın kocasından holanmayan tek kişi Lord Winthrop'tu. Kendini bir kahraman olarak kanıtlamış, gösterişli bir deniz yzbaısından kim holanmayabilirdi ki? Morgan'ın İçişleri Bakanlığı'nda çok başarılı olduğundan bahsetmiyorum bile. Londra'nın polis tekilatıyla ilgili konulara soğukkanlı ve pratik yaklaşımıyla hepsini etkilemişti. Yeni İçişleri Bakanı Robert Peel, Morgan'ı metropoliten bir polis gücünü tartıacak komisyonun başına getirmekten bile söz etmişti.

Morgan'ın her başarısı ailesini daha da mest ediyordu. Sebastian kardeinden her bahsedildiğinde gururla gülümsüyordu ve Juliet uzun zaman önce Morgan'ı bahsi bozduğ için affetmiti.

Özellikle de, söylemeyi çok sevdiği gibi, ona böylesine sevimli bir baldız getirmişken.

"Peki küçük yeğenim bu sabah nerede?" diye sordu Juliet. "Herhalde onu bakıcıyla bırakmadınız."

Clara güldü. "Morgan beni asla affetmezdi. Dokuz aylık bir bebeğin mimarının inceliklerini pek anlayamayacağı konusunda onu ikna edemiyorum. Onun her şeyin bir parçası olmasında ısrar ediyor. Gerçi şu anda Lydia büyük teyzesi Verity ve büyük amcası Lew ile birlikte. Aslında, ite şimdi geliyorlar."

Verity Teyze, Lydia'yı kucağına almış, tıpkı Külkedisi'nin iyilik perisinin kendi yavrusuna yaptığı büyüler gibi ona ııltılı gülücükler saçarak ormandan ıktı. Yanlarında Fiddle, Faddle ve Foodle oynaıyordu ama İmparatoriçe diğer tarafa, onlara eşlik eden adamın -Morgan'ın amcası Lew'in- yanına geçmişti.

"Ne hoş bir çift olmuşlar, değil mi?" Juliet fısıldadı. "Llewelyn Amca o kadar uzun zamandır dul ki bir daha evleneceğinden umudumu kesmitim ama sanırım teyzen onu baştan çıkarabilir."

İmparatoriçe'nin Lew Amca'nın peini bırakmaması ve adamın Verity Teyze'nin tüm tuhafllıklarına gösterdiği hoşgörü göz önüne alındığında, Clara

Juliet'e katılmaya meyilliydi. Kesinlikle Verity Teyze sonunda bir hayat arkadaşı bulmayı hak ediyordu.

Verity Teyze önlerinde durdu. "Küçük Lydia'yı göletteki kuğuları görmeye götürmek istiyoruz ama Llewellyn -yani Bay Pryce- önce size sormamız gerektiğini düşündü. Bebeğin suya bu kadar yakın olması konusunda endişelenebileceğinizden korktu."

"Benim için sorun değil," dedi Clara, "onu uçurumdan aşağı sarkıtmayı falan planlamadığın sürece."

"Hayır, kesinlikle!" Clara'nın kuru ses tonuna aldırmayan Verity Teyze dehşet içinde bebeği göğsüne bastırdı. "Sizi temin ederim ki onu sudan oldukça uzakta tutacağız. Değil mi, kızlar?"

Bir havlama korosu köpeklerin anlaştığını gösterdi ve Morgan'ın amcası Lew kıkırdadı.

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Juliet. "Kızların kuğuları görmeyi çok istediklerini biliyorum. Sen de gelir misin Clara?"

"Henüz değil. Arabalar her an çocuklarla birlikte gelebilir ve hazır olduğumuzdan emin olmak istiyorum, çünkü bir kez burayı bastıklarında..."

Cümlesini bitirmesine gerek kalmadı. Hepsi güldü.

Onlar gider gitmez, ormanın içinden eve doğru yöneldi. Morgan onu yolun yarısında karşıladı, onca uğraştan sonra biraz dağılmış görünüyordu. Onun onaylamayan bakışlarını görünce sırtarak saçlarını düzeltti. "Beni kontrol etmeye mi geldin meleşim?" Bir koluyla onu belinden yakaladı, kıyafetlerini karıştırdığı için o kadar sevimli bir şekilde pişman görünüyordu ki gülümsemeden edemedi.

Onun kravatını düzeltti. "Hayır, sadece her şeyin hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Ben hallettim. Ve sizi temin ederim ki kaçırdığım her şeyi Lucy, Samuel ya da Johnny yakaladı. Sanırım Tim bile buranın hazırlanmasında rol oynadı."

Ormanın içinden eve doğru endişeli bir bakış attı. "Son bir kontrol yapmalıyım-"

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye fısıldadı Morgan, gözleri parlayarak.

Ve kız daha ne olduğunu anlamadan, adam onu yoldan çekerek çardağa doğru götürüyordu.

"Morgan!" diye itiraz etti zayıf bir sesle, adam onu hanımeli perdesinin altından mağara benzeri iç mekâna sürüklerken. "Bunu yapmayı düşünüyor olamazsın-"

Sıcak, muhtaç öpücüğü tüm itirazları kesti. Geri çekildiğinde sırtıyordu. "Ne diyordun, aşkım?"

"Çocuklar her an gelebilir, seni azgın şeytan," diye uyardı, karnında arzu birikmesine rağmen. "Misafirler de çok geride kalmayacak. Bizi çardakta şey yaparken bulurlarsa ne düşünürler... şey... bilirsin işte?"

İçtenlikle güldü. "İlk kez baş başa kaldığımızda benden senin ırzına geçmemi istediğini düşünürsek, bazen şaşırtıcı derecede mütevazı olabiliyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Pekâlâ, seninle bir pazarlık yapacağım. Eğer tüm gün boyunca erkeksi dürtülerini dizginleyebilirsen, bu gece sana istediğini vereceğim." Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Beni tatmak için bir şans." Sonra elini tuttu ve göğsüne yasladı. "Beni okşamak için." Parmak uçlarında gerinerek adamın kulak memesini ısırdı ve "Ne istersen" diye fısıldadı.

Adamın nefesi kızın yanağında hızlandı. "Senin ırzına geçmek istiyorum." "Peki," diye karşılık verdi, sonra da onu itti. "Ama bu geceye kadar olmaz."

İç çekti. "Pekâlâ, sen kazandın. Ama pazarlık için seni tutuyorum meleşim. Ve bunu burada yapmak istiyorum. Tüm konuklar gittikten ve çocuklar gece için yerleştikten sonra. Juliet bu gece Lydia'yı alsın. Ya da teyzeni."

Nefesini içine çekti. Yatak odalarına bitişik olan çocuk odasındaki bebeğin ağlamalarına karşı tetikte olmak zorunda kalmadan, birlikte tamamen yalnız kalmalarının üzerinden aylar geçmişti. Ne de olsa Lydia süttten yeni kesilmişti.

Ayrıca, çardakta en son ne zaman seviştiklerini hatırlamak bile iç dünyasında yaramazlıklara yol açıyordu. Ve bunu karanlıkta, Ev'in arazisinde gizlice yapmak...

Bu fikir kesinlikle heyecan vericiydi. "Pekala, kelepir."

"Şimdi bunu bir öpücükle mühürlemeliyiz," dedi, ona doğru uzanırken gözleri parlıyordu.

"Hayır, yapamazsın." Adam onu durduramadan çardaktan dışarı fırladı. "Sana düşeni yapmalı ve uslu durmalısın. Ve beni tekrar öpersen bunu yapamazsın."

Yüzünde boyun eğmiş bir ifadeyle onun peşinden yürüdü. "Beni çok iyi tanıyorsun, karıcığım."

Ormandan çıktıklarında, önce gök gürültüsü sandığı bir ses duydu. Neredeyse paniğe kapılıyordu ki, bunun aslında gök gürültüsünün sesi olduğunu anladı.

çok sayıda arabanın yaklaştığını gördüm.

"Çocuklar burada!" Morgan'ı kolundan tutarak ileriye doğru itti. " ilk gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyorum."

Elli bir çocuğun arabalardan inişini izlemek için tam zamanında arabalara ulaştılar. Yeni temizlenmiş yüzleri sevinçle parlıyor, kadının içine şiddetli bir memnuniyet yayılıyordu.

Morgan onun arkasından yaklaştı. "Hoşlarına gitmiş gibi görünüyor, aşkım." "Öyle, değil mi?"

Sonra David'in Sebastian'a yaklaştığını gördü; Sebastian, çocuğun hesaplı bir parıltıyla ceplerine baktığını fark etmemişti bile.

Morgan inledi, belli ki aynı şeyi görmüştü. "Lütfen bana çocuklara misafirlerimizi soymamaları için rüşvet teklif ettiğinizi söyleyin."

"Onlara bir haftalık sınırsız şekerleme sözü verdim... yeter ki bugün bir tanesi bile ceplerini karıştırmasın."

Mary David'in yanına geldi ve aralarında birkaç hararetli konuşma geçti. Neyse ki tartışmayı kız kazandı ve David'i diğer çocukların yanına götürmeyi başardı.

Morgan güldü. "Görüyorum ki Mary en azından tatlılarını kaybetmeye niyetli değil. Bu pazarlık işini çok iyi biliyorsun, meleğim. Her zaman istediğini elde etmek için doğru cazibeyi nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum."

Başını eğerek fısıldadı: "Baştan çıkarmaktan bahsetmişken, seni tekrar çardakta baştan çıkaramayacağıma emin misin? Seni baştan çıkarmak için bu geceye kadar bekleyebilir miyim bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Ah, ama beklemek baştan çıkarmayı çok daha tatlı hale getirecek, sence de öyle değil mi?"

Kollarını kızın beline dolayarak onu göğsüne doğru çekti. "Onu daha tatlı yapan beklemek değil, *ma belle ange*. Sevgidir. Her şeyi daha tatlı yapar."

Birlikte durup çocukların mutlu çığlıklarla bahçeye üşüşmelerini izlerken, onun tamamen haklı olduğuna karar verdi.

Yazarın Notu

Genel kanının aksine, Sir Robert Peel 1829 yılında Metropolitan Polisini kurmadan önce Londra'da Bow Street Runners dışında da polis vardı. 1792 yılında çıkarılan bir Parlamento Yasası ile Bow Street ofisine ek olarak şehrin dört bir yanında, her birinin başında üç ücretli sulh yargıcının bulunduğu ve İçişleri Bakanlığı'na bağlı altı ya da daha fazla polis memurunun görev yaptığı yedi polis ofisi kuruldu. O dönemde sulh hakimleri Hornbuckle'ın yaptığı gibi sadece yargıç olarak değil aynı zamanda soruşturmaların amiri olarak da görev yapıyordu. Lambeth Caddesi'ndeki ofis en çok, Regency döneminin kötü şöhretli kaçakçısı Ikey Solomons'u yakalamasıyla ünlüdür. Specter'ı (şiddet yanlısı olmayan ama çalıntı banknot ticareti yapan) Ikey'e ve kanunun her iki tarafını da oynayan eski bir hırsız olan Jonathan Wild'a dayandırdım.

Yazar Hakkında

Yıllardır kurgu yaratıyorum (iki yaşındayken başladım ve o zamandan beri daha da kötüleşti) ve hayal gücüm kafamı fikirlerle doldurmayı bırakana kadar devam etmeyi planlıyorum, bu da önümüzdeki yüzyılda bir zaman olmalı. Ayrıca, roman yazmak bana evi temizlememek için bir bahane veriyor.

Neyse ki sevgili kocam ve oğlum bu takıntımı hoş görüyorlar çünkü A) hala yemek yapıyorum; B) roman yazmayı bilmiyorlar; ve C) kafamdaki olay örgüsü ve karakterlerle elimde paspasla olduğumdan çok daha mutlu olduğumu biliyorlar.

Çeşitli isimler altında yayınladığım on yedi kitabım hakkında daha fazla bilgi edinmek (ya da kafamdaki karmakarışık şeyleri nasıl gerçek kitaplara dönüştürdüğümü öğrenmek) isterseniz www.sabrinajeffries.com adresindeki web sitemi ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin

Diğer Romantik Hazineseler

Sabrina Jeffries

TEHLİKELİ LORD
TEHLİKELİ BİR AŞK
KÖTÜ ŞÖHRETLİ BİR
AŞK
KAÇIRILDIKTAN SONRA

*Bu Kitabı Beğendiyseniz,
Diğerlerini de Mutlaka Okuyun*
AVON ROMANTİK HAZİNELER

Kinley MacGregor tarafından Günah İçinde Doğmak
Susan Sizemore'dan YAKALANAN MASUMİYET *Karen*
Hawkins'ten BİR SCOUNDREL'İN İTİRAFLARI
DAYANILMAZ MACRAE: ÜÇÜNCÜ KİTAP

Karen Ranney'den HIGHLAND LORDS
Adele Ashworth tarafından yazılan WHEN IT'S PERFECT

Çok Yakında

Suzanne Enoch tarafından yazılan LONDRA'NIN MÜKEMMEL SCOUNDREL'İ

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BAŞTAN ÇIKARMA DANSI. Telif hakkı© 2006 Sabrina Jeffries tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır , devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Eylül 2006 ISBN 9780061741081

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Sonsöz](#)

[YazarınYazar](#)

[Hakkında Notu](#)

[Sabrina Jeffries'in Diğer Romantik Hazineleeri Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yayıncı hakkında](#)

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Sonsöz](#)

[YazarınYazar](#)

[Hakkında Notu](#)

[Sabrina Jeffries'in Diğer Romantik Hazinesi](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı hakkında](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.